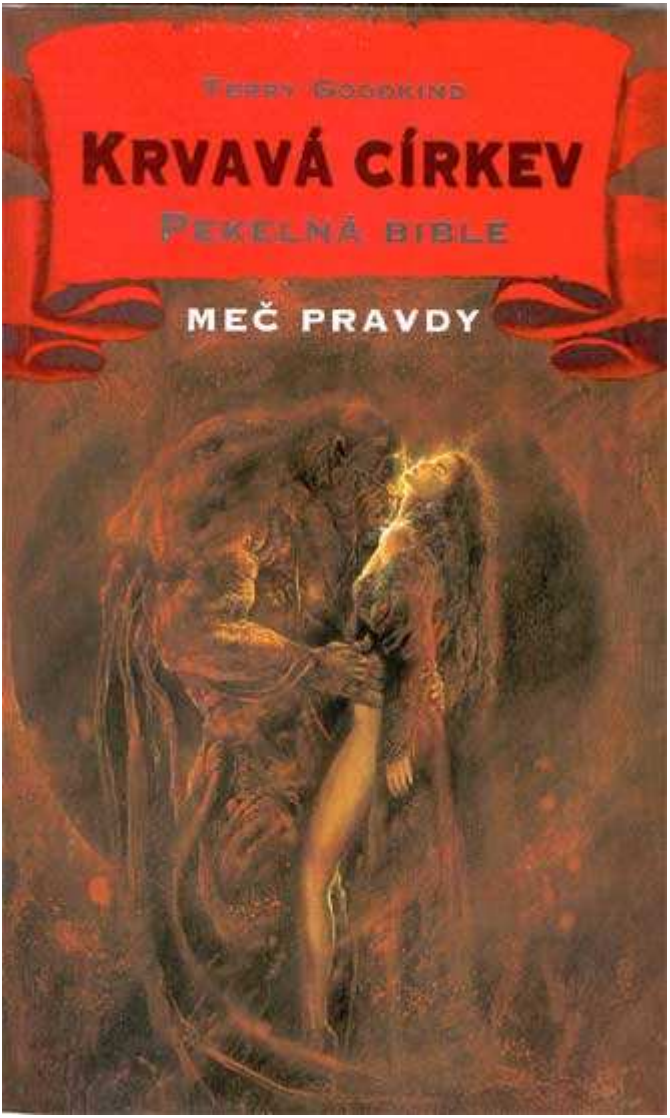

Terry Goodkind
KRVAVÁ CÍRKEV
Pekelná bible
MEČ PRAVDY

BLOOD OF THE FOLD

Copyright © 1997 by Terry Goodkind

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

CLASSIC, 1999

Translation © Václav Čuba, 1999

Cover Art © by Luis Royo

ISBN: 80-86139-15-8

Distribuce
tel: (02) 64 31 352

Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.

TERRY GOODKIND

KRVAVÁ CÍRKEV

PEKELNÁ BIBLE

MEČ PRAVDY

Překlad názvů na mapě:

Westland - Západozemí, **The Boundary** - Hranice, **Hartland** - Hartland, **Southaven** - Jižní úkryt, **King's Port** - Královský přechod, **Upper Ven** - Horní Ven, **Trunt Lake** - jezero Trunt, **Drun River** - řeka Drun, **Agaden Reach** - Agadenská pustina, **Mud People** - Bahenní lid, **Rang'Shada Moutains** - hory Rang'Šada, **The Midlands** - Středozemí, **Aydindril** - Aydindril, **Tamarang** - Tamarang, **The Wilds** - Divočina, **Callisidrin River** - řeka Callisidrin, **D'Hara** - D'Hara, **People's Palace** - Palác lidu, **Azrith Plains** - Azrithské planiny, **Kern River** - řeka Kern, **Tanimura** - Tanimura, **The Old World** - Starý svět.

Kapitola první

Verna ve světle zamrkala. Před chvílí vyšlo slunce. Vstala ze židle, zívla a protáhla si unavené svaly. Dopisovala si s Prelátkou dlouho do noci a pak, příliš unavená než aby šla do postele, usnula přímo na židli. Poté co Verna slyšela o Richardovi a o tom, že v Aydindrilu jsou mriswithové, začaly si obě ženy dopisovat o chodu paláce.

Prelátka odpověděla na bezpočet Verniných otázek o jeho běhu, o způsobu, jak různé věci fungují, o tom, jak vyměnit nebo jmenovat poradkyně, administrátorky a další sestry. Lekce, kterou jí Ann poskytla, Verně otevřela oči.

Verna si nikdy předtím neuvědomila rozsáhlost palácové politiky a jak se kolem ní točí i ta sebenepatrnější částečka Paláce Proroků. Prelátčina moc byla nesmírně rozsáhlá, měla mnoho různých forem a byla rozdělena do mnoha částí. Sestry byly rozděleny do mnoha různých klik a názorových uskupení, které proti Prelátce jen zřídka dokázaly vytvořit efektivní opozici. Nejvlivnějším sestrám bylo většinou navíc zadáváno velmi mnoho práce, takže měly jen velmi málo času na intriky. Všechna tato názorová uskupení bojovalo proti sobě a jedním z úkolů Prelátky bylo udržet mezi nimi rovnováhu.

Přestože sestry nemohly Prelátku sesadit s výjimkou toho, kdyby se provinila proti paláci a Stvořiteli, mohly svým politikařením a vzájemným soupeřením výrazně ohrozit chod paláce. Prelátka musela jejich vzájemné boje kontrolovat a zaměřit jejich energii na úkoly, které je potřeba vykonat.

Zdálo se, že řídit palác a vykonávat tak Stvořitelovu vůli, je vlastně ustavičná výměna osob v jejich funkcích a využívání lid-

ských smyslů a pocitů. Zdaleka nešlo jen o to někomu zadat nějaký úkol a čekat, až ho vykoná. V tomhle světle Verna palác ještě neviděla. Vždycky měla pocit, že sestry jsou jedna velká šťastná rodina, v popředí jejíhož zájmu není nic jiného než Stvořitelova vůle a která se řídí pokyny laskavé Prelátky. Že nepronikla do hloubky bylo díky tomu, že sestry, které si vybrala jako své poradkyně a pomocnice, ji držely od palácových intrik jak nejdále mohly. Zřejmě se jim zdálo, že Verna se spokojí s pouhým čtením a podepisováním listin a dokumentů.

Po rozhovoru s Annalinou se Verna cítila ještě více nevhodná pro své postavení, ale současně věděla, že je mnohem připravenější svůj úkol splnit. Udivil ji ohromný rozsah Prelátčiných znalostí i o těch nejtriviálnějších palácových záležitostech. Nebylo se co divit, že Prelátka Annalina považuje tu práci za velmi jednoduchou; byla v ní mistrem – žonglérem, který dokáže ve vzduchu udržet tucet míčků a ještě se usmívat na mladé novicky a hladit je po hlavě.

Verna zívla a na chvilku zavřela oči. Spala jen několik hodin, ale měla před sebou mnoho práce a nemohla si dovolit zdržení. Sebrala se stolu cestovní knihu, z níž pečlivě vymazala veškerý text a vrátila ji zpátky do pouzdra na opasku. Pak se vydala do své kanceláře a cestou se zastavila u rybníka, aby si opláchla obličej vodou.

Připlul k ní párek divokých zelených kachen, které zjevně zajímal vetřelec, který vstoupil do jejich světa. Několikrát propluly kolem ní než zjistily, že nemá zájem o nic jiného než o jejich vodu. Nebe bylo zrůžovělé ranními červánky, vzduch byl jasný a svěží. Přestože ji brněla hlava z toho, co všechno se v noci naučila, cítila se docela optimisticky. Všechno kolem ní se koupalo v jasném ranním světle a ona měla pocit, že i její mysl dostala z tohoto světla svůj díl.

Verna si osušila mokré ruce a přemýšlela, jakým způsobem se pokusí zjistit, které sestry se zasvětily Strážci. To, že jí Prelátka věří, ještě neznamená, že v tomhle úkolu musí uspět. Povzdychla si a políbila Prelátčin prsten. Požádala Stvořitele, aby jí pomohl s vymýšlením nějakého spolehlivého způsobu.

Verna se nemohla dočkat až Warrenovi řekne o Prelátce a o všech těch věcech, které se během rozhovoru s ní naučila, ale bolelo ji srdce, neboť věděla, že ho musí požádat, aby uprchl a skryl se.

Neměla představu, jak si tu bez něj poradí.

Možná, že kdyby si našel nějaké bezpečné místo nedaleko odtud, mohla by ho občas navštěvovat a necítila by se tak sama.

Když vstoupila do své kanceláře, usmála se při pohledu na čekající hromady zpráv. Dveře do zahrady nechala otevřené, aby dovnitř mohl proudit svěží vzduch a zatuchlou místnost vyvětrala. Začala listiny urovnávat a dávala je na stejnoměrné hromady na okraj stolu. Poprvé za celý čas tak uviděla povrch svého stolu.

Dveře se otevřely a Verna vzhlédla. Phoebe a Dulcinia, každá s hromadou papírů v náručí, se při pohledu na ni zarazily.

„Dobré ráno," řekla Verna ostrým hlasem.

„Odpusťte nám, Prelátko," řekla Dulcinia. Její pronikavé modré oči přejely po hromadách papírů na Vernině stole. „Neuvědomily jsme si, že Prelátka začíná pracovat tak časně ráno. Nechtěly jsme rušit. Jak vidíme, máte mnoho práce. Když dovolíte, jen vám předáme to, co jsme sem přinesly a nebudeme vás už vyrušovat."

„Ach ano, prosím," řekla Verna a gestem pokynula ke stolu. „Leoma a Filipa budou potěšeny, že jste mi je přinesly."

„Prelátko?" řekla Phoebe a její obličej získal udivený výraz.

„Ach, víte přece, co chci říct. Mé poradkyně chtějí mít jistotu, že palác funguje jako dobře namazané soukolí. Leoma a Filipa mi důrazně doporučily, abych vám ten úkol zatím nesvěřovala."

„Úkol?" zeptala se Dulcinia překvapeně.

„Ty zprávy přece," řekla Verna, jako by hovořila o něčem samozřejmém. „Mé poradkyně mají za to, že by nebylo vhodné, aby dva takoví nováčci v téhle práci, jako jste vy dvě, měli tak velkou odpovědnost. Možná když budete ve své práci pokračovat tak dobře jako doposud a ukážete, že na to máte, jednou vám je svěřím. Pochopitelně jen v případě, že mi to mé poradkyně schválí."

Dulciniin výraz potemněl. „Co Filipa říkala, Prelátko? Který aspekt mé zkušenosti shledala neadekvátní?"

Verna pokrčila rameny. „Nechápejte mě špatně, sestro. Mé poradkyně vaši zkušenost v žádném případě nijak nesnižovaly. Vlastně vás velice chválí. Jde jen o to, že tyto zprávy jsou velmi důležité a mé poradkyně jsou toho názoru, že bych je měla vyřizovat sama. Jsem si však naprosto jistá, že na vás budou dohlížet a za pár let mi

řeknou, že už jste připravené.“

„Připravené na co?“ zeptala se Phoebe.

Verna ukázala na hromady listin. „No číst zprávy a vyřizovat je, je přece práce Prelátčiných pomocnic. Prelátka na ně jen občas dohlíží aby měla jistotu, že její pomocnice dělají patřičnou práci. Od té doby, co mi mé poradkyně řekly, abych ty zprávy pro jistotu vyřizovala sama, jsem se domnívala, že je zřejmé… no, jsem si jistá, že vám tím nechtěly nijak uškodit vzhledem k tomu, že vás obě velmi chválí.“ Verna se kousla do jazyka, aby se nerozesmála. „Přestože mi neustále připomínají, abych v zájmu paláce všechny ty zprávy vyřizovala sama.“

Dulcinia uraženě rozhodila ruce. „Ale vždyť my už ty zprávy i tak čteme – každou z nich – abychom zkontrolovaly, zda jsou v pořádku. Víme o nich víc než kdokoliv jiný. Stvořitel je mi svědkem, že už se mi o nich i zdá! Víme, když je něco v nepořádku a upozorníme vás na to, nebo ne? Obracíme vaši pozornost k účtům, u kterých se nám zdá, že jsou příliš vysoké, nebo ne? Vaše dvě poradkyně vám nemají co říkat co máte a nemáte dělat sama.“

Verna se začala náhodně probírat papíry a tvářila se jako že hledá něco konkrétního. „Jsem si jistá, že když mi radí, mají na mysli co největší prospěch paláce, sestro. Jste koneckonců na svém postě opravdu nováček. Nemyslím, že by bylo vhodné, abyste kritizovala jejich rady.“

„Jsem stejně stará jako Filipa! Mám zrovna tolik zkušeností jako ona!“

„Ale sestro, to ona přece vůbec nezpochybnila,“ řekla Verna tím nejvážnějším tónem, na jaký se v tu chvíli vzmohla.

„Radila vám, abyste všechny ty listiny vyřizovala sama nebo ne?“

„No ano, ale…“

„Nemá pravdu. Obě dvě nemají pravdu.“

„Vážně?“ zeptala se Verna a pozorně se na Dulcinii podívala.

„Samozřejmě.“ Dulcinia pohlédla na Phoebe. „Dokážeme tyhle zprávy všechny, které tu vidíte, zpracovat, utřídit, vyřídit a zařadit do archívu za týden, maximálně za dva. Že je to tak, sestro Phoebe?“

Phoebe pokrčila nos. „Myslím, že to zvládneme rychleji než za

týden. O vyřizování těchhle zpráv víme víc než kdokoliv jiný.“ Obličej jí náhle zrudl a mrkla na Vernu. „Samozřejmě kromě vás, Prelátko.“

„Vážně? Je to veliká zodpovědnost. Nechci vás zatěžovat přespříliš. Děláte tuhle práci teprve krátce. Myslíte, že jste skutečně připravené na to dělat vše samostatně?“

Dulcinia si odfrkla. „To bych řekla, že jsme.“ Došla ke stolu a sebrala z něj obrovitou hromadu. „Vy jen občas přijďte a zkontrolujte, jestli to děláme podle vašeho přání. Jsem si jistá, že vše bude v nejlepším pořádku. Svou práci dělat umíme. Přesvědčíte se o tom.“ Zamračila se. „A ty dvě se o tom také přesvědčí.“

„No, pokud si opravdu myslíte, že to dokážete, ráda vám dám šanci. Jste koneckonců mé administrátorky.“

„To bych řekla, že jsme.“ Dulcinia pokynula hlavou směrem ke stolu. „Phoebe, vem si taky hromadu.“

Phoebe zdvihla vysokou hromadu listin a udělala krok zpátky, aby se jí nerozsypaly. „Jsem si jistá, že Prelátka má mnohem důležitější věci na práci než dělat to, co mohou tak snadno vyřídit její pomocnice.“

Verna si potají zamnula ruce. „Vybrala jsem si vás, protože věřím ve vaše schopnosti. Myslím, že je tedy čestné, abych vám dovolila prokázat jejich skutečnou výši. Prelátčiny pomocnice jsou koneckonců pro vedení paláce životně důležité.“

Rty sestry Dulcinie se roztáhly v potěšeném úsměvu. „Uvidíte jak cennou pomoc pro vás můžeme představovat, Prelátko. A uvidí to i vaše poradkyně.“

Verna pozdvihla obočí. „Už teď jsem ohromená, sestry. No, musím dohlédnout na pár záležitostí. Když jsem byla tak zaměstnaná těmito zprávami, neměla jsem možnost zajít za svými poradkyněmi a zjistit, zda patřičně vykonávají svou službu. Myslím, že je nejvyšší čas to udělat.“

„Ano,“ řekla Dulcinia, když následovala Phoebe ven ze dveří. „Myslím, že to bude velmi moudré.“

Když se dveře zavřely, Verna ze sebe vydala hluboký povzdech. Už si myslela, že těm zprávám nebude nikdy konec. V duchu Prelátce Annalině vroucně poděkovala. Uvědomila si, že se šklebí a nasa-

dila vážný obličej.

*****

Warren na její klepání neodpovídal a když otevřela nezamčené dveře do jeho pokoje, viděla, že v posteli nikdo nespal. Verna si vzpomněla, že mu přikázala vyjasnit proroctví. Chudák Warren nejspíš spí mezi knihami, neboť zřejmě splnil její příkaz. Zastyděla se, když si vzpomněla, jak s ním naposledy mluvila, když byla rozčilená po rozhovoru s hrobníkem. Nyní už se všechno vyjasnilo a vědomí, že Prelátka a Nathan jsou naživu, jí dodalo sílu. Ale tehdy se k Warrenovi chovala velmi nepříjemně a vybíjela si na něm zlost.

Tentokrát se vydala po schodech vedoucích do sklepů aniž by předtím vydala příkaz je vyprázdnit. Domnívala se, že bude bezpečnější, když tam půjde jakoby na kontrolu a během toho řekne Warrenovi, že se setkají na jejich místě u řeky. Informace, které se mu chystala předat bylo příliš nebezpečné říkat i v prázdném sklepení.

Možná Warren přijde na způsob, jak odhalit sestry temnot. Warrenův důvtip a bystrý rozum ji občas překvapoval. Políbila svůj prsten, když si vzpomněla, že další část jejich hovoru se bude týkat toho, že musí odjet.

Se smutným úsměvem si pomyslela, že zatímco ona zůstane pod ochranou palácových kouzel, na Warrenově hladkém obličeji se možná objeví pár nových vrásek.

Sestra Becky, která byla všem známá svou přísností a nesmlouvavostí, zaučovala skupinu starších novicek do spletitostí prorockých knih. Zrovna poukazovala na nebezpečí pocházející z falešného proroctví, jehož větve mohou zmást každého, kdo s touto problematikou není dokonale obeznámen. Jakmile se stane nějaká událost v proroctví zmíněná, která je zanesená ve vidlici typu „buď a nebo“, pak je proroctví touto událostí vyřešeno; jedna z větví vidlice se ukáže jako pravdivá a z další větve se stane falešné proroctví.

Problém však je, že s daným proroctvím mohou souviset různé větve jiných proroctví, u kterých v době jejich vzniku ještě nebylo zcela jasné, jaká vidlice a jaká větev skutečně proběhne. Jakmile daná událost rozřeší nějaké proroctví, nastane řetězová reakce, která ovlivní mnoho dalších proroctví. Všechna proroctví vztažená k mrtvé větvi se stanou falešnými, ale protože je často naprosto nemožné

určit, která z mnoha větví nějakého proroctví je vztažená k jinému proroctví, mají zde novicky materiálu na tisíc let výzkumu.

Verna se opřela o zeď a chvilku poslouchala otázky kladené novickami. Bylo pro ně zjevně frustrující učit se řadu problémů, se kterými se setkává ten, kdo s proroctvími pracuje a na mnoho věcí, na které se ptaly, nedostaly odpověď. Z toho, co jí Warren kdysi řekl, Verna věděla, že sestry rozumí proroctvím mnohem méně než si samy myslí.

Interpretace proroctví byla záležitostí čarodějů, jejichž Dar jim umožňoval je řešit. Během posledních tisíci let byl jediným prorokem Nathan. Verna věděla, že Nathan jim rozumí způsobem, o jakém nemají sestry ani tušení. Možná kromě Prelátky Annaliny. Věděla, že i Warren má prorockou schopnost.

Když sestra Becky pokračovala s vysvětlováním způsobu vztahování větví ke klíčovým událostem a chronologii, Verna se tiše odebrala směrem k zadním místnostem, kde Warren obvykle pracoval. Všechny však byly prázdné a knihy byly seřazeny v policích. Verna si nebyla jistá kam se má jít ještě podívat. Warrena nebylo nikdy těžké najít hlavně proto, že byl téměř vždy zde ve sklepích.

V jedné z chodeb potkala sestru Leomu. Její poradkyně se usmála na pozdrav a sklonila hlavu. Dlouhé rovné bílé vlasy měla vzadu sepnuté zlatou sponou. V jejím obličeji se zračily obavy.

„Dobré ráno, Prelátko. Nechť Stvořitel požehná tomuto novému dni.“

Verna jí oplatila přátelský úsměv. „Děkuji vám, sestro. Dnes je skutečně pěkně. Jak se daří novickám?“

Leoma se ohlédla dozadu, kde u řady stolů seděly tiše mladé ženy a pozorně studovaly. „Budou z nich dobré sestry. Všechny si pamatují co je učím a ani jedna z mé třídy není příliš nepozorná.“ Aniž by svůj pohled obrátila k Verně, se zeptala. „Přišla jste za Warrenem?“

Verna otáčela prstenem. „Ano. Mám pár záležitostí, se kterými by mi mohl pomoci. Viděla jste ho tu někde?“

Leoma se k ní po chvíli otočila s vážným výrazem na tváři. „Verno, obávám se, že Warren tu není.“

„To vidím. Nevíš kde by mohl být?“

Zhluboka se nadechla. „Chci říct, Verno, že Warren je pryč.“

„Pryč? Jak to myslíš pryč?“

Pohled sestry Leomy zabloudil do stínu mezi policemi knih. „Je pryč z paláce. Odešel.“

Verně se zatmělo před očima. „Jsi si jistá? Musíš se mýlit. Možná jen…“

Leoma si z obličeje odhrnula neposlušný pramen bílých vlasů, který jí vyklouzl ze spony. „Verno, přišel za mnou předminulou noc a řekl mi, že odjíždí.“

Verna stiskla rty. „Proč nepřišel za mnou? Proč mi jako Prelátce nesdělil, že odjíždí?“

Leoma se na ni smutně podívala. „Verno, mrzí mě, že jsem to já, kdo ti to musí říct, ale prý ti to naznačoval a myslí si, že bude nejlepší, když bude alespoň nějakou dobu pryč. Musela jsem mu slíbit, že ti o tom pár dní neřeknu, dokud nebude dost daleko. Nechtěl abys za ním vyrazila.“

„Vyrazit za ním!“ Verna stiskla pěsti. „Proč si myslí…“

Namáhala se to pochopit a pokoušela si vzpomenout na slova, která padla před několika dny. „Ale… říkal kdy se vrátí? Palác potřebuje jeho talent. Ví o knihách, které zde jsou velmi mnoho. Nemůže přece jen tak zmizet!“

Leoma sklopila oči. „Mrzí mě to, Verno, ale je pryč. Říkal, že neví, kdy nebo zda se vůbec vrátí. Říkal, že se domnívá, že to tak bude nejlepší a že to pochopíš.“

„Říkal ještě něco jiného?“ zašeptala s nadějí.

Leoma zavrtěla hlavou.

„A ty jsi ho nechala jen tak jít? Neudělala jsi nic, abys ho zastavila?“

„Verno,“ řekla Leoma přátelským tónem. „Warren už nemá obojek. Ty sama jsi ho zbavila Rada'Hanu. Nemůžeme nutit čaroděje, aby zůstal v paláci proti své vůli, když dokončí svůj výcvik. Je to svobodný člověk. Nemůžeme za něj rozhodovat, co bude dělat.“

Její slova na Vernu dopadala jako úlomky ledu. Sama z něj sňala Rada'Han. Jak by mohla očekávat, že zde zůstane zavřený, když na něj venku čeká celý svět. Navíc nebezpečí, které se v paláci skrývalo bylo příliš velké. Warren byl její přítel a ona ho přesto stále považo-

vala za malého chlapce. Ale on už byl dospělý muž a činil svá vlastní rozhodnutí.

A teď byl pryč.

Verna se přinutila k řeči. „Díky, Leomo, že jsi mi to řekla.“

Leoma jí pokývla a poté, co Vernu soucitně pohladila po rameni, se vydala zpátky ke svým novickám.

Warren byl pryč.

Zmítaly jí obavy, že se ho zmocní Sestry temnot. Ona s tím ale stejně nemohla nic dělat.

Pomalé kroky zavedly Vernu do jedné z malých místností a poté, co se za ní zavřely kamenné dveře, svezla se na židli. Hlavu složila do dlaní a začala vzlykat. Až teď si uvědomila, co pro ni Warren vlastně znamená.

Kapitola druhá

Kahlan seskočila s vozu. Když přistála, převalila se po sněhu. Postavila se na nohy a vyrazila směrem ke zdroji křiku. Kolem ní se řítilo kamení, naráželo do stromů na spodní straně úzké cesty, kde ohýbalo a lámalo větve a tenké stromky.

Opřela se zády o postranici vozu. „Pomozte mi!“ vykřikla na muže, kteří k ní spěchali.

Po několika okamžicích k ní doběhli a vší silou začali tlačit na vůz a snažili se zvednout jeho váhu. Muž pod ním zakřičel hlasitěji.

„Počkat, počkat, počkat!“ Znělo to jako by mu ubližovali. „Držte ho takhle. Víc zatím nezvedejte.“

Půl tuctu mladých vojáků se zapřelo a drželo vůz v poloze, ve které byl. Kamení dopadalo na střechu a zvyšovalo váhu, kterou museli držet.

„Orsku!“ zavolala.

„Ano, paní?“

Kahlan sebou trhla. V temnotě si nevšimla, že velký jednooký ďhařanský voják stojí přímo za ní.

„Orsku, pomoz jim ten vůz udržet. Nezvedejte ho – jen ho držte, ať se nehýbá.“ Orsk se připojil k supícím vojákům a jeho mohutné ruce uchopily spodní hranu vozu. Kahlan se ohlédla na potemnělou cestu. „Zedde! Sežeňte někdo Zedda! Rychle!“

Dlouhé černé vlasy si zastrčila za límec pláště a poklekla vedle mladíka ležícího pod nápravou. Bylo příliš tma na to, aby poznala, jak těžce je zraněn, ale vzhledem k jeho sténání se domnívala, že je to vážné. Nedokázala si představit, proč vykřikl hlasitěji, když se z něj pokusili vůz odvalit.

Kahlan nahmatala jeho ruku a sevřela ji do obou dlaní. „Vydrž,

Stephensi. Pomoc už je na cestě.“

Stiskl její ruku a bolestně zasténal. Držel se jí jako by visel nad propastí a její ruka byla jediná věc, která stojí mezi ním a smrtí způsobenou pádem z výšky. Rozhodla se ho držet za ruku dokud nepřijde pomoc, i kdyby jí zlámal všechny kosti, které v ní měla.

„Odpusťte mi… má královno… že vás zpomaluji.“

„Byla to náhoda. Ty za to nemůžeš.“ Zabořil nohy do sněhu. „Zůstaň klidně ležet.“ Jednou rukou mu odhrnula vlasy z čela. Při jejím dotyku se poněkud uklidnil a tak ji ponechala na jeho ledově studené tváři. „Prosím, Stephensi, nehýbej se. Nedovolím jim, aby na tebe celou tu váhu znovu pustili. Slibuji. Za chvilku tě tam odtud dostaneme a čaroděj tě pak dá znovu do pořádku.“

Pod svým dotykem cítila, že přikývl. Nikdo poblíž neměl pochodeň, ale ve slabém měsíčním světle, jehož stíny tančily mezi větvemi nemohla rozeznat, v čem je vlastně problém. Zdálo se, že když vůz zvedali, způsobovali mu mnohem víc bolesti, než když na něm spočívala celá jeho váha.

Kahlan slyšela koně klusajícího po cestě a spatřila tmavou postavu, která na něm seděla. Pak člověk na koni přitáhl otěže, kůň pohodil hlavou a zastavil. Když muž seskočil na zem, rozsvítil se v jeho ruce oheň, který osvětlil hubený obličej a hřívu vlnitých vlasů, které mu nepořádně spadaly na ramena.

„Zedde! Honem!“

Když si Kahlan celou scénu prohlédla ve světle a pochopila podstatu problému, přeběhl jí po zádech mráz.

Zeddovy klidné oči přejely celý výjev, a když čaroděj zhodnotil závažnost nehody, poklekl na druhé straně Stephense.

„Vůz zavadil o navršenou hromadu dříví, která podpírala trám,“ vysvětlil.

Úzké kamenité a zakřivené cestě hrozilo stálé nebezpečí sesuvu a tak byla skála po jedné její straně podepřena v pravidelných intervalech trámy. U jednoho z nich bylo navršeno dřevo, které trám udržovalo ve svislé poloze. Když o něj vůz zavadil nápravou, hromada se rozsypala a trám, který už musel být starý a prohnilý, praskl. Vzápětí nato se kolem nich sesypala lavina kamení.

Padající kamení, které naráželo na bok vozu způsobilo, že prask-

lo zadní kolo a vůz se převrátil na Stephense, který šel vedle něj.

Kahlan ve světle viděla, že náprava praskla a jedna její část přibodla Stephense k zemi. Když zvedali vůz, současně z něj nápravu vytahovali a tím mu působili nesnesitelnou bolest.

„Je mi líto, Kahlan," řekl Zedd.

„Jak to myslíš, že je ti to líto? Musíš…"

Kahlan si uvědomila, že na dlani, kterou tiskla mladíkovi k tváři, už necítí dech. Pohlédla dolů a uviděla jeho obličej ztuhlý v masku smrti. Nyní byl v rukou duchů.

Přítomnost smrti způsobila, že jí tělem proběhl třas. Věděla, co znamená dotyk smrti. Nyní ho cítila. Cítila ho každé ráno, když se probudila. Ve spánku jí zatínal své paťáty do snů. Prsty ztuhlými chladem si bezmyšlenkovitě přejela po obličeji, jako by se pokoušela očistit se od jeho všudypřítomnosti. Byl to podobný pocit, jako když jí na tváři šimraly vlasy, ale na rozdíl od nich. tohle se nedalo odhodit dozadu. Byl to mrazivý dotek magie, pocit přítomnosti kouzla smrti.

Zedd se postavil a svým magickým ohněm zapálil pochodeň, kterou přinesl jeden z mužů. Vzplanula a její mihotavá zář osvětlila okolí. Pak zvedl jednu ruku v tichém příkazu a druhou ukázal mužům, kteří drželi vůz, aby odstoupili. Udělali krok zpátky, ale stále zůstávali připraveni, kdyby se vůz chystal znovu spadnout. Zedd otočil ruku dlaní nahoru a zvedl ji. Současně s pohybem jeho paže se o několik stop do vzduchu zvedl i vůz.

„Vytáhněte ho," přikázal jim Zedd smutným tónem.

Dva muži vzali Stephense za ramena a odvalili ho stranou. Pak Zedd spustil ruku a dovolil vozu, aby dosedl na zem.

Nějaký muž poklekl vedle Kahlan. „Je to moje chyba," rozplakal se. „Mrzí mě to. Ach, drazí duchové, je to moje chyba."

Kahlan kočího popadla za límec a přinutila ho, aby se postavil na nohy. „Pokud je to něčí chyba, pak moje. Neměli jsme ve tmě tolik riskovat. Měla jsem… prostě to není tvoje chyba. Byla to jen náhoda, nic víc."

Otočila se a zavřela oči, neboť v uších stále slyšela křik plný utrpení. Jak byli zvyklí, nepoužívali při jízdě v noci pochodně, aby neodhalili svou přítomnost. Chtěli se vyhnout tomu, aby kolonu vo-

jáků spatřilo slídivé oko. I když neměli žádný konkrétní důvod cítit se ohroženi, přesto nemělo smysl začít riskovat. Skrýt se znamenalo zůstat naživu.

„Pohřběte ho jak nejlépe dokážete," řekla Kahlan mužům. O kopání ve zmrzlé zemi nemohlo být ani řeči, ale mohli jeho tělo aspoň zakrýt kameny, které spadly na cestu a mezi stromy pod ní. Jeho duše nyní spočívala v náručí duchů a byla v bezpečí. Utrpení pro něj skončilo.

Zedd požádal důstojníky, aby zajistili vyčištění cesty a pak se vydal s několika muži najít místo vhodné pro Stephensův poslední odpočinek.

Ve vzrůstající aktivitě a hluku, který ji provázel, si Kahlan náhle vzpomněla na Cyrillu a naskočila zpátky na kozlík svého vozu. Její nevlastní sestra ležela uvnitř mezi hromadou kufrů a vybavení, které se při prudkém zastavení rozsypalo. Vypadala nezraněná. Byl zázrak, že kromě Stephense nikdo nepřišel k újmě na zdraví, neboť některé z kamenů, které se kolem nich řítily, byly mimořádně veliké.

Kahlan vzala Cyrillu s sebou do vozu, místo aby ji nechala v kočáře, neboť byla stále v bezvědomí a všichni jí říkali, že cesta v kočáře, kde může pohodlně ležet, pro ni bude mnohem pohodlnější. Vůz však byl nyní nejspíš neopravitelně poškozen. Tak jako tak ji tedy bude muset naložit do kočáru, ale už to nebylo daleko.

Na cestě se začali shromažďovat muži, z nichž někteří začali dostávat rozkazy od důstojníků a vydali se do noci, zatímco jiní přinesli sekery a začali opravovat lavinový zátaras. Mnoho dalších začalo z cesty odvalovat kameny, aby mohl projet kočár.

Kahlan byla ráda, že se Cyrille nic nestalo a také děkovala nebesům, že je stále ještě mimo sebe. To poslední, co potřebovali, byl Cyrillin vyděšený křik, když by se kolem ní řítilo kamení. V okamžiku, kdy by se kolem ní shromáždili muži, kteří pomáhali odstranit následky nehody, by byl její jekot téměř nesnesitelný.

Kahlan jela na voze s Cyrillou pro případ, že by se probrala. Po tom, co se jí stalo v Aydindrilu, Cyrilla při pohledu na muže panikařila a dostávala hysterické záchvaty, kromě případů, kdy jí Kahlan, Adie nebo Jebra uklidňovaly.

V těch vzácných chvilkách, kdy byla při smyslech, nutila Cyrilla

sestru, aby ji znovu a znovu ubezpečovala, že Kahlan bude královnou. Milovala Galeu a nemohla snést pomyšlení, že by její země měla královnu, která není schopná vykonávat své povinnosti. Kahlan tedy tuto odpovědnost váhavě přijala.

Kahlanin nevlastní bratr, princ Harold, nechtěl mít se záležitostmi monarchie nic společného. Byl to voják, stejně jako Cyrillin otec, král Wyborn. Poté co se narodili Cyrilla a Harold, vzala si Kahlanina matka krále Wyborna za manžela a narodila se Kahlan. Narodila se jako Vyznavačka; magie Vyznavačů měla přednost před záležitostmi království.

„Jak je jí?“ zeptal se Zedd, který právě nastupoval ke Kahlan do vozu.

„Pořád stejně. Naštěstí se jí nic nestalo.“

Zedd zlehka položil prsty Cyrille na spánky. „Její tělo je v pořádku, ale v mysli jí stále vládne šílenství.“ S povzdechem zavrtěl hlavou a posadil se. „Přál bych si, aby Dar dokázal vyléčit i nemoci mysli.“

Kahlan viděla smutek v jeho očích. Usmála se. „Buď rád. Kdybys to dokázal, neměl bys čas se ani najíst.“

Zedd se zasmál, Kahlan pohlédla na muže kolem vozu. Všimla si kapitána Ryana. Pokynula mu, aby přistoupil blíž.

„Ano, má královno?“

„Jak daleko je do Ebinissie?“

„Čtyři, maximálně šest hodin cesty.“

Zedd se k ní naklonil. „Není dobré dorazit tam uprostřed noci.“

Kahlan pochopila, co má na mysli a přikývla. Obsazení korunního města Galey znamenalo nejprve odklidit z ulic tisíce mrtvol, které tam ležely. Pohled na mrtvá těla nebylo to nejlepší, co se dalo vidět uprostřed noci po celodenním pochodu. Kahlan sice neměla žádnou chuť vrátit se na místo takových jatek, ale jen málokdo bude předpokládat, že je tam najde a nějakou dobu tam mohli být v bezpečí. Město by jim také mohlo sloužit jako základna, odkud by mohli znovu začít sjednocovat Střední zemi.

Obrátila se zpátky ke kapitánu Ryanovi. „Je tu nějaké místo, kde bychom se mohli utábořit na noc?“

Kapitán ukázal na cestu. „Průzkumníci mi řekli, že nedaleko od-

tud je malé údolí. Stojí tam prázdná farma, kde bude Cyrilla na noc v pohodlí.“

Odhrnula si z obličeje pramen vlasů a zasunula si ho za ucho. Povšimla si, že Cyrille už se neříká „královna“. Nyní byla královnou Kahlan a princ Harold zajistil aby to všichni věděli. „Dobrá, pošlete tedy dopředu zprávu. Ať vyrazí oddíl, který údolí zabezpečí a připraví tábořiště. Pokud budou kolem dostatečně vysoké kopce, takže do údolí nebude vidět, ať muži zapálí ohně.“

Kapitán Ryan se usmál a udeřil se pěstí do hrudi. Mít oheň by mohlo být velmi příjemné a horké jídlo udělá vojákům dobře. Po vyčerpávajícím pochodu to všichni potřebovali. Byli už skoro doma. Zítra tam dorazí. Pak začne nejtěžší část jejich práce: odklidit mrtvé a obnovit v Ebinissii řád. Kahlan nesměla Císařskému Řádu dovolit ani částečný úspěch. Nestačilo jen dobýt město zpátky, bylo nutné, aby se v něm znovu rozvinul běžný život.

„Pohřbili jste Stephense?“ zeptala se kapitána.

„Zedd nám pomohl najít vhodné místo, na kterém ho muži pohřbili. Chudák Stephens. Bojoval ve všech bitvách proti Řádu od té doby, kdy jsme začali s pěti tisíci muži a viděl, jak přežil pouze každý pátý z jeho spolubojovníků a on sám nakonec zemřel při hloupé nehodě. Vím, že by mnohem raději zemřel při obraně Střední země.“

„Tak se i stalo,“ řekla Kahlan. „Ještě není všemu konec. Vyhráli jsme pouze jedinou bitvu, přestože byla velmi důležitá. Ještě stále jsme s Císařským Řádem ve válce a on byl jeden z našich vojáků. Bojoval za naši věc a zemřel na stráži. Mezi jeho smrtí a smrtí těch, kteří zahynuli v boji není žádný rozdíl. Zemřel jako hrdina Střední země.“

Kapitán Ryan vsunul ruku do těžkého vlněného kabátu hnědé barvy. „Myslím, že i ostatní muži by byli rádi, kdyby od vás tato slova slyšeli. Zvedne jim to odvahu. Než vyrazíme, mohla byste říct pár slov nad jeho hrobem? Pro naše vojáky to bude znamenat hodně. Budou vědět, že jeden z nich královně velmi schází.“

Kahlan se usmála. „Samozřejmě, kapitáne. Bude mi ctí.“

Kahlan se dívala, jak kapitán mizí ve tmě. Jen aby dohlédl na řádný chod věcí. „Neměla jsem dovolit, abychom pokračovali v cestě po setmění.“

Zedd jí položil ruku na rameno. „Nehody se stávají i v plném denním světle. Tohle se nám klidně mohlo stát i ráno, když by byl kočí rozespalý.“„Přesto se cítím zle. Nepřipadá mi to správné.“

Jeho úsměv postrádal jakoukoliv známku humoru. „Osud náš názor nezajímá.“

Kapitola třetí

Pokud byla na farmě nějaká těla, muži je odstranili dřív než k nim Kahlan dojela. V hrubě vystavěném krbu zažehli oheň, který ale neměl čas vyhnat z opuštěného domu mráz.

Cyrilla byla opatrně přenesena do zpustlé zadní ložnice. Vedle byla ještě další místnost se dvěma postelemi, možná pro děti a hlavní místnost se stolem a trochou dalšího vybavení. Podle rozbitého nábytku a zbytků osobních předmětů Kahlan poznala, že Řád tudy prošel na své cestě k Ebinissii. Přemýšlela, co muži udělali s těly; nechtěla na ně narazit až půjde v noci ven.

Zedd se kolem sebe pečlivě rozhlédl a rukou si mnul bradu.

„Za jak dlouho bude připraveno jídlo?“ zeptal se zvesela. Měl na sobě těžkou kaštanově hnědou róbu s černými rukávy a prošívanými rameny. Byla protkána nitkami stříbrného brokátu.

Mnohem tenčí nitky zlatého brokátu vedly kolem krku na prsa a končily u opasku z rudého saténu vykládaného zlatem. Zedd takovéto nápadné a blýskavé ošacení, které ho přinutila pořídit si Adie, nenáviděl. Dával přednost jednoduchým šatům, ale o ty už dávno přišel stejně jako o svůj ošoupaný klobouk, který ztratil někde na cestě.

Kahlan se zvesela ušklíbla. „To nevím. Co nám uvaříš?“

„Já? Vařit? No, myslel jsem…“

„Drazí duchové, chraňte nás před jídlem, které uvařil muž,“ řekla Adie, která vcházela do dveří. „To si radši dáme k jídlu trávu, která roste všude kolem a na které není co zkazit.“

Adie vstoupila do místnosti následovaná věštkyní Jebrou a kočím Ahernem, který poslední dobou vozil Zedda a Adie. Chandalen, který se připojil ke Kahlan před mnoha měsíci, se od nich oddělil poté, co Kahlan s Richardem strávila báječnou noc na místě mezi

světy. Chtěl se vrátit domů ke svým lidem. Nemohla ho zdržovat. Věděla jaké to je, když někomu chybí přátelé a milovaní.

Se Zeddem a Adie se cítila, jako by byli téměř všichni pohromadě. Až je Richard dostihne, pak také skutečně všichni znovu všichni pohromadě budou. Přestože to mohlo trvat ještě týdny, Kahlan si nemohla pomoci, aby s každým nádechem nebyla vzrušenější a vzrušenější, protože každý nádech ji přibližoval ke chvíli, kdy ji Richard sevře do náručí.

„Moje kosti jsou na takovéhle počasí trochu staré," řekla Adie, která přecházela po místnosti. Kahlan zvedla jednoduchou dřevěnou židli a vzala ji s sebou. Uchopila Adii za paži a dovedla ji k ohni. Postavila židli co nejblíže k plamenům a přiměla čarodějku, aby se posadila a zahřála. Na rozdíl od Zeddových původních šatů, jednoduchá splývavá róba, kterou nosila Adie, zdobená červenými a žlutými puntíky a starobylými symboly její profese, celou cestu přežila. Zedd se mračil pokaždé, když ji uviděl, neboť si myslel, že to není jen náhoda, že její jednoduché šaty se zachovaly a ty jeho jsou ztraceny.

Adie se vždycky smála a říkala, že je to zázrak. Ujišťovala ho, že v pěkných šatech vypadá skvěle. Kahlan se domnívala, že to myslí opravdu vážně. I ona sama byla přesvědčena, že Zedd nyní vypadá mnohem lépe, přestože ne tak tajemně, jako vypadal ve svém starém oděvu. Čarodějové těch nejvyšších hodností nosili také ty nejjednodušší oděvy. A neexistovala hodnost která by byla vyšší než Zeddova: byl Prvním Čarodějem.

„Díky, dítě," řekla Adie a začala si nad plameny zahřívat ruce.

„Orsku," zavolala Kahlan.

Obrovitý muž popošel dopředu. Jizva na místě jeho chybějícího oka získala ve světle plamenů bílý nádech. „Ano, paní?" Stál připraven vyplnit její rozkazy. Jejich podstata pro něj nebyla důležitá, neboť jeho jediným zájmem bylo to, že má možnost svou paní potěšit.

„Není tu žádný hrnec. Mohl bys nám nějaký přinést, abychom se mohli najíst?"

Uklonil se a jeho tmavá kožená uniforma zaskřípěla. Pak se otočil a vyšel z místnosti.

Orsk byl původně ďhařanským vojákem sloužícím v armádě Cí-

sařského Řádu. Pokoušel se Kahlan zabít a ona se ho v boji dotkla svou mocí, magií Vyznavačů, která navždy zničila to, co byl předtím a naplnila ho ke Kahlan slepou oddaností. Tato slepá oddanost sloužila Kahlan jako neustálá připomínka kým a čím vlastně ona sama je.

Snažila se, aby toho muže neviděla takového, jaký byl předtím: ďhařanského vojáka, který se spojil s Císařským Řádem, jednoho ze zabijáků, který se zúčastnil vraždění žen a dětí v Ebinissi. Jako Matka Vyznavačka přísahala, že s žádným vojákem Řádu nebude mít slitování. Kromě Orska už také žádný z nich nebyl naživu. A Orsk, přestože žil, už nebyl tím mužem, který bojoval za Řád. Jeho předchozí osobnost byla mrtvá.

Navzdory existenci kouzla smrti, které na ni Zedd seslal, aby jí umožnil útěk z Aydindrilu, vědělo pár lidí, že Kahlan je ve skutečnosti Matka Vyznavačka. Orsk ji znal pouze jako svou paní. Zedd její totožnost pochopitelně znal. Věděli to také Adie, Jebra, Ahern a Chandalen. Její skutečnou totožnost znal i její nevlastní bratr, princ Harold a kapitán Ryan. Všichni ostatní však považovali Matku Vyznavačku za mrtvou. Muži, kteří pod jejím vedením bojovali, ji znali pouze jako svou královnu. Jejich vzpomínky na to, že byla Matkou Vyznavačkou, byly zmraženy a změněny na vzpomínky na královnu Kahlan.

Poté co sníh v hrnci roztál, přidaly Jebra a Kahlan do vzniklé vody fazole a slaninu nakrájenou na tenké plátky a zahustily melasou. Zedd dychtivě sledoval, jak do hrnce přidávají všechny tyto ingredience a nedočkavě si mnul ruce. Kahlan se zasmála nad jeho chováním, kterým občas připomínal dítě a vytáhla pro něj z batohu kus tvrdého chleba. Měl radost a snědl chleba během chvilky.

Poté co se jídlo dovařilo, Kahlan nechala v horkém hrnci roztát zmrzlou polévku, kterou měli s sebou v malých miskách a donesla ji Cyrille. Ze stojanu vzala svíčku a posadila se na kraj postele v tiché místnosti, kde její sestra odpočívala. Na chvilku své nevlastní sestře sundala z čela obklad a měla radost, když viděla, že Cyrilliny oči jsou otevřené. Její vyděšený pohled začal bloudit po místnosti. Kahlan jemně uchopila Cyrillu za bradu a přinutila ji podívat se jí do očí.

„To jsem já, Kahlan, sestro. Se mnou jsi v bezpečí. Můžeš být

klidná. Všechno je v pořádku.“

„Kahlan?“ Cyrilla uchopila Kahlan za ruku. „Slíbila jsi. Nemůžeš porušit své slovo. Nesmíš.“

Kahlan se usmála. „Slíbila jsem a svůj slib dodržím. Jsem královna Galey a tento titul si podržím až do dne, kdy budeš chtít korunu zpátky.“

Cyrilla se s úlevou uvolnila a stále držela Kahlan za ruku. „Děkuji ti, má královno.“

Kahlan ji jemně přinutila se posadit. „Přinesla jsem ti trochu teplé polévky.“

Cyrilla od misky odvrátila tvář. „Nemám hlad.“

„Pokud po mně chceš, abych byla královnou, musíš mě jako královnu ctít.“ Na Cyrillině tváři se objevil zamračený výraz. Kahlan se usmála. „Tohle je královský rozkaz. Sněz polévku.“

Teprve pak začala Cyrilla jíst. Když dojedla, začala se znovu třást a plakat. Kahlan ji k sobě přitiskla a držela ji v náručí dokud se Cyrilla nedostala do stavu podobného transu, kdy bez pohnutí ležela a její oči strnule zíraly do prázdna. Kahlan ji pečlivě přikryla a políbila na čelo.

Zedd dal dohromady pár sudů, stoliček a někde našel i další židli. Požádal prince Harolda a kapitána Ryana, aby se k Adie, Jebře, Ahernovi, Orskovi, Kahlan a jemu samému připojili při jídle. Byli blízko Ebinissie a rozhovořili se o svých plánech. Seděli kolem malého stolu. Kahlan začala lámat ztvrdlý chleba a Jebra rozdávala misky fazolí a slaniny z hrnce nad ohněm. Když věštkyně skončila s rozdáváním jídla, posadila se vedle Kahlan a vrhla na Zedda zamyšlený pohled.

Princ Harold, muž se sudovitým hrudníkem a dlouhými tmavými vlasy, připomínal Kahlan jejího otce. Zrovna dnes se se svými průzkumníky vrátil z Ebinissie.

„Jaké zprávy jsi přinesl z domova?“ zeptala se.

Silnými prsty si ulomil kousek chleba. „Bohužel,“ povzdechl si, „je to přesně tak, jak jsi to popisovala. Zdá se, že tam nikdo není. Budeme tam v bezpečí. Když je teď císařská armáda zničená –“

„Zničená je pouze ta její část, která se nacházela v této oblasti,“ opravila ho Kahlan.

Mávnutím ruky její poznámku přešel. „Myslím, že prozatím nebudeme mít žádné problémy. Máme sice jen málo mužů, ale všechno jsou to výborně vycvičení vojáci a je nás dost, abychom město chránili tím, že obsadíme průsmyky v horách všude kolem. Udržíme se do té doby dokud se počty našich vojáků nezvýší. Pokud na nás Řád nevrhne obrovskou přesilu, dokážeme město udržet.“ Ukázal na Zedda. „A máme čaroděje.“

Zedd zaměstnaný žvýkáním fazolí souhlasně zavrčel.

Kapitán Ryan polkl sousto fazolí. „Princ Harold má pravdu. Naše hory známe velmi dobře. Pokud nepřitáhnou s velikou armádou, dokážeme město bránit. A než se tak stane, budeme mít možná už dost mužů na to, abychom mohli přejít do protiútoku.“

Harold si nasypal nalámané kousky chleba do misky. Zamyšleně míchal jídlo a zeptal se. „Adie, jaké myslíš, že jsou naše šance na pomoc z Nicobary?“

„Má země je ve velkém zmatku. Když jsme tam se Zeddem byli, zjistili jsme, že král je mrtvý. Moc do svých rukou uchopila Krvavá Církev, ale zdaleka ne všichni lidé jsou s tím spokojeni. Nejvíce znepokojeny jsou čarodějky. Pokud Krvavá Církev udrží své postavení, začne na tyto ženy divoký lov. Myslím, že čarodějky se připojí k armádě, která bude s Krvavou Církví bojovat.“

„To znamená občanskou válku,“ řekl Zedd, který na chvilku přerušil svou práci se lžící. „Nemyslím, že Nicobara bude schopná poslat nějaké vojáky na pomoc Střední zemi.“

Adie si povzdechla. „Zedd má pravdu.“

„Možná by nám mohly pomoci některé z těch čarodějek?“ zeptala se Kahlan.

Adie ponořila lžíci do fazolí. „Možná.“

Kahlan pohlédla na nevlastního bratra. „Říkal jsi, že můžeš povolat vojáky z jiných oblastí.“

Harold přikývl. „Ano, to mohu. Minimálně šedesát nebo sedmdesát tisíc, když se budeme hodně snažit, tak skoro sto tisíc. Ale většinou budou nevycvičení a špatně vyzbrojení. Zabere dost času, než z nich uděláme pořádnou armádu, ale až to dokážeme, bude Ebinissia disponovat dostatečnou silou, abychom zabránili většině útoků.“

„Téměř tolik mužů jsme měli i předtím.“ Připomněl jim kapitán

Ryan aniž vzhlédl od talíře. „A nestačilo to.“

„To je pravda,“ řekl Harold a donesl lžíci k ústům. „Ale to je jen začátek.“ Pohlédl na Kahlan. „Dokážeš k nám připojit další země, že ano?“

„V tom spočívá naše naděje,“ řekla. „Pokud máme mít šanci, musíme obnovit spojenectví Střední země.“

„Jak to vypadá se Sanderií?“ zeptal se kapitán Ryan. „Jejich kopí jsou ve Střední zemi ta nejlepší.“

„A co Lifanie?“ připojil se Harold. „Dělají spousty zbraní a vědí, jak je použít.“

Kahlan zamyšleně rozdrobila mezi prsty kousek chleba. „Sanderie závisí na Keltonu, neboť v létě do jeho vysočiny ženou svá stáda. Lifanie od Keltonu kupuje železo a prodává mu zrní. Na Sanderijské vlně závisí jejich textilní průmysl. Myslím, že všichni půjdou tam, kam půjde Kelton.“

Harold ponořil lžíci do misky. „Mezi mrtvými, kteří zaútočili na Ebinissii, byli i Keltané.“

„Galeané taky.“ Kahlan si vložila do úst chléb, žvýkala a chvilku se na něj upřeně dívala. Harold sklopil zrak.

„K nepřátelské armádě se připojili zrádci a vrahové z mnoha zemí,“ řekla Kahlan poté co polkla. „Neznamená to, že se k Řádu připojily i jejich země. Princ Fyren z Keltonu sice svou zemi k Císařskému Řádu připojil, ale nyní je mrtev. Nejsme s Keltonem ve válce. Kelton je součástí Střední země. Válku vedeme s Císařským Řádem. Musíme zůstat jednotní. Pokud se s námi spojí Kelton, ostatní nebudou dlouho otálet, ale pokud se Kelton spojí s Císařským Řádem, budeme mít potíže přesvědčit ostatní, aby se spojili s námi. Musíme k sobě Kelton nějak připoutat.“

„Myslím, že Kelton se spojí spíš s Řádem než s námi,“ řekl Ahern. Všichni se na něj podívali. Pokrčil rameny. „Jsem Keltan. Mohu vás ujistit že všichni půjdou tam, kam rozhodne koruna. Tak je to v naší zemi obvyklé. Když je teď Fyren mrtvý, je další v následnické linii vévodkyně z Lumholtzu. Ona a její manžel, vévoda, se připojí ke straně, která má větší naději na vítězství. A nebude jim moc záležet na tom, která strana to je. Takový názor jsem si utvořil z toho, co jsem o ní slyšel.“

„Taková hloupost!“ vykřikl Harold a udeřil pěstí do stolu. „Přestože Keltanům nevěřím – neber si to osobně Aherne – znám je dost dobře na to, abych věděl, že v srdcích jsou stále součástí Střední země. Mohou se hádat o hranice a snažit se své území rozšiřovat jak chtějí, ale lidé stále zůstanou občany Střední země.

Duchové vědí, že Cyrilla a já jsme spolu měli spory, ale když došlo na lámání chleba, drželi jsme pospolu. Se zeměmi je to stejné. Když D’Hara minulé léto zaútočila, bojovali jsme, abychom Kelton chránili navzdory tomu, že mezi našimi zeměmi panují drobná nedorozumění.

Jedná-li se o budoucnost Střední země, půjdou s námi. Střední země znamená víc než slovo někoho, kdo právě získal korunu.“ Harold ukázal na Aherna. „Máš k tomu co říct?“

Ahern pokrčil rameny. „Myslím, že ne.“

Zeddovy oči přeskakovaly z jednoho muže na druhého. „Nejsme tu, abychom se hádali. Jsme tu, abychom bojovali ve válce. Klidně nám své názory otevřeně říkej, Aherne. Jsi Keltan a víš o této zemi víc než my všichni dohromady.“

Na Ahernově větrem ošlehaném obličeji se při Zeddových slovech objevil zamyšlený výraz. „Generál Baldwin, vrchní velitel Keltanských sil a jeho podřízení, generálové Bradford, Cutter a Emerson půjdou tam, kam půjde koruna. Neznám je osobně, jsem jen kočí, ale navštívil jsem mnoho míst a slyšel jsem spoustu řečí a z toho, co se o nich říká, jsem si utvořil takovýto názor. Mezi lidmi koluje takový vtip, že když královna vyhodí korunu z okna a ta se zachytí na paroží jelenovi, bude před ním do měsíce klečet na kolenou celá armáda.“

„A z toho, co jsi slyšel, si myslíš, že ta vévodkyně, která se brzy stane královnou, se kvůli zvětšení své moci přidá k Řádu, i kdyby to znamenalo zničení Střední země?“ zeptal se Zedd.

Ahern pokrčil rameny. „Přiznávám, že je to jen můj dohad, ale myslím, že to tak bude.“

Kahlan si nabrala kousek slaniny a promluvila, aniž vzhlédla od talíře. „Ahern má pravdu. Znám Cathryn a jejího manžela. Bude královnou a přestože navenek se chová ke svému manželovi podřízeně, činí svá vlastní rozhodnuti. Princ Fyren, který mohl být králem, by za

normálních okolností svým spojeneckým závazkům dostál. Někdo z Řádu ho však dostal na jejich stranu a on nás zradil. Jsem si jistá, že Řád udělá Cathryn stejnou nabídku. Uvidí v tom příležitost, jak zvětšit svou moc."

Harold se natáhl přes stůl, aby si vzal další chléb. „Pokud je to tak a Ahern má pravdu, tak jsme Kelton ztratili. Pokud ztratíme Kelton už tak křehká aliance Střední země se zřítí jako domeček z karet."

„To není dobré," připojila se Adie. „Nicobara se zmítá ve zmatcích, Galea je oslabená, neboť většina její armády byla zničená u Ebinissie a Kelton se sbližuje s Řádem. Půjde s ním mnoho zemí, které jsou jeho obchodními partnery."

„A pak jsou tu někteří další, kteří když –"

„Dost." Tichý a jasný autoritativní tón Kahlanina hlasu způsobil, že kolem stolu se rozhostilo ticho. Vzpomněla si, co Richard vždycky říkával, když se ocitli ve větších potížích než se zdálo, že mohou zvládnout: přemýšlej o řešení, ne o problému. Pokud nebudeš přemýšlet o ničem jiném než o tom, že prohráváš, nedokážeš vymyslet způsob jak vyhrát.

„Přestaňte mi říkat proč spojenectví Středních zemí nemůžeme obnovit a proč nemůžeme vyhrát. Všichni přece už dávno víme, že to nebude snadné. Musíme vymyslet řešení."

Zedd nesoucí k ústům lžíci, se na ni usmál. „Trefná poznámka. Matko Vyznavačko. Myslím, že přesně téhle linie se budeme muset držet. Pro začátek bych si dovolil připomenout, že je zde mnoho menších zemí, které zůstanou Střední zemi loajální děj se co děj. Musíme jejich zástupce pozvat do Ebinissie a začít obnovovat radu."

„To je pravda," řekla Kahlan. „Žádná z těchto zemi sice není tak silná jako Kelton, ale je jich hodně a to tenhle nedostatek vyváží. Kahlan si u krku rozepnula šaty. V místnosti se díky ohni hořícímu v krbu značně oteplilo a teplé jídlo jen přispělo k tomu, že jí bylo velmi horko. Ale důvodem, proč se začala potit, byly obavy. Nemohla se dočkat až se k ní Richard připojí. On by jistě s nějakým nápadem přišel. Richard nikdy neseděl nečinně a nesledoval události jak se kolem něj řítí. Pohlédla na ostatní, kteří byli sklonění nad miskami a každý měl zamračený výraz, neboť přemýšlel o tom, jaké mají mož-

nosti.

„No," řekla nakonec Adie, „jsem si jistá, že nějaké čarodějky z Nicobary se k nám nakonec přece jen připojí. To by pro nás mohla být významná pomoc. Přestože některé asi nebudou bojovat, protože je to v rozporu s jejich zásadami, mohou nám pomoci i mnoha jinými způsoby. Žádná z nich se nechce dívat na to jak Krvavá Církev nebo její spojenec Císařský Řád zabírá Střední zemi. Většina z nich zná hrůzy minulosti a nechce, aby se něco takového znovu vrátilo."

„Výborně," řekla Kahlan. „To je dobrá zpráva. Myslíš, že bys za nimi mohla zajít a přesvědčit je, aby se k nám přidaly? Možná bys tam mohla při té příležitosti získat i část Nicobarské armády. Věřím, že navzdory začínající občanské válce se najdou i takoví, kteří budou chtít Střední zemi pomoci."

Adie na chvilku upřela na Kahlan své bílé oči. „Kvůli něčemu, co má takovou důležitost jako je náš boj, se o to pokusím."

Kahlan přikývla. „Díky, Adie." Pohlédla na ostatní. „Ještě něco? Má někdo z vás nějaký další nápad?"

Harold se lokty opřel o stůl a zamyšleně se zamračil. Odložil lžíci. „Myslím, že když pošlu některé ze svých důstojníků jako oficiální delegace do menších zemí, dokážou s sebou do Ebinissie přivést jejich zástupce. Většina z těchto států si Galey vysoce cení a vědí, že Střední země chrání jejich svobodu. Přijdou nám na pomoc."

„A možná," řekl Zedd a suše se usmál, „že pokud navštívím královnu Cathryn a promluvím si s ní jako První Čaroděj, mohla by pochopit, že Střední země rozhodně není předem poražena."

Kahlan sice Cathryn z Lumholtzu velmi dobře znala, ale nechtěla zavrhovat naději, která spočívala v Zeddově nápadu. Koneckonců to byla ona sama, kdo řekl, že je potřeba hledat řešení a nerozpitvávat podstatu problému.

Zmítala jí však hrůza z pomyšlení, že to byla ona jako Matka Vyznavačka, která Střední zemi ve skutečnosti ztratila.

Když byli po jídle, princ Harold a kapitán Ryan odešli, aby dohlédli na své vojáky. Ahern si přehodil přes ramena dlouhý plášť a řekl, že se jde podívat na koně.

Když byli pryč, chystala se Jebra pomoci Kahlan sklidit nádobí, ale Zedd ji uchopil za paži.

„Nechceš mi teď říct, co vidíš pokaždé, když se na mě podíváš?“

Jebra pod jeho pohledem sklopila modré oči a začala sbírat lžíce. „Vůbec nic.“

„Rád bych to věděl, jestli ti to nevadí.“

Přestala sbírat nádobí a nakonec se na něj podívala. „Křídla.“

Zedd pozdvihl obočí. „Křídla?“

Přikývla. „Vidím tě s křídly. Chápeš to? Nedává to žádný smysl. Musí to být vize, která nic neznamená. Už jsem ti přece říkala, že občas mám i takové vize.“

„To je všechno? Jen křídla?“

Jebra si prohrábla krátké pískově žluté vlasy. „No, vidím tě ve vzduchu, máš tyhle křídla a jsi v obrovité ohnivé kouli.“ Oči jí potemněly. „Čaroději Zorandere, nevím, co to znamená. Není to událost – víš, jak mé vize občas fungují – ale smysl události. Ve tvém případě nejsem schopná rozhodnout, o jaký smysl se jedná.“

Zedd svou paži odtáhl. „Díky, Jebro. Řekneš mi, pokud zjistíš něco dalšího?“ Přikývla. „Nezapomeň, že potřebujeme veškerou pomoc.“

Znovu přikývla s očima sklopenýma. Pak hlavou pokynula směrem ke Kahlan. „Kruhy. Vidím Matku Vyznavačku běhat v kruzích kolem dokola.“

„Kruhy?“ zeptala se Kahlan a přistoupila blíž. „Proč běhám v kruzích?“

„To nemohu říci.“

„No zrovna teď se opravdu cítím, jako bych běhala v kruhu, když se pokouším najít způsob, jak Střední zemi znovu sjednotit.“

Jebra s nadějí vzhlédla. „To může být ono.“

Kahlan se na ni lehce usmála. „Nejspíš ano. Tvé vize nemusí vždycky předpovídat nějakou kalamitu.“

Když se vrátily k umývání nádobí, Jebra znovu promluvila. „Matko Vyznavačko, nesmíme v dosahu tvé sestry nechat žádný provaz.“

„Co tím myslíš?“

Jebra vydechla. „Sní o tom jak se věší.“

„Chceš říct, že máš vize toho, že se věší?“

Jebra položila Kahlan ruku na rameno. „Ach ne. Matko Vyznavačko, žádnou takovou vizi jsem neměla. Ale dokážu vidět auru. Z toho vím, že Cyrilla sní o tom jak se oběsí. Neznamená to, že to skutečně udělá, ale musíme ji hlídat, aby k tomu nedostala příležitost dokud se neuzdraví.“

„To mi připadá jako dobrá rada,“ prohlásil Zedd.

Jebra začala hadrem utírat umyté nádobí. „Dnes v noci budu spát u ní.“

„Díky,“ řekla Kahlan. „Umyju to sama a ty si běž lehnout pro případ, že by se probudila.“

Zatímco si Jebra vzala své věci na spaní a odnesla je do Cyrillina pokoje, Zedd, Adie a Kahlan dokončili úklid. Potom vzal Zedd židli a znovu ji umístil před krb, aby se mohla Adie posadit k teplu. Kahlan zamyšleně sepjala ruce a zahleděla se do plamenů.

„Zedde, pokud chceme poslat delegace do menších zemí a požádat je, aby jejich zástupci dorazili do Ebinissie, bylo by mnohem jednodušší a také přesvědčivější odhalit, že v Ebinissii čeká Matka Vyznavačka.“

Zedd po chvíli přerušil ticho. „Všichni si myslí, že Matka Vyznavačka je mrtvá. Pokud se ukáže, že jsi naživu, stane se z tebe cíl a může se stát, že Řád na nás zaútočí dřív než stihneme shromáždit dostatečnou sílu.“

Kahlan mu přihladila šaty, které měl vzadu pomuchlané. „Zedde, už mě unavuje být mrtvá.“

Otočil se a položil jí ruku na paži. „Jsi královnou Galey a můžeš tedy prozatím využívat svůj vliv tímto způsobem. Pokud Císařský Řád zjistí, že jsi naživu, čeká nás víc potíží než kolika jsme připraveni čelit.“

„Pokud chceme sjednotit Střední zemi, musíme to udělat jedině přes Matku Vyznavačku.“

„Kahlan, přece vím, že nechceš udělat nic, co by ohrozilo životy našich mužů tady venku. Za vítězství jsme zaplatili příliš vysokou cenu. Nejsme ještě dost silní. Musíme zesílit, pak teprve vyrazíme. Pokud se kdokoliv dozví, že jsi Matka Vyznavačka, stane se z tebe cíl a tvoji vojáci budou muset bojovat, aby tě chránili. Pokud už musíš bojovat, udělej tak ze správného důvodu. Už tak máme dost pro-

blémů.“

Kahlan k sobě přitiskla konečky prstů a zírala do ohně. „Zedde, jsem Matka Vyznavačka. Bojím se, že vstoupím do historie jako ta Matka Vyznavačka, za jejíž vlády se Střední země rozpadla. Narodila jsem se jako Vyznavačka. Je to mnohem víc než jen práce. Je to to, co jsem.“

Zedd ji objal kolem ramen. „Má drahá, ty přece pořád jsi Matka Vyznavačka. To je důvod, proč tvou identitu musíme skrývat. Potřebujeme Matku Vyznavačku. Až přijde čas, budeš znovu vládnout Střední zemi, která bude silnější než kdy předtím. Buď trpělivá.“

„Trpělivá,“ zamumlala.

„Ale no tak,“ řekl s úsměvem. „I v trpělivosti se skrývá magie, to přece víš.“

„Zedd má pravdu,“ řekla Adie sedíc na židli. „Vlk, který se své kořisti prozradí příliš brzy, nepřežije. Svůj útok si pečlivě naplánuje a v poslední chvíli, když kořist nic netuší, vyrazí.“

Kahlan si položila hlavu do dlaní. Hlavní důvod, proč se chtěla odhalit, byl v něčem jiném.

„Zedde,“ zašeptala s bolestí. „Už to kouzlo nemůžu vydržet. Dohání mě k šílenství. Pořád ho cítím, jako by mi v žilách kolovala smrt.“

Zedd si položil její hlavu na rameno. „Má dcera mi říkala přesně to samé. Ve skutečnosti použila i stejná slova. ‚Jako by mi v žilách kolovala smrt.“

„Jak to mohla po celá ta léta vydržet?“

Zedd si povzdechl. „No, když ji Darken Rahl znásilnil, věděl jsem, že kdyby měl tušení o tom, že je má dcera naživu, šel by po ní. Nebylo na výběr. Chránit ji bylo pro mě to nejdůležitější ze všeho. Vzal jsem ji do Střední země, kde se nakonec narodil Richard a ona měla tím pádem o důvod víc se skrývat. Kdyby se Darken Rahl dozvěděl o jeho narození, snažil by se Richarda získat a tak v sobě musela neblahý vliv kouzla potlačit.“

Kahlan se otřásla. „Všechny ty roky. Už nemám sílu. Jak jen to mohla vydržet?“

„Neměla žádnou jinou možnost a po nějaké době mi řekla, že už si celkem zvykla a není to tak hrozné jako na začátku. Pocit přítom-

nosti smrti po čase zeslábne. I ty si na to po nějaké době zvykneš a navíc to, doufejme, nebudeš muset vydržet tak dlouho jako ona.“

„To tedy doufám,“ řekla Kahlan.

Zeddovu tvář osvětlovaly plameny z krbu. „Také říkala, že díky Richardovi nebylo její břemeno tak těžké.“

Kahlanino srdce při vyřčení jeho jména poskočilo. Usmála se. „Skutečně to pomáhá.“ Stiskla Zeddovu ruku. „Bude tady brzy. Nedovolí, aby ho něco zdrželo. Bude tady maximálně za pár týdnů. Drazí duchové, jak jen bez něj takovou dobu vydržím?“

Zedd se zasmál. „Jsi stejně netrpělivá jako on. Vy dva jste byli stvořeni jeden pro druhého.“ Pohladil ji po vlasech. „Už vypadáš lépe, má drahá.“

„Takže až nás Richard dostihne a začneme obnovovat Střední zemi, můžeš ze mě kouzlo smrti sejmout. Pak bude mít Střední země znovu Matku Vyznavačku.“

„Obávám se, že tak jednoduché to nebude.“

Kahlan se zamračila. „Zedde, pokud vyrazíš za královnou Cathryn a já budu chtít, aby to kouzlo zmizelo, jak to mám udělat?“

Zedd pohlédl do plamenů. „To nejde. I kdybys o sobě prohlásila, že jsi Matka Vyznavačka, lidé by ti nevěřili o nic víc než kdyby to o sobě prohlásila Jebra. Kouzlo nezmizí jen proto, že začneš prohlašovat, kým opravdu jsi.“

„Tak jak se toho zbavím?“

Zedd si povzdychl. „To mohu udělat jen já.“

Kahlan ucítila náhlý záchvěv strachu. Nechtěla to říci nahlas, ale pokud by se Zeddovi něco stalo, byla by tímto kouzlem navždy uvězněna.

„Ale musí přece existovat nějaký způsob jak se toho kouzla zbavit. Co třeba Richard?“

Zedd zavrtěl hlavou. „I kdyby měl Richard všechny znalosti, které potřebuje, aby se stal skutečným čarodějem, nemohl by kouzlo zlomit. To mohu udělat jen já.“

„A to je jediný způsob?“

„Ano.“ Pohlédl jí do očí. „Samozřejmě kromě toho, že by někdo jiný, kdo má Dar, zjistil tvou skutečnou totožnost. Pokud by tě takový člověk uviděl, pochopil kdo jsi a řekl ti nahlas jménem, kouzlo se

zlomí a každý znovu pozná, kým jsi.“

V této možnosti nebyla žádná naděje. Bála se, že se jí podlomí nohy a tak rychle poklekla a přihodila do ohně další dřevo. Jediný způsob jak se zbavit kouzla smrti vedl skrze Zedda a ten neměl v úmyslu to udělat dřív než k tomu nadejde ta pravá chvíle. Jako Matka Vyznavačka nemohla čaroději přikázat něco, o čem oba věděli, že je špatné.

Kahlan sledovala tančící plameny a jiskry, které vyletovaly z ohně. Vzpamatovala se. Brzy s ní bude Richard a pak se vše obrátí k lepšímu. Až tady Richard bude, nebude mít Kahlan čas na kouzlo myslet; bude příliš zaměstnaná tím, že ho bude líbat.

„Co je tady k smíchu?“ zeptal se Zedd.

„Cože? Ale nic.“ Vstala a otřela si ruce o kalhoty. „Myslím, že půjdu ven a podívám se, jestli je vše v pořádku. Snad mi studený vzduch vyžene to kouzlo z hlavy.“

Chlad ji skutečně osvěžil. Zastavila se na malém prostranství před farmou a zhluboka se nadechla. S požitkem si uvědomila, že cítí vůni hořícího dřeva. Vzpomněla si na předešlé dny, když byli na pochodu a zimou necítila nohy ani prsty. Měla pocit, že jí upadnou uši a nos a snila o vůni hořícího dřeva, neboť hořící dřevo znamená teplo ohně.

Kahlan zvolna vykročila do tmy. Pohlédla na hvězdy a zvolna se nadechovala studeného vzduchu. Viděla malé ohníčky rozeseté po celém údolí a zaslechla povídající si muže, kteří seděli kolem nich. Byla ráda, že i oni se mohou dnes v noci ohřát. Brzy dorazí do Ebinissie a zima, kterou zažili během cesty se definitivně promění ve vzpomínku.

Kahlan se pokusila zapomenout na kouzlo. Celé nebe bylo poseto hvězdami jako jiskrami vyletujícími z obrovského ohně. Přemýšlela, co zrovna teď dělá Richard, jestli je na cestě za ní nebo spí. Chtěla, aby byl u ní co nejdříve, ale chtěla i to, aby se pořádně vyspal. Až je konečně dostihne, usne mu v náručí. Při té myšlence se usmála.

Přes hvězdy se mihl stín a Kahlan se zamračila. Téměř ve stejném okamžiku, kdy hvězdy potemněly, se obvykle také hned rozsvítily. Opravdu je viděla zhasnout na tak dlouhou dobu? Pomyslela si, že za to může její představivost.

Slyšela, jak něco tlumeně dopadlo na zem. Nezvedl se žádný poplach. Pouze jediná věc se mohla dostat kruhem strážců a nevzbudit jejich pozornost. Pocítila záchvěv strachu, který nebyl důsledkem kouzla.

Kahlan vytáhla nůž.

Kapitola čtvrtá

Uviděla blýskavé zelené oči. Ve slabém světle pocházejícím z malého zimního měsíce a hvězd si všimla, že obrovitý stín udělal krok směrem k ní. Kahlan chtěla vykřiknout, ale nedokázala ze sebe vydat ani hlásek.

Když obrovská nestvůra odhrnula rty, obnažily se v plné délce její mohutné tesáky. Kahlan udělala krok zpět. Svírala rukojeť nože tak silně až ji rozbolely prsty. Pokud bude rychlá a nezačne panikařit, mohla by mít šanci. Pokud zavolá, uslyší ji Zedd? Uslyší ji vůbec někdo? I kdyby ano, všichni byli příliš daleko odtud. Nebudou schopní dostat se k ní včas.

Ve slabém světle už dokázala rozeznat, že se jedná o krátkoocasého gara. Musel to být krátkoocasý gar. Ti byli nejchytřejší, největší a nejsmrtonosnější. Drazí duchové, proč to není dlouhoocasý gar?

Kahlan zírala, jak si stvoření sundalo něco z prsou. Proč tam jen tak stojí? Proč už dávno nezaútočilo? Stvoření pohlédlo dolů, pak na ni a znovu na zem. Jeho oči svítily měňavou zelení. Pak gar znovu odhrnul rty a z hrdla se mu vydral tichý bublavý zvuk.

Kahlaniny oči se rozšířily. Je to vůbec možné? „Gratchi?“

Gar začal náhle poskakovat nahoru a dolů, radostně vrčet a mávat křídly.

Kahlan pocítila náhlou úlevu. Vrátila nůž do pochvy a přistoupila k obrovité nestvůře blíž. Stále však byla opatrná.

„Gratchi? Jsi to ty, Gratchi?“

Gar horlivě přikývl svou velikou groteskní hlavou. „Grrrrač!“ oznámil s hlubokým temným vrčením, které jí rezonovalo v celém těle. Oběma tlapami se udeřil do hrudi. „Grrrrač!“

„Gratchi, poslal tě Richard?“

Při zmínce o Richardovi začal gar mávat křídly s mnohem větší intenzitou.

Přišla k němu ještě blíž. „Poslal tě Richard?“

„Grrrač mááá rrrád Rrrihárd!“

Kahlan zamrkala. Richard jí kdysi řekl. že Gratch se pokouší mluvit. Náhle se zasmála. „I Kahlan má ráda Richarda.“ Dotkla se hrudi. „Já jsem Kahlan, Gratchi. Jsem moc ráda, že se setkáváme.“

Vykřikla, neboť Gratch se k ní vrhl, uchopil ji do mocných paží a zdvihl ji na stopu ze země. Její první myšlenkou bylo, že ji určitě rozdrtí, ale jeho sevření bylo překvapivě jemné. Gratch si ji přátelsky přitiskl na prsa. Kahlan také rozpřáhla paže a napůl se jí podařilo ho obejmout. Neměla tak dlouhé ruce, aby ho dokázala obejmout celého.

Kahlan si nikdy nedokázala představit, že by dělala takovéhle věci, ale nyní byla dojata téměř k slzám. Gratch byl Richardův přítel a Richard za ní gara poslal. Vlastně jí poslal takovýhle velký dárek než přijede sám.

Gar ji opatrně postavil na zem. Svýma blýskajícíma zelenýma očima si ji pronikavě prohlížel. Pak natáhl tlapu a svými paťáty jí prohrábl husté dlouhé vlasy, které také podrobil důkladnému zkoumání.

Kahlan se usmála na jeho odstrašující obličej plný tesáků. Gar ze sebe vydal přátelské zamručení. Kahlan ho pohladila po paží. Jeho křídla se neustále pomalu pohybovala.

„S námi jsi v bezpečí, Gratchi. Richard mi o tobě všechno řekl. Nevím, nakolik mi rozumíš, ale jsi mezi přáteli.“

Když znovu odhrnul rty a vystavil na odiv své strašlivé tesáky, náhle si uvědomila, že to je jeho napodobenina úsměvu. Byl to ten nejstrašlivější úsměv, jaký kdy viděla, ale bylo v něm současně tolik nevinnosti, že ji to přimělo se usmát. Za celý život ji ani nenapadlo, že garové se dokáží smát. Byl to skutečný zázrak.

„Gratchi, poslal tě Richard?“

„Rrrihárd.“ Gratch se dotkl hrudníku. Pak zamával křídly o něco energičtěji, takže se vznesl kousek nad zem. Pak se natáhl a dotkl se Kahlanina ramene.

Kahlan údivem otevřela ústa. Gar se jí snažil něco říct a ona to-

mu porozuměla. „Richard tě poslal abys mě našel?“

Gratch z radosti, že mu Kahlan porozuměla, začal divoce poskakovat. Znovu ji uchopil do náručí. Kahlan se nad zázračnou podivností této situace vesele rozesmála.

Když ji znovu postavil na zem, zeptala se. „Bylo těžké mě najít?“

Tiše zavrčel a pokrčil rameny.

„Bylo to trošku těžké?“

Gratch přikývl. Kahlan znala velké množství jazyků, ale nemohla si pomoci, aby se znovu nerozesmála, když si uvědomila, že komunikuje s garem. V úžasu zavrtěla hlavou. Koho jiného než Richarda by napadlo spřátelit se s garem.

Kahlan uchopila ruku s hrozivými pařáty. „Pojď dovnitř. Je tam někdo, koho ti musím představit.“

Gratch souhlasně zabručel.

Kahlan se zastavila ve dveřích. Zedd a Adie, kteří seděli na židlích těsně u krbu, vzhlédli.

„Ráda bych vám představila přítele,“ řekla a pokynula Gratchovi, který se až do té chvíle schovával venku, aby vstoupil. Obrovitý gar složil křídla, aby se skrz dveře protáhl, znovu obnažil své tesáky v úsměvu a proskočil dovnitř. Hlavou se téměř dotýkal stropu.

Zedd vyskočil, zakopl o židli a máváním rukou a poskakováním se znovu snažil získat rovnováhu.

„Zedde, přestaň s tím. Vyděsíš ho,“ napomenula čaroděje.

„Vyděsit ho!“ vykřikl Zedd. „Říkala jsi, že Richard má gaří mládě! Tahle nestvůra už je téměř plně vzrostlá!“

Gratchovo mohutné obočí se při pohledu na poskakujícího čaroděje mávajícího rukama a zaplétajícího se do své róby zamyšleně srazilo nad kořenem nosu.

Kahlan na Zedda ukázala. „Gratchi, tohle je Richardův dědeček Zedd.“

Mohutné rty znovu obnažily tesáky, Gratch rozpřáhl tlapy a vyrazil přes místnost. Zedd na chvilku strnul a pak rychle ustoupil zpět.

„Co to dělá? Copak ještě neobědval?“

Kahlan se smála tak silně, že ze sebe stěží mohla vypravit slovo. „Usmívá se na tebe. Má tě rád. Chce tě obejmout.“

„Obejmout mě! V žádném případě!“

Bylo však už příliš pozdě. Třemi rychlými kroky se gar dostal až k čaroději a uchopil jeho kostnatou postavu do svých mohutných silných paží. Zedd ze sebe vyrazil zmučený výkřik. Gratch potěšeně zamručel a zvedl Zedda ze země.

„U všech duchů!“ Zedd se neúspěšně snažil odvrátit tvář ze směru garova dechu. „Tenhle létající děs už přece jen obědval! A raději nechtějte vědět co!“

Nakonec Gratch postavil Zedda na zem. Čaroděj o několik kroků ustoupil a natáhl ke garovi hrozivě prst. „Tak hele, už to nikdy nedělej! Nech si svoje tlapy pro sebe!“

Gratch se na něj zmateně podíval a tiše zavrčel.

„Zedde,“ napomenula ho Kahlan. „Zraňuješ jeho city. Je to Richardův přítel a náš také. Trvalo mu velmi dlouho než nás našel. Alespoň bys na něj tedy mohl být milý.“

Zedd se vzdal. „No… asi máš pravdu.“ Nepřívětivě se podíval na gara, ze kterého čišela naděje. „Omlouvám se, Gratchi. Myslím, že při zvláštních příležitostech mě můžeš trošku obejmout.“

Než stihl čaroděj udělat cokoliv, aby gara zadržel, Gratch se na něj znovu prudce vrhl, uchopil ho do náručí a zvedl ho ze země. Zeddovy nohy se chvilku bezmocně kmitaly ve vzduchu. Nakonec Gratch znovu postavil bezmocného čaroděje na podlahu.

Adie před sebe v obranném gestu zdvihla ruce. „Já jsem Adie, Gratchi. Mám radost, že tě vidím.“

Gratch její paže naprosto ignoroval a sevřel ji do náručí. Kahlan často vídala Adii se usmívat, ale jen velmi zřídka ji vídala nahlas rozesmátou. Nyní se smála. Gratch se svým děsivým způsobem smál s ní.

Když byl v místnosti znovu nastolen pořádek a každý popadl dech, všimla si Kahlan Jebry, která se po místnosti s rozšířenýma očima rozhlížela ze dveří do ložnice. „To je v pořádku, Jebro. Tohle je Gratch, nás přítel.“ Kahlan položila Gratchovi ruku na rameno. „Obejmout ji můžeš později.“

Gratch přikývl a pokrčil rameny. Kahlan ho otočila k sobě a do obou dlaní vzala jeden z jeho pařátů. Pohlédla mu přímo do blýskavých zelených ocí.

„Gratchi, Richard tě poslal napřed, abys nám vyřídil, že už brzo dorazí?“ Gratch zavrtěl hlavou. Kahlan polkla. „A je už na cestě? Opustil už Aydindril a je už na cestě, aby nás dostihl?“

Gratch studoval její obličej. Vyprostil svůj pařát z jejího sevření a pohladil ji po vlasech. Kahlan si všimla, že má pramen jejích vlasů pověšený spolu s dračím zubem pověšený na koženém řemeni kolem krku. Znovu pomalu zavrtěl hlavou.

Kahlanino srdce se proměnilo v kámen. „Není na cestě? Ale poslal tě ke mně?“

Gratch přikývl a připojil zamávání křídly.

„Proč? Víš proč?“

Gratch přikývl. Sáhl si přes rameno a ukázal jí něco, co mu viselo přes záda na dalším řemeni. Byl to dlouhý rudý předmět, který jí spolu s koncem řemenu podal.

„Co je to?“ zeptal se Zedd.

Kahlan přetáhla řemen i s pouzdrem Gratchovi přes hlavu a začala pouzdro otevírat. „Je to pouzdro na dokumenty. Možná, že v něm je dopis od Richarda.“

Gratch na potvrzení jejích slov přikývl. Když se jí podařilo pouzdro otevřít vytáhla z něj stočený papír. Zedd se znovu posadil k ohni vedle Adie. „Tak si tedy poslechněme, co nám ten chlapec píše. Myslím, že když to nebudou dobré zprávy, budou to určitě špatné zprávy.“

„V tom s tebou souhlasím,“ řekla Kahlan tiše. „Je tu tolik vosku, že by to vystačilo na dva tucty dopisů. Časem budeme muset Richarda naučit jak pečetit dokumenty.“ Natočila pečeť tak, aby si ji mohla prohlédnout ve světle ohně. „Je to meč. Obtiskl do vosku jílec Meče Pravdy.“

„Tak aspoň víme, že je to opravdu od něj,“ poznamenal Zedd a přihodil do ohně kus dřeva.

Když odstranila všechen vosk, rozbalila Kahlan dopis a natočila ho tak, aby ho viděla na světle. Má nejdražší královno, četla nahlas, modlím se ke všem dobrým duchům, aby se tento dopis dostal do tvých rukou… Zedd vyskočil na nohy. „To je zpráva!“

Kahlan se na něj zamračila. „To je snad pochopitelné. Poslal mi dopis.“

Odmítavě mávl hubenou rukou. „Ne, ne. Chci říct, že se nám pokouší něco naznačit.

Znám Richarda – znám způsob, jakým přemýšlí. Snaží se nám naznačit, že má obavy o to, aby se tento dopis nedostal do rukou někoho jiného. To by mohlo nás… nebo jeho zradit, a tak nám naznačuje, že nemůže říct všechno, co by si přál."

Kahlan se kousla do spodního rtu. „Ano, to by dávalo smysl. Richard skutečně tímhle způsobem přemýšlí."

Zedd se otočil, aby se ujistil, že dosedne na židli a ne vedle, a pak se posadil. „Pokračuj."

Má nejdražší královno, modlím se ke všem dobrým duchům, aby se tento dopis dostal do tvých rukou a aby se tak stalo v době, kdy ty a tví přátelé budete v bezpečí. Stalo se toho velmi mnoho a já tě musím snažně poprosit o porozumění.

Spojenectví Střední země skončilo. Z výšky na mě shlíží Magda Searus, první Matka Vyznavačka a její čaroděj Merit. Jsou svědky tohoto konce a jsem to já, kdo tento konec zapříčinil.

Vím, že skrze tyto dvě postavy na mě shlíží tisíce let historie, kterou se chystám pohřbít, ale pochop prosím, že kdybych tak neučinil, prožili bychom svou budoucnost jako otroci Císařského Řádu a historie by byla nejen pohřbena, ale i zapomenuta.

Kahlan si položila ruku na hruď a ucítila, jak jí divoce buší srdce. Než mohla pokračovat, musela se zhluboka nadechnout.

Před mnoha měsíci začal Císařský Řád naši alianci postupně ničit, přetahovat jednotlivé členy na svou stranu a ohrožoval naši jednotu. Zatímco my jsme bojovali proti Strážci, Řád bojoval, aby ohrozil bezpečí našich domovů. Možná, že kdybychom měli dostatek času, byla by možnost naši jednotu znovu obnovit, ale Řád nás tlačí ke zdi a my čas nemáme. Vzhledem ke smrti matky Vyznavačky jsem byl přinucen udělat co je potřeba, abychom byli schopni se bránit.

„Co? Cože udělal?" vykřikl Zedd.

Kahlan na něj zpoza dopisu vrhla pohled, který ho okamžitě umlčel a pokračovala ve čtení.

Spokojit se s pouhou obranou znamená slabost a slabost znamená smrt z rukou Řádu. Naše milovaná Matka Vyznavačka znala cenu

za selhání a vedla nás v této válce k vítězství. Prohlásila, že se jedná o válku bez slitování a že je potřeba Císařský Řád navždy zničit. Jen málokdo však docenil její moudrost. Naše aliance byla rozdělena sobectvím jednotlivých členů. Byla vratká a zanedlouho by z ní byly jen trosky. Byl jsem přinucen jednat.

Moji vojáci obsadili Aydindril.

Zedd vybuchl. „Co je to za nesmysly! O čem to mluví! Nemá přece žádné vojáky! Má jen svůj meč a tuhle létající potvoru s tesáky!“

Z Gratchova hrdla se vydralo hrozivé zavrčení. Zedd zrudl.

Kahlan zamrkala a otřela si z očí slzy. „Buďte zticha. Oba dva.“

Zedd se podíval na ni a pak na gara. „Omlouvám se, Gratchi, nemyslel jsem to nijak osobně.“

Oba se posadili a Kahlan pokračovala.

Dnes jsem shromáždil zástupce všech zemí, kteří byli zde v Aydindrilu a informoval jsem je, že aliance Střední země je rozpuštěna. Moji vojáci obklíčili jejich paláce a rychle odzbrojili palácové stráže. Řekl jsem jim, stejně jako teď říkám tobě, že v této válce jsou pouze dvě strany: naše strana a strana Císařského Řádu. Nikdo nebude stát stranou. Budeme jednotní, i když jinak než doposud. Všechny státy Střední země musí kapitulovat ve prospěch D‘Hary.

„D‘Hara! Takové žvásty!“

Kahlan po tvářích stékaly slzy a když promluvila, ani nevzhlédla. „Pokud tě budu muset znovu napomínat, abys byl zticha, budeš muset počkat venku, abych si ten dopis mohla v klidu dočíst.“

Adie uchopila Zedda, který znovu vyskočil na nohy, za róbu a přinutila ho si sednout. „Čti dál.“

Kahlan si odkašlala. Vysvětlil jsem zástupcům, že ty, jako královna Galey, se chystáš se mnou uzavřít sňatek, a že tvá kapitulace a naše sjednocení ukáže, že chceme, aby vše proběhlo v klidu a míru na základě vzájemného respektu a patřičných smluv a ne skrze krev a násilné dobývání. Země si budou moci ponechat své staré tradice, národní cítění, ale ne svou suverenitu. Budeme chránit magii všech forem. Budeme jednotní, s jednou armádou pod jedním vedením a s jednotnými zákony. Všechny země, které se k nám díky své kapitulaci připojí, budou moci do formulace těchto zákonů promluvit.

Kahlan se zlomil hlas. Musím tě požádat, aby ses vrátila do Aydindrilu a vzdala se jménem Galey. Musím projednat záležitosti mnoha různých zemí a tvé znalosti a pomoc by pro mne byly neocenitelné.

Informoval jsem zástupce, že podmínky kapitulace jsou pro všechny stejné. Nikdo nebude v žádném ohledu upřednostňován. Každý, kdo odmítne se vzdát, se ocitne v obležení. Nebude mu dovoleno s námi obchodovat dokud nepřijme kapitulační podmínky. Pokud se někdo nevzdá dobrovolně se všemi výhodami, které to přináší a my ho budeme muset ke kapitulaci přinutit silou naší armády, nejen, že tyto výhody ztratí, ale ještě navíc na něj budou uvaleny sankce. Jak jsem už řekl, nikdo nebude stát stranou. Budeme jako jeden.

Má královno, dal bych za tebe s radostí svůj život a víc než cokoliv jiného si přeji stát se tvým manželem, ale pokud se díky tomu, co dělám, obrátí tvé srdce proti mně, nemohu tě k manželství nutit. Pochop však, že kapitulace tvé země je nezbytná a životně důležitá. Žádné zemi nemohu povolit zvláštní výhody, neboť kdybych to udělal, budeme ztraceni dříve než vůbec začneme.

Kahlan se odmlčela a potlačila vzlyk. Písmena se jí rozmazávala před očima a stěží mohla přečíst jednotlivá slova.

Na město zaútočili mriswithové. Zedd se stisknutými zuby pískl. Ignorovala ho a četla dál. S Gratchovou pomocí jsem jejich zbytky nabodal na kůly před vchodem do Paláce Vyznavačů. Všichni tak mohou vidět osud, který stihne naše nepřátele. Mriswithové se mohou kdykoliv udělat neviditelnými. Když jsou zahaleni ve svých pláštích, dokáže je kromě mne vycítit pouze Gratch. Obávám se, že si pro tebe přijdou, a proto jsem poslal Gratche, aby tě chránil.

Nesmíme zapomínat na to hlavní: Řád si přeje zničit magii. Přesto se však neštítí ji používat. Přeje si zničit naši magii.

Vyřiď, prosím, mému dědečkovi, že i on se musí vrátit. Jeho dávný domov je v nebezpečí. To je důvod, proč jsem se zmocnil Aydindrilu a nemohu ho opustit. Bojím se, aby nepřítel nezískal dědečkův dědičný domov, neboť to by mohlo mít osudné následky.

Zedd už to nedokázal vydržet. „A hrome," zašeptal sám pro sebe a znovu vyskočil na nohy. „Richard mluví o Hradě Čarodějů. Sice to

přímo nenapsal, ale důvod je jasný. Jak jsem mohl být tak hloupý? Ten chlapec má pravdu. Nemůžeme dovolit, aby získali Hrad. Jsou tam předměty mocné magie a Řád by je jistě rád získal. Richard sice podstatu magie, která se v Hradě skrývá, nezná, ale je dost chytrý, aby toto nebezpečí pochopil. Byl jsem slepý hlupák.“

I Kahlan si s ledovým záchvěvem uvědomila, že Richard má pravdu. Kdyby se Řádu podařilo získat Hrad, měl by přístup k mimořádně mocné magii.

„Zedde, Richard je tam sám. Neví o magii téměř nic. Neví nic o druhu lidí v Aydindrilu, kteří dokáží magii používat. Je tam jako v pasti. Drazí duchové, nemá představu o nebezpečí, ve kterém se ocitl.“

Zedd zamračeně přikývl. „Ten chlapec je v tom až po uši.“

Adie se usmála. „Až po uši, říkáš? Ukradl Aydindril a přístup do Hradu Čarodějů Císařskému Řádu přímo před nosem. Poslali na něj mriswithy a on je nabodal na kůly před palácem. Možná se mu podaří přinutit všechny země, aby se mu vzdaly a vytvoří tak sílu, která bude moci proti Řádu bojovat. To je přesně to, o čem jsme před chvilkou hovořili a nemohli jsme přijít na to, jak to udělat. Dokázal využít toho, co pro nás představovalo největší problém – obchod; a použil ho proti ostatním. Nezatěžoval se tím, že by se s ostatními hádal. Jednoduše jim dal nůž na krk. Pokud se před ním skloní, bude mít brzo v hrsti celou Střední zemi. A to je důležité.“

„Pokud se všichni spojí s D‘Harou, s jednotnou armádou a jednotným velením,“ řekl Zedd, „vznikne síla, která se Řádu dokáže postavit.“ Otočil se ke Kahlan. „Píše ještě něco?“

Přikývla. „Ano.“ Přestože se bojím, že o tebe přijdu, bojím se také následků pokud bych selhal. Bojím se stínu tyranie, který by díky mému selhání navždy pokryl celý svět. Pokud to nedokážeme, pak bude osud, který potká Ebinissii, pouhým začátkem.

Věřím v tvou lásku ke mně, přestože si nemohu pomoci a bojím se zkoušky, které jsem ji vystavil.

Přestože jsem obklopen tělesnými strážci a jedna z nich už za mě položila svůj život, jejich přítomnost mi pro pocit bezpečí nestačí. Všichni se musíte vrátit do Aydindrilu. Nikde se nezdržujte. Podepsán v tomto i jiných světech vám oddaný Richard Rahl, vládce

D‘Hary.

Zedd znovu hvízdl skrze zuby. „Vládce D‘Hary. Co to jen ten chlapec prováděl?“

Kahlan spustila třesoucí se ruku s dopisem. „Provedl to, že mě zničil.“

Adie na ni ukázala hubeným prstem. „Teď mě poslouchej, Matko Vyznavačko. Richard velmi dobře ví, co ti udělal, a proto před tebou otevřel své srdce. Řekl ti, že tento dopis píše s představou Magdy Searus, protože ho bolí, co musí udělat a ví, co to pro tebe bude znamenat. Raději tě však navždy ztratí než aby připustil, abys zemřela, což by se stalo, kdyby se začal sklánět před minulostí, namísto aby myslel na budoucnost. Dokázal to, co bychom my nedokázali. Všichni jsme na naši jednotnost přísahali, i když ta, kterou chystá Richard je jiná než kterou sis původně představovala. Pokud jsi skutečnou Matkou Vyznavačkou a chceš myslet především na bezpečnost svých lidí, pomůžeš Richardovi.“

Zedd pozdvihl obočí, ale zůstal zticha.

Při zmínce o Richardovi promluvil Gratch. „Grrráč má rrrád Rrrihárd.“

Kahlan si z tváří otřela slzy. „I já mám Richarda ráda.“

„Kahlan,“ řekl Zedd soucitně. „Stejně jako se jednou zbavíš kouzla, které tě teď obklopuje, jsem si jist, že jednou budeš zas Matkou Vyznavačkou.“

„Ty tomu nerozumíš,“ řekla a snažila se zadržet slzy. „Po tisíce let Matka Vyznavačka díky spojenectví chránila Střední zemi. Já jsem Matka Vyznavačka, která Střední zemi zklamala.“

Zedd zavrtěl hlavou. „Ne. Ty budeš Matkou Vyznavačkou, která měla sílu zachránit lidi Střední země.“

Položila si ruku na srdce. „Nejsem si tak jistá.“

Zedd k ní přistoupil. „Kahlan, Richard je Hledač Pravdy. Nosí Meč Pravdy. Já jsem ten, který ho jmenoval. Jako První Čaroděj jsem v něm rozpoznal instinkty Hledače.

Jedná podle těchto instinktů. Richard je neobvyklá osoba. Reaguje jako Hledač a dokáže používat Dar. Dělá, co si myslí, že udělat musí. Musíme mu věřit, i když třeba plně nechápeme, proč dělá to, co dělá. Vlastně ani on občas nemusí plně chápat proč dělá to, co

dělá.“

„Přečti si ten dopis ještě jednou.“ řekla jí Adie. „Naslouchej jeho slovům svým srdcem a ucítíš jeho lásku k tobě. A nezapomínej, že mohou být věci, které se neodvážil papíru svěřit pro případ, že by se dostal do nesprávných rukou.“

Kahlan si přejela hřbetem dlaně přes nos. „Vím, že to bude znít sobecky, ale tak to není. Já jsem Matka Vyznavačka. Od svých předchůdkyň jsem zdědila pravdu a víru. Když jsem byla vybrána, byla tato pravda a víra vložena do mých rukou. Mám za ně odpovědnost. Když jsem se stala Matkou Vyznavačkou, složila jsem přísahu.“

Zedd ji kostnatými prsty uchopil za bradu a zvedl jí tvář, aby se na něj podívala. „Přísahala jsi, že budeš chránit své poddané. Pro tento úkol není žádná oběť dost velká.“

„Možná je to tak. Popřemýšlím o tom.“ Kromě pláče Kahlan bojovala také s hněvem, který se v ní začal vzmáhat. „Miluji Richarda a nikdy bych mu neudělala to, co on udělal mně. Myslím, že nechápe, co mi vlastně udělal – co udělal všem Matkám Vyznavačkám, které přede mnou zasvětily své životy Střední zemi.“

„Myslím, že chápe,“ řekla Adie měkce.

Zeddův obličej náhle získal téměř stejně bílou barvu jako jeho vlasy. „A hrome,“ zašeptal. „Doufám, že Richard nebude tak hloupý, aby se vydal do Hradu Čarodějů sám. Co myslíte?“

Kahlan zvedla hlavu „Hrad přece chrání kouzlo. Richard neví, jak svou magii použít. Nedokáže ochrannými kouzly proniknout.“

Zedd se k ní naklonil. „Říkala jsi, že ovládá nejen Obnovovací, ale také Odnímací magii. Kouzla, která Hrad chrání, mají Obnovovací podstatu. Pokud Richard použije Odnímací magii, bude schopen projít i přes ta nejmocnější kouzla, která jsem na Hrad vložil.“

Kahlan vykřikla. „Řekl mi, že v Paláci Proroků byl schopen bez problémů procházet přes všechny štíty, neboť byly stvořeny Obnovovací magií. Jediný, který ho zastavil, byl vnější štít, neboť ten v sobě obsahoval i Odnímací prvky.“

„Pokud ten chlapec vstoupí do Hradu, může se tam střetnout s věcmi, které ho dokáží zabít mezi dvěma údery srdce. Proto jsou tam také ochranná kouzla – aby se nikdo nedostal do jejich nebezpečné blízkosti. Jsou tam dokonce ochranná kouzla, přes která bych se ne-

odvážil projít ani já. Pro někoho, kdo neví, co dělá, se z Hradu může stát smrtelná past.“

Zedd ji uchopil za rameno. „Kahlan, myslíš, že by se mohl rozhodnout vstoupit do Hradu?“

„Nevím, Zedde. Ty jsi dohlížel na jeho výcvik a znal jsi ho už jako dítě. Měl bys to vědět lépe než já.“

„Myslím, že tam nepůjde. Ví, jak nebezpečná může magie být. Je to chytrý chlapec.“

„Pokud něco nechce.“

Zedd se na ni podezíravě podíval. „Jaké něco? Co tím myslíš?“

Kahlan si z tváří otřela poslední slzy. „No, když jsme se setkali s Blátivými lidmi, chtěl shromáždění. Ptačí muž ho varoval, že by to mohlo být nebezpečné. Sova přinesla zprávu od duchů. Udeřila ho přímo do hlavy, uštípla mu kus kůže i s vlasy a zahrabala je do země. Ptačí muž řekl, že to bylo varování od duchů, že Richardovi hrozí nebezpečí. Richard přesto svolal shromáždění. Pokud Richard něco chce, nic ho nezastaví.“

Zedd zamrkal. „Ale teď přece nic nechce. Nemá důvod v Hradě něco chtít.“

„Zedde, znáš přece Richarda. Hrozně rád poznává nové věci. Může se prostě rozhodnout se tam vydat, aby si odtamtud přinesl suvenýr.“

„To tedy bude pěkně smrtící suvenýr.“

„V dopise říkal, že jeden z jeho strážců zemřel.“ Kahlan se zamračila. „Vlastně o něm mluvil v ženském rodu. Copak má jako tělesné strážce ženy?“

Zedd netrpělivě mávl rukou. „To nevím. Co se tím vlastně snažíš naznačit?“

„Podle toho, co víme, je klidně možné, že někdo z Řádu už v Hradě Čarodějů je a Richardovu strážkyni zabil použitím magie, která se tam skrývá. Nebo se třeba Richard bojí, že Hrad chtějí obsadit mriswithové a půjde tam, aby se pokusil ho bránit.“

Zedd si zamyšleně přejel dlaní po hubeném obličeji. „Nemá představu o nebezpečích, která se skrývají v Aydindrilu. Co je však ještě horší, nemá ani potuchy o smrtící povaze předmětů v Hradu. Vzpomínám si, že jsem mu kdysi řekl, že se tam nacházejí mnohé

magické předměty jako třeba Meč Pravdy a kouzelné knihy. Neřekl jsem mu však, že mnohé z nich jsou velmi nebezpečné.“

Kahlan mu stiskla paži. „Knihy? Ty jsi mu řekl, že tam jsou knihy?“

Zedd přikývl. „Velká chyba.“

Kahlan ze sebe vydala povzdech. „Taky bych řekla.“

Zedd zvedl ruce. „Musíme okamžitě vyrazit do Aydindrilu!“ Uchopil Kahlan za ramena. „Richard nedokáže svůj Dar kontrolovat. Pokud Řád použije magii, která se v Hradě skrývá, Richard ji nebude schopen zastavit. Mohli bychom tuhle válku prohrát dřív než budeme mít šanci na protiúder.“

Kahlan sevřela pěsti. „Nevím, jestli to dokážeme. Jsme už týdny na cestě od Aydindrilu a teď se máme vrátit zpátky. To zabere další týdny.“

„Už mnohokrát se nám stalo, že jsme museli stihnout nemožné. Musíme se soustředit na to, co můžeme udělat zítra. Nemá cenu myslet na včerejšek.“

Kahlan pohlédla na Gratche. „Richard nám poslal dopis. I my mu můžeme jeden poslat a varovat ho.“

„To mu nepomůže Hrad udržet, pokud naši nepřátelé použijí magii.“

Kahlanina hlava přetékala úlomky myšlenek a hledala řešení. „Gratchi, dokážeš jednoho z nás odnést k Richardovi?“

Gratch se na jednoho po druhém podíval a jeho pohled na chvilku ulpěl na čaroději. Nakonec zavrtěl hlavou.

Kahlan se nešťastně kousla do spodního rtu. Zedd se houpal na židli, zamyšleně hleděl do ohně a něco si pro sebe mumlal. Adie zabraná do svých myšlenek hleděla někam do neurčita. Kahlan náhle vykřikla.

„Zedde! Mohl bys použít magii.“

Zedd se přestal houpat a pohlédl na ni. „Jaký druh magie?“

„Stejný, jaký jsi použil, když jsi dnes zvedal ten vůz. Magii, která ti umožní se vznášet.“

„Neumím létat, má drahá. Jen zvedat věci.“

„A nemohl bys způsobit, abychom byli lehčí a Gratch nás unesl?“

Zedd se zamyšleně zamračil. „Ne. Vyžadovalo by to obrovskou námahu, kterou bych nedokázal vyvinout na příliš dlouhou dobu. Tato magie funguje na neživé předměty jako jsou kameny nebo vozy, ale dělat to samé s živými bytostmi je něco úplně jiného. Mohu způsobit, abychom byli o něco lehčí, ale jen na pár minut."

„A nemůžeš to udělat jen sám se sebou? Mohl bys způsobit, abys byl dost lehký a Gratch tě unesl."

Zedd zpozorněl. „Možná ano. Bude vyžadovat velkou námahu, abych kouzlo udržel po tak dlouhou dobu, ale myslím, že bych to byl schopen dokázat."

„Dokážeš to také, Adie?"

Adie si poposedla. „Ne. Nemám takovou moc jako on. Nedokázala bych to."

Kahlan potlačila své zklamání. „Tak musíš vyrazit jen ty, Zedde. Můžeš do Aydindrilu dorazit týdny před tím než se tam dostaneme my. Právě teď tě Richard potřebuje. Nemůžeme čekat. S každou minutou naší straně hrozí větší nebezpečí."

Zedd zdvihl vrásčité ruce. „Nemohu tě tu nechat bezbrannou!"

„Mám Adie."

„Co když přijdou mriswithové tak, jak se Richard obává? Gratche tu mít nebudeš a Adie ti proti nim nepomůže."

Kahlan ho uchopila za rukáv. „Pokud Richard půjde do Hradu, může zemřít. Pokud se do Čarodějova Hradu dostane Řád a získá magii, která tam je, pak jsme všichni mrtví. Tohle je mnohem důležitější než můj život. Už se nesmí znovu opakovat to, co se stalo v Ebinissii. Pokud je necháme vyhrát, mnoho lidí zemře a ti, kteří zůstanou, budou zotročeni. Magie z našeho světa navždy zmizí. Tohle je vojenské rozhodnutí.

Kromě toho, žádný mriswith se tu zatím neobjevil. To, že zaútočili na Aydindril ještě neznamená, že se objeví i někde jinde. Mou totožnost v každém případě chrání kouzlo. Nikdo neví, že Matka Vyznavačka je naživu ani že jsem to já. Nemají žádný důvod, aby se mě pokoušeli zabít."

„Bezchybná logika. Už chápu, proč tě vybrali za Matku Vyznavačku. Ale stejně si pořád myslím, že je to bláznovství." Zedd se obrátil na čarodějku. „Co ty si o tom myslíš?"

„Myslím, že Matka Vyznavačka má pravdu. Musíme uvážit, co je pro nás v tuto chvíli nejdůležitější. Nemůžeme dát v sázku vše, pro co jsme bojovali jen proto, že pár lidem bude hrozit větší nebezpečí.“

Kahlan se zastavila před Gratchem. Vzhledem k tomu, že seděl, dívala se mu přímo z očí do očí. „Gratchi, Richard je ve velkém nebezpečí.“ Garovy uši se napřímily. „Potřebuje Zedda, který mu může pomoci. Potřebuje i tebe. Mně samotné žádné nebezpečí nehrozí. Není tu žádný mriswith. Mohl bys dopravit Zedda do Aydindrilu? Je to čaroděj a dokáže se udělat tak lehkým, abys ho unesl. Uděláš to pro mě? Pro Richarda?“

Gratchovy blýskavé oči se střídavě dívaly z jednoho na druhého a gar chvilku přemýšlel. Nakonec vstal. Zamával kožnatými křídly a přikývl. Kahlan ho objala a gar jí toto gesto radostně oplatil.

„Jsi unavený, Gratchi? Chceš si nejdřív odpočinout nebo jsi připraven rovnou vyrazit?“

Gratch místo odpovědi mávnul křídly.

Zedd se v náhlém úleku podíval z jednoho na druhého. „Řeknu vám, že tohle je ta nejhloupější věc, kterou jsem kdy udělal. Kdyby mi bylo souzeno létat, narodil bych se jako pták.“

Kahlan se na něj slabě usmála. „Jebra říkala, že v jejím vidění jsi měl křídla.“

Zedd si založil ruce v bok. „Také říkala, že mě viděla v ohnivé kouli.“ Poklepal nohou na podlahu. „Tak dobře. Vyrazíme.“

Adie se postavila a objala ho. „Jsi statečný starý hlupák.“

Zedd znechuceně zavrčel. „Hlupák jsem v každém případě.“ Chystal se otočit a odejít. Náhle však ze sebe vyrazil překvapený výkřik, neboť ho Adie píchla prstem do břicha.

„V těch pěkných šatech vypadáš jako fešák, staříku.“

Zedd se musel proti své vůli usmát. „No, myslím, že máš pravdu.“ Na jeho tvář se vrátil zamračený výraz. „To mi ovšem v žádném případě nepomůže. Koukej se o Matku Vyznavačku pořádně starat. Až Richard zjistí, že jsem ji tu nechal s nekrytými zády, udělá asi mnohem víc než že by do mne jen píchal prstem.“

Kahlan hubeného čaroděje uchopila do náručí a pocítila náhlou osamělost. Zedd byl Richardův dědeček a v jeho přítomnosti měla aspoň tak trochu pocit, že je jí Richard nablízku.

Když se rozloučili, pohlédl Zedd na gara. „Myslím, Gratchi, že bude nejlepší, když vyrazíme.“

Když vyšli na studený noční vzduch, zatahala Kahlan čaroděje za rukáv. „Zedde, musíš si s Richardem promluvit.“ Hlas se jí zachvěl. „Tohle mi nemůže udělat. Já ho přesvědčit nedokážu.“

Zedd pohlédl ve slabém světle hvězd na její obličej. Po chvíli tiše promluvil. „Historii jen zřídka tvoří muži, kteří se nechají přesvědčit.“

Kapitola pátá

„Na nic nesahejte," připomněl jim znovu Richard a přes rameno se na ně zamračil. „Myslím to vážně."

Tři Mord-sithy neodpověděly. Otočily se a pohlédly na vysoký strop obloukovitého vchodu a pak na veliké, hladce spojené bloky tmavé žuly kolem mohutné a bytelné padací mříže zahrazující vstup do Hradu Čarodějů.

Richard se ohlédl. Jeho pohled minul Ulice a Egana a přejel po široké cestě, která se stoupáním vedla nahoru na kopec a nakonec přes dvěstěpadesát kroků dlouhý kamenný most, který vedl přes tisíc stop hlubokou propast. Skutečnou hloubkou si Richard nebyl jist, neboť na dně hrozivě zívající propasti se převalovala hustá mlha. Chůze po mostě a pohled dolů do nekonečné temnoty způsobil, že se mu lehce zatočila hlava. Nedokázal si představit jakým způsobem byl most postaven a jak mohl tak dlouho vydržet rozmary počasí.

Pokud jste neměli křídla, byl tohle jediný možný přístup do hradu.

Oficiální doprovod lorda Rahla představovaný pětisty muži čekal na druhé straně mostu. Původně se snažili ho přimět, aby jim dovolil jít s ním až do pevnosti. Když se jim však otevřel pohled na majestátnost hradu, na temnou siluetu kamenných zdí, mohutných věží a bašt, spojovacích průchodů a mostů, to vše bylo ještě umocněno mrazivou hrozbou, která jako by z celé stavby čišela, málem se podlomila kolena i Richardovi. Všichni měli pocit jako by si je Hrad prohlížel. A tak, když Richard svým vojákům rozkázal, aby tam na něj počkali a do Hradu nevstupovali, rozhodně se nesetkal s příliš velkou vlnou protestů.

I Richard se musel hodně přemáhat, aby se přinutil pokračovat v

cestě, ale představa, že všichni jeho muži vidí, jak lord Rahl, jejich čaroděj, se bojí vstoupit do Hradu Čarodějů, ho navzdory jeho přání přiměla jít dál. Navíc se tam stejně potřeboval dostat. Když si Richard vzpomněl, že mu Kahlan říkala o kouzlech, kterými je Hrad chráněn, a že tam jsou místa, kam se nemohla dostat, neboť ochranná kouzla jí zabránila pokračovat v cestě, zalila ho nová vlna odvahy. O nic jiného vlastně nejde, přesvědčoval sám sebe. Jsou to jen kouzla, která odrazují zvědavce, je to jen pocit a ne skutečné ohrožení.

„Je tu teplo," řekla Raina a její tmavé oči se udiveně rozhlížely kolem sebe.

Richard si uvědomil, že má pravdu. Jakmile se dostali za železnou mříž, ztrácel vzduch s každým jejich krokem svůj chlad, až byla nakonec teplota uvnitř podobná pěknému jarnímu dni. Zamračené, ocelově šedé nebe, které jako by se dotýkalo vrcholků hor kolem Hradu a ostrý vítr na cestě však v sobě neměl ani známku jara.

Sníh na Richardových botách začal tát. Všichni si sundali těžké kabáty a položili je na hromadu ke straně proti kamenné zdi. Richard se ujistil, že jeho meč v pochvě lehce klouže a dá se snadno vytáhnout.

Vešli na nádvoří dlouhé asi padesát stop. Za ním pokračovala nezastřešená cesta vedoucí až k chodbě umístěné v základně vysokých kamenných zdí, jejíž konec se v temnotě nedal zahlédnout. Vede nejspíš jen do stájí, řekl si Richard. Není důvod tam chodit.

Richard bojoval s pokušením zahalit se do svého černého pláště a stát se neviditelným. Poslední dobou to dělal stále častěji nejen kvůli tomu, že ho pak nikdo nemohl unavovat otravnými záležitostmi, ale také proto, že to v něm vyvolávalo nedefinovatelné potěšení podobně jako magie meče, který mu visel u boku. Oba tyto předměty byly stále připraveny mu posloužit; byli to jeho spojenci.

Mohutné kamenné zdi dělaly z pustého nádvoří strmý kaňon, jehož zdi byly osazeny mnoha dveřmi. Richard si vybral dlážděnou cestu vedoucí mezi štěrkem z rozdrcených žulových úlomků přímo k největším dveřím.

Berdina náhle stiskla jeho paži tak silně až zamrkal bolestí a mohutným škubnutím ho otočila ode dveří.

„Berdino," řekl, „co to děláš? Co se děje?"

Vysvobodil svou paži z jejího sevření, ale ona ho uchopila znovu. „Podívej," řekla nakonec tónem, při kterém se mu zježily vlasy na hlavě. „Co myslíš, že to je?"

Všichni se otočili tam, kam ukazoval její Agiel.

Žulový štěrk se vlnil, jako by se pod jeho povrchem pohybovala nějaká obrovská kamenná ryba. Když se k nim ta neviditelná věc spolu s vlnami, které tvořila, dostala blíž, všichni se bezděčně snažili postavit co nejvíc doprostřed dlážděné cesty. Štěrk se vydouval a klesal šikmo dozadu vzhledem ke směru pohybu té věci a připomínal vodu v jezeře.

Berdinin stisk na jeho paži ještě zesílil, neboť vlny se k nim stále blížily. Všichni včetně Ulice a Egana vykřikli, neboť se zdálo, jako by ta věc náhle vplula pod cestu, na které stáli. Vlny ohodily jejich nohy úlomky štěrku. Na druhé straně cesty se vlny objevily ještě jednou a pak zmizely.

„Dobrá. Takže co to bylo?" vybuchla Berdina. „A co by se s námi stalo, kdybychom se rozhodli jít jinudy, k nějakým jiným dveřím, místo abychom šli po téhle kamenné cestě?"

„Jak to mám vědět?"

Podívala se na něj. „Jsi čaroděj. Předpokládá se, že takovéhle věci znáš."

Kdyby k tomu dostala rozkaz, byla by Berdina klidně bojovala třeba s Ulicem a Eganem a sebeméně by při tom nezaváhala, ale neviditelná magie byla něco docela jiného. Všech pět jeho strážců bylo ochotno se kdykoliv bez zaváhání postavit proti oceli, ale starobylá magie v nich vzbuzovala strach. Už mnohokrát mu to vysvětlovali: oni byli ocel proti oceli a Richard byl magie proti magii.

„Podívejte se, už dřív jsem vám říkal, že o tom, jak být čarodějem, toho mnoho nevím. Na tomhle místě jsem nikdy předtím nebyl. Nevím o něm nic. Nevím, jak bych vás měl ochránit. Takže teď byste mohli udělat to, o co jsem vás žádal a počkat se zbylými vojáky na druhé straně mostu. Co na to říkáte?"

Ulic a Egan si místo odpovědi založili ruce na prsou.

„Jdeme s tebou," prohlásila Cara.

„Přesně tak," připojila se Raina.

„Nemůžeš nás zastavit," řekla Berdina, která nakonec pustila

Richardovu paži.

„Ale může to být nebezpečné!“

„Musíme tě chránit,“ řekla Berdina.

Richard se na ni zamračil. „Jak? Tím, že mi poškrábeš ruku do krve?“

Berdina zrudla. „Omlouvám se.“

„Podívejte, o magii, která se tu skrývá, nevím vůbec nic. Nemám představu, jaká nebezpečí tu na nás čekají a už vůbec nevím, jak bych se jim měl bránit.“

„Proto s tebou musíme jít my,“ vysvětlovala Cara s předstíranou trpělivostí. „Nevíš jak se máš chránit. Můžeme ti pomoci. Kdo může říct, že Agiel –“ ukázala palcem na Ulice a Egana, „– nebo svaly nebudou přesně to, co budeš potřebovat? Co když spadneš do nějaké díry, ze které se nebudeš moci dostat ven a nebude tu nikdo, kdo by slyšel tvé volání o pomoc? Víš přece, že tě může zranit i něco nemagického.“

Richard si povzdechl. „Tak dobře. Myslím, že máš pravdu.“ Pak jí zahrozil prstem. „Ale jestli ti okouše nohy nějaká kamenná ryba nebo něco jiného, nedávej pak za to vinu mně.“

Všechny tři ženy se spokojeně usmály. Usmáli se i Ulic a Egan. Richard si znovu unaveně povzdychl.

„Tak už pojďte.“

Otočil se ke dvanáct stop vysokým dveřím, které jako by na něj čekaly. Dřevo, ze kterého byly vyrobeny, bylo zešedlé stářím a ošlehané počasím. Dveře byty pobity ostrými železnými hroty dlouhými jako jeho prst. Nad dveřmi byl v kameni vytesaný nějaký nápis, bohužel však v jazyce, kterému nikdo z nich nerozuměl. Když Richard došel až na jejich práh, začaly se dveře s tichým vrzáním otevírat.

„A to nám říká, že o magii nic neví,“ zamumlala Berdina.

Richard se jim naposledy podíval do očí a uviděl v nich rozhodnutí ho následovat. „Pamatujte si, že na nic nesmíte sahat.“ Přikývli. Ztěžka si rezignovaně povzdechl a vstoupil do dveří. Znovu se poškrábal vzadu na krku.

„Copak ti ta mast, kterou jsem ti přinesla, nepomohla?“ zeptala se Cara, když vstoupili do pochmurné místnosti za dveřmi. Převaloval se v ní pach vlhkého kamene.

„Ne. Zatím ne.“

V rozlehlé vstupní komnatě se jejich hlasy odrážely od vysokého stropu, který byl asi třicet stop nad jejich hlavami. Richard zpomalil, rozhlédl se po téměř prázdné místnosti a pak se zastavil.

„Ta žena, od které jsem ji koupila, mi slíbila, že tě to určitě vyléčí. Říkala, že jsou v ní běžné přísady jako bílá rebarbora, vavřínová šťáva, máslo a vejce naměkko, ale když jsem jí řekla, že je velmi důležité, aby to zabralo, doplnila tam nějaké zvláštní a drahé ingredience. Říkala, že tam přidala prasečí hnis, vlaštovčí srdce a protože já jsem tvůj ochránce, musela jsem jí přinést trochu své menstruační krve. Všechno to smíchala dohromady a promíchala doruda rozžhaveným hřebem. Pro jistotu jsem stála u ní a dohlížela, jestli to dělá správně.“

„Kéž bys mi to byla řekla dřív než jsem tu mast použil,“ zamumlal Richard a vyrazil do zamračené komnaty.

„Cože?“ Nad její otázkou jen mávl rukou. „No, varovala jsem ji, že vzhledem k částce, kterou jsem zaplatila, by to mělo fungovat. Řekla jsem jí, že jestli to nezabere vrátím se a ona bude litovat dne, kdy se narodila. Slíbila mi, že vše bude v pořádku. Nezapomněl sis, doufám, namazat také levou patu, jak jsem ti říkala?“

„Namazal jsem si jen místo, které mě svrbí.“ Teď si přál, aby to neudělal.

Cara zvedla ruce. „No, pak není divu. Říkala jsem ti, aby sis nezapomněl namazat také levou patu. Ta žena říkala, že svrbění možná pochází z toho, že máš porušenou auru, a že si máš namazat také patu, aby došlo k tvému spojení se zemí a ty ses mohl znovu nabít.“

Richard ji poslouchal jen napůl. Věděl, že Cara se snaží ze zvuku svého vlastního hlasu načerpat odvahu.

Napravo, vysoko nad jejich hlavami, byla řada malých oken, která do místnosti vpouštěla malé množství denního světla. Na vzdálenějším konci stála řada dřevěných zdobených židlí. Pod okny visely tapisérie, ale nebylo možné rozeznat, co představují výjevy, které na nich byly.

Na protější zdi byla v jednoduchých železných držácích zasazena řada svíček. Téměř uprostřed místnosti stál těžký dřevěný stůl, který se koupal ve slabém světle propuštěném okny. Jinak byla míst-

nost prázdná.

Vyrazili a byli doprovázeni ozvěnou dopadu jejich bot na podlahu. Richard si všiml že na stole jsou knihy. Zalila ho vlna naděje. Právě knihy byly důvodem proč sem šel. Mohlo trvat ještě celé týdny než dorazí Kahlan a Zedd a on se obával, že bude muset bránit Hrad dřív než se tak stane. Doufal, že najde knihy, které mu poskytnou nějaké znalosti o používání magie, takže kdyby na něj zaútočil nějaký čaroděj, měl by v nich klíč, jak se mu bránit. Obával se, že Řád se pokusí Hrad obsadit, aby získal magii, která se v něm skrývala. Myslel i na mriswithe.

Na stole byl asi tucet knih a všechny měly stejnou velikost. Nápisy na jejich obalech byly v jazyce, kterému nerozuměl. Ulic a Egan se postavili zády ke stolu zatímco Richard si knihy prohlížel a některé z nich otevíral. Něco mu na nich připadalo známé.

„Zdá se, že je to ta samá kniha napsaná v různých jazycích," poznamenal pro sebe.

Pozorně se podíval na jeden z nápisů a náhle si uvědomil, že přestože ho nedokáže přečíst, už tenhle jazyk viděl a dvě ze slov dokázal rozeznat. První, *fuer,* a třetí, *ost,* byla slova, která velmi dobře znal. Nápis byl ve Vysoké ďharštině.

Proroctví, které mu ukázal Warren v Paláci Proroků, o Richardovi mluvilo a nazývalo ho *fuer grissa ost drauka*: posel smrti. První slovo nápisu, *fuer,* bylo v podstatě zájmeno a třetí slovo, *ost,* byla předložka pojící se s druhým pádem.

„*Fuer Ulbrecken ost Brennika Dieser*." Přečetl Richard a smutně si povzdechl. „Přál bych si vědět, co to znamená."

„Myslím, že to je *Dobrodružství Bonnie Day*."

Richard se otočil a uviděl, že Berdina se mu dívá přes rameno. Rychle ustoupila a sklopila modré oči, jako by si myslela, že udělala něco špatného.

„Co jsi říkala?" zašeptal.

Berdina ukázala na knihu na stole. „Říkal jsi, že by sis přál vědět, co to znamená. Myslím, že to znamená *Dobrodružství Bonnie Day*. Je to starý dialekt."

Dobrodružství Bonnie Day byla kniha, kterou Richard vlastnil už od útlého mládí. Byla to jedna z jeho nejoblíbenějších knih a přečetl

ji tolikrát, že ji znal prakticky slovo od slova.

Až poté co dorazil do Paláce Proroků ve Starém Světě objevil, že knihu napsal Nathan Rahl, prorok a Richardův předek. Nathan tuto knihu napsal jako úvod do proroctví a dával ji chlapcům, kteří měli prorocký talent. Nathan Richardovi řekl, že s výjimkou samotného Richarda všichni, kteří knihu měli, se setkali s osudovými náhodami.

Když se Richard narodil, vydali se Prelátka a Nathan do Nového Světa a ukradli z Hradu Knihu Stínů, aby nepadla do rukou Darkena Rahla. Dali ji Richardovu nevlastnímu otci, Georgovi Cypherovi, a donutili ho ke slibu, že Richarda přinutí se celou knihu naučit slovo od slova a pak ji zničit. Kniha Stínů byla nezbytná k otevření Bran Ordenu v D'Haře. Richard si tuto knihu stále pamatoval – každé slovo.

Richard vzpomínal na šťastné dny svého dětství, kdy žil doma se svým otcem a bratrem. Svého staršího bratra miloval a vzhlížel k němu. Kdo by si pomyslel, že v jeho životě dojde k tolika osudným zvratům a že se Richard dostane tam, kde je teď. K nevinným časům dětství už se nebylo možné vrátit.

Spolu s Knihou Stínů zanechal Nathan u Richardova nevlastního otce i kopii *Dobrodružství Bonnie Day*. Zřejmě kopie této knihy zanechal i zde v Hradu, když zde byl po Richardově narození.

„Jak to, že víš, co to znamená?" zeptal se Richard.

Berdina polkla. „Je to ve Vysoké ďharštině, ale je to staré nářečí tohoto jazyka."

Podle jejího ustrašeného pohledu Richard poznal, že i on sám se musí tvářit velmi vztekle. Přinutil se k příjemnému výrazu.

„Chceš říct, že rozumíš Vysoké ďharštině?" Přikývla. „Myslel jsem, že je to mrtvý jazyk. Pokud si vzpomínám, tak učenci, kteří Vysoké ďharštině rozuměli, mi říkali, že už ji skoro nikdo nezná. Jak je možné, že ty ano?"

„Od svého otce," řekla. Z jejího hlasu se vytratily všechny emoce. „To byl jeden z důvodů, proč mě Darken Rahl vybral za mordsithu." Emoce se vytratily i z jejího obličeje. „Tehdy pár lidí Vysoké ďharštině rozumělo. Můj otec byl jeden z nich. Darken Rahl tento jazyk občas užíval při některých kouzlech a neměl žádnou radost z

toho, že existují i jiní lidé, kteří jej znají.“

Richard se ani nemusel ptát na to, co se s jejím otcem stalo.

„To je mi líto, Berdino.“

Věděl, že během tréninku musely ty, které byly přinuceny stát se mord-sithou, umučit své otce k smrti. Říkalo se tomu třetí zlom a byla to konečná zkouška.

Nevykazovala žádnou reakci. Schovala se za železnou masku svého výcviku. „Darken Rahl věděl, že můj otec mě něco ze starého jazyka naučil, ale protože jsem se stala mord-sithou, nepředstavovalo to pro něj žádné nebezpečí. Občas se mnou konzultoval názory na interpretaci různých slov. Vysoká ďharština je velmi těžký jazyk na překlad. Mnoho slov, zvláště ve starších dialektech, má mnoho významů, kterým lze porozumět jen z kontextu. Rozhodně nejsem expert, ale chápu základy. Darken Rahl ovládal Vysokou ďharštinu opravdu mistrovsky.“

„A víš co znamená *fuer grissa ost drauka*?“

„To je velmi starodávný dialekt. V takhle starých verzích nejsem moc honěná.“ Na chvíli se zamyslela. „Myslím, že literární překlad je ‚posel smrti‘. Kde jsi to slyšel?“

Nechtěl v tuto chvíli přemýšlet o komplikacích dalších významů. „Staré proroctví. Takto jsem tam byl pojmenován.“

Berdina si založila ruce za zády. „Nepravdivě, lorde Rahle. Přestože je toto jméno zcela v souladu s tvými schopnostmi při boji s nepřítelem, svým přátelům nepřinášíš smrt, ale život.“

Richard se usmál. „Díky, Berdino.“

I na její tváři se objevil úsměv, jako když zpoza mraků vyjde slunce.

„Pojďme se podívat, jestli tam nenajdeme ještě něco zajímavého,“ řekl a zamířil ke vzdálenějšímu konci komnaty.

Když procházel obloukovým průchodem, kolem kterého stály židle, ucítil Richard, jak mu tělem probíhá jemné napětí. Jakmile byl za průchodem, zmizelo to. Když uslyšel, jak Raina volá jeho jméno, otočil se.

Jeho strážci stáli na druhé straně průchodu a tiskli své ruce proti vzduchu, jako kdyby to bylo nerozbitné sklo. Ulic do toho udeřil pěstí, ale bez výsledku.

„Lorde Rahle!“ zavolala Cara. „Jak se dostaneme za tebou?“

Richard se vrátil k průchodu. „Nejsem si jist. Má magie mi umožňuje přes tento štít projít. Berdino, podej mi ruku. Uvidíme, jestli to bude fungovat.“

Richard protáhl ruku neviditelnou bariérou a Berdina ho bez zaváhání uchopila za zápěstí. Richard pak její ruku pomalu protáhl přes ochranný štít.

„Studí to,“ poznamenala.

„Ale jinak se cítíš dobře? Chceš se pokusit projít celá?“

Když přikývla, přitáhl ji k sobě. Když byla u něj, celá se otřásla, jako by právě vylezla z ledové vody.

Cara natáhla ruku k bariéře. „Teď já.“

Richard se k ní chystal natáhnout, ale pak se zarazil. „Ne. Vy ostatní tu na nás počkáte, dokud se nevrátíme.“

„Cože!“ vykřikla Cara. „Musíš nás vzít s sebou!“

„Jsou tam nebezpečí, o kterých nic nevím. Nemohu na vás pořád dohlížet a přitom dávat pozor na to, co dělám. Pro případ, že bych potřeboval ochranu, mi stačí mít s sebou Berdinu. Vy ostatní tu na nás počkáte. Kdyby se něco stalo, víte, jak odsud vypadnout.“

„Musíš nás vzít s sebou,“ prohlásila Cara zoufale. „Nemůžeme tě nechat bez ochrany.“ Otočila se. „Podpoř mě, Ulici.“

„Má pravdu. Lorde Rahle. Měli bychom jít s tebou.“

Richard zavrtěl hlavou. „Jedna z vás stačí. Kdyby se mi něco stalo, nebyli byste schopni se beze mne dostat zpátky přes tenhle štít. Pokud se něco stane a my se nebudeme vracet, budeme záviset na vaší pomoci. Pokud se něco stane, přebíráš velení, Caro. Pokud se něco stane, pokuste se nám pomoci. Pokud se vám to nepodaří, bude Cara dohlížet na chod věcí dokud nedorazí můj dědeček Zedd a Kahlan.“

„Nedělej to!“ Cara vypadala tak zděšeně, jak ji Richard ještě neviděl. „Lorde Rahle, nemůžeme si dovolit tě ztratit.“

„Budeme v pořádku, Caro. Slibuji, že se vrátíme. Čarodějové své sliby vždycky dodržují.“

Cara ukázala hněvivě na Berdinu. „Proč s sebou bereš zrovna ji?“

Berdina si odhrnula vlnité hnědé vlasy z čela a obdařila Caru

samolibým úsměvem. „Protože mě má lord Rahl nejraději.“

„Caro,“ řekl Richard a zamračil se na Berdinu. „Je to proto, že ty jsi vůdce. Kdyby se mi něco stalo, chci, abys převzala vedení.“

Cara jeho slova chvíli zvažovala. I na jejích rtech se nakonec objevil samolibý úsměv. „Tak dobře. Ale už na mě takovéhle triky nikdy nezkoušej.“

Richard na ni mrknul. „Když to říkáš.“ Pohlédl do potemnělé chodby. „Tak pojď, Berdino. Porozhlédneme se tu, abychom s tím mohli skončit a vypadnout z tohohle místa.“

Kapitola šestá

Chodby vedly do všech směrů. Richard se pokoušel držet té, kterou považoval za hlavní, aby pak dokázal najít cestu zpět. Když míjeli místnosti, nahlížel do nich pro případ, že by tam byly nějaké knihy nebo něco, co by mohlo pomoci. Většinou se jednalo o jednoduché prázdné kamenné místnosti. V několika byly stoly a židle, sem tam nějaká police, ale jinak nic zvláště zajímavého. V jedné části chodeb míjeli samé místnosti s postelemi. Čarodějové, kteří v Hradu zůstávali, nebo alespoň někteří z nich, museli vést odříkavý život. Byly zde tisíce místností, ale oni jich zatím viděli jen pár.

Vždy, když Richard nahlédl do nějaké komnaty, podívala se mu Berdina přes rameno, jestli tam není něco zajímavého. „Víš, kam jdeme?“

„Ne tak docela.“ Nahlédl do jedné z postranních chodeb. Tohle místo bylo hotový labyrint.

„Ale myslím, že bychom měli najít nějaké schodiště. Začneme hezky v přízemí a budeme to tu prohledávat odzdola nahoru.“

Ukázala přes rameno. „Před chvílí, když jsme tu procházeli, jsem jedno viděla po naší levici. Je to kousek zpátky.“

Schody vedoucí dolů byly téměř přesně tam, kde říkala. Richard si jich předtím nevšiml, protože to byla jednoduše díra v podlaze se spirálovitými kamennými schody vedoucími do temnoty. Richard si v duchu vyčinil za to, že ho nenapadlo vzít si zapálenou lampu nebo svíčku. V kapse měl křesadlo a ocílku a říkal si, že kdyby našel nějaké hadry nebo staré, šaty, mohl by vykřesat oheň, kterým by zapálil jednu ze svíček, které viděl v železných držácích.

Když začali sestupovat do tmy, kterou měli pod sebou, Richard cítil a stejně tak i slyšel nízký temný hukot, jehož zdroj byl kdesi pod

nimi. Temnota, která na ně čekala, začala náhle ustupovat před podivným zeleným světlem, které pocházelo z neznámého zdroje. Když došli až na konec schodiště, viděli už v tomto světle velmi jasně.

Hned za rohem u paty schodiště našel Richard zdroj světla. V kruhovém železném držáku byla zasazená koule s průřezem velkým asi jako jeho dlaň a zřejmě ze skla. Ta byla původcem světla.

Berdina s obličejem ozářeným podivnou iluminací se na něj podívala. „Jak to, že to svítí?“

„No, žádný plamen tu není, tak si myslím, že to bude nejspíš magie.“

Richard se ke kouli opatrně natáhl. Světlo jako by zesílilo. Dotkl se jí prstem a zelená barva se náhle změnila na teple žlutou.

Vzhledem k tomu, že dotek mu nezpůsobil žádné zranění, zvedl Richard kouli opatrně z držáku. Byla těžší než předpokládal. Zdálo se, že není dutá, jak si původně myslel, ale právě naopak. Z jeho rukou nyní vystřelovaly paprsky světla, ve kterém bylo velmi dobře vidět okolí.

Richard si všiml, že v tunelovité chodbě byly v určitých vzdálenostech rozmístěny další takovéhle předměty v držácích. Ty, které byly nejblíže, nepatrně vyzařovaly zelené světlo. Když je míjeli, světlo při Richardově objevení zesílilo, a když odcházel, zase se zeslabovalo. V rukou měl stále tu kouli, kterou vzal u paty schodiště.

Došli na křižovatku, za kterou se chodba, kterou původně šli, měnila v širší a mnohem příjemnější koridor. Stěny byly vykládány světle růžovými kameny a v pravidelných rozestupech v nich ústily dveře do jeskyňovitých místností.

Otevřením širokých dvojitých dveří do jedné z místností v chodbě objevil Richard knihovnu. Byla velmi dobře zařízená, měla podlahu z leštěného dřeva, dřevem vykládané byly i zdi a měla bíle omítnutý strop. Mezi dlouhými řadami polic s knihami byly stoly s pohodlně vypadajícími křesly. Skleněná okna na vzdálenější straně umožňovala pohled na celé město Aydindril a díky jim byla místnost jasná a vzdušná.

Když nahlédl do další z místností v této chodbě, zjistil, že i v tomto případě se jedná o knihovnu. Zdálo se, že koridor vede paralelně s přední částí Hradu viditelnou z Aydindrilu, a že všechny

místnosti v ní slouží jako knihovny. Než došli na konec chodby, našli ještě dva tucty takovýchto místností, které sloužily k tomuto účelu.

Richard si nikdy nedokázal představit, že může existovat tolik knih. Poté co viděl množství svazků, které zde bylo uschováno, mu i sklepení Paláce Proroků se všemi knihami, které tam byly, připadalo jako dětská knihovnička. Jen přečíst všechny názvy, které zde byly, mohlo zabrat rok. Cítil se náhle velmi malý. Kde má začít?

„Tohle musí být to, co hledáme," řekla Berdina.

Richard se zamračil. „Ne, to není. Nevím sice proč, ale není. Vypadá to tu příliš obyčejně."

Vydali se chodbou dál a po chvíli došli k dalšímu schodišti. Berdina šla vedle Richarda s Agielem připevněným na řetězu kolem zápěstí, neustále připravena se bránit jakémukoliv ohrožení. Na konci schodů byly zdobené, zlatem vykládané dveře, které ukrývaly komnatu vypadající jako původní jeskyně rozšířená ve velikou místnost. Silné sloupy vypadaly, jako že byly ponechány na místě během toho, když byla místnost vysekávána do skály, a měly za úkol podporovat nízký hrbolatý strop.

Ve zlacených dveřích, do kterých Richard vstoupil, musel už po čtvrté od chvíle, co vešli do Hradu, překonat štít, ale tenhle se od předchozích tří odlišoval. Z prvních tří štítů měl stejný pocit. Tohle bylo něco docela jiného. Když jím prostrčil ruku, začal dveřní rám rudě zářit, přestože nikde v dohledu nebyl žádný zdroj a namísto obvyklého třasu, který jím projížděl, měl pocit, jako by ho rudé světlo propalovalo skrz naskrz. Tento pocit nebyl nijak příjemný a toto byl nejsilnější štít, jakým kdy musel projít. Bál se, že mu sežehne chloupky na těle včetně obočí, ale nestalo se tak.

Když Richard štítem prošel, protáhl zpátky ruku. „Tenhle je jiný. Pokud by to na tebe bylo moc, zastav mě." Položil Berdině paži kolem ramen, aby ji tak mohl lépe chránit. Cítil, jak se její tělo napjalo. „Neboj se. Pokud budeš chtít, okamžitě zastavím."

Přikývla a vykročila do dveří. Když se rudé světlo dotklo rudé kůže, kterou měla na sobě, otřásla se. „V pořádku," řekla nakonec. „Můžeme pokračovat." Protáhl ji skrz dveře a sundal z ní paži. Poté co se jeho ruka přestala dotýkat Berdininých ramen, zdálo se, že se uvolnila.

Světlo ze skleněné koule, kterou měl Richard v rukou, tvořilo mezi sloupy ostré stíny a on si všiml, že všude po stěnách jsou vytesány malé výklenky. Ve zdi kolem celé místnosti jich bylo možná šedesát nebo sedmdesát. Přestože nedokázal přijít na to co v nich je, mohl říci, že v každém z nich je předmět rozdílné velikosti a tvaru.

Když Richard po výklencích přejel pohledem, cítil, jak se mu zježily chloupky na krku. Nevěděl, jaké věci tam jsou, ale instinktivně tušil, že jsou nesmírně nebezpečné.

„Drž se u mě," řekl Berdině. „Budeme se snažit držet co nejdál od zdí." Prstem ukázal přes rozlehlou místnost. „Půjdeme tam. Je tam chodba a tou se vydáme."

„Proč zrovna tam?"

„Podívej se na podlahu." V celé místnosti byla hrubá kamenná podlaha. Jen v místě, na kterém stáli, vedla ode dveří až k další chodbě hladká cesta. „Uděláme nejlépe, když zůstaneme na téhle cestě."

Její modré oči se na něj neklidně podívaly. „Buď opatrný. Pokud se ti něco stane, nikdy se odsud nedostanu, abych mohla přivést pomoc. Zůstanu tady uvězněná až do smrti."

Richard se usmál a pak vyrazil přes místnost, ve které vládlo smrtelné ticho: „Takové už je riziko, které jako má favoritka musíš nést."

Nezdálo se, že by tento žertík rozehnal její nechuť. „Lorde Rahle, snad si opravdu nemyslíš, že věřím, že jsem tvá favoritka."

Richard se pohledem ujistil, že stále ještě jdou po vyznačené cestě. „Berdino, řekl jsem to jen proto, že ty mi to vždycky říkáš."

Znovu vyrazili přes místnost a Berdina upadla do zamyšleného ticha. „Lorde Rahle, mohu ti položit jednu otázku? Vážnou otázku? Osobní otázku?"

„Samozřejmě."

Odhodila si vlnitou hnědou hřívu přes rameno a přidržela si ji tam. „Až se oženíš se svou královnou, budeš mít i další ženy, nebo ne?"

Richard se na ni zamračil. „Ani teď nemám žádné další ženy. Miluji Kahlan. Své lásce k ní jsem věrný."

„Ale jsi přece lord Rahl. Můžeš mít každou ženu, kterou jen bu-

deš chtít. Včetně mě. To je přece přesně to, co lord Rahl dělá; má mnoho žen. Stačí mu kývnout prstem.“

Richard přemýšlel, jestli mu náhodou zrovna teď neučinila nabídku. „Jde ti o to, že jsem ti tehdy položil ruku na ňadra?“ Sklopila oči a přikývla. „Berdino, udělal jsem to proto, abych ti pomohl, ne abych… no, prostě jsem k tomu žádný jiný důvod neměl. Doufal jsem, že to tak budeš chápat.“

Rychle mu uklidňujícím gestem položila ruku na rameno. „Já vím. O to mi ani nejde. Nikdy ses mě nedotýkal s postranními úmysly. Jde mi o to, že jsi po mně nic takového nic ani nežádal.“ Kousla se do rtů. „Díky způsobu, jakým se mě dotýkáš se cítím velmi zahanbená.“

„Proč?“

„Protože jsi riskoval život, abys mi pomohl. Jsi můj lord Rahl a já se stydím za to, že bych nebyla poctěná, kdyby sis mě vybral do postele.“

Richard ji gestem ruky vyzval, aby za ním obešla sloup, který by možná neobjalo ani dvacet mužů. „Jsem z tebe úplně na větvi, Berdino.“

„To, že jsem tvá favoritka, říkám proto, aby sis nemyslel, že tě nemám ráda.“

„Chceš říct, že mě nemáš ráda?“

Znovu se dotkla jeho paže. „Ale ne. Miluji tě.“

„Berdino, už jsem ti přece řekl, že mám –“

„Ale ne takhle. Chci říct, že tě miluji jako lorda Rahla. Dal jsi mi svobodu. Díváš se na mě a víš, že jsem víc než jen mord-sitha. Věřil jsi mi. Zachránil jsi mi život a uzdravil jsi mě. Miluji tě za to, jaký jsi lord Rahl.“

Richard potřásl hlavou, aby si ji pročistil. „To, co říkáš, mi nedává moc smysl. Nechápu, co to má co dělat s tím, že pořád říkáš, že jsi moje favoritka.“

„To říkám hlavně proto, aby sis nemyslel, že se mi s tebou nechce jít do postele. Bála jsem se, že kdybys věděl, že nechci, přinutil bys mě k tomu, neboť jsem si myslela, že jsi takhle perverzní.“

Richard si posvítil do ústí chodby vedoucí z místnosti. Viděl jednoduchý kamenný tunel. „Přestaň takhle plácat.“ Pokynul jí, aby

šla za ním. „Už jsem ti řekl, že nechci.“

„Já vím. A poté, co jsi udělal –“ Dotkla se levého ňadra, „– ti věřím. Ale předtím jsem ti nevěřila. Začínám zjišťovat, že jsi opravdu v mnoha způsobech jiný.“

„Jiný než kdo?“

„Než Darken Rahl.“

„To máš tedy pravdu.“ Když šli dlouhou chodbou, náhle se na ni podíval. „Chceš mi tedy říct, že jsi do někoho zamilovaná a všechny ty věci jsi mi říkala jen proto, abych si nemyslel, že mě nechceš a aby mě to neprovokovalo přinutit tě jít se mnou do postele?“

V rozpacích si přihladila vlasy a její modré oči na chvilku znejistěly. „Ano.“

„Vážně? Myslím, že to je báječné, Berdino.“

Na konci chodby došli do rozlehlé místnosti, na jejíchž stěnách viselo velké množství kožešin a jejíž podlaha byla zdobená zelenými a bílými dlaždicemi. Richard si začal kožešiny podrobně prohlížet. Poznal mezi nimi i kůži z gara.

Než znovu vyrazil, podíval se na Berdinu a usmál se. „Kdo je to?“ Když ucítil její náhlou nechuť, mávl rukou, neboť se domníval, že mu to nechce říci. „Pokud o tom nechceš mluvit, nemusíš. Nechci, aby sis myslela, že tě k něčemu nutím. Je to jen tvoje věc a mně do toho nic není.“

Berdina polkla. „Vzhledem k věcem, které jsi pro nás, hlavně pro mě, udělal, chci se přiznat.“

Richard se na ni překvapeně podíval. „Přiznat? To, že mi řekneš, koho miluješ, není přiznání, ale jen –“

„Rainu.“

Richard otevřel, ústa a vyvalil oči. Pohlédl zpátky na cestu, po které přišli. „Na zelené dlaždice stoupej jen levou nohou. Pravou došlapuj jen na bílé. Nepokoušej se žádnou bílou ani zelenou dlaždici přeskočit. Než sundáš nohu z poslední dlaždice, dotkni se tamhle toho podstavce.“

Následovala Richarda, který opatrně kráčel po zelených a bílých dlaždicích, dokud se nedostali na druhou stranu místnosti. Tam se oba dotkli podstavce a vešli do vysokého úzkého průchodu, jehož stěny byly zdobeny kameny se stříbrnými žilkami.

„Jak jsi to věděl – to o těch zelených a bílých dlaždicích?“

„Cože?“ Se zamračením se ohlédl. „Vlastně ani nevím. Musel tam být nějaký štít nebo něco takového.“ Šla za ním s očima sklopenýma na podlahu. „Berdino, i já miluji Rainu. A také Caru a tebe a Ulice a Egana. Mám vás rád jako rodinu. Takhle jsi to myslela?“ Zavrtěla hlavou a nevzhlédla.

„Ale… Raina je žena.“

Berdina po něm střelila zamračeným pohledem.

„Berdino,“ řekl po dlouhém tichu, „raději bys to Raině neměla říkat, nebo –“

„Raina mě také miluje.“

Richard se napřímil a nebyl si zcela jistý, co má říct. „Ale jak můžeš… nemůžeš… nechápu… proč mi to vlastně říkáš, Berdino?“

„Protože jsi s námi vždy jednal čestně. Když jsi nám poprvé říkal o změnách, které chystáš zavést, myslely jsme si, že se podle toho, co říkáš, nebudeš chovat. Alespoň většinou jsme si to myslely. Cara ti vždycky věřila, ale já ne.“

Na jejím obličeji se opět objevil výraz mord-sithy „Když byl naším lordem Rahlem Darken Rahl, zjistil to o mně a přikázal mi jít s ním do postele. Smál se mi. On… si mě bral do postele rád, protože věděl, že nechci. Byl to jeho oblíbený způsob, jak mě ponižovat. Myslela jsem si, že pokud by ses to o mně dozvěděl ty, choval by ses stejně. Tak jsem se to pokoušela skrýt tím, že jsem předstírala, že bych s tebou do postele šla ráda.“

Richard zavrtěl hlavou. „Berdino, nic takového bych ti nikdy neudělal.“

„Teď už to vím. Proto jsem se ti také musela přiznat. Ty ses ke mně vždycky choval čestně, ale já jsem k tobě nebyla upřímná.“

Richard pokrčil rameny. „No, jsem rád, že se cítíš lépe.“

Zamyslel se a pak jí pokynul, aby se vydali chodbou s omítnutými stěnami. „Je to kvůli Darkenu Rahlovi, protože si tě vybral jako mord-sithu? Proto nenávidíš muže?“

Zamračila se na něj. „Není pravda, že bych muže nenáviděla. Já jen… nevím, prostě jsem se už od mládí dívala spíš po dívkách. Muži ve mně nikdy nevzbuzovali zájem.“ Rozpačitě si pohrávala s vlasy. „Nenávidíš mě za to?“

„Ne. Nevím, proč bych tě měl nenávidět, Berdino. Jsi můj ochránce, stejně, jako vždy. Ale nemohla bys na Rainu přestat myslet nebo něco takového? Připadá mi, že to není správné.“

Zasněně se usmála. „Když se na mě Raina tím svým zvláštním způsobem usměje, den je náhle naprosto báječný a to mi připadá správné. Když se dotkne mého obličeje a srdce mi začne rychleji bít, také mi to připadá správné. V jejím náručí se cítím bezpečná.“ Úsměv jí zmizel z tváře. „Ale ty si teď o mně myslíš, že jsem opovrženíhodná.“

Richard pohlédl stranou a jako studená vlna ho zalil příval hanby. „Přesně tak, jak jsi popisovala, i já přemýšlím o Kahlan. Můj dědeček mi kdysi jednou řekl, že bych na ni měl zapomenout, ale nebyl žádný způsob, jak bych to mohl udělat.“

„Proč ti něco takového řekl?“

Richard jí nemohl říci, že to bylo z toho důvodu, že Kahlan byla Vyznavačka a Zedd to udělal, protože jednal v Richardově nejlepším zájmu. Nikdo nepředpokládal, že by byl někdo schopen milovat Vyznavačku. Necítil se dobře, neboť k Berdině nemohl být upřímný. Pokrčil rameny. „Myslel si, že to pro mě není ta pravá.“

Když došli na konec chodby, protáhl Richard Berdinu přes další štít, který byl tentokrát obyčejný. V trojúhelníkové místnosti byla lavice. Pokynul Berdině, aby se posadila vedle něj a světelnou kouli položil mezi ně.

„Berdino, myslím, že vím, jak se cítíš. Vím, jak jsem se cítil já, když mi dědeček řekl, že bych měl na Kahlan zapomenout. Citům se přikázat nedá. Buď vzplanou, anebo ne, a nic s tím nenaděláš. Přestože způsobu vaší lásky nerozumím, vy všichni jste se stali mými přáteli. Být přáteli znamená, že si dokážeme vzájemně odpouštět své chyby a přesto, že je známe, přáteli zůstaneme.“

„Lorde Rahle, věděla jsem, že se ti to nebude líbit, ale musela jsem ti to říct. Zítra se vrátím do D‘Hary. Nemáš zapotřebí, aby mezi tvými strážci byl někdo, kdo se ti nelíbí.“

Richard chvilku přemýšlel. „Máš ráda hrachovou kaši?“

Berdina se zamračila. „Ano.“

„Já hrachovou kaši ze srdce nenávidím. Máš mě snad proto, že nesnáším něco, co tobě chutná, méně ráda? Chceš snad kvůli tomu

opustit místo mého ochránce?“

Udělala obličej. „Lorde Rahle, tohle je něco jiného než hrachová kaše. Jak bys mohl věřit někomu, s nímž nesouhlasíš?“

„Není to tak, že bych tě proto odsuzoval, Berdino. Jen se mi to zkrátka nezdá správné. Ale to si musíš rozhodnout ty sama. Podívej, když jsem byl mladší, měl jsem přítele, dalšího zálesáka. Giles a já jsme spolu strávili hodně času, neboť jsme měli mnoho společného.

Zamiloval se do Lucy Flecknerové. Já jsem Lucy Flecknerovou nenáviděl. Byla ke Gilesovi krutá. Nedokázal jsem pochopit, jak může její chování snášet. Neměl jsem ji rád a myslel jsem si, že on musí cítit to samé. Ztratil jsem svého přítele, protože nemohl být takový, jaký jsem si myslel, že by měl být. Neztratil jsem ho kvůli Lucy, ale kvůli sobě. Ztratil jsem všechny dobré věci, které jsme měli společné, protože jsem ho nenechal, aby byl takový, jaký chce. Vždycky jsem litoval toho, co jsem ztratil.

Myslím, že tohle je něco podobného. Až se naučíš být víc než jen mord-sitha, pochopíš, stejně jako jsem pochopil já, když jsem vyrůstal, že mít přítele znamená mít rád jeho osobnost takovou, jaká je, i když některým jejím částem nerozumíš. Vzhledem k tomu, že máš přítele ráda, jsou věci, kterým u něj nerozumíš, naprosto nedůležité. Nemusíš svým přátelům ve všem rozumět, ani dělat to samé co oni, ani za ně žít jejich životy. Pokud ti na nich doopravdy záleží, chceš, aby byli takoví, jací doopravdy jsou. To je přece hlavní důvod, proč je máš ráda.

Mám tě rád, Berdino, a to je vše, na čem záleží.“

„Vážně?“

„Vážně.“

Položila mu paži kolem krku a objala ho. „Děkuji ti, Lorde Rahle. Poté co jsi mě zachránil, jsem se bála, že si budeš přát, abys to neudělal. Teď jsem ráda, že jsem ti všechno řekla. Raině se uleví až se dozví, že s námi nebudeš zacházet jako Darken Rahl.“

Když se postavili, část kamenné zdi sjela na stranu. Richard vzal Berdinu za ruku a vedl ji z místnosti k nově otevřenému vchodu dolů po schodech do vlhké místnosti s kamennou podlahou, která se ve středu zvedala do mohutné mohyly.

„Pokud jsme tedy tvými přáteli, pak ti mohu říct, co u tebe ne-

mám ráda, s čím nesouhlasím a co jsi udělal špatně?“ Richard přikývl. „Nelíbí se mi, co jsi udělal Caře. Za to, cos jí udělal, na tebe má vztek.“

Richard se po podivné místnosti, která jako by polykala světlo z jeho koule, důkladně rozhlédl. „Cara? Hněvá se na mě? Co jsem jí udělal?“

„Kvůli mně jsi se k ní choval hrozně.“ Když se na Richardově tváři objevil údiv, pokračovala. „Když jsem byla pod vlivem toho kouzla a poté, co jsi se vrátil zpátky z honičky za Broganem, jsem tě ohrožovala Agielem, jsi na nás na všechny dostal vztek. Choval jsi se i k ostatním, jako by udělaly totéž co já, přestože to byla pouze má chyba.“

„Nevěděl jsem o co jde. Kvůli tomu, co jsi udělala, jsem se cítil ohrožen všemi mord-sithami. To by si měla uvědomit.“

„Uvědomuje si to, ale když jsi nakonec zjistil o co jde a uzdravil jsi mě, nikdy jsi Caře a Raině neřekl, že jsi se mýlil, když jsi je považoval za nepřítele stejně jako mě. Ony za mé chování nemohly.“

Richardův obličej potemněl. „Máš pravdu. Teď se cítím hrozně. Proč něco neřekla?“

Berdina pozdvihla obočí. „Ty jsi lord Rahl. Pokud by ses rozhodl ji zmlátit, protože se ti nelíbilo, jak ti řekla dobré ráno, ani slůvkem by proti tomu neprotestovala.“

„Tak proč protestuješ ty?“

Berdina ho následovala do podivné chodby s podlahou z oválných kamenů a se stěnami kompletně pokrytými zlatem. „Protože jsi můj přítel.“

Když se otočil, aby se usmál a poděkoval jí, všiml si, že natahuje ruku, aby se zlata dotkla. Než to stihla udělat, chytil ji za zápěstí. „Dotkni se toho a jsi mrtvá.“

Zamračila se na něj. „Proč jsi nám říkal, že tady o tom místě nic nevíš, když tu teď chodíš, jako bys tu prožil celý život?“

Richard při té otázce překvapeně zamrkal. Pak, když si uvědomil odpověď, se mu rozšířily oči. „Kvůli tobě.“

„Kvůli mně!“

„Ano,“ řekl Richard užasle. „Tím, jak na mě mluvíš, odvracíš mou pozornost od cesty, kterou jdeme. Soustředím se, abych poslou-

chal věci, které říkáš a přemýšlel o nich, a proto mé kroky vede Dar. Až doteď jsem si to neuvědomil. Teď, když už jsme došli až sem, vím, jaká nebezpečí nás čekají na cestě zpátky.“ Pohladil ji po rameni. „Děkuji ti, Berdino.“

Ušklíbla se. „Od čeho jsou přátelé?“

„Myslím, že nejhoršími nástrahami už jsme prošli. Tudy.“

Na konci zlatého tunelu čekala rozlehlá kruhovitá místnost o průměru alespoň sto stop se schody, které spirálovitě stoupaly kolem vnější stěny. V nepravidelných intervalech přerušovaly schody malé plošinky u dveří. Ze zamračené temnoty pod stropem dopadaly na podlahu paprsky světla. Většina oken byla malá, ale jedno vypadalo velké. Richard si nebyl jist, jak vysoko nad ním je vlastní strop, ale odhadoval to na dvě stě stop. Knihové schodiště i místnost jim spadala dolů pod nohy, do temnoty, kam nemohli dohlédnout.

„Takovéhle pohledy nemám ráda,“ řekla Berdina, která se dívala přes železné zábradlí. „Tohle mi připadá jako to nejhorší.“

Richardovi se zdálo, že v temnotě pod nimi zahlédl nějaký pohyb. „Drž se při mně a měj oči otevřené.“ Upřel zrak na místo, kde se mu zdálo, že pohyb viděl a pokoušel se ho zahlédnout znovu. „Pokud se něco stane, musíš se pokusit odtud dostat.“

Berdina nesouhlasně mrkla přes zábradlí. „Lorde Rahle, trvalo nám hodiny než jsme se sem dostali. Ani si nepamatuji, přes kolik štítů jsme museli projít. Pokud se ti něco stane, jsem také mrtvá.“

Richard zvažoval své možnosti. Bylo by lepší, kdyby se pomocí svého pláště zneviditelnil. „Počkáš tady. Já se tam půjdu podívat.“

Berdina ho uchopila za rameno a otočila ho tváří k sobě. Pohlédl do jejích přísných modrých očí. „Ne, sám tam nepůjdeš.“

„Berdino –“

„Jsem tvůj ochránce. Sám tam nepůjdeš. Je to jasné?“

V jejích očích zářil známý pronikavý železný pohled, ze kterého šel strach. Nakonec se zhluboka nadechl.

„Dobře. Ale jak říkám, zůstaň co nejblíže u mne.“

Pohodila hlavou. „Vždycky dělám to, co říkáš.“

Kapitola sedmá

Tobias Brogan se ze sedla svého koně nedůvěřivě podíval na pět Stvořitelových poslů, kteří jeli nedaleko před ním a po jeho boku. Pohled na ně byl velmi neobvyklý. Poté co se u něj před čtyřmi dny neočekávaně objevili, byli pořád kolem něj, i když jen zřídka byli viditelní. A i když byli viditelní, přesto se dali jen těžko spatřit, neboť byli bílí jako sníh a když se setmělo, byli černí jako noc. Žasl nad způsobem, jakým byli schopní mu jednoduše zmizet před očima. Stvořitelova moc byla vskutku zázračná.

Stvořitelův výběr poslů však Tobiase znervózňoval. Stvořitel Tobiasovi ve snech řekl, aby se nepokoušel pochopit jeho plány a nakonec dal Tobiasovi k jeho velké úlevě za věčné vyptávání odpuštění. Přesto však Broganovi šupinaté nestvůry nepřipadaly jako vhodný nástroj k šíření Stvořitelova dobra.

Náhle se v sedle narovnal. Samozřejmě. Stvořitel nechce, aby je prokletí odhalili podle toho, jak vypadají. Zlo předpokládá, že Stvořitelovi stoupenci jsou krásní a září bílým světlem a proto se tím, jak vypadají Stvořitelovi poslové, nechá oklamat.

Tobias že sebe vydal úlevný povzdech a pohlédl na mriswithe, kteří se k sobě přiblížili a spolu s čarodějkou si něco šeptali. Čarodějka se nazývala sestrou světla, ale přesto to pořád byla čarodějnice. Dokázal pochopit, proč Stvořitel posílá jako posly mriswithy, ale nerozuměl tomu, proč dal stejný status čarodějnici.

Tobiase by také zajímalo, o čem spolu pořád hovoří. Od té doby, co se k nim čarodějnice včera připojila, hovořila téměř výhradně jen s pěti šupinatými stvořeními a pro lorda generála Krvavé Církve měla jen několik slov. Těch šest se drželo stále při sobě. Téměř to vypadalo, jako by jen náhodou cestovali stejným směrem jako Tobias a

jeho tisícičlenná družina.

Tobias viděl, jak hrstka mriswithů pozabíjela stovky ďhařanských vojáků a tak ho uklidňovalo, že pět z nich s ním cestuje. On sám měl s sebou jen dvě pětisetčlenné jednotky. Zbytek jeho armády, více jak sto tisíc členů Krvavé Církve, čekalo asi týden cesty od Aydindrilu. Když Tobiase první noci navštívil Stvořitel ve snu, řekl mu, aby tam jeho hlavní síla zůstala, neboť se bude účastnit dobytí Aydindrilu.

„Luneto," řekl tichým tónem, zatímco pozoroval sestru, která při své konverzaci s mriswithy, gestikulovala rukama.

Přijela s koněm blíž k jeho pravému boku. Naklonila se k němu a řekla tichým hlasem. „Ano, můj lorde generále?"

„Luneto, viděla jsi tu sestru používat moc?"

„Ano, lorde generále. Viděla jsem, jak nám z cesty odstraňuje vichřici."

„Můžeš z toho odhadnout její celkovou sílu?" Luneta krátce přikývla. „Je její moc stejně velká jako tvoje?"

„Ne, Tobiasi."

Usmál se na ni. „To je dobré vědět." Rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že nablízku není nikdo, kdo by je mohl poslouchat, a že má těch šest stále na dohled. „Musím přemýšlet o některých věcech, které mi Stvořitel během posledních nocí řekl."

„Chceš o tom Lunetě něco říct?"

„Ano, ale ne teď. Promluvíme si o tom později."

Zachumlala se do svých hadrů. „Tak možná až budeme sami. Už brzy bude čas zastavit."

Tobiasovi neunikl její úsměv, ve kterém se skrývala žádost. „Dnes pojedeme dlouho do noci." Zhluboka nosem natáhl studený vzduch. „Je tak blízko, že už ji téměř cítím."

*****

Richard na své cestě dolů spočítal plošinky, aby pak byl schopen určit, ve kterém patře je tunel, kterým se sem dostali. Doufal, že si to dobře zapamatuje, neboť vnitřek věže představoval pro jeho orientační smysl těžkou zkoušku. Ve vzduchu se vznášel zápach plísně, neboť dole na podlaze se hromadila voda stékající sem otevřenými okny.

Na další plošině uviděl Richard chvění vzduchu, které se tam znenadání objevilo. Ve světle koule, kterou držel, viděl, že tam něco stojí. Jeho obrysy byly ve světle rozostřené. Rozpoznal mriswitha, který měl na sobě plášť.

„Vítej, bratře bez šupin," zasyčel.

Berdina sebou trhla. „Co to bylo?" zašeptala naléhavě.

Richard ji chytil za zápěstí a zadržel ji, neboť se pokoušela dostat před něj – v ruce svírala Agiel – a strhl ji zpátky za sebe. Pokračoval v cestě. „To je jen mriswith."

„Mriswith!" zašeptala vyděšeně. „Kde?"

„Přímo tady na plošině u zábradlí. Neboj se, nic ti neudělá."

Násilím jí stlačil dolů ruku s Agielem. Vstoupili na plošinu.

„Přišel jsi probudit slif?" zeptal se mriswith.

Richard se zamračil. „Slif?"

Mriswith rozhalil plášť a nožem s třemi ostřími, který držel v pařátě, ukázal dolů po schodech. Když tak udělal, stal se plně viditelným; postava s šupinami pod pláštěm. „Slif je tam dole, bratře bez šupin." Ještěrčí oči na něj pohlédly. „Konečně je přístupná. Už brzy přijde čas, aby zazněl zpěv yabree."

„Yabree?"

Mriswith máchl nožem a jeho ústa se rozevřela k úsměvu. „Yabree. Když zpívá yabree, přichází čas královny."

„Královny?"

„Královna tě potřebuje, bratře bez šupin. Musíš jí pomoci."

Richard cítil jak se Berdina třese a přitiskl ji k sobě. Usoudil, že ji bude muset pevně držet než bude příliš vyděšená a vyrazil dolů po schodech.

O dvě plošiny později na něm stále ještě visela. „Je to pryč," zašeptala mu do ucha.

Richard se ohlédl a viděl, že má pravdu.

Berdina napjala svaly a přitiskla ho ke dveřím, které byly u plošiny. Richard se opřel zády o jejich dřevěný rám. Pronikavý pohled jejích modrých očí ho propaloval skrz naskrz. „Lorde Rahle, to byl mriswith."

Richard přikývl, poněkud překvapen nenávistí, která jí zaznívala v hlase.

„Lorde Rahle, mriswithové zabíjejí lidi. Ty jsi přece vždycky mriswithy zabíjel.“

Richard ukázal rukou k plošině nad nimi. „Nechtěl nám ublížit. To už jsem ti přece říkal. Nezaútočil na nás, nebo ano? Nebylo nutné ho zabít.“

Užasle zvedla obočí. „Lorde Rahle, jsi v pořádku?“

„Je mi dobře. Teď bychom se měli vydat dál. Možná, že nám ten mriswith dal dobrý tip co máme hledat.“

Když se pokusil pohnout, přitiskla ho ke dveřím ještě silněji. „Proč tě nazýval bratrem bez šupin?“

„To nevím. Myslím, že nejspíš proto, že on má šupiny a já kůži. Myslím, že mě tak nazýval na znamení, že mi nechce ublížit. Chtěl nám pomoci.“

„Pomoci?“ zopakovala po něm nevěřícně.

„Nepokoušel se nás zastavit, nebo ano?“

Po chvíli uvolnila sevření, ale dlouho z něj nespouštěla svůj modrý pohled.

V přízemí věže obkružovalo železné zábradlí vnější zeď. Uprostřed bylo na podlaze jezírko černé vody, jehož hladinu na několika místech porušovaly balvany. Všude kolem pobíhala spousta ještěrek a některé na těchto kamenech odpočívaly. Všude kolem vody byla spousta hmyzu, který buď poletoval kolem nebo pobíhal po hladině a čas od času bylo vidět kruhy způsobené tím, že se nějaký vodní hmyz potopil.

V půli jejich okružní cesty už Richard věděl, že objevil to, co hledal: něco ne tak obyčejného, jako byly knihovny nebo prázdné místnosti a chodby.

Široká plošina přede dveřmi, která ležela před nimi, byla poházená úlomky kamenů a zanesená sutí. Dřevěné třísky ze dveří plavaly nyní v temné vodě za železným zábradlím. Samotný dveřní rám byl vyražen a dveřní otvor měl možná dvojnásobek své původní velikosti. Ostré hrany byly zčernalé a na některých místech byl kámen roztaven jako vosk ze svíčky. Kolem vyražené díry vedly do všech směrů praskliny a ožehnuté pruhy, jako kdyby do zdi narazil blesk a spálil ji.

„Tohle není příliš staré,“ řekl Richard a dotýkal se prstem zčer-

nalých míst.

„Jak to víš?“ zeptala se Berdina a podezřívavě se rozhlížela kolem.

„Podívej se sem. Vidíš? Plíseň a sliz, které tu rostly, byly spáleny a neměly zatím čas, aby vyrostly znovu. Tohle se stalo nedávno – někdy během posledních měsíců.“

Místnost uvnitř byla kruhová, o průměru asi šedesát stop, s popálenými a popraskanými zdmi, jako by tam řádil blesk. Uprostřed se zvedala kruhovitá kamenná zeď, která ohrazovala jakousi obrovskou studnu a zabírala téměř polovinu místnosti. Richard se přes tuto zeď naklonil a podržel nad jámou zářící kouli. Hladké kamenné stěny jámy spadaly do neznáma. Viděl kámen až do vzdálenosti stovek stop, až světlo jeho glóbu zaniklo. Vypadalo to, jako by jáma byla bezedná.

Strop nad nimi byl téměř tak vysoko, jaká byla šířka místnosti. Nebyla tu žádná okna ani další dveře. Na vzdálenější straně Richard uviděl stůl a několik polic.

Když obešli studnu, uviděl tělo ležící na podlaze vedle židle. Všechno co z něj zbylo, byly kosti zabalené v potrhaných cárech, zřejmě zbytcích šatů. Většina látky za dlouhou dobu, co zde mrtvola ležela, zplesnivěla a rozpadla se a jediné, co zůstalo neporušeno, byl kožený pás, který měl kostlivec omotaný kolem pasu. Neporušené zůstaly také sandály. Když se Richard kostí dotkl, rozpadly se v malé úlomky a prach.

„Leží tady už velmi dlouho,“ řekla Berdina.

„V tom máš pravdu.“

„Lorde Rahle, podívej.“

Richard se postavil a podíval se na stůl, na který ukazovala. Byl tam kalamář, vyschlý možná už celá staletí, u něj leželo pero a otevřená kniha. Richard se nad ni sklonil a odfoukl z ní silnou vrstvu prachu a kamenných úlomků.

„Je to ve Vysoké ďharštině,“ řekl po chvíli a přidržel svítící kouli tak, aby lépe viděl.

„Nech mě se na to podívat.“ Berdininy oči se po stránkách pohybovaly ze strany na stranu a studovaly podivná písmena. „Máš pravdu.“

„Co se tam říká?“

Berdina opatrně oběma rukama zvedla knihu. „Tohle je velmi staré. Dialekt je nejstarší, jaký jsem kdy viděla. Darken Rahl mi jednou ukázal starý dialekt, o kterém tvrdil, že je stár dva tisíce let.“ Vzhlédla. „Tohle je starší.“

„Dokážeš to přečíst?“

„I té knize, kterou jsme našli hned jak jsme přišli do Hradu, jsem schopná rozumět jen trochu.“ Chvilku přemýšlela nad poslední psanou stránkou. „Tomuhle rozumím ještě méně,“ řekla a listovala stránkami nazpátek.

Richard netrpělivě mávl rukou. „No dobře, rozumíš tedy aspoň něčemu?“

Přestala otáčet stránkami a začala pozorně číst. „Myslím, že se tu říká něco v tom smyslu, že nakonec měl úspěch, ale že ten úspěch znamená, že tu musí zemřít.“ Ukázala na jednu z vět. „Vidíš? Drauka. Tohle slovo, myslím, znamená ‚smrt‘.“ Berdina si prohlédla nezdobenou koženou vazbu, pak se znovu vrátila k prohlížení stránek.

Její modré oči se nakonec zvedly. „Myslím, že je to deník. Myslím, že je to deník muže, který tu zemřel.“

Richard cítil, jak mu pažemi probíhá třas. „Berdino, tohle je to, co jsem hledal. Něco neobyčejného, kniha, kterou na rozdíl od těch v knihovně nikdo jiný neviděl. Dokážeš ji přeložit?“

„Něco možná ano, ale moc toho nebude.“ Na tvář se jí vkradl zkroušený výraz. „Je mi líto, lorde Rahle. Takhle staré dialekty prostě neznám. Je to stejný problém, jaký jsem měla s tou první knihou, kterou jsme viděli. Neznám dost slov, abych byla schopná říci, co přesně se tu píše. Mohu se pouze domýšlet.“

Richard se kousl do spodního rtu a zapřemýšlel. Pohlédl na kosti a přemýšlel, co tenhle čaroděj dělal tady v místnosti, proč se tu zavřel a proč se sem někdo chtěl dostat natolik, že zničil dveře i s částí stěny.

Pak se Richard prudce otočil k Berdině. „Berdino! Ta kniha tam nahoře – já ji znám. Znám ten příběh. Když ti budu pomáhat tím, že ti řeknu to, co si pamatuji z obsahu, pomůže ti to zjistit význam slov, která bys mohla použít při překladu tohohle deníku?“

Chvilku uvažovala a pak se jí rozjasnil obličej. „Pokud budeme

pracovat spolu, mohlo by to fungovat. Pokud mi řekneš, co která věta znamená, budu schopná zjistit význam slov, která neznám. Myslím, že to půjde.“

Richard deník opatrně zavřel. „Hlídej to jako svůj život. Já nesu světlo. Pojďme odtud pryč. Máme to, pro co jsme sem přišli.“

*****

Když spolu s Berdinou prošli dveřmi, Cara a Raina úlevou téměř vyskočily z kůže. Richard si také všiml, že Ulic a Egan na chvilku zavřeli oči, povzdechli si a v duchu tiše děkovali dobrým duchům, že jejich modlitby byly vyslyšeny.

„V Hradu jsou mriswithové,“ řekla Berdina oběma ostatním ženám na příval jejich otázek.

Cara vykřikla. „Kolik jsi jich musel zabít, lorde Rahle?“

„Žádného. Nezaútočili na nás. Nijak nás neohrožovali. Ale bylo tam dost jiných nebezpečí.“ Nad jejich otázkami jen mávl rukou. „Promluvíme si o tom později. S Berdininou pomocí jsem našel to, co jsem hledal.“ Poklepal na deník v Berdininých rukou. „Musíme se vrátit a začít překládat.“ Ze stolu vzal knihu a přidal ji k té, co držela Berdina.

Chystal se vyrazit, ale pak se zastavil a otočil se zpátky k Caře a Raině. „Zatímco jsem byl tam dole a myslel na to, že pokud udělám chybu, zemřu, napadlo mě, že nechci umřít, dokud vám dvěma něco neřeknu.“

Richard si vsunul ruce do kapes a přistoupil k nim. „Když jsem byl tam dole, uvědomil jsem si, že jsem vám ještě neřekl, jak lituji způsobu, jakým jsem s vámi oběma jednal.“

„Nevěděl jsi, že Berdina je pod vlivem kouzla, lorde Rahle,“ řekla Cara. Ani se ti nedivíme, že jsi se od nás držel dál.“

„Je pravda, že jsem nevěděl, že Berdina je pod vlivem kouzla, ale vím a chci, abyste to věděly i vy, že jsem v té době chybně považoval za špatné i vás. Vy jste mi k tomu však nedaly žádný důvod. Omlouvám se. Doufám, že mi odpustíte.“

Tváře Cary a Rainy se rozzářily úsměvem. Pomyslel si, že v tuto chvíli vůbec nevypadají jako mord-sithy.

„Odpouštíme ti, lorde Rahle,“ řekla Cara. Raina souhlasně přikývla. „Děkujeme ti.“

„Co se tam dole vlastně stalo, lorde Rahle?“ zeptala se Raina.

„Mluvili jsme spolu o přátelství,“ odpověděla Berdina.

Na úpatí cesty vedoucí k Hradu, kde začínalo město Aydindril a cesta se rozvětvovala v mnoho dalších vedoucích do města, stál malý obchod, zcela nepodobný tomu na Stentorské ulici. Zdálo se, že nabízí čerstvě příchozím pestrý sortiment zboží.

Když kolem něj Richard a jeho pět tělesných strážců procházelo a za nimi dupal vojenský doprovod, něco upoutalo Richardovu pozornost. Zastavil se před malým vratkým pultem.

„Chtěl byste jeden ze sladkých koláčků, lorde Rahle?“ zeptal se ho tenký známý hlásek.

Richard se na malé děvčátko usmál. „Kolik mi jich ještě dlužíš?“

Dívka se otočila. „Babičko?“

Stará žena se postavila, přitáhla si k tělu potrhaný plášť a její modré oči se na Richarda upřely.

„Má milá,“ řekla s úsměvem, který ukázal díry po chybějících zubech. „Lord Rahl jich může mít tolik, kolik jen chce.“ Sklonila hlavu. „Je skvělé vidět, že se vám dobře daří, můj lorde Rahle.“

„Nápodobně…“ odmlčel se, neboť nevěděl, jak se jmenuje.

„Valdora,“ řekla. Rukou pohladila děvčátko po světle hnědých vlasech. „A tohle je Holly.“

„Jsem rád, že vás znovu vidím, Valdoro a Holly. Proč jste se rozhodly se přemístit ze Stentorské ulice sem?“

Valdora pod pláštěm pokrčila rameny. „Vzhledem k tomu, že nový lord Rahl udělal město bezpečné, přichází sem teď pořád spousta lidí a možná, že znovu ožije i Čarodějův Hrad. Doufáme, že nově příchozí si u nás něco koupí.“

„No, nemyslím, že by Hrad v nějaké brzké době ožil, ale s těmi nově příchozími máte určitě pravdu.“ Richard pohlédl na koláčky ležící na pultu. „Kolik jich u vás ještě mám?“

Valdora se zasmála. „Upracovala bych se k smrti, kdybych vám měla udělat všechny koláčky, které vám dlužíme, lorde Rahle.“

Richard na ni mrkl. „Mám nápad. Pokud dáš koláček každému z mých pěti přátel a jeden mně, budeme vyrovnáni.“

Valdořin pohled přejel po jeho pěti strážcích. Znovu sklonila

hlavu. „Ujednáno, lorde Rahle. Přinesl jste mi mnohem víc uspokojení než vůbec tušíte.“

Kapitola osmá

Když Verna zamířila k bráně do komplexu Prelátčiných budov, v temnotě si povšimla, že na stráži stojí Kevin Andellmere. Byla velmi netrpělivá, neboť se chtěla dostat do svatyně a říci Ann, že na to konečně přišla, a že teď zná téměř každou sestru, která je věrná Světlu. Neviděla však Kevina už týdny. Navzdory netrpělivosti, díky které jí bušilo srdce, tedy zastavila.

„Kevine, jsi to ty?“

Mladý voják se uklonil. „Ano, Prelátko.“

„Pěkně dlouho jsem tě tu nikde kolem neviděla.“

„Ano, Prelátko. Bollesdun, Walsh a já jsme byli na nějakou dobu odvoláni.“

„Proč?“

Kevin přešlápl na druhou nohu. „Nejsem si zcela jist. Můj velitel byl nejspíš zvědav na kouzlo obklopující palác. Viděl jsem ho po téměř patnácti letech a velmi zestárl. Chtěl na vlastní oči vidět, jestli je pravda, že my ne. Bollesdunovi, Walshovi a mně řekl, že vypadáme úplně stejně, jako když nás před patnácti lety poprvé uviděl. Říkal, že když slyšel o existenci kouzla, pochyboval, jestli je to pravda, ale teď už tomu věří: Zavolal i další důstojníky, kteří nás znali, aby se na nás podívali.“

Verna cítila, jak jí hoří čelo. Už věděla, proč Císař přijíždí do Paláce Proroků. Musela to říci Prelátce. Neměla času nazbyt.

„Kevine, jsi věrný voják impéria, Císařského Řádu?“

Kevin přehmátl rukou na píce. Jeho hlas zaváhal. „Ano, Prelátko. Chci říct, když Řád dobyl mou vlast, neměl jsem moc na výběr. Prostě ze mne udělali vojáka. Nějaký čas jsem bojoval na severu poblíž divočiny. To jsem ještě bojoval za svou vlastní zemi. Když ji

pak dobyl Císařský Řád, řekli mi, že nyní budu dělat vojáka pro ně. Přidělili mě sem do paláce.

Lepší práci než je tahle jsem nemohl dostat. Jsem rád, že jsem zpátky, abych mohl hlídat váš komplex. Bollesdun a Walsh jsou také rádi, že jsou na svých místech u Prorokova obydlí.

Důstojníci se k nám chovají dobře a vždycky jsem dostal zaplaceno. Není to mnoho, ale dostávám žold pravidelně a jsem na tom mnohem lépe než lidé, kteří nemají práci ani co jíst."

Verna mu přátelsky položila ruku na rameno. „Kevine, co si myslíš o Richardovi?"

„Richard?" Na jeho tváři se objevil úsměv. „Měl jsem Richarda rád. Kupoval mi drahé čokolády, abych je mohl dát své dívce."

„Znamená pro tebe tedy jen tohle? Čokolády?"

Svraštil čelo. „Ne… takhle jsem o tom ještě nepřemýšlel. Richard byl… dobrý člověk."

„Víš, proč ti ty čokolády kupoval?"

„Protože byl milý. Záleželo mu na lidech."

Verna přikývla. „Ano, záleželo. Doufal, že když ti bude dávat čokoládu, tak až se pokusí o útěk, budeš se na něj dívat jako na přítele a nebudeš s ním bojovat. Proto tě nebude muset zabít. Nechtěl, abys byl jeho nepřítel, který se ho pokouší zabít."

„Zabít ho? Prelátko, nikdy bych –"

„Kdyby se k tobě nechoval přátelsky, byl bys na prvním místě věrný paláci a pokusil by ses ho zastavit."

Pohlédl na zem. „Viděl jsem, jak dovede zacházet s mečem. Myslím, že Dar je víc než nějaká čokoláda."

„To tedy ano. Kevine, kdyby přišel čas, a ty sis musel vybrat – Richarda nebo Řád – jak by ses rozhodl?"

Na tváři se mu objevil znepokojený výraz. „Jsem voják, Prelátko." Vydal ze sebe povzdech. „Ale Richard je přítel. Myslím, že kdybych se skutečně musel rozhodovat, bylo by pro mne velmi těžké pozvednout proti příteli zbraň. Bylo by to těžké pro všechny palácové strážce. Všichni ho mají rádi."

Pohladila ho po paži. „Buď věrný svému příteli, Kevine a vše bude v pořádku. Buď věrný Richardovi a to tě zachrání."

Přikývl. „Děkuji vám, Prelátko. Ale obávám se, že nebudu mít

na výběr.“

„Poslouchej mě, Kevine. Císař je zlý člověk.“ Kevin mlčel. „Jen si to pamatuj. A nech si má slova pro sebe, ano?“

„Ano, Prelátko.“

Verna vstoupila do vnější kanceláře. Když ji Phoebe uviděla, napůl vstala ze židle. „Dobrý večer, Prelátko.“

„Budu se modlit, Phoebe. Takže žádné návštěvy.“

Něco z toho, co říkal Kevin, se jí stále honilo hlavou. Nedávalo to smysl. „Strážní Bollesdun a Walsh byli přiděleni k Prorokovým komnatám. Momentálně však žádného proroka nemáme. Zjisti, proč tam jsou a kdo jim to přikázal a ráno mi to řekni jako první věc.“ Verna pozdvihla prst. „První věc.“

„Verno –“ Phoebe se posadila zpátky na židli a pohlédla na stůl. Sestra Dulcinia odvrátila svůj bílý obličej a zahleděla se do zpráv, které před ní ležely. „Verno, jsou tu nějaké sestry, které tě chtějí vidět. Čekají uvnitř.“

„Nedovolila jsem, aby někdo čekal v mé kanceláři!“

Phoebe nevzhlédla. „Já vím, Prelátko, ale –“

„Dohlédnu na to. Díky, Phoebe.“

Verna nasadila vzteklý výraz a vtrhla do své kanceláře. Bez jejího výslovného souhlasu tam nesměl nikdo vstoupit. Neměla čas se takovými nesmysly zabývat. Vymyslela, jak oddělit sestry světla od sester temnot a věděla, proč císař Jagang přijíždí do Tanimury a Paláce Proroků. Musela poslat zprávu Ann. Musela se dozvědět, co dělá.

Když vstoupila do temné místnosti, uviděla postavy čtyř žen. „Co má tohle znamenat!“

Jedna z žen vstoupila do světla svíčky a Verna poznala sestru Leomu.

A pak jí svět v oslepujícím záblesku bolesti zčernal.

*****

„Dělej, co ti říkám, Nathane.“

Naklonil se k ní, aby překonal rozdíl, který byl mezi jeho a její výškou. Stiskl zuby. „Měla bys mi konečně nechat volný přístup k mému Hanu! Takhle tě přece nemohu chránit!“

Ann pohlížela do temnoty na oddíl pěti set mužů, kteří následo-

vali lorda Rahla po ulici. „Nechci, abys mě chránil. Nesmíme tuhle šanci propást. Víš přece, co je třeba udělat. Dokud mě neosvobodí, nesmíš zasahovat nebo nebudeme mít možnost někoho tak nebezpečného chytit.“

„A co když tě ‚neosvobodí‘?“

Ann se pokoušela na tuhle možnost nemyslet. Raději nemyslela ani na to, co se stane, když se události budou řídit podle správné větve. „Copak musím prorokovi vykládat o proroctví? Musíme dovolit, aby se to stalo. Poté zruším tvou blokádu. Teď odveď koně na noc do stáje. Nezapomeň se přesvědčit, že jim na noc nic nechybí.“

Nathan od ní převzal otěže. „Uděláme to tedy po tvém, ženská.“ Otočil se k ní zpátky. „Měla bys raději doufat, že už mi ten obojek zůstane navěky, protože až mi ho sundáš, čeká nás velmi dlouhý a podrobný rozhovor. Vlastně to bude spíš monolog, protože ty budeš spoutaná a rozřezaná na kousky, takže mi nebudeš moci odpovídat.“

Ann se zasmála. „Nathane, jsi dobrý člověk. Věřím ti. A ty bys měl věřit mně.“

Hrozivě na ni napřáhl prst. „Pokud se necháš zabít…“

„Já vím, Nathane.“

Zavrčel. „A to všichni říkají, že šílenec jsem já.“ Podíval se na ni. „Alespoň by sis měla dát něco k jídlu. Celý den jsi nic nejedla. Tamhle naproti je obchod. Alespoň mi slib, že něco sníš.“

„Nemám –“

„Slib mi to!“

Ann si povzdechla. „Dobře, Nathane. Pokud tě to učiní šťastným, tak něco sním. Ale nemám moc hlad.“ Pozdvihla ruku, jako by si na něco vzpomněla. „Slibuji. A teď už zmiz.“

Poté co konečně zmizel i s koňmi, vydala se směrem k Hradu. Dásně jí trnuly ze strachu, že míří do slepého proroctví. Myšlenka, že by měla znovu vstoupit do Hradu se jí vůbec nelíbila, ale ještě méně se jí líbilo, co by se stalo v případě, kdyby tak neučinila. Muselo se to stát. Byla to jediná možnost.

„Sladký koláček, madam? Stojí jen penny a je docela dobrý.“

Ann pohlédla na malé děvčátko ve velkém kabátě stojící za vratkým pultem. Koláček. Slíbila, že něco sní, ale neřekla co. Koláček přijde k chuti.

Ann se na dětský obličej usmála. „Jsi tu takhle v noci sama?“

Děvčátko se otočilo a ukázalo rukou. „Ne, má paní, je tu se mnou babička.“

Na nohy se začala hrabat stará, shrbená žena, zachumlaná do potrhaného pláště a zjevně velmi ospalá. Ann sáhla do kapsy a vytáhla minci.

„Tady máš stříbro, má drahá. Zdá se, že ho potřebuješ víc než já.“

„Ach děkuji vám, má paní.“ Zpod pultu vytáhla medový koláček. „Prosím, vezměte si tenhle. Je velmi dobrý a je na něm nejvíc medu. Takovéhle si schovávám jen pro ty nejmilejší lidi, kteří se tu zastaví.“

Ann se usmála a vzala si od ní koláček. „Děkuji ti, má drahá.“

Když Ann vyrazila po cestě vedoucí k Hradu, začalo děvčátko malý krámek balit.

Ann ochutnala medový koláč a sledovala lidi, kteří kolem obchůdku procházeli. Hledala někoho, kdo byl nebezpečný. Žádného takového si zatím nevšimla, ale věděla, že tu někdo takový je. Obrátila pozornost zpátky na cestu. Co se má stát, stane se. Přemýšlela, jestli by se opravdu zbavila nervozity, kdyby věděla, jak se to stane. Nejspíš asi ne.

V temnotě si nikdo nevšiml, že míří k Hradu a nakonec osaměla. Přála si, aby s ní byl Nathan, ale svým způsobem byla ráda, že je alespoň na nějaký čas sama. Vzhledem k Nathanově nepřítomnosti měla možnost aspoň chvilku přemýšlet o svém životě a co všechno se změnilo. Byla na světě už mnoho let.

Již mnohokrát viděla umírat ty, které milovala. Měla však na výběr?

Když dojedla koláček, olízla si prsty. Začaly jí po něm nepříjemně trnout zuby. Ve chvíli, kdy procházela pod železnou mříží, zuby cvakaly o sebe. Co se to s ní děje? Už mnohokrát přece stála tváří v tvář nebezpečí. Možná, že tím, jak stárne, začíná víc lpět na svém životě a je méně ochotná se ho vzdát.

Ve chvíli, kdy uvnitř Hradu rozsvítila svíčku, věděla, že něco je špatně. Cítila se jako v jednom ohni. Oči jí hořely. Bolely ji všechny klouby. Byla snad nemocná? Drahý Stvořiteli, teď, prosím, ne! Po-

třebovala sílu.

Když ucítila ostrou bolest pod prsní kostí, přitiskla si ruku na hruď a sesula se do křesla. Zasténala a místnost se s ní zatočila. Co se to jen…?

Ten medový koláček.

Ani ve snu ji nenapadlo, že by se to mohlo stát takovým způsobem. Domnívala se, že se na ni někdo vrhne a přemůže ji. Měla svůj Han, který v ní byl velmi silný, téměř nejsilnější ze všech čarodějek. Jak mohla být tak hloupá? Celé tělo se jí napjalo v křeči z bodavých zášlehů bolesti.

Zamlženým zrakem spatřila dvě postavy, které vešly do místnosti. Jedna malá, druhá větší. Dvě? Nečekala, že budou dvě. Drahý Stvořiteli, dvě mohly všechno zničit.

„Ale, ale. Zdá se, že vám není dobře."

Po vyčerpávajícím boji se Ann podařilo zvednout hlavu. „Kdo… jste?"

Postavy přistoupily blíž. „Nepamatuješ si na mě?" Stará žena v plášti se ušklíbla. „Nepoznáváš mě, když jsem teď stará a shrbená? No, není divu. Musím říct, že ty nevypadáš ani o den starší. Kdyby nebylo tebe, stále bych měla své mládí, má drahá, předrahá Prelátko."

Ann vykřikla, neboť jí tělem znovu projel záchvěv bolesti.

„Copak, nechutnal ti medový koláček?"

„Kdo…"

Stará žena si opřela ruce o kolena a naklonila se. „Ale, Prelátko, přece si musíš vzpomenout. Přísahala jsem, že za to, co jsi mi udělala, zaplatíš. Ale jak se zdá, ty ráda zapomínáš na krutosti, které jsi kdy udělala. Copak pro tebe znamenají tak málo?"

Ann se v náhlém poznání rozšířily oči. Po všech těch letech by ji nikdy nepoznala, ale její hlas se nezměnil.

„Valdora."

Stařena se zasmála. „Má drahá Prelátko, jsem poctěna, že si vzpomínáš na někoho tak nízkého, jako jsem já." Posměšně se uklonila. „Doufám, že si také vzpomínáš, co jsem ti slíbila. Vzpomínáš si, že ano? Slíbila jsem, že tě uvidím mrtvou."

Ann cítila, jak sebou její tělo škube v bolestivé křeči a dopadá

na podlahu. „Myslela jsem, že… poté co… se zamyslíš nad svým konáním… uvidíš, jak špatně jsi se chovala. Nyní už vím… že jsem měla pravdu, když… jsem tě vyhnala z paláce. Ty… nemáš právo sloužit jako sestra.“

„Tím bych se, být tebou, nezatěžovala, Prelátko. Založila jsem si vlastní palác. Tady moje vnučka je má studentka, moje novicka. Učím ji lépe než to vy sestry kdy dokážete. Naučím ji všechno.“

„Učíš ji… trávit lidi?“

Valdora se rozesmála. „Neboj se, ten jed tě nezabije. Jen tě velmi oslabí, takže budeš bezmocná a já tě budu moci spoutat kouzlem. Nezemřeš tak snadno.“ Naklonila se až k ní a její hlas zněl jako nákaza. „Budeš umírat velmi dlouho, Prelátko. Vyzkoušíme všechny způsoby, které existují. Člověk může za jedinou noc zemřít třeba tisíckrát.“

„Jak jsi se dozvěděla, …že… jsem tady?“

Žena se napřímila. „To jsem nevěděla. Když jsem viděla lorda Rahla, dal mi jednu z tvých mincí, takže jsem se domnívala, že s sebou má nějakou sestru. Ani ve svých nejdivočejších nadějích jsem si nepředstavovala, že mi přivede samotnou Prelátku. Že ji dostanu přímo do rukou. Jaká to podivná a šťastná shoda okolností. Nikdy jsem se neodvažovala v něco takového ani doufat. Ke štěstí by mi stačilo, kdybych mohla stáhnout z kůže některou z tvých sester nebo tvého žáka, lorda Rahla. Byla bych šťastná, protože bych věděla, že ti to způsobí bolest. Ale teď mohu naplnit své nejhlubší, nejtemnější touhy.“

Ann se pokoušela přivolat svůj Han. Během záchvěvů bolesti si uvědomila, že v medovém koláčku bylo víc než jen jed. Musel být očarovaný.

Drahý Stvořiteli, takhle se to stát nemělo.

V místnosti jako by se zešeřilo. Cítila, jak jí bolest probíhá až do kořínků vlasů. Měla pocit, jako by jí na prsou ležel obrovský balvan. Uviděla milý usměvavý obličej děvčátka, které k ní přistoupilo.

„Odpouštím ti, dítě,“ zašeptala Ann.

A pak ji přikryla tma.

Kapitola devátá

Kahlan v běhu jednou rukou podpírala Adie a v druhé ruce měla meč. V temnotě obě zakoply o Orska a upadly. Kahlan s výkřikem vytáhla ruce z teplé masy jeho vnitřností ležících na sněhu.

„Jak… jak se sem mohl dostat!“ Adie se ztěžka pokoušela popadnout dech. „To je nemožné.“

„Měsíc svítí dost na to, abychom viděly. Vím, že neběháme v kruzích.“ Nabrala si hrst sněhu a otřela si krev z dlaní. Vyškrábala se na nohy a zvedla i Adii. Kolem ležela těla oblečená v rudých pláštích. Oni museli bojovat jenom jednou. Neměla by tu být další těla. A Orsk…

Kahlan přejela pohledem po linii stromů a hledala muže na hřbetech koní. „Adie, pamatuješ si na vizi, kterou měla Jebra? Viděla mě běhat v kruzích.“

Adie si z tváře otřela sníh. „Ale jak?“

Kahlan věděla, že Adie už dál běžet nedokáže. Svou moc používala během boje a nyní byla blízko smrti vyčerpáním. Odkrytá síla její magie představovala pro útočníky pravou pohromu, ale bylo jich příliš mnoho. Orsk sám jich musel zabít dvacet nebo třicet. Kahlan neviděla, jak Orsk zemřel, ale kolem jeho těla procházely už potřetí. Byl přeťatý téměř na dva kusy.

„Kudy si myslíš, že bychom měly zmizet?“ zeptala se čarodějky.

„Oni jsou tamhle,“ ukázala Adie. „My musíme tudy.“

„Přesně to si myslím i já.“ Přiměla Adii, aby se s ní vydala jejím směrem. „Až doteď jsme stále chodily směrem, který jsme považovaly za správný a nefungovalo to. Teď musíme zkusit něco jiného. Pojďme. Půjdeme směrem, o kterém si myslíme, že je špatný.“

„Může to být kouzlo,“ poznamenala Adie. „Pokud to tak je, máš

pravdu. Já jsem bohužel příliš unavená než abych byla schopná vycítit přítomnost kouzla.“

Proběhly ostružiním a seběhly z příkrého kopce. Napůl běžely, napůl se kutálely ve sněhu. Ještě než seběhly z vrcholku, všimla si Kahlan jezdců, kteří vyrazili za nimi. Sníh na úpatí kopce byl velmi hluboký. Obě bojovaly, aby se stihly dostat včas ke stromům. Bylo to jako pokoušet se běhat po kolena v medu.

Jezdci se náhle objevili na vrcholku kopce a velmi rychle sjeli dolů. Kahlan nečekala až se Adie pokusí užít svou magii. Pokud by neuspěla, bylo by už pozdě.

Kahlan se otočila a zamávala mečem. Muž v rudém plášti, který se k nim blížil, zdvihl na obranu svůj vlastní meč. Na prsou měl ocelový krunýř. Pokud by útočila tam, meč by se od něj neškodně odrazil. Muž si mečem chránil obličej – instinktivní reakce, ale osudná chyba při boji s Kahlan, kterou trénoval její otec, král Wyborn.

Místo aby zaútočila na obličej, sekla ho Kahlan vší silou přes břicho. Muž na chvíli ztuhl a pak se s bezmocným výkřikem zřítil na zem.

Kolem něj projel další muž. Rudý plášť za ním vlál v nočním vzduchu. Kahlan zdvihla meč, sekla ho přes vnitřní stranu stehna a přeťala mu tepnu. Když kolem ní padal, sekla ho ještě do kolenní šlachy.

První, který ještě žil, zděšeně vykřikl. Druhý muž se s kletbami ztěžka postavil, přičemž váhu nesl jen na jedné noze, častoval ji těmi nejhoršími nadávkami, jaké kdy slyšela a vyzývavě mával mečem, aby ji vyprovokoval k boji.

Kahlan si vzpomněla na radu svého otce: Slova tě zranit nemohou. Braň se pouze oceli. Bojuj jen s ocelí.

Neztrácela čas aby je dorazila. Oba ve sněhu nejspíš vykrvácejí a i když ne, se zraněními, která měli, je stejně nemohli dostihnout. Uchopila Adii pod paží a obě vyrazily ke stromům.

Klopýtaly v temnotě a nakonec se sněhem přebrodily až do spásného úkrytu lesních korun. Kahlan si uvědomila, že Adie se chvěje. Hned na začátku boje ztratila svůj těžký kabát. Kahlan si svlékla plášť z vlčí kožešiny a přehodila ho Adii přes ramena.

„Ne, dítě,“ začala Adie protestovat.

„Jen si ho nech," přikázala jí Kahlan. „Mně je horko až se z toho potím a stejně jen zpomaloval mou ruku s mečem." Ve skutečnosti měla ruku, v níž držela meč, tak ztěžklou únavou, že už by meč nedokázala ani pozdvihnout, natož s ním bojovat. Jejím svalům však dodával sílu strach. Prozatím to stačilo.

Kahlan už ani nevěděla, kterým směrem utíká. Obě dvě běžely, aby si zachránily životy. Když chtěla běžet doprava, zahnula místo toho doleva. Stromy, mezi kterými probíhaly, byly příliš husté než aby byly vidět hvězdy nebo měsíc.

Musela se odtud dostat pryč. Richard je v nebezpečí. Potřebuje ji. Musí se k němu dostat. Zedd už tam možná je, ale něco se mohlo pokazit, Možná se Zeddovi nepodařilo k Richardovi dostat. Jí se to podařit musí.

Kahlan odhrnula několik větví a vkročila na malou mýtinku, která byla chráněna stromy, a proto na ní nebyl téměř žádný sníh. Zastavila se. Před ní stáli dva koně.

Tobias Brogan, lord generál Krvavé Církve, se na ni usmál. Na koni za ním seděla žena oděná v pestrobarevných hadrech.

Brogan si zamnul knír. „Tak copak to tu máme?"

„Dva poutníky," řekla Kahlan hlasem studeným jako zimní vzduch. „Od kdy se Krvavá Církev zabývá olupováním a vražděním bezmocných pocestných?"

„Bezmocní pocestní? To sotva. Dva z vás zabili víc jak stovku mých mužů."

„Bránily jsme své životy před Krvavou Církví. Netušila jsem, že útočíte na lidi, které ani neznáte."

„Ale já vás znám, Kahlan Amnell, královno Galey. Vím víc než si myslíte. Vím, kdo jste."

Kahlanina ruka se pevněji sevřela na jílci meče.

Brogan pobídl svého koně, který udělala několik kroků směrem ke Kahlan. Na generálově tváři se objevil úšklebek. Ruku si opřel o hrušku sedla a naklonil se dopředu. Jeho temné oči si ji posměšně prohlížely.

„Vy, Kahlan Amnell, jste Matka Vyznavačka. Vidím vás takovou, jaká jste, a vy jste Matka Vyznavačka."

Kahlaniny svaly se napjaly a překvapením málem zapomněla

dýchat. Jak to může vědět? Zrušil snad Zedd kouzlo, které ji obklopovalo? Stalo se něco Zeddovi? Drazí duchové, jestli se Zeddovi něco stalo…

S nenávistným výkřikem napřáhla meč v přípravě na mohutný úder. V tu samou chvíli zvedla žena v pestrobarevných hadrech ruku. Adie vyškrábala poslední zbytky sil a seslala před Kahlan štít. Závan vzduchu pocházející od ženy v koňském sedle Kahlan rozcuchal vlasy. Štít, který před ní seslala Adie, Kahlan zachránil život.

Ostří jejího meče se v měsíčním světle zalesklo. Nočním vzduchem se ozvalo zasvištění a čepel se zanořila do nohy Broganova koně.

Kůň bolestně zaržál, padl na zem a vymrštil Brogana mezi stromy. Ve stejnou chvíli vyslala Adie ohnivý zášleh, který zasáhl druhého koně do hlavy. Kůň zdivočele poskočil a ženu, která se ukázala být také čarodějkou, shodil.

Kahlan popadla Adie za ruku a táhla ji pryč. Zmizely ve křoví. Všude kolem slyšely vojáky a koně razící si cestu mezi stromy. Kahlan se ani nepokoušela přemýšlet, kterým směrem by se měla vydat. Soustředila se jen na běh.

V záloze měla ještě poslední kartu. Uchovala si svou moc jako možnost poslední záchrany. Dala se použít jen jednou a pak trvalo hodiny než se znovu obnovila. Většině Vyznavačů trvalo den nebo dva než svou magii dokázali znovu obnovit. Skutečnost, že Kahlan stačilo na obnovení moci několik hodin, z ní dělala jednoho z nejmocnějších Vyznavačů, jaký se kdy narodil. Nyní se však její síla zdála zanedbatelná. Jeden pokus.

„Adie," vykřikla Kahlan a snažila se popadnout dech. „Jestli můžeš, tak pokud nás dostihnou, snaž se jednu z těch dvou žen zpomalit."

Adie žádné další vysvětlování nepotřebovala. Pochopila; mezi útočníky byly dvě ženy – čarodějky. Pokud by Kahlan musela užít svou moc, bude nejlepší, když ji využije na ně.

V náhlém záblesku světla Kahlan zamrkala. Strom vedle nich se rozpadl a s hukotem se zřítil na zem. V oblacích sněhu se objevila druhá žena, ta, která nejela na koni a vykročila k nim.

Vedle ženy stálo temné šupinaté stvoření vypadající jako napůl

člověk, napůl ještěr. Kahlan se z hrdla vydral výkřik. Měla pocit, že jí ze ztuhlého těla vyskáčou všechny kosti.

„Už mám těch nesmyslů dost," řekla žena a kráčela k nim s šupinatým stvořením po boku.

Mriswith. Musel to být mriswith. Richard jí popisoval, jak ta stvoření vypadají. Tahle nestvůra, jako vystřižená z nočních můr, nemohla být nic jiného než mriswith.

Adie rychle vykročila před Kahlan, zdvihla ruku a vyslala na ženu paprsek světla. Druhá čarodějka téměř nevšímavě mávla rukou a Adie, přestože vypadala nezraněná, klesla do sněhu.

Žena k ní došla, uchopila Adii za zápěstí a pak ji nohou odvalila stranou. V tom okamžiku se dala Kahlan do pohybu a zaútočila mečem.

Mriswith, který šel čarodějce po boku, se však náhle objevil před ní jako závan větru. Černý plášť vlál kolem něj. Slyšela zazvonění oceli.

Uvědomila si, že je na kolenou. Ruka, ve které držela meč a která byly nyní prázdná, jí brněla. Jak to, že ten mriswith byl tak neuvěřitelně rychlý? Když vzhlédla, žena už byla téměř u ní. Zvedla ruku a vzduch se zachvěl. Kahlan ucítila náraz.

V očích měla krev a viděla, že žena znovu pozvedá ruku s podivně zkroucenými prsty.

Náhle se zapotácela, jako by do ní zezadu vrazilo mocné beranidlo. Adie musela použít veškerou magii, která jí zbývala. Neviditelný magický úder, který na ni Adie poslala, těžký jako kladivo, vrhl ženu dopředu. Kahlan viděla jak mává rukama a pokouší se získat ztracenou rovnováhu.

Bylo však už příliš pozdě. V Kahlanině mysli se všechno zpomalilo. Čarodějka jako by ve vzduchu ztuhla a Kahlan ji uchopila za ruku. Čas nyní patřil jí. Měla k dispozici veškerý čas světa.

Čarodějka začala křičet. Chtěla vzhlédnout. Chtěla se osvobodit. V chladném centru své moci, své magie, měla Kahlan vše pod kontrolou. Ta žena neměla šanci.

Kahlan cítila jak jí magie Vyznavačů rozechvívá každý pór těla.

V bezčasém místě své mysli uvolnila Kahlan svou sílu.

Noc prozářil nezvučný blesk.

V jeho záři jako by pohasly hvězdy a jako by neviditelná ruka udeřila někde v dáli do zvonu.

Náraz síly otřásl stromy. Všude se zvedala oblaka sněhu.

Náraz magie srazil mriswitha na zem.

Žena s rozšířenýma očima a ochablými svaly vzhlédla.

„Má paní," zašeptala, „přikazuj."

Mezi stromy se k nim drali vojáci. Mriswith se postavil na nohy.

„Chraň mě!"

Čarodějka vyskočila a pozdvihla ruce. Noc jako by se rozsvítila.

Mezi stromy začaly létat blesky. Stromy po dotyku ohnivých čar vybuchovaly. Roztříštěné a hořící dřevo vyletovalo do vzduchu. Muži, kteří se k nim blížili, dopadli podobně jako stromy. Většinou nestihli ani vykřiknout a pokud ano, v zuřícím ohnivém pekle to stejně nebylo slyšet.

K čarodějce vyrazil mriswith. Kahlanin zorný úhel zaplnily šupiny.

Noc byla prozářená ohněm. Vzduch byl zaplněn plameny, roztrhanými těly a úlomky dřeva.

Kahlan si z očí vytřela krev a začala utíkat. Musí se odtud dostat. Musí najít Adii.

Do něčeho narazila. Pomyslela si, že to musí být strom. Nějaká ruka ji uchopila za vlasy. Sáhla pro svou moc a uvědomila si, že už je pozdě a její magie odezněla.

Kahlan cítila na rtech chuť krve. V uších jí zvonilo. A pak přišla bolest. Celou ji ochromila. Měla pocit, jako by jí na hlavu spadl strom. Nad sebou uslyšela hlas.

„Luneto, to by prozatím stačilo." Kahlan na sněhu otočila hlavu a uviděla čarodějku, která vedle ní stála a v oblaku své moci vypadala větší. Paže měla rozpažené do dvou různých směrů. To bylo vše, co stihla Kahlan rozeznat než se ve vzduchu mezi ní a místem, kde žena stála, objevil rudý oblak.

Kahlan opřela čelo o studený sníh. Ne. Nesmí se vzdát. Ztěžka se vyhrabala na kolena a vytáhla nůž. Vzduchem se mihla Broganova noha a zasáhla ji do prsou.

Převalila se na záda, hleděla na hvězdy a snažila se popadnout dech. Nešlo to. Zalila ji studená vlna paniky a stále zoufale bojovala

o doušek vzduchu. Přesto se však pořád nedokázala nadechnout. Všechny svaly se jí napjaly, ale dech nepřicházel.

Brogan poklekl vedle ní, uchopil ji za límec a zvedl do sedu. Konečně se jí podařil nádech a celým tělem se jí rozlila vlna úlevy.

„Konečně," zašeptal. „Konečně mám cenu cen – Strážcova největšího miláčka, samotnou Matku Vyznavačku. Neumíš si ani představit jak jsem o téhle chvíli snil." Přitáhl ji blíž k sobě. „Vlastně si neumíš představit vůbec nic."

Kahlan bojovala o vzduch a Brogan jí z ochablé dlaně sebral nůž. Bojovala s temnotou, která jí zaplavovala mysl. Pokud chce přemýšlet a bojovat, musí zůstat při vědomí. „Luneto!"

„Ano, můj generále, jsem tady." Kahlan cítila, jak jí praskly knoflíčky u krku. Brogan jí roztrhl halenu. Slabě zvedla ruku, aby jeho paži zadržela. Srazil její ruku stranou. Její paže se zdála být příliš těžká než aby ji mohla zvednout znovu.

„Nejprve, Luneto, si musíme tohohle ptáčka pojistit, dřív než se mu vrátí síla. Pak budeme mít spoustu času zeptat se jí na všechno, co chceme vědět a přinutit ji zaplatit za její zločiny."

Opřel si její záda o koleno a zvrátil jí hlavu dozadu. Bojovala o každý nádech, ale pak vykřikla, neboť ji jeho prsty uchopily za levou prsní bradavku.

Viděla, jak v druhé ruce zvedá nůž.

Rozšířenýma očima viděla, že se před Broganovou tváří náhle objevil stříbrný záblesk. Před jeho náhle zbledlou tváří se kývala tři ostří. Kahlaniny oči, stejně jako Broganovy, se otočily ke dvěma mriswithům, kteří se u nich náhle objevili.

„Pussť ji," zasyčel mriswith, „nebo zemřeš."

Když Brogan udělal, jak mu bylo řečeno, Kahlan dopadla na sníh a snažila se bojovat s bolestí. Všechno se před ní houpalo. Oči se jí zalily slzami.

„Co to má znamenat," zavrčel Brogan. „Ona patří mně. Stvořitel si přeje její potrestání!"

„Budeš dělat to, co ti sssnový cessstovatel přikazuje nebo zemřeš."

Brogan pohodil hlavou. „On si přeje tohle?" Mriswith souhlasně zasyčel. „Já ale nechápu…"

„Máš nějaké otázky?“

„Ne. Samozřejmě, že ne. Stane se jak si přeješ, svatý.“

Kahlan se bála posadit a doufala, že mriswithové řeknou Broganovi, aby ji nechal jít. Brogan stál a nervózně se rozhlížel kolem.

Objevil se další mriswith, který nesl Adii a položil i na zem vedle Kahlan. Čarodějka se dotkla Kahlaniny paže a naznačila jí tak. že je v pořádku. Pak Adie uchopila Kahlan kolem ramen a pomohla jí posadit se.

Kahlan bolelo celé tělo. Bodal ji hrudník v místě, kam ji Brogan kopl, trnuly jí zuby a hořelo čelo. Do očí jí stále stékala krev.

Jeden z mriswithů odněkud vytáhl dva kruhy a podával je čarodějce v pestrobarevných hadrech – Brogan jí říkal Luneta. „Ta druhá je mrtvá. Musssíš to udělat ty.“

Luneta vypadala překvapeně a převzala kruhy. „Udělat co?“

„Použij ssvůj Dar a dej jim je kolem krku. Tak je budeme moci ovládat.“

Luneta zatáhla za jeden z obojků a ten se otevřel. Vypadala překvapená a potěšená. Držela ho otevřený a naklonila se k Adii.

„Prosím, sestro,“ zašeptala Adie ve své rodné řeči. „pocházím z tvé vlasti. Pomoz nám.“ Luneta se zarazila a pohlédla Adii do očí.

„Luneto!“ Brogan ji zezadu kopl. „Dělej. Udělej, co si Stvořitel přeje.“

Luneta vložila kovový obojek Adii na krk, pak přišla ke Kahlan a udělala to samé. Při dětském úsměvu, kterým ji Luneta obdařila, Kahlan překvapeně zamrkala.

Poté co se Luneta napřímila, natáhla Kahlan ruku a dotkla se obojku. V měsíčním světle si myslela, že nejspíš ví, co to je a když se dotkla hladkého kovu a neucítila v něm žádnou spáru v místě, kde byl před chvílí rozevřený, měla jistotu. Byl to Rada‘Han, který kdysi daly sestry světla na krk i Richardovi. Věděla, že tyto čarodějky používaly obojek, aby ho mohly ovládat. Ony dvě ho měly na krku ze stejného důvodu: aby omezil jejich moc. Kahlan se náhle začala obávat, že teď se její síla za pár hodin nevrátí.

Když došli ke kočáru, byl tam Ahern, na kterého jeden z mriswithů mířil nožem. Předtím říkal Kahlan, Adii a Orskovi, aby si vystoupili, že bude řídit prázdný kočár a pronásledovatelé se vydají za

ním. Nakonec však zjevně neuspěl.

Kahlan si náhle s úlevou uvědomila, že přiměla ostatní, aby se podle plánu vydali do Ebinissie. Řekla Jebře, aby se starala o Cyrillu a aby se zbytek mužů řídil podle plánu a uvedl Ebinissii do původního stavu. Kahlanina sestra byla doma. Pokud Kahlan zemře, Galea bude mít pořád královnu.

Klidně se mohla vrhnout na nůž jednomu z těchhle mriswithů a jejich plány by se tím nezhroutily.

Ucítila záchvěv lítosti, když si vzpomněla na Orska a pak ji pařát jednoho z mriswithů přinutila vstoupit do kočáru. Adii tam vstrčili hned za ní. Kahlan uslyšela krátký tichý rozhovor a pak si naproti ní sedla Luneta. Vedle ní se posadil mriswith, který si ji svýma ještěrčíma očima pozorně prohlížel. Kahlan si k tělu přitáhla rozervanou halenu a pokoušela se vytřít si krev z očí.

Zvenku zaslechla další hovor, ale nedokázala rozeznat jednotlivá slova, takže nevěděla, čeho se týká. Skrz okno viděla Aherna jak usedá na kozlík. Vedle něj se posadil muž v rudém plášti a další mriswith.

Kahlan cítila, jak se jí třesou nohy. Kam se chystají je odvézt? Byla už tak blízko Richardovi. Stiskla zuby a snažila se zadržet pláč. Přesto však cítila, jak jí po tvářích stékají slzy.

Na paži ucítila dotek Adiiny ruky a trochu se jí ulevilo.

Mriswith se k nim naklonil a jeho ústa se otevřela k úšklebku. Pozvedl svůj nůž a zakýval jím před jejich očima.

„Pokussste ssse uniknout a uříznu vám nohy.“ Pohodil šupinatou hlavou. „Rozumíte?“

Kahlan a Adie přikývly.

„Mluvte,“ pokračoval, „a vyříznu vám jazyky.“

Znovu přikývly.

Otočil se k Lunetě. „Sssvým Darem můžeš díky obojkům kontrolovat jejich sssílu. Ukážu ti to.“ Dotkl se pařátem Lunetina čela. „Rozumíš?“

Luneta se souhlasně usmála. „Ano, chápu.“

Kahlan cítila, jak se Adie otřásla a ve stejné chvíli pocítila podivný pocit v prsou. Bylo to v místě, ze kterého vždy vycházela její moc. V zoufalství přemýšlela, jestli se jí ještě někdy vrátí. Vzpomí-

nala si na pocit prázdnoty, když jeden Keltanský čaroděj použil svou magii, aby přerušil její spojení s mocí. Věděla, co má očekávat.

„Teče jí krev," řekl mriswith Lunetě. „Musssíš ji uzdravit. Bratr bez šupin nebude potěšen, když bude zraněná."

Uslyšela ránu bičem a Ahernův výkřik. Kočár se rozjel. Luneta se k ní naklonila, aby vyléčila její zranění.

Drazí duchové, kam ji vezou?

Kapitola desátá

Ann měla oči zalité slzami a zadržovala vzlykot, který se jí dral z hrdla. Věděla, že křik by jí nijak nepomohl. Kdo kromě Stvořitele by ji tu také mohl slyšet?

Valdora pozdvihla nůž pokrytý krví. „Bolí?“ Na tváři se jí objevil bezzubý úsměv. „Jak se ti líbí, když někdo jiný než ty rozhoduje, co se s tebou stane? Přesně to jsi dělala i ty. Vybrala jsi způsob, jak mám zemřít. Upřela jsi mi právo na život. Život, jaký jsem mohla mít v paláci. Mohla jsem být stále mladá. Ty jsi rozhodla, že mám zemřít.“

Ann hleděla na ostří nože, které se k ní blížilo. „Na něco jsem se tě ptala, Prelátko. Jak se ti to líbí?“

„Předpokládám, že o nic víc než tobě.“

Na tváři stařeny se znovu objevil úšklebek. „Dobře. Chci, abys poznala bolest, ve které jsem po všechny ty roky žila.“

„Dala jsem ti možnost, abys palác opustila živá. Abys mohla žít tak, jak chceš. Nechala jsem tě, abys žila s tím, co ti dal Stvořitel stejně jako všem ostatním na tomto světě. Mohla jsem tě nechat popravit.“

„Za seslání kouzla! Jsem čarodějka! To je to, co mi Stvořitel dal a já jsem to jen použila!“

Přestože Ann věděla, že nemá smysl plýtvat argumenty, dávala hovoru přednost před Valdořinou tichou prací nožem.

„Zneužila jsi to, co ti Stvořitel dal, aby sis od ostatních brala to, co by ti o své vůli nedali. Kradla jsi jim jejich city, jejich srdce i jejich životy. Neměla jsi na to žádné právo. Chovala ses jako zvíře. Připoutala jsi je k sobě kouzlem a pak jsi je odvrhla, abys mohla očarovat někoho dalšího.“

Znovu ucítila bodnutí nožem. „A ty jsi mě vyhnala!“

„Kolik životů jsi zničila? Byla jsi souzena, byla jsi varována, byla jsi potrestána. A přesto jsi v tom stále pokračovala. Až poté jsme tě vyhnali z Paláce Proroků.“

Ann se otřásla ostrou bolestí. Ležela natažená a nahá na dřevěném stole, zápěstí měla magicky spoutaná nad hlavou na jedné straně a kotníky na druhé straně. Kouzlo bolelo mnohem víc než kdyby se jí do masa zařezávalo lano. Byla stejně bezmocná jako raněný jelen zahnaný do houští, aby tam vykrvácel.

Valdora použila kouzlo, které se naučila kdovíkde, aby zablokovala Annalinin Han. Stále svůj Han cítila jako teplý oheň za zimní noci, který plane hned za oknem, zve ji k sobě, slibuje jí teplo, ale je mimo dosah.

Ann zírala na okno, které bylo vysoko na stěně malé kamenné místnosti. Už se téměř rozednívalo. Proč ještě nepřišel? Měl by ji přijít osvobodit hned teď a pak už by ho nějak dostala. Ale on nepřišel.

Stále ještě se nerozednilo. Ještě pořád mohl přijít. Drahý Stvořiteli, dej, ať přijde.

Pokud dnes není špatný den. Její myslí zachvívala panika. Co když se přepočítali? Ne. Ona a Nathan na tom pracovali velmi pečlivě. Tohle byl správný den a navíc, byla to událost a ne den samotný, která naplňovala proroctví. Skutečnost, že byla zajata potvrzovala, že tenhle den je správný. Kdyby byla zajata před týdnem, nastal by správný den právě tehdy. Proroctví se naplnilo. Ale kde tedy je?

Ann si uvědomila, že Valdořin obličej zmizel. Nestála už vedle ní. Měla by s ní neustále udržovat rozhovor. Měla by…

Cítila náhlou a ostrou vlnu bolesti, jak jí nůž sedřel kůži z chodidla levé nohy. Celé tělo se jí začalo třást bolestí. Na čele se jí začal perlit pot, který jí stékal do vlasů. Spolu s dalším řezem se ozvala nová vlna bolesti doplněná bezmocným křikem.

Výkřik zněl ozvěnou mezi kameny a Valdora jí z chodidla vyřezávala kousky masa.

Nekontrolovatelně se třásla. Hlava se jí svezla na stranu. Zjistila, že se dívá přímo do očí malého děvčátka, které se jmenuje Holly. Ann cítila, jak jí přes kořen nosu stékají slzy, padají do druhého oka

a nakonec na stůl.

Třásla se, dívala se Holly do očí a přemýšlela, jaké strašlivé věci Valdora tohle nevinné dítě učí. Mohla změnit srdce tohoto malého stvoření na kámen.

Valdora zvedla malý odřezek masa. „Podívej, Holly, jak to jde snadno, když to budeš dělat tak, jak říkám. Chtěla by sis to vyzkoušet sama, má drahá?“

„Babičko,“ řekla Holly, „proč to děláme? Neudělala nic, čím by nám ublížila. Není jako ti ostatní. Nikdy se nám nepokusila ublížit.“

Valdora důrazně mávla nožem. „Ale ublížila, má drahá. Ranila mě. Ukradla mi mládí.“

Holly pohlédla na Ann, která se svíjela v záchvatech bolesti. Na někoho tak mladého se tvářila velice klidně. Mohla z ní být výjimečná novicka a jednoho dne skvělá sestra. „Dala mi stříbro. Nepokoušela se nám nic udělat. Tohle není žádná zábava. Nechci to dělat.“

Valdora se zasmála. „No ale udělat to musíme.“ Znovu máchla nožem. „Poslouchej svou babičku. Je to tvá povinnost.“

Holly se na stařenu chladně podívala. „To, že jsi starší než já ještě neznamená, že máš pravdu. Už se na to nebudu dívat. Jdu ven.“

Valdora pokrčila rameny. „Jak chceš. Tohle je mezi Prelátkou a mnou. Pokud se tu nechceš něčemu přiučit, jdi si hrát ven.“

Holly vyšla z místnosti. Ann měla chuť ji za její odvahu políbit.

Valdora k ní naklonila hlavu. „Teď jsme tu jen já a ty, Prelátko.“ Svaly na tvářích se jí napjaly. „Nyní bychom se do toho mohly –“ při každém slově píchla Ann nožem do boku. „– pustit opravdu pořádně.“ Naklonila hlavu, aby se mohla lépe podívat Ann do očí. „Blíží se čas zemřít, Prelátko. Docela ráda bych tě viděla ukřičet se k smrti. Pojďme to vyzkoušet.“

*****

„Tamhle!“ Zedd se pokusil ukázat nejlépe, jak jen ze své pozice dovedl. „Tamhle se v Hradě svítí.“

Přestože se pomalu rozednívalo, bylo stále dostatečně tma, aby bylo vidět žluté světlo vycházející z několika oken. Gratch uviděl, kam Zedd ukazuje a zamířil k Hradu.

„Hrome,“ zamumlal, „jestli je ten chlapec už vevnitř, tak ho…“

Gratch při Zeddově zřejmé zmínce o Richardovi zavrčel. Jeho

vrčení Zedd nyní slyšel a vzhledem k tomu, že se jeho záda tiskla ke garovu hrudníku, ho i cítil. Pohlédl na zem, která byla hluboko pod nimi.

„Tak ho zachráním. To jsem tím chtěl říct, Gratchi. Pokud se Richard dostal do nesnází, půjdu tam a zachráním ho."

Gratch spokojeně zabručel.

Zedd doufal, že se Richard do žádných nesnází nedostal. Udržování kouzla, které ho činilo dost lehkým, aby ho Gratch mohl celý týden nést, z něj vysálo téměř veškerou sílu. Byl si jist, že se bez pomoci nedokáže ani postavit, natož ještě aby někoho zachraňoval. Aby se dal zase dohromady, bude potřebovat celé dny odpočinku.

Zedd objal obrovité chlupaté paže, které ho držely. „Mám Richarda moc rád, Gratchi. Stejně jako ty. Pomůžeme mu. My oba ho budeme chránit." Zeddovy oči se rozšířily. „Gratchi! Dívej se, kam letíš! Zpomal!"

Zedd si rukama zakryl obličej, gar začal prudce zpomalovat a blížit se k baště. Vyhlížel mezi pažemi a uviděl, jak se k nim alarmující rychlostí blíží zeď. Gratch začal mávat křídly kolmo na směr jejich pohybu a snažil se co nejvíce zpomalit jejich rychlost.

Zedd si náhle uvědomil, že přestal udržovat kouzlo. Tím se stal pro Gratche příliš těžkým. Okamžitě ho zase obnovil a připadal si, jako by právě chytil těsně nad zemí vejce, které právě spadlo ze stolu.

Gratchovi se přece jen podařilo dostatečně zpomalit, aby mohli přistát. S elegantním mávnutím kožnatých křídel gar dosedl na baštu. Zedd cítil, že má šaty promočené potem, a že mohutné paže, které ho objímaly, povolily své sevření.

„Omlouvám se, Gratchi. Úplně jsem zapomněl, že se musím soustředit. Téměř jsem způsobil, že jsme se oba zranili."

Gratch chápavě zavrčel. Jeho zářící zelené oči prozkoumávaly temnotu. Všude kolem byly zdi a výklenky se stovkou míst, kde se dalo skrýt. Zdálo se, že Gratch je všechny prozkoumává.

Z garova hrdla se vydralo hrozivé zavrčení. Zelená záře v jeho očích zesílila. Zedd se pozorně díval do temných zákoutí, ale nic neviděl. Gratch ano.

Zedd málem upadl úlekem, neboť gar se s náhlým zařváním vrhl

do temnoty.

Mohutné paráty rvaly noční vzduch. Tesáky kousaly jakoby do ničeho.

Zedd náhle uviděl stíny, které jako by se zjevily ve vzduchu. Objevily se pláště a zablýskly nože v rukou podivných stvoření tančících kolem gara.

Mriswithové.

Stvoření zuřivě syčela a útočila na obrovského gara. Gratch je páral svými paráty a trhal hrozivými tesáky. Zem byla pokropena jejich krví a vnitřnostmi. Jejich smrtelný křik způsobil, že Zeddovi naskočila husí kůže.

Zedd ucítil pohyb vzduchu a viděl, že se jednomu mriswithovi podařilo dostat garovi do zad. Čaroděj napřáhl ruku a seslal na něj ohnivou kouli, která mu narazila do pláště. Mriswitha okamžitě obklopily plameny.

Bašta náhle jako by příšerami doslova ožila. Zedd sáhl hluboko do svého nitra, vyškrábal zbytky sil a vykouzlil mohutný závan vzduchu, který několik mriswithů vrhl přes cimbuří do hlubin. Gratch mrštil dalším o zeď takovou silou, že se při nárazu doslova rozpadl.

Zedd nebyl na bitvu, která se kolem něj náhle rozpoutala, připraven. Vzhledem ke svému velkému vyčerpání se nedokázal zmoci na nic jiného než na jednoduchou magii ohně a vzduchu.

Jeden mriswith se na něj náhle otočil a v ruce se mu hrozivě zablýskla ocel. Zedd seslal čáru vzduchu ostrého jako sekyra. Čistě oddělil mriswithovu hlavu od těla. Dalším kouzlem spoutal několik stvoření, která obklopila Grache, zdvihl je do vzduchu a mrštil jimi přes zeď. Zřítili se do hlubiny, která čítala několik tisíc stop.

Mriswithové si většinou Zedda nevšímali, neboť se soustředili hlavně na přemožení gara. Proč se tak neúnavně snaží gara zabít? Podle toho jak zuřivě na Gratche útočili se zdálo, že k okřídlenému garovi chovají neobvyklou nenávist.

V temnotě se náhle objevil paprsek světla, který pocházel z otvírajících se dveří. Ve světle se objevil stín malé postavičky. V tomto osvětlení si Zedd mohl prohlédnout všechny mriswithe, kteří na gara útočili. Vrhl se vpřed a seslal ohnivou kouli, která tři šupinatá stvo-

ření spálila na uhel.

Jeden z mriswithů se na Zedda vrhl, uchopil ho za ramena a podrazil mu nohy. Zedd viděl, že mriswithové se nyní na gara vrhli hromadně a spojenou silou ho tlačili ke zdi.

Zedd viděl, jak se celá skupina, připomínající shluk těl, hlav a pařátů, převalila přes hranu zdi a padla do noci. Pak jeho hlava udeřila o kámen.

*****

Dveře se skřípavě otevřely. Valdora se otočila a zanechala na chvíli své práce. Ann se sípavě pokoušela nadechnout a snažila se rozehnat mlhu, která jí zakrývala mysl. Byla už na konci svých sil. Nedokázala už ani křičet. Už to nemohla vydržet. Proč nepřišel, aby ji osvobodil?

„Babičko!“ Holly supěla námahou a táhla za sebou do místnosti něco těžkého. „Babičko, něco se stalo.“

Valdora se na děvčátko otočila. „Kde jsi ho našla?“

Ann se zoufale snažila otočit hlavou. Holly dovnitř s námahou vtáhla vrásčitého starého muže v kaštanově hnědé róbě a opřela ho o zeď. Ze spánků mu stékala krev, která barvila jeho rozcuchané bílé vlnité vlasy na červeno.

„Je to čaroděj, babičko. Je skoro mrtvý. Viděla jsem ho jak bojoval s garem a nějakými dalšími stvořeními, která byla celá pokryta šupinami.“

„Proč si myslíš, že je čaroděj?“

Holly se narovnala a poškrábala se na hlavě. „Používal Dar. Sesílal ohnivé koule.“

Valdora se zamračila. „A to se podívejme. Čaroděj. Nanejvýš zajímavé.“ Pokrčila nos. „Co se stalo s těmi stvořeními a garem?“

Holly rozpřáhla paže a začala popisovat bitvu. „A pak všichni skočili na gara a spadli s ním do propasti. Šla jsem až ke kraji a dívala jsem se za nimi, ale už jsem je neviděla. Museli se zřítit až dolů.“

Annina hlava ztěžka dopadla na stůl. Drahý Stvořiteli, podle proroctví ji měl zachránit právě čaroděj.

Všechno bylo na nic. Už brzy zemře. Jak mohla být tak naivní a věřit, že když podstoupí takhle riskantní akci, má šanci na to, aby to vyšlo. Nathan měl pravdu.

Nathan. Přemýšlela, jestli někdy najde její tělo a dozví se co se stalo, nebo jestli alespoň zjistí, že jeho strážkyně je mrtvá. Byla jen hloupou stařenou, která si myslela, že je příliš chytrá. Příliš dlouho se snažila využívat proroctví a to se jí teď vymstilo. Nathan měl pravdu. Měla ho poslechnout.

Ann se napjala v očekávání další bolesti, neboť viděla, jak se k ní znovu naklonil Valdořin obličej. Hrot nože opřela o Annin krk.

„No, drahá Prelátko, vypadá to, že se budu moci pobavit i s čarodějem.“ Zlehka přejela nožem po Annině hrdle. Cítila, jak jí nůž nařízl kůži.

„Prosím, Valdoro, požádej Holly, aby tuhle místnost opustila. Neměla bys svou vnučku nechávat dívat se, jak někoho zabíjíš.“

Valdora se otočila. „Ty se přece chceš dívat, nebo ne, má drahá?“

Holly polkla. „Ne, babičko. Nikdy se nám nepokusila ublížit.“

„Už jsem ti řekla, že mi ublížila.“

Holly ukázala na čarodějovo tělo. „Přitáhla jsem ho sem, abys mu pomohla.“

„Ach ne. To v žádném případě. I on musí zemřít.“

„Ale ten ti přece také ničím neublížil.“

Valdora pokrčila rameny. „Pokud se nechceš dívat tak běž. Mé city to nezraní.“

Holly se otočila, na chvíli zaváhala a pohlédla na ležícího starce. Natáhla ruku, přátelsky se dotkla jeho ramene a pak odešla.

Valdora se otočila zpět k Annalině. Položila jí ostří nože na tvář pod okem. „Co myslíš, neměla bych ti nejdřív vyloupnout oči?“

Ann, neschopná už tu hrůzu dále snášet, zavřela oči.

„Ne!“ Valdora jí přitiskla nůž na tvář mnohem silněji. „Nezavírej oči! Budeš se dívat! Pokud je neotevřeš, vypíchnu ti je.“

Ann otevřela oči. Skousla si spodní ret a dívala se jak Valdora pevněji sevřela rukojeť nože a napřímila ho.

„Konečně přichází čas pomsty,“ zašeptala Valdora.

Pozdvihla nůž. Na chvilku se zastavila, aby se nadechla.

Pak se Valdořino tělo zachvělo a z prsou jí vyrazilo zkrvavené ostří meče. S rozšířenýma očima bolestně vykřikla a nůž se zazvoněním dopadl na podlahu.

Nathan se opřel nohou Valdoře o záda a vytáhl meč z jejího těla. Ztěžka dopadla na zem.

Ann si úlevně vydechla. Z očí jí začaly vytékat slzy a pouta, která držela její zápěstí a kotníky, se zlomila.

Nathan, vysoký a zamračený, pohlédl na její tělo ležící na stole. „Ty jedna hloupá ženská," zašeptal, „co jen jsi to dovolila, aby s tebou udělala."

Rozvzlykala se jako malé dítě a on se nad ni sklonil a vzal ji do náručí. Přitiskl si ji na prsa a ona se v jeho objetí cítila jako v objetí samotného Stvořitele.

Když se vyplakala, položil ji zpátky a ona si všimla, že má šaty na prsou pokryté krví. Její krví.

„Odstraň ze mě blokádu a pak si lehni a nech mě, abych tě vyléčil."

Ann odstrčila jeho ruce stranou. „Ne. Nejprve musím udělat to, pro co jsem sem přišla." Ukázala prstem. „To je on. Čaroděj, kvůli kterému jsme to všechno podstoupili."

„Nemůže to počkat?"

Utřela si z očí krev a slzy. „Nathane, podstoupila jsem celou tuhle hrůzu a už to chci mít za sebou. Proto mě to nech, prosím, dokončit."

Se znechuceným povzdechem sáhl do pouzdra, které měl u pasu a vytáhl Rada'Han. Držel ho v ruce a sledoval, jak se Ann pomalu zvedá. Když se její nohy dotkly podlahy, zalomcovala jí bolest. Nathan ji mohutnými pažemi zachytil a pomohl jí před bezvědomým čarodějem pokleknout.

„Pomoz mi, Nathane. Otevři to. Zlomila mi většinu prstů."

Třesoucíma se rukama dala obojek čarodějovi na krk. Pak po něm přejela dlaněmi, přiměla ho se uzavřít, čímž uzamkla nejen obojek, ale i čarodějovu magii. Proroctví bylo naplněno.

Do dveří vešla Holly. „Babička je mrtvá?"

Ann se ztěžka postavila. „Ano, mé drahé dítě. Je mi to líto." Napřáhla ruku. „Jak by se ti líbilo, dívat se jednou pro změnu místo na ubližování na léčení?"

Holly se chopila nabízené dlaně. Pohlédla na čaroděje ležícího na podlaze. „A co on? Vyléčíš i jeho?"

„Ano, Holly, jeho také.“

„Proto jsem ho sem přitáhla. Abychom mu pomohli. Ne aby zemřel. Babička občas lidem pomáhala. Nebyla vždycky taková.“

„Já vím,“ řekla Ann.

Po tvářích děvčátka začaly stékat slzy. „Co se se mnou teď stane?“ zašeptala.

Ann se skrze své vlastní slzy usmála. „Jsem Annalina Aldurren, Prelátka sester světla. Jsem Prelátkou už po velmi dlouhou dobu. Vychovala jsem mnoho mladých dívek, které mají Dar podobně jako ty, a naučila jsem je, jak se stát báječnými ženami, které léčí a pomáhají lidem. Byla bych nesmírně šťastná, kdyby ses rozhodla jít s námi.“

Holly přikývla a na její uslzené tváři se objevil úsměv. „Babička se o mě moc hezky starala, ale občas se chovala ošklivě k ostatním lidem.Většinou k těm, kteří se nám pokusili ublížit nebo nás okrást. Ty jsi však nic takového neudělala. Nebylo od ní správné, že ti chtěla ublížit. Je mi moc líto, že se k tobě nechovala lépe. Je mi moc líto, že zemřela.“

Ann políbila děvčátko na hlavu. „Mně také. Mně také.“

„Mám Dar.“ Pohlédla na ni velkýma zarmoucenýma očima. „Naučíš mě, jak s jeho pomocí léčit?“

„Bude to pro mne velká pocta.“

Nathan dramatickým gestem napřáhl meč a zasunul ho zpátky do pochvy. „Chceš, abych tě vyléčil hned teď? Nebo raději vykrvácíš k smrti, abych si mohl vyzkoušet, jestli jsem ještě nezapomněl oživování?“

Ann zamrkala a zapotácela se. „Uzdrav mě, můj zachránče.“

Něco zavrčelo. „Tak mi umožni přístup k mé moci, ženská. Nemůžu tě přece léčit mečem.“

Ann zavřela oči a pozdvihla ruku. Soustředila svou vůli na jeho Rada‘Han a odstranila překážku, která bránila Nathanovu Hanu volně protékat. „Už to je.“

„Já vím, že už to je,“ odsekl Nathan. „Cítím, jak se mi vrací síla.“

„Pomoz mi na stůl, Nathane.“ Nathan ji zdvihl a Holly ji držela za ruku.

Nathan pohlédl na nehybného čaroděje na podlaze. „No, tak jsi ho nakonec dostala. Pokud vím, ještě nikdy na sobě neměl obojek.“ Jeho pronikavé modré oči se na ni otočily. „Teď, když jsi dostala čaroděje Prvního Řádu, začíná na celém tom tvém plánu to největší šílenství.“

Když na ni vložil své uzdravující ruce, Ann si povzdechla. „Já vím. Doufejme, že Verna má své záležitosti pevně v rukou.“

Kapitola jedenáctá

Zedd vykřikl a naráz otevřel oči. Okamžitě se posadil. Obrovitá ruka ho uchopila za rameno a přinutila ho si zase lehnout.

„Uklidni se, stařík," řekl hluboký hlas.

Zedd nepřívětivě pohlédl na obličej s hranatými čelistmi. Bílé vlasy dlouhé po ramena mu padaly dopředu, neboť se naklonil a položil obě ruce na Zeddovy spánky.

„Komu říkáš stařík, vykopávko?"

Pronikavé modré oči zářící zpod hustého obočí se spolu se zbytkem obličeje usmály. Celý muž vypadal poněkud neupraveně. „Teď, když se o tom zmiňuješ, mě napadá, že jsem asi opravdu o něco starší než ty."

Na tom obličeji bylo něco povědomého. Pak mu to náhle došlo. Zedd odstrčil ruce stranou, posadil se a ukázal na muže kostnatým prstem.

„Vypadáš jako Richard. Proč vypadáš jako Richard?"

Tvář se znovu rozzářila širokým úsměvem. Díky hustému obočí muž Zeddovi neodbytně připomínal medvěda. „Je to můj příbuzný."

„Příbuzný! A hrome!" Zedd se na muže podíval pozorněji. „Vysoký. Svalnatý. Modré oči. Podobné vlasy. I čelisti." Zedd si založil ruce na prsou. „Ty jsi tedy také Rahl," poukázal.

„Velmi správně. Ty tedy Richarda znáš."

„Znát ho! Jsem jeho dědeček!"

Mužovo husté obočí se údivem nadzdvihlo. „Dědeček…" Jednou mohutnou rukou si zakryl obličej. „Drahý Stvořiteli," zamumlal, „do čeho nás ta ženská namočila."

„Ženská? Jaká ženská?"

Mohutná ruka odkryla obličej, který se okamžitě začal znovu

usmívat. Muž se uklonil. Zedd si pomyslel, že to byla velmi zdvořilá úklona. „Dovol, abych se představil. Jmenuji se Nathan Rahl.“ Napřímil se. „A teď bych zase já rád znal tvé jméno, příteli.“

„Komu říkáš příteli?“

Než proti tomu Zedd stihl něco udělat, zaklepal mu Nathan kloubem ukazováčku na čelo. „Vyléčil jsem ti rozbitou lebku. Řekl bych, že to už něco znamená.“

„No,“ zabrumlal Zedd, „možná máš pravdu. Díky, Nathane. Já jsem Zedd. Pokud jsem měl opravdu rozbitou lebku, jsi talentovaný léčitel.“

„Díky. Mám v tomhle směru nějaké zkušenosti. Jak se cítíš?“

Zedd provedl rychlý průzkum svého těla. „Dobře. Cítím se dobře. Vrátila se mi síla…“

Vzdychl, když si vzpomněl, co se stalo. „Gratch. Drazí duchové, musím odtud okamžitě vypadnout.“

Na ramena se mu znova položily mohutné ruce. „Musíme si spolu trochu promluvit, příteli. Alespoň doufám, že brzy přátelé budeme. Naneštěstí kromě toho, že jsme oba příbuzní Richarda, máme oba společné i některé jiné věci.“

Zedd se na něj ostře podíval. „Jako třeba?“

Nathan si rozepnul košili u krku. Celý její předek byl pokrytý zaschlou krví. Nathan si zahákl prst za stříbrný obojek kolem krku a trochu ho nadzdvihl.

Zeddův hlas se snížil až do šepotu. „Je to to, co si myslím, že to je?“

„Jsi docela chytrý, kamaráde. Nepochybuji o tom, neboť jinak bys nebyl tak cenný.“

Zedd se podíval do jeho modrých očí. „A jakou to nešťastnou věc tedy máme společnou?“

Nathan se natáhl a dotkl se něčeho na Zeddově krku. Zeddovy ruce vystřelily nahoru a ucítily hladký kovový obojek. Nemohl najít místo, kde by se dal rozpojit.

„Co má tohle znamenat? Proč jsi to udělal?“ Nathan si ztěžka povzdychl. „Já ne, Zedde.“ Ukázal prstem. „To ona.“

Do dveří vešla shrbená stará žena s šedými vlasy svázanými vzadu na krku. Za ruku vedla malé děvčátko.

„Ach," řekla a prsty se dotkla límce tmavě hnědých šatů, které měla zapnuté až ke krku. „Vidím, že Nathan vás dal zase do pořádku. Mám z toho velikou radost. Báli jsme se o vás."

„Neříkejte," řekl Zedd bezvýrazně.

Stará žena se usmála. „Je to tak." Pohlédla na malé děvčátko a pohladila je po rovných světle hnědých vlasech. „Tohle je Holly. To ona vás sem dotáhla. Zachránila vám život."

„Myslím, že si vzpomínám, že jsem ji zahlédl. Díky za pomoc, Holly. Jsem tvým dlužníkem."

„Jsem ráda, že jste se uzdravil." řeklo dítě. „Bála jsem se, jestli vás ten gar přece jen nezabil."

„Gar? Viděla jsi ho? Je v pořádku?"

Zavrtěla hlavou. „Spolu s těmi ostatními monstry se zřítil přes zeď."

„A hrome," procedil Zedd skrze zuby. „Ten gar byl můj přítel."

Na ženině tváři se objevil překvapený výraz. „Gar? V tom případě je mi velmi líto."

Zedd na ni upřel ostrý pohled. „Co na mém krku dělá ten obojek?"

Rozhodila ruce. „Mrzí mě to, ale prozatím je to nezbytné."

„Okamžitě mi ho sundejte."

Úsměv na její tváři nezmizel. „Chápu vaše rozčilení, ale prozatím musí zůstat tam kde je." Dala si ruce za záda. „Obávám se, že jsme zatím nebyli představeni. Jak se jmenujete?"

Zedd promluvil tichým nebezpečným hlasem. „Jsem První Čaroděj Zeddikus Zu'l Zorander."

„Já jsem Annalina Aldurren, Prelátka sester světla." Úsměv na její tváři se ještě rozšířil. „Můžeš mi říkat Ann. Všichni mí přátelé mi tak říkají, Zedde."

S očima upřenýma na ženu se Zedd postavil. „Vy nejste můj přítel." O krok ustoupila. „Budete mi říkat Čaroděj Zorander."

„Klid, příteli," pronesl Nathan.

Zedd se na něj podíval takovým způsobem, že pokud chtěl Nathan ještě něco dodat, rozmyslel si to.

Ann pokrčila rameny. „Jak si přejete, Čaroději Zorandere."

Zedd se dotkl obojku, který měl na krku. „Okamžitě mi to sun-

dejte.“

Na tváři jí stále pohrával úsměv. „Musí zůstat tam, kde je.“

Zedd k ní vykročil a začal zmenšovat vzdálenost, která je od sebe dělila. Nathan k němu vyrazil, aby ho zadržel. Aniž by spustil oči z Prelátky, pozdvihl Zedd ruku a ukázal hubeným prstem na Nathana. Obrovitý muž začal mávat pažemi a klouzat pryč od Zedda směrem ke zdi, jako by stál na ledě. Se zaduněním narazil do stěny.

Zedd pozdvihl druhou ruku a strop místnosti se rozsvítil oslepujícím světlem. Když ruku pomalu spustil, sestoupila se stropu zářící světelná plocha nehybná jako hladina jezera za bezvětří. Anniny oči se rozšířily. Světelná plocha klesala dokud se nedotkla podlahy, kde se začala zmenšovat a měnit v oslepující světelnou kouli. Současně s tím se také zvyšovala intenzita světla. Koule se pomalu změnila v malý zářící bod, který byl jasný jako slunce.

Z bodu náhle začaly vystřelovat blesky. Klikaté čáry bílého ohně narážely do zdí všude kolem a zaplnily místnost pachem kouře. Zedd zakroužil prstem a blesky se začaly odrážet od zdí a narážet do jeho obojku. Místnost se otřásala zuřící bouří. Ve vzduchu se začala vznášet kamenná drť.

Stůl, do kterého narazil blesk, se poněkud nadzvedl a pak explodoval v mračno dřevěných třísek. Místnost se chvěla a sténala a obrovské kamenné bloky z jejích stěn začaly pomalu vypadávat na podlahu.

Přes obrovitost síly, kterou rozpoutal, si Zedd uvědomil, že to nefunguje. Obojek, který měl na krku, se nerozbil ani pomocí blesků. Rychle pozdvihl ruku, mávl s ní dolů a celé představení skončilo. V místnosti se rozhostilo náhlé ticho. Obrovské kamenné bloky byly napůl vyraženy ze zdí a některé už dokonce ležely na zemi. Celá podlaha byla rozrytá a zčernalá, ale nikdo nebyl zraněn.

Díky své analýze Prelátky, děvčátka a Nathana pomocí světelného svazku, nyní znal přesný rozsah moci každého z nich, jejich sílu a slabost. Prelátka by nikdy nedokázala obojek vytvořit. Ten musel být vyroben čaroději, ale ona ho mohla používat.

„Už jste skončil?“ zeptala se Ann. Úsměv jí definitivně zmizel z tváře.

„Ještě jsem ani nezačal.“

Zedd pozdvihl ruce. Kdyby musel, dokázal by přivolat tolik síly, že by to zničilo horu. Nic se nestalo.

„To už by stačilo," řekla. Na tvář se jí vrátila poněkud pokřivená verze jejího předchozího úsměvu. „Teď už vím, po kom Richard zdědil svůj vztek."

Zedd na ni ukázal prstem. „Vy! Vy jste ta, která ho spoutala obojkem!"

„Mohla jsem ho odvést už když byl dítě, ale nechala jsem ho vyrůstat pod záštitou vaší lásky a dozoru."

Zedd mohl na prstech jedné ruky spočítat případy, kdy nad sebou doopravdy ztratil kontrolu a ztratil zdravý rozum. Teď se blížil k bodu, kdy bude muset k počítání použít i druhé ruky. „Nepokoušejte se mě unavovat ospravedlňováním sebe sama. Zotročování stejně neospravedlníte."

Ann si povzdechla. „Prelátka, stejně jako čaroděj, musí občas využívat lidi. Jsem si jistá, že to pochopíte. Lituji, že jsem musela využít Richarda, a že musím využít i vás, ale nemám na výběr." Na rtech se jí objevil nezbedný úsměv. „Richardovi to s obojkem velmi slušelo, ale sem tam s ním byly problémy."

„Jestli si myslíte, že s Richardem byly problémy, tak jste ještě nic neviděla. Počkejte si na problémy, které budou s jeho dědečkem." procedil Zedd skrze zuby. „Dala jste mu na krk obojek. Unesla jste ho ze Střední země. Porušila jste pravidlo, které platilo po tisíce let. Znáte následky, které toto porušení pravidel bude mít. Sestry světla za to zaplatí."

Zedd stál na okraji propasti, na okraji porušení čarodějova třetího pravidla a jen tak tak si zatím uchovával zdravý rozum. Ztratit zdravý rozum, byl způsob, jak třetí pravidlo porušit.

„Vím, jaké následky by mělo, kdyby Císařský Řád ovládl svět. Vím také, že zrovna teď nechápete mé konání, Čaroději Zorandere, ale doufám, že nakonec pochopíte, že bojujeme na stejné straně."

„Rozumím vám víc než si myslíte. Takovýmhle způsobem pomáháte Řádu. Nikdy jsem ze svých spojenců nedělal zajatce a nenutil je tak, aby bojovali za to, co je správné!"

„Vážně? A co třeba Meč Pravdy?"

Zedd se rozhodl, že se s ní nebude hádat.

„Okamžitě mi sundejte ten obojek. Richard potřebuje mou pomoc.“

„Richard se o sebe dokáže postarat sám. Je to chytrý hoch. To je i vaše zásluha. Proto jsem vás nechala, abyste ho vychoval.“

„Ten chlapec potřebuje mou pomoc! Musí se naučit, jak používat svou sílu. Pokud se k němu nedostanu, mohlo by ho napadnout, že půjde do Hradu. Neví, jaká nebezpečí se zde skrývají. Neví, jak používat svůj Dar. Může zde zemřít. To nemohu dovolit. Potřebujeme ho.“

„Richard už tu byl. Strávil tu většinu předchozího dne a odešel nezraněn.“

„Jednou bude mít štěstí,“ opáčil Zedd, „napodruhé tím získá sebedůvěru a napotřetí zemře.“

„Měl byste svému vnukovi víc věřit. Můžeme mu pomáhat jiným způsobem. Nesmíme ztrácet čas. Musíme vyrazit.“

„Nikam s vámi nepůjdu.“

„Čaroději Zorandere, žádám vás o pomoc. Žádám vás, abyste spolupracoval a šel s námi. V sázce je velmi mnoho. Udělejte, prosím, oč vás žádám. Jinak budu přinucena použít obojek a to se vám určitě nebude líbit.“

„Poslechni ji, Zedde,“ řekl Nathan. „Mohu potvrdit, že se ti to určitě nebude líbit. Nemáš na výběr. Vím, jak se asi cítíš, ale bude jednodušší když uděláš to, oč tě žádá.“

„Jaký druh čaroděje vlastně jsi?“

Nathan se vypjal. „Jsem prorok.“

Ten muž byl alespoň čestný. Nemohl vědět, že díky Zeddovu světelnému svazku ho má Zedd přečteného. „A tebe baví být držen v otroctví?“

Ann se nahlas rozesmála. Nathan ne. V jeho očích se objevila smrtonosná zuřivost Rahlů. „Ujišťuji vás, pane, že se tak nestalo z mé vůle. Bojuji proti tomu po většinu svého života.“

„Možná, že ta ženská ví jak ovládnout čaroděje, který je prorok, ale velmi brzy zjistí proč mám hodnost Prvního Čaroděje. Tuto hodnost jsem získal během poslední války. Obě znepřátelené strany v této válce mě nazývaly ‚Smrtící vichr‘.“

Odvrátil se od Nathana a upřel na Prelátku pohled tak chladný a

hrozivý, že polkla a o krok ustoupila. „Porušením pravidel jste odsoudila každou sestru, která bude ve Střední zemi chycena, k smrti. Přesně v souladu se zákony bude každá z nich popravena. Každá z vás ztratila právo na soud a slitování. Každá z vás, která zde bude chycena, okamžitě zemře."

Zedd k nebi napřáhl pěst. Z čistého nebe se objevil blesk a udeřil do Hradu nad nimi. Zdvihl se obrovský hluk a zpět k nebi vyrazil světelný prstenec, který za sebou zanechával kouř.

„Příměří skončilo! Stojíte nyní na nepřátelském území a hrozí vám smrt. Pokud mě pomocí tohoto obojku odsud odvedete, slibuji, že se vydám do vaší vlasti a zničím Palác Proroků."

S kamenným obličejem si ho Prelátka Annalina Aldurren změřila. „Neslibujte nic co nedokážete dodržet."

„To nikdy nedělám."

Na rtech se jí objevil odtažitý úsměv. „Teď už vážně musíme jít."

Zedd se zamračeným pohledem přikývl. „Budiž."

*****

Verna si uvědomila, že se probrala. Když však otevřela oči, obklopovala ji stejná tma jako když je měla zavřené. Zamrkala a pokoušela se zjistit, zda je skutečně při vědomí.

Když si uvědomila, že je opravdu vzhůru, chtěla přivolat svůj Han, aby vyčarovala světlo. Její Han však nepřicházel. Sáhla ještě hlouběji do svého nitra a vyvolala více síly.

S obrovskou námahou se jí nakonec podařilo vykouzlit na dlani malý plamínek. Na podlaze vedle postele, na které ležela, stála svíčka. Seslala plamen na její knot a vydechla si úlevou, neboť tak mohla zanechat obrovské námahy, kterou vyžadovalo udržování plamene pomocí Hanu.

Až na postel, svíčku a malý tác s chlebem a šálkem vody, byla místnost prázdná. Místnost byla velmi malá. Nebyla zde okna, jen těžké dřevěné dveře.

Verna poznala, kde se nachází. Byla v jednom z nemocničních pokojů. Co dělá v nemocnici?

Pohlédla na své tělo a zjistila, že je nahá. Otočila se na bok a uviděla své šaty, které ležely na hromadě u postele. Při svém pohybu

cítila, že má něco na krku. Instinktivně si sáhla na krk. Rada'Han.

Celá se roztřásla. Drahý Stvořiteli, má na krku Rada'Han. Začala se jí zmocňovat panika. Uchopila obojek oběma rukama a snažila se ho sundat. Slyšela sama sebe jak v hrůze křičí, zatímco se zoufale a marně pokoušela sundat si kovový kruh z krku.

Až teď si s hrůzou uvědomila, jak se cítí chlapci, kteří jsou tímto nástrojem na ovládání svázáni. Kolikrát ona sama využila obojku, aby někoho přinutila dělat to, co si přeje?

Dělala to však proto, aby jim pomohla. Bylo to v jejich nejlepším zájmu – dělala to, aby jim pomohla. Cítili při tom i oni takový bezmocný strach?

Vzpomněla si, že i Warren měl dlouhou dobu na krku obojek.

„Drahý Stvořiteli, odpusť mi!" vykřikla. „Chtěla jsem jen vykonávat tvou vůli."

Potlačila pláč a ovládla se. Musí zjistit, co se stalo. Věděla, že nemá na krku obojek proto, aby jí pomohl. Měl ji ovládnout.

Verna si prohlédla ruku. Prelátčin prsten byl pryč. Srdce se jí divoce rozbušilo. Zklamala při plnění svého úkolu. Políbila si prsténíček a žádala o sílu.

Když vzala za kliku a zjistila, že dveře se ani nepohnou, zabušila do nich. Vyvolala veškerou moc, která jí zbyla, zamířila na kliku a snažila se ji přimět, aby se pohnula. Bezvýsledně. Snažila se vycítit štít o kterém věděla, že je na druhé straně dveří. Na jeho rozbití vyslala veškerý svůj Han. Světelné jazyky zelené barvy udeřily do dveří a plazily se mezerou mezi nimi a podlahou, Verna si náhle vzpomněla, že sestra Simona se o totéž pokoušela bezvýsledně hodiny a hodiny a nechala toho. Dokud má na krku Rada'Han, nedokáže štít zničit. Měla lepší věci na práci než bezvýsledně plýtvat svou silou. Simona je možná šílená, ale Verna ne. Ztěžka dosedla na postel. Pěsti bušící do dveří žádný výsledek nepřinesou. Vzhledem k obojku jí nepomůže ani Dar. Byla v pasti.

Proč tu vlastně je? Pohlédla na prst, na kterém chyběl Prelátčin prsten. To byl ten důvod.

Se zasténáním si vzpomněla na opravdovou Prelátku. Ann ji pověřila úkolem a ona měla odvést sestry světla do bezpečí dřív než dorazí Jagang.

Natáhla se pro své šaty a chvilku se jimi prohrabovala. Její dakra byla pryč. To byl možná důvod, proč ji svlékli: aby se přesvědčili, že jí nenechali žádnou zbraň. Stejně se zacházelo i se sestrou Simonou kvůli jejímu vlastnímu bezpečí. Bylo nutné zajistit, aby se Simona nezranila. Ženě, která zešílela, nemohli nechat v dosahu smrtící zbraň.

Její prsty nahmataly opasek. Vytáhla ho z hromady šatů a nahmatala na něm kožené pouzdro.

Verna se třásla zoufalou nadějí a přiblížila opasek ke světlu svíčky. Otevřela skryté pouzdro, které v něm bylo. Tam, v tajné kapse, stále byla cestovní kniha. Přitiskla si opasek k ňadrům, děkovala Stvořiteli a položila se na postel. Tiskla k sobě opasek tak pevně, jako by ho nikdy nechtěla pustit. Tohle byla jediná věc, která jí zbyla.

Když se po chvíli uklidnila, přitáhla šaty blíž ke slabému světlu a začala se oblékat. Oblečená se cítila o něco lépe. Byla sice stále bezmocná, ale necítila se už tak nesvá z toho, že je nahá. O kousek se jí zlepšila nálada.

Verna nevěděla jak dlouho byla v bezvědomí, ale uvědomila si, že má pořádný hlad. Ukousla si chléb a zapila ho vodou.

Poté co svůj hlad alespoň částečně utišila, obrátila své myšlenky k tomu, jak se dostala do téhle místnosti, sestra Leoma. Vzpomněla si, že sestra Leoma a tři další sestry na ni čekaly v kanceláři.

Sestra Leoma byla na jejím seznamu těch, o kterých předpokládala, že jsou sestrami temnot, pěkně vysoko. Přestože ji ještě nepodrobila zkoušce, měla v úmyslu tak v nejbližší době učinit. V kanceláři byla tma, takže neviděla obličeje ostatních tří, ale v hlavě měla seznam podezřelých. Phoebe a Dulcinia je pustily dovnitř – proti jejím rozkazům. Přestože ji to mrzelo, musela na seznam umístit i je.

Verna začala přecházet po místnosti sem a tam. Začínala dostávat vztek. Jak se jen odvažují myslet si, že jim to projde?

Už jim to prošlo.

Zamračila se. Ne, ještě jim to neprošlo. Ann jí dala odpovědnost a věřila jí a Verna její víru nesmí zklamat. Musí odvést sestry světla pryč z paláce.

Verna se prsty dotkla opasku. Měla by poslat zprávu. Může se

však odvážit takhle riskovat? Co když ji při tom chytnou? To by mohlo zničit poslední zbytky naděje. Ann se musí dozvědět, co se stalo.

Zaplavily ji výčitky svědomí. Jak se asi bude Ann tvářit až se dozví, že Verna neuspěla, že se kvůli ní všechny sestry světla ocitly ve smrtelném nebezpečí, a že s tím nemůže nic dělat? Jagang se blíží. Musí utéct. Dokud bude ve vězení, žádná ze sester se nedozví, co se děje.

Pak je bude mít Jagang všechny.

*****

Richard zastavil koně a seskočil na zem. Ohlédl se zpátky po cestě a viděl, že ostatní jedou ze všech sil, aby ho dostihli. Pohladil koně po čenichu a začal přivazovat uzdu k železné páce, která byla součástí mechanismu uzavírajícího bránu.

Pohlédl na páky a ozubená kola a pak uzdu raději přivázal na konec násady jednoho z ozubených kol. Páka, na kterou se totiž chystal uzdu uvázat původně, obrovskou bránu spouštěla. Stačilo trhnutí a obrovská padací mříž by spadla přímo na koně.

Aniž by čekal na ostatní vyrazil Richard do Čarodějova Hradu. Měl obrovský vztek, že ho nikdo neprobudil. V oknech Hradu se polovinu noci svítí a nikdo se neodhodlal lorda Rahla probudit a říct mu to.

A pak, ani ne před hodinou, uviděl blesk a světelný kruh, který se rozšiřoval a stoupal k čistému nebi a zanechával za sebou oblaka kouře.

Hlavou se mu honily myšlenky. Zastavil, otočil se a pohlédl na město. U úpatí Hradu křížily cestu, která k němu vedla, další cesty, které se větvily a vedly buď kolem Aydindrilu nebo přímo do města.

Co když v Hradu někdo byl? Co když tu něco vzal? Měl by nejspíš přikázat vojákům, aby zadrželi každého, kdo chce Aydindril opustit. Hned jakmile k Hradu dorazí i ostatní, měl by jednoho z vojáků poslat zpátky s příkazem nikoho nepouštět.

Richard sledoval lidi na cestě. Většinou přicházeli do města a neopouštěli je. Několik jich však přesto odcházelo. Zdálo se však, že se nejedná o nic neobvyklého. Vojáci jdoucí na hlídku; pár vozů se zbožím, které vyjížděly za obchodem a čtyři koně hnaní blízko u

sebe, vedle kterých šli pěšky nějací lidé. Měl by je všechny zastavit a nechat prohledat.

Ale pod jakou záminkou? Možná, že až je vojáci přivedou, měl by si s nimi pohovořit sám a zeptat se, jestli nemají něco magického.

Richard se otočil zpátky k Hradu. Neměl čas. Musí zjistit co se tady stalo a navíc, jak si může být jist, že se skutečně jedná o magii? Může to být ztráta času, který by se dal využít lepším způsobem. Chtěl se pustit do spolupráce s Berdinou a přeložit deník a ne prohledávat a vyslýchat lidi, kteří stejně nejspíš za nic nemohou. Lidé, kteří nechtějí žít pod ďhařanskou vládou, město stejně neustále opouštějí. Ať si jdou.

Skrz štít prošel dovnitř, protože věděl, že ostatní až přijedou se bez jeho pomoci nedostanou dovnitř. Pět z nich se asi pořádně rozčílí, že na ně nepočkal. Možná si tak alespoň uvědomí, že až příště uvidí v Hradu nějaké světlo, mají ho vzbudit.

Zahalil se do svého pláště a vyrazil nahoru směrem, kde jak si pamatoval, udeřil do Hradu blesk. Míjel cesty, o kterých mu jeho smysly říkaly, že jsou nebezpečné a šel tam, kde se mu alespoň neježily chloupky na krku. Několikrát ucítil mriswithe, ale ti se k němu nikdy nepřiblížili.

Ve velké místnosti se čtyřmi chodbami, které z ní vedly, se Richard zastavil. Bylo zde několik zavřených dveří. Do jedněch vedla krvavá stopa. Pozorně ji prozkoumal a zjistil, že jsou to vlastně dvě krvavé stopy. Jedna vedoucí do místnosti a druhá vedoucí ven.

Richard rozevřel plášť a vytasil meč. Chodbami se ozvěnou neslo jasné zazvonění oceli. Hrotem čepele dveře otevřel.

Místnost byla prázdná, ale rozhodně ne obyčejná. Podlaha byla celá rozrytá. V kamnech byly vypáleny dlouhé čáry, jako by v místnosti zuřily blesky. Nejzajímavější však byly kamenné bloky tvořící stěny. Tu a tam byly kameny napůl cesty vysunuty ze svých míst a v jednom či dvou případech byly dokonce ze stěny vyraženy a ležely rozbité na podlaze. Místnost vypadala jako po zemětřesení.

Všude na podlaze byly krvavé stopy a v jednom místě byla dokonce celá krvavá kaluž, ale vzhledem k ohni byla vysušená na prach, a proto řekla Richardovi jen málo.

Richard sledoval krvavou stopu vedoucí z místnosti dokud ho

nedovedla ke dveřím otvírajícím se na vnější baštu. Vykročil na chladný vzduch a okamžitě si všiml nepřehlédnutelných stop boje. Všude byla krev, která musela pocházet z předchozího dne.

Všude na baště leželi mriswithové a části mriswithů. Přestože byli zmrzlí, začínali páchnout. Na jedné zdi asi pět stop vysoko byl veliký krvavý obtisk a pod ním na zemi ležel rozdrcený mrtvý mriswith. Kdyby byl krvavý obtisk místo na stěně na zemi, mohl by si Richard myslet, že mriswith spadl z velké výšky a zabil se nárazem.

Když si Richard tu spoušť pořádně prohlédl, napadlo ho, že to vypadá, jako když s mriswithy bojuje Gratch. Zmateně zavrtěl hlavou a přemýšlel, co se tu mohlo stát.

Sledoval krvavou stopu až k hradní zdi a i na ní našel krev. Postavil se co nejblíže a pohlédl do hlubiny pod sebou. Byl to velmi znepokojující pohled.

Kamenné stěny Hradu spadaly dolů téměř kolmo a byly nesmírně vysoké. Na jejich základy hluboko dole se napojovala samotná hora a celá propast byla několik tisíc stop hluboká. Krvavá stopa se objevovala i na kamenech zdi spadající dolů a mizela v hlubině. Něco spadlo přes hranu a na své cestě dolů naráželo na zeď. Měl by tam poslat vojáky, aby zjistili, kdo nebo co tam vlastně spadlo.

Přejel prstem po stopách krve na hraně zdi. Většina patřila mriswithům. Byla zde však i krev, která patřila někomu jinému.

Drazí duchové, co se tu jen stalo? Richard stiskl rty a zavrtěl hlavou. Znovu se zahalil černým pláštěm, zmizel a vzpomněl si na Zedda. Přál si, aby tu s ním Zedd byl.

Kapitola dvanáctá

Když Verna viděla, že mezi spodní hranou dveří a podlahou se objevil stín, byla už připravena. Lehla si na zem, položila tvář na podlahu, a když k ní kdosi špehýrkou prostrčil tác s jídlem, odsunula ho stranou a pokoušela se zahlédnout, kdo to jde.

„Kdo je tam! Kdo je to? Co se to děje? Proč mě tu držíte? Odpovězte na mou otázku!“ Zahlédla ženské boty a spodní lem šatů. Možná sestra, která se stará o nemocné. „Prosím! Potřebuji novou svíčku! Ta stará už téměř dohořela!“

Slyšela, jak kroky nerušeně mizí v dáli a jsou následovány zvukem otvíraných dveří. Verna zaskřípěla zuby a udeřila pěstí do podlahy. Nakonec si sedla na postel a foukala si bolavou ruku. Příliš často tloukla pěstí do dveří. Věděla, že frustrace jí pomalu zahlcuje smysly.

Vzhledem k tomu, že v místnosti nebyla okna, neměla představu zda je den či noc. Předpokládala, že jídlo jí přinášejí ve dne, a proto se pokoušela počítat čas podle toho. Občas to ale vypadalo, že jí další jídlo přinesou hned po několika hodinách a jindy ji nechali téměř vyhladovět k smrti, než jí přinesli další. Také si velice přála, aby něco udělali s nočníkem.

V každém případě jí nepřinášeli dost jídla. Šaty jí začínaly být v pase a na bocích docela volné. Během několika minulých let si mnohokrát přála, aby zhubla a měla takovou postavu jako před tím, než se vydala na svou dvacetiletou cestu. Za svého mládí byla velmi atraktivní. Její nadváha jí vždycky připomínala ztracené mládí a krásu.

Maniakálně se rozesmála. Možná, že i ostatní si myslí, že je moc tlustá a rozhodli se, že nechají svou Prelátku tímto způsobem zhub-

nout. Její smích odumřel. Vždycky si přála, aby Jedidiah viděl to, co je uvnitř a ne, jak vypadá zvenčí. Po tváři se jí skoulela slza. Warren si vždycky všímal toho, co bylo uvnitř. Chovala se jako hlupák.

„Modlím se, abys byl v bezpečí, Warrene," zašeptala do zdi.

Verna přisunula tác s jídlem ke svíčce. Zvedla malý šálek s vodou. Před tím, než ho vypila, se však zarazila a připomněla si, že to samé udělala i minule. Nikdy jí nedávali dost vody. Příliš často okamžitě vypila celý šálek a pak strávila celý den ležením na posteli a sněním o tom, jak se celá potápí do chladného jezera a otevřenými ústy polyká tolik vody, kolik jen chce.

Přiložila šálek ke rtům a lehce usrkla. Když ho položila zpátky na tác, všimla si něčeho nového, něčeho jiného než půl bochníku chleba. Byl tam talíř polévky.

Verna ho nevěřícně zvedla a nadýchla se té vůně. Byla to obyčejná cibulačka, ale jí to připadalo jako královské jídlo. Radostí se téměř rozplakala a dopřála si bohatý doušek. Ulomila si kousek chleba a namočila ho do polévky. Chutnalo to lépe než čokoláda, lépe než cokoli co kdy jedla. Nalámala zbytek chleba na malé kousky, které naházela do talíře. Chléb nasákl polévkou a zdálo se, že je ho víc než může sníst. Neměla však v úmyslu nechávat zbytky.

Během jídla vytáhla z pouzdra na opasku cestovní knihu. Naděje v ní znovu pohasla, neboť v knize se neobjevila žádná nová zpráva. Napsala Ann, co se stalo a zpátky jí došla jen spěšně odepsaná zpráva, která říkala: „Musíš uprchnout a dostat se pryč z Paláce." Od té doby žádnou další zprávu nedostala.

Naklonila talíř a vysrkla zbytek polévky. Pak zhasla svíčku, aby si ji ušetřila na později. Za svíčku postavila šálek s vodou, aby ho ve tmě náhodou nezvrhla a pak se položila na postel. Po dlouhé době cítila, že má plný žaludek.

Z hlubokého spánku se probrala v okamžiku, kdy zaslechla zvuk otvíraných dveří. Verna si hřbetem ruky zakryla oči, aby si je ochránila před ostrým světlem, které místnost zaplavilo. Posadila se, opřela se zády o zeď a dveře se zavřely. Vevnitř stála nějaká žena držící lampu. Verna mrkala v oslepující ostrosti jejího světla.

Žena položila lampu na podlahu, narovnala se a složila si ruce na prsou. Stála, dívala se a nic neříkala.

„Kdo je to? Kdo je to tam?“

„Sestra Leoma Marsick,“ ozvala se uhlazená odpověď.

Verniny oči se nakonec přizpůsobily nezvykle silnému světlu. Ano, byla to Leoma. Uviděla její vrásčitý obličej a dlouhé bílé vlasy spadající jí na ramena.

Leoma byla jedna z těch, které na ni čekaly v kanceláři. Jedna z těch, které ji tu zavřely.

Verna se jí vrhla po krku.

Na chvilku byla celá otřesená, pak si uvědomila, že znovu sedí na posteli a záda jí bolí od tvrdého přistání. Cítila chvění Rada‘Hanu, které ji varovalo před jakýmkoli pohybem. Pokusila se pohnout nohou, ale nepodařilo se jí to. Byl to velmi nepříjemný pocit. Zoufale se nadechla a snažila se zadržet výkřik. Pak se přestala pokoušet s Rada‘Hanem bojovat a nepříjemný pocit zeslábl, ale nezmizel.

„To už by stačilo, Verno.“

Dřív než promluvila, ujistila se Verna, že ji poslouchá hlas. „Co tu dělám?“

„Držely jsme tě tu, dokud nebyl dokončen tvůj soud.“

Soud? Jaký soud? Nesmí Leomě dopřát uspokojení. „Tak je to tedy.“ Verna si přála, aby se mohla postavit. Rozčilovalo ji, že na ni Leoma shlíží. „A je už dokončen?“

„Proto jsem tady. Přišla jsem tě informovat o rozhodnutí tribunálu.“

Verna spolkla jízlivou odpověď. Samozřejmě ji shledají vinnou z nějakého nesmyslu. „A jaké je jejich rozhodnutí?“

„Byla jsi shledána vinnou z toho, že jsi sestrou temnot.“

Tato odpověď Vernu připravila o řeč. Zírala na Leomu, ale z bolesti, že ji sestry obvinily z něčeho takového, ze sebe nebyla schopná vypravit ani slovo. Pracovala téměř celý život na tom. aby se starala o Stvořitelovo dílo na tomto světě. Vzedmula se v ní vlna vzteku, ale Verna ji zadržela, neboť si vzpomněla na Warrenovy poznámky o své výbušné povaze.

„Sestra temnot? Chápu. Jak mohu být díky něčemu takovému obviněna, když neexistují důkazy?“

Leoma se zasmála. „Ale Verno, přece bys nevěřila, že můžeš páchat takové hrozné zločiny a nenechat po sobě žádný důkaz?“

„Ne. Předpokládám, že jste dělaly co jste mohly, aby se něco našlo. Přišla jsi mi to tedy jen oznámit, anebo ses přišla vytahovat tím, že se z tebe stane nová Prelátka?“

Leoma pozdvihla obočí. „Já se Prelátkou nestanu. Vybrána byla sestra Ulicia.“

Verna vykřikla. „Ulicia! Ulicia je sestra temnot! Uprchla spolu s pěti dalšími zrádkyněmi!“

„Právě naopak. Sestry Tovi, Cecília, Armina, Nicci a Merissa se všechny vrátily a bylo zjištěno, že jsou to nepochybně sestry světla.“

Verna zoufale, ale neúspěšně bojovala, aby se mohla postavit na nohy. „Zaútočily na Prelátku Annalinu! Ulicia ji zabila! Potom všechny uprchly!“

Leoma si povzdychla, jako kdyby musela vysvětlovat nějakou jednoduchou věc hloupé novicce. „A kdo je viděl, jak útočí na Prelátku Annalinu?“ Odmlčela se… „Ty. Ty a Richard. Všech šest sester vypovědělo, že poté co Richard zabil sestru Lilianu, na ně zaútočila sestra temnot, a že musely uprchnout, aby si zachránily životy. Dlouho připravovaly svůj návrat, aby před tebou Palác zachránily. Všechna nedorozumění se vyjasnila.

Byla jsi to ty, která jako sestra temnot celé spiknutí připravila. Ty a Richard jste byli jedinými svědky. Byla jsi to ty, kdo zabil Prelátku Annalinu. Ty a Richard Rahl, kterému jsi pak pomohla uprchnout. Vyslechly jsme svědectví sester, které zaslechly, jak jsi říkala jednomu ze strážných, jménem Kevin Andellmere, že musí být loajální Richardovi, tvému komplici, a ne císaři.“

Verna nevěřícně zavrtěla hlavou. „Takže vy uvěříte slovům šesti Strážcových posluhovaček a na tomhle základě, a protože jich je šest a já jsem jen jedna, mě odsoudíte?“

„To opravdu ne. Den za dnem jsme vyslýchaly svědky a shromažďovaly důkazy. Bylo s tím tolik práce, že tvůj soud zabral téměř dva týdny. V zájmu spravedlnosti, a když uvážíme závažnost provinění, jsme chtěly mít jistotu, že jsme se ani v nejmenším nezmýlily. Mnoho svědků před naším tribunálem nakonec odhalilo tvou špinavou práci.“

Verna zmateně rozhodila nice. „O čem to mluvíš?“

„Metodicky jsi ničila naši práci. Tisíce let tradic a práce ve

Stvořitelův prospěch byly vážně ohroženy tvou snahou zničit sestry světla. Problémy, které jsi způsobila, jsou nesmírné.

Lidé ve městě se bouří, neboť jsi přikázala, aby palác přestal platit ženám, které mladí čarodějové přivedli do jiného stavu. Tyto děti jsou jedním z našich hlavních zdrojů chlapců s Darem. Přála sis tento zdroj zničit. Zakázala jsi našim mladíkům, aby chodili do města uspokojit své potřeby a tím jsi chtěla zastavit rození potomků obdařených magií.

Napadlo nás to minulý týden, když jsme tu měly vzpouru, kterou naše stráže jen stěží uhasily. Lidé málem zaútočili na palác, neboť je rozzuřila naše krutost, že necháváme tyhle mladé ženy a jejich děti hladovět. Mnoho z našich mladíků se k této vzpouře přidalo, neboť jsi jim upřela právo na palácové zlato."

Verna přemýšlela o pravé povaze této „vzpoury". Domnívala se, že mladí čarodějové byli ovlivněni. Nemyslela si však, že jí Leoma říká pravdu. Verna věděla, že mezi mladými čaroději je mnoho dobrých mužů a bála se o jejich osud.

„Naše zlato rozleptává morálku každého, koho se dotkne," řekla Verna. Věděla však, že nemá smysl se bránit. Žena, která ji soudila, byla hluchá ke všem argumentům a pravda ji nezajímala.

„Fungovalo to po tisíce let. Ale je pochopitelné, že ty jsi nechtěla, aby na Stvořitelových stromech vykvetly nové plody. Tvé rozkazy byly odvolány a vše se vrací do starých kolejí.

Nechtěla jsi, abychom byly schopny určit, zda jsou mladí muži schopni vstoupit do skutečného světa – chtěla jsi, aby neuspěli – a tak jsi zakázala zkoušku bolesti. I tento tvůj rozkaz byl odvolán.

Ode dne, kdy jsi se stala Prelátkou, jsi porušovala palácovou doktrínu. Jsi odpovědná za smrt předchozí Prelátky a pak jsi využila své triky pocházející z podsvětí. Abys mohla nastoupit na její místo a zničit nás.

Nikdy jsi nenaslouchala radám svých poradců, protože ti na nejlepším zájmu paláce nezáleželo. Přestala jsi dohlížet na zprávy a namísto toho jsi je svěřila svým nezkušeným administrátorkám. Ty jsi se mezitím ukrývala do své svatyně a obcovala se Strážcem."

Verna si povzdechla. „Tak je to tedy. Mým pomocnicím se nechtělo pracovat? Některé ženy jsou nešťastné, protože jim odmítám

vydat zlato z palácové pokladnice jen proto, že se rozhodly otěhotnět s mladým čarodějem, místo aby si řádně založily vlastní rodinu? Pár sester se rozčílí, protože nechci našim mladíkům dovolit, aby chodili do města ukájet své potřeby? Slovo šesti sester, které uprchnou než aby zůstaly tady a odpověděly na naše otázky, se náhle berou vážně? A jedna z nich je zničehonic jmenována Prelátkou! A to vše bez sebemenší známky skutečně vážného důkazu proti mně!“

Leomě se na rtech objevil úsměv. „Máme vážný důkaz proti tobě, Verno. Ukážu ti ho.“

Se smutným výrazem sáhla do kapsy a vytáhla kousek papíru. „Tohle je velmi závažný a usvědčující důkaz, Verno.“ Pomalu papír rozložila a její chladný pohled spočinul na Verně. „Máme i jiného důvěryhodného svědka než jen šest sester. Warrena.“

Verna sebou trhla, jako kdyby ji Leoma udeřila do obličeje. Vzpomněla si na zprávy, které dostala od Prelátky a Nathana. Nathan jí kladl na srdce, že Warren musí zmizet z paláce. Ann s jeho názorem bezvýhradně souhlasila.

„Víš co je tohle, Verno?“ Verna se neopovažovala promluvit ani mrknout. „Myslím, že víš. Je to proroctví. Jen sestra temnot může být tak arogantní, aby nechala tak inkriminující dokument povalovat se po paláci. Našli jsme to dole ve sklepení založené v knize. Možná jsi na něj zapomněla? Dovol mi tedy, abych ho přečetla.

„Když budou Prelátka a Prorok odevzdáni po svatém rituálu Světlu, začne se v plamenech vařit kotel, podvodů a vyzdvihne nepravou Prelátku, za jejíž vlády Palác Proroků zahyne. Na severu ten, který je zasnouben s ostřím, jej opustí pro stříbrnou slif, kterou svým dechem přivede zpátky k životu. Ona ho pak uvrhne do náručí bezbožných.“

Leoma složila papír a vložila ho zpátky do kapsy. „Víš, že Warren je prorok a ty jsi mu sundala obojek. Osvobodila jsi jeho prorocké schopnosti – a to se ti takhle vymstilo.“

„Proč si myslíš, že tohle proroctví pochází od Warrena?“ zeptala se Verna podezřívavě.

„Warren to potvrdil. Netrvalo dlouho a přiznal se ke své vině, že toto proroctví pochází od něj.“

Vernin hlas získal nebezpečný podtón. „Co jste mu udělaly?“

„Použily jsme Rada‘Han, abychom z něj dostaly pravdu. Nakonec se přiznal, že toto proroctví je jeho.“

„Rada‘Han? Vy jste mu znovu nasadily obojek!“

„Samozřejmě. Prorok musí mít obojek. Ty jako Prelátka jsi měla za povinnost na to dohlédnout. Warren má znovu obojek a je zaštítěn strážemi v prorokově obydlí, kam patří.

Palác Proroků se znovu vydal na cestu, ze které jsi se ho pokusila svést. Toto proroctví byl poslední usvědčující důkaz. Jasně se v něm říká, co jsi zač a odhaluje tvou pravou totožnost. Naštěstí jsme byly schopny zasáhnout dřív než se toto proroctví mohlo naplnit, neuspěla jsi.“

„Víš, že nic z toho není pravda.“

„Warrenovo proroctví tvou vinu dokazuje. Říká, že jsi falešná Prelátka a odhaluje tvé plány na zničení Paláce Proroků.“ Na rty se jí vrátil úsměv. „Když bylo čteno před celým tribunálem, způsobilo velký rozruch. Řekla bych, že je to usvědčující důkaz jako hrom.“

„Ty hnusná bestie. Uvidím tě mrtvou.“ „Od někoho jako jsi ty, bych nic jiného ani neočekávala. Naštěstí nejsi v postavení, kdy bys své hrozby mohla naplnit.“

Verna pohlédla Leomě přímo do očí a políbila si prsteníček. „Proč si také nepolíbíš prsteníček, sestro Leomo a nepožádáš Stvořitele o pomoc, když dolehly na Palác Proroků tak těžké časy?“

Leoma s nuceným úsměvem rozhodila ruce. „Těžké časy tvým uvězněním minuly, Verno.“

„Polib si tedy prsteníček, Leomo a ukaž tak Stvořiteli, že jsi vzorná sestra světla.“

Leoma však ruku ke rtům nepozdvihla. Nemohla a Verna to věděla. „Nepřišla jsem sem, abych se modlila ke Stvořiteli.“

„Samozřejmě, že ne, Leomo. Obě víme, že jsi sestra temnot, stejně jako jí je nová Prelátka. Ulicia je ta falešná Prelátka zmiňovaná v proroctví.“

Leoma pokrčila rameny. „Ty jsi, Verno, první sestra, která byla z tohoto zločinu usvědčena. O tvé vině neexistují žádné pochybnosti a není možné tě tedy očistit.“

„Jsme tu samy, Leomo. Za všemi těmi štíty nás nikdo neuslyší, samozřejmě kromě těch, kteří ovládají Odnímací magii. Takových

uší ty se přece obávat nemusíš, Leomo. Žádná ze skutečných sester světla neuslyší, co si tu povídáme. Pokud bych se někomu snažila říct něco z toho, o čem jsme si tu povídaly, nikdo mi neuvěří.

Tak se klidně přiznej, Leomo. Obě známe pravdu.“

Úsměv na Leominých rtech se rozšířil. „Pokračuj.“

Verna se zhluboka nadechla, aby se uklidnila a přála si, aby se jí přestaly potit dlaně. „Nezabila jsi mě tak, jak Ulicia zabila Prelátku Annalinu. Nenamáhala by ses procházet všemi těmito peripetiemi, kdybys měla v úmyslu mě zabít. Jednodušší by bylo zabít mě rovnou tam v kanceláři. Zřejmě tedy něco chceš. Co je to?“

Leoma se zasmála. „Verno, ty jsi se vždycky dokázala trefit přímo do černého. Nejsi sice ještě příliš stará, ale musím připustit, že jsi docela chytrá.“

„Ano, jsem hotový poklad. Proto taky sedím tady. Co ode mne chce tvůj pán, Strážce, získat?“

Leoma stiskla rty. „V tuto chvíli sloužím jinému pánu. To on od tebe něco důležitého chce.“

Verna se zamračila. „Jagangovi? Zaslíbily jste se i jemu?“

Leomin pohled se zachvěl. „Ne tak docela, ale to není důležité. Jagang něco chce a hodlá to získat. Mým úkolem je dohlédnout, aby dostal, co chce.“

„A co ode mne tedy chce?“

„Musíš se zříci své věrnosti Richardu Rahlovi.“

„O tom, že bych to udělala, můžeš jen snít.“

Na Leomině obličeji se objevil ironický úsměv. „Ano, je pravda, že poslední dobou sním až příliš často, ale to je vedlejší. Musíš se vzdát svého závazku k Richardovi.“

„Proč?“

„Richard zná způsob, jak porušit císařovu kontrolu nad událostmi. Pochop, věrnost Richardovi blokuje Jagangovu sílu. Chce zjistit, zda lze tuto věrnost zlomit, aby mohl vstoupit do tvé mysli. Je to určitý druh experimentu. Mým úkolem je přesvědčit tě, aby ses té věrnosti vzdala.“

„Nic takového neudělám. Nemůžeš mě přinutit, abych se vzdala svého přátelství k Richardovi.“

Leoma pokývala hlavou a její úsměv se změnil v zamračení.

„Ale ano. Mohu a udělám to. Mám způsob, jak tě k tomu přinutit. Dřív než Jagang přijede a nastolí zde své velení, zlomím tvůj závazek k nepříteli.“

„Jak? Tím, že mě zbavíš Hanu? Myslíš, že to zlomí mou vůli?“

„Příliš snadno zapomínáš, Verno. Copak už jsi zapomněla, k čemu všemu se dá Rada‘Han použít? Zapomněla jsi na zkoušku bolesti? Dříve nebo později mě budeš na kolenou prosit, abys mohla přísahat věrnost císaři.

Děláš chybu, když si myslíš, že v tak jednoduchém úkolu zklamu. Děláš chybu, když zapomínáš, kdo jsem nebo si myslíš, že s tebou budu mít soucit. Bude trvat ještě celé týdny než Jagang přijede. Veškerý ten čas mám k dispozici na tvé přesvědčování. Celé týdny, kdy na tobě bude probíhat zkouška bolesti, ti budou připadat jako roky. Bude to trvat tak dlouho, dokud se nepřiznáš. A ty se nakonec přiznáš.“

Verna se zachvěla. Úplně zapomněla na zkoušku bolesti. Cítila, jak se v ní opět vzmáhá hrůza. Viděla zkoušku provádět na mladících, kteří měli Rada‘Han. Nikdy to však netrvalo víc jak hodinu a mezi jednotlivými zkouškami byly celé roky.

Leoma přistoupila blíž a odkopla šálek s vodou.

„Můžeme začít, sestro Verno?“

Kapitola třináctá

Richard soucitně zamrkal, když viděl, že sražený chlapec leží bez dechu na zemi. Jeden z těch, kteří postávali kolem ho odsunul stranou a na jeho místo nastoupili další. I zpoza vysokého okna v Paláci Vyznavačů slyšel pokřik v hloučku dětí, které se dívaly, jak chlapci hrají hru, kterou viděl hrát i děti v Tanimuře. Jmenovala se Ja'La.

Ve své vlasti v Západní zemi o této hře nikdy neslyšel, ale děti ve Střední zemi ji hrály stejně jako ty ve Starém Světě. Hra byla velmi rychlá, zdálo se, že je vzrušující, ale Richard si nemyslel, že je vhodné, aby děti za její hraní platily cenu v podobě vyražených zubů.

„Lorde Rahle," zavolal Ulic. „Lorde Rahle, jste tady?"

Richard se otočil od okna a stáhl si černý plášť, díky kterému byl neviditelný, z ramen.

„Ano, Ulici. O co jde?"

Když velký strážce viděl, jak se Richard zničehonic objevuje u okna, trochu se zarazil. Byl však už na tento pohled zvyklý a tak to v něm nezanechávalo ani zdaleka takový dojem jako v těch, kteří tento trik viděli poprvé. „Dorazil sem Keltanský generál, který si vás přeje vidět. Generál Baldwin."

Richard se dotkl konečky prstů čela a zapřemýšlel. „Baldwin, Baldwin." Vzhlédl. „Generál Baldwin. Ano, už si vzpomínám. Je to vrchní velitel Keltanských sil. Poslali jsme mu dopis o kapitulaci Keltonu. Co chce?"

Ulic pokrčil rameny. „Řekl jen, že chce mluvit s lordem Rahlem."

Richard se otočil zpátky k oknu, odhrnul těžký zlatý závěs a opřel se o vyřezávaný okenní rám. Uviděl, jak jeden z chlapců během

hry po těžkém zásahu míčem upadl. Hoch chvilku otřeseně ležel na zemi, pak se postavil a vrátil se do hry.

„Kolik mužů si generál přivezl do Aydindrilu?“

„Jen malý doprovod v počtu pěti nebo šesti set vojáků.“

„Ví, že Kelton se vzdal. Kdyby chtěl dělat v potíže, nevstoupil by do Aydindrilu jen s tak malou skupinou mužů. Myslím, že udělám nejlépe, když se s ním setkám.“ Otočil se k naslouchajícímu Ulicovi. „Berdina je zaneprázdněná. Řekni Caře a Raině, ať generála přivedou dovnitř.“

Ulic se udeřil pěstí do hrudi a otočil se k odchodu, ale když ho Richard zavolal jménem, zastavil se. „Našli muži hledající na úpatí hory pod Hradem něco nového?“

„Ne. Lorde Rahle, nic víc než kusy mriswithů. Sníh v tom místě je velmi hluboko zmrzlý, takže nezjistíme, jestli z Hradu nespadlo ještě něco jiného, dokud nebude jaro a sníh nezačne tát. Závan větru to navíc mohl odnést pěkně daleko od místa hlavního pádu. Vojáci nemají představu, kde by měli začít kopat, aby to objevili. Mriswithové jsou poměrně lehcí, takže se do sněhu nezabořili příliš hluboko. Cokoli těžšího by se zabořilo deset, možná dvacet stop hluboko.“

Richard zklamaně přikývl. „Ještě jedna věc. V Paláci musí být nějaké švadleny. Najdi vrchní švadlenu a požádej ji, aby za mnou přišla.“

Richard se znovu zahalil do černého pláště aniž by si uvědomoval, co vlastně dělá a otočil se zpátky ke sledování hry Ja‘La. Netrpělivě čekal až dorazí Kahlan a Zedd. Už by jim to nemělo trvat dlouho. Musí být blízko. Gratch je určitě našel a brzy budou všichni zase spolu.

Ze dveří za ním zazněl Cařin hlas. „Lorde Rahle?“

Richard se otočil, uvolnil se a rozevřel plášť. Mezi oběma mordsithami se tyčil statně vyhlížející starší muž s tmavým knírem protkaným stříbrnými nitkami. Konce kníru byly zatočeny dolů a šedivějící černé vlasy mu spadaly přes uši. V místech, kde mu vlasy začínaly řídnout, prosvítala lebka.

Měl na sobě těžký přehoz bohatě lemovaný zeleným hedvábím a na jednom rameni sepnutý dvěma sponami. Vysoký límec měl shrnutý dolů přes zdobenou halenu, která měla na prsou vyšitý heraldický

emblém s modrým a žlutým štítem, diagonálně přeťatý černou čárou. Mužovy vysoké boty mu dosahovaly až ke kolenům. Za širokým zdobeným opaskem měl zastrčeny dlouhé černé rukavice.

Když se mu Richard zviditelnil před očima, generál se zastavil a jeho obličej zbledl.

Richard se uklonil. „Generále Baldwine, jsem poctěn, že se s vámi setkávám. Jsem Richard Rahl."

Generál se po chvíli vzpamatoval a oplatil úklonu. „I já jsem poctěn, lorde Rahle a děkuji vám, že jste mi dovolil se s vámi setkat takhle narychlo."

Richard pokynul rukou. „Caro, přines, prosím, generálovi židli. Musí být po cestě velmi unaven."

Poté co Cara přinesla ke stolu jednoduchou koženou židli, do které se generál posadil, usedl za stůl i Richard. „Co pro vás mohu udělat, generále Baldwine?"

Generál rychle pohlédl na Rainu stojící mu za levým ramenem a na Caru, která byla napravo. Obě ženy tiše a uvolněně stály s rukama složenýma za zády a bylo na nich jasně vidět, že odsud nemají v žádném případě v úmyslu odejít.

„Můžete klidně mluvit, generále. Těmhle dvěma věřím tak, že mě hlídají i když spím."

Generál toto vysvětlení zřejmě přijal, neboť se uvolněně zhluboka nadechl. „Lorde Rahle, přišel jsem kvůli královně."

Richard si myslel, že to asi bude ono. Položil ruce dlaněmi na stůl. „Je mi velmi líto co se stalo, generále."

Generál se opřel lokty o stůl a naklonil se k němu. „Ano, slyšel jsem o mriswithech. Některé z těch hnusných nestvůr jsem viděl narážené venku na kůlech."

Richard se musel přinutit, aby neřekl, že to možná jsou nestvůry, ale rozhodně ne hnusné. Koneckonců byl to právě mriswith, kdo zabil Cathryn z Lumholtzu, když se pokoušela Richarda zavraždit. Generál by to však asi nepochopil a tak se Richard zadržel a místo toho řekl, „velmi lituji toho, že vaše královna byla zabita zatímco přebývala pod mou střechou."

Generál odmítavě mávl rukou. „Ani v nejmenším nemám v úmyslu vám cokoli vyčítat, lorde Rahle. Všichni přece víme, že to

nebyla vaše vina. Důvod proč jsem přijel spočívá v tom, že nyní, když je Cathryn z Lumholtzu mrtvá, nemá Kelton ani krále ani královnu. Byla posledním následníkem trůnu a vzhledem k její náhlé smrti to představuje problém."

Richardův hlas byl přátelský, ale oficiální. „To nechápu. Nyní jste přece naší součástí."

Na generálově tváři se objevil nenucený výraz. „Ano. Přijali jsme kapitulační listinu. Ale královna, která nás vedla, je nyní mrtvá. Když byla u moci, jednala z moci své autority, ale nyní jsme všichni zmatení a nevíme jak pokračovat."

Richard se zamračil. „Chcete říct, že potřebujete novou královnu nebo krále?"

Baldwin omluvně pokrčil rameny. „U nás je zvyk, že náš lid vede monarcha. I když teď, když jsme součástí D'Hary, by měl tento titul pouze symbolický význam, dává to Keltanskému lidu pocit hrdosti, že mají krále či královnu. Bez něj se cítíme asi jako Nomádi. Jako by nám chyběly kořeny – není nic, co by nás k sobě poutalo.

Vzhledem k tomu, že v linii následnictví už žádný další Lumholtz není, přijde s kandidátem na trůn nějaký jiný rod. V Keltonu je hodně rodů, které by na trůně rády viděly svého zástupce. Není však jasné, který rod na to má největší právo a to by mohlo vést k občanské válce."

„Chápu," řekl Richard. „Uvědomte si však, že ať už si vyberete za krále či královnu kohokoliv, na vaší kapitulaci to nic nezmění. Jste nyní neodvolatelně součástí D'Hary."

„Tak jednoduché to není. Proto jsem přišel vyhledat vaši pomoc."

„Jak vám mohu pomoci?"

Generál ztišil hlas do důvěrného šepotu. „Pochopte, lorde Rahle, královna Cathryn se jménem Keltonu vzdala, ale nyní je mrtvá. Dokud nemáme nového krále jsme vašimi poddanými. Představujete pro nás ekvivalent krále dokud nebude jmenován skutečný následník trůnu. Může se však stát, že až některý rod uchvátí trůn, bude se jeho kandidát na tu věc s kapitulací dívat docela jinak."

V Richardově hlase zazněl hrozivý podtón. „Nezajímá mě, jak se na to bude dívat. Tuhle řeku jste už překročili."

Generál rozhodil ruce, jako by žádal o trpělivost. „Já osobně jsem přesvědčen o tom, že naše budoucnost leží právě ve spojenectví s vámi, lorde Rahle. Problém je však v tom, že pokud se na trůn dostane nesprávný rod, může mít na celou věc odlišný názor. Upřímně řečeno, nikdy bych si nepomyslel, že právě rod Lumholtzu si vybere jít s vámi a s D'Harou. Když jste královně vykládal své důvody pro toto spojenectví, musel jste být velmi přesvědčivý.

Někteří z vévodů a vévodkyň, kteří představují ostatní rody, jsou velmi talentovaní a sběhlí v různých intrikách a hrátkách mocných, ale ne vždy jednají tak jak to vyžaduje nejlepší zájem všeho lidu. Tihle vévodové jsou téměř nezávislí a jejich poddaní se klaní pouze jim a králi. Najdou se i takoví, kteří tvrdí, že Kelton by měl zůstat samostatným královstvím a ne součástí D'Hary. Může se tedy stát, že když korunu získá nesprávný rod, může panovník, který z něj vzejde, prohlásit kapitulaci za neplatnou. Výsledkem by byla občanská válka.

Jsem voják a vidím události očima vojáka. To poslední, co by vojáci chtěli, je bojovat v občanské válce. V armádě jsou muži ze všech vévodství. Občanská válka by jednotu armády zcela rozbila a učinila by nás bezbrannými vůči skutečným vnějším nepřátelům."

Rozhostilo se ticho, které posléze zaplnil Richard. „Poslouchám, pokračujte."

„Jak jsem řekl, jsem muž, který chápe hodnotu našeho spojenectví. Ta spočívá zejména v naší podstatně zvětšené síle a jasně definovaném velení. Jsem přesvědčen, že naše budoucnost leží právě v tomto spojenectví. A právě teď, dokud na trůnu není nový vládce, představujete zákon vy."

Generál Baldwin se opřel o stůl a významně snížil hlas. „Vzhledem k tomu, že v tuto chvíli máte rozhodující slovo, můžete jmenovat krále či královnu, kteří vám budou věrni. Chápete co tím myslím? Všechny rody s vámi půjdou, pokud jim to přikáže nový vládce."

Richard zavrtěl hlavou. „Z vašeho podání to vypadá jako hra, generále. Jako bych byl ten, kdo pohybuje figurkami po šachovnici, abych protivníka přinutil dělat to, co chci já."

Generál si přihladil knír. „Jste na tahu, lorde Rahle."

Richard se opřel o opěradlo. „Chápu." Na chvíli se zamyslel a

přemýšlel, jak z toho všeho vybruslit. Možná by se měl generála zeptat na radu a na jeho názor, který rod by mohl být loajální. Nebyl si však jist, zda je moudré věřit člověku, který zrovna přijel s tvrzením, že potřebuje pomoc. Klidně to mohla být z generálovy strany nějaká léčka.

Mrkl na Caru, která stála u generála. V obličeji se jí nepohnul ani sval a usadil se na něm zamyšlený výraz. Nepatrně pokrčila rameny. Když Richard přesunul pohled na Rainu, i ona mu dala najevo, že nemá žádný nápad.

Richard vstal, došel k oknu a vyhlédl na lidi ve městě. Přál si, aby tu byla Kahlan. Ona o těchhle záležitostech věděla mnohem víc než on. Tyhle záležitosti s rozbíjením starých spojenectví a tvořením nových se neustále ukazovaly mnohem komplikovanější než původně předpokládal.

Mohl jednoduše tenhle nesmysl zastavit a vyslat ďharanské vojáky, aby jeho rozkazům dodali patřičný důraz, ale to by ho stálo pověst mírumilovného vládce, mohl tuhle záležitost také nechat na později, ale nutně potřeboval, aby Kelton zůstal loajální – kapitulace dalších zemí závisela právě na Keltonu. Je sice pravda, že Kelton už měl, ale pokud teď udělá chybu, mohou se všechny jeho plány obrátit v popel.

Richard si přál, aby Kahlan co nejrychleji dorazila do Aydindrilu. Mohla by mu říci, co je potřeba udělat. Možná by měl počkat dokud ona a Zedd nepřijedou a díky jejich radám se pak zachovat co nejlépe. Měli by tu být už brzy. Ale bude to dostatečně včas?

Kahlan, co mám dělat?

Kahlan.

Richard se otočil k čekajícímu generálovi. „Vzhledem k tomu, že Kelton potřebuje panovníka sloužícího jako symbol naděje a jednotnosti Keltonského lidu, jmenuji ho.“

Generál se na něj vyčkávavě podíval.

„Z pozice své autority vládce D‘Hary, kterému Kelton přísahal věrnost, jmenuji vaši královnu.

Od tohoto dne je královnou Keltonu Kahlan Amnell.“

Generál Baldwin s rozšířenýma očima vyskočil ze židle. „Vy jmenujete naší královnou Kahlan Amnell?“

Richardův pohled ztvrdl a jeho ruka se sevřela na jílci meče. „Přesně tak. Celý Kelton se jí bude klanět. Stejně jako vaše kapitulace je i tento můj rozkaz nezvratný.“

Generál Baldwin poklekl a hluboko sklonil hlavu. „Lorde Rahle, mohu jen stěží uvěřit tomu, co jste pro náš lid právě udělal. Jsme nesmírně poctěni.“

Richard, jehož ruka už takřka vytáhla meč z pochvy, se při generálových slovech zarazil. Takovouhle reakci neočekával.

Generál se nakonec postavil. „Lorde Rahle, musím okamžitě odejít a přinést tuto radostnou zvěst našim vojákům. Stejně jako já budou poctěni, že jsou poddanými Kahlan Amnell.“

Richard si nebyl jist jak se má zachovat, a proto neukázal žádnou emoci. „Jsem potěšen, že mé rozhodnutí přijímáte, generále Baldwine.“

Generál rozhodil ruce. „Přijímat? Tohle přesahuje mé nejdivočejší naděje, lorde Rahle. Kahlan Amnell je královna Galey. Všechen náš lid nesmírně mrzelo, že samotná Matka Vyznavačka slouží jako královna našemu odvěkému rivalovi. To, že je teď i naší královnou však dokazuje, že, lord Rahl si nás cení stejně vysoko jako Galey. Až se s ní oženíte, oženíte se s naším lidem stejně jako s lidem Galey.“

Richard stál strnule a bez řeči. Jak ten člověk může vědět, že Kahlan je Matka Vyznavačka? Drazí duchové, co se stalo?

Generál Baldwin se natáhl, stáhl Richardovu ruku z jílce jeho meče a vřele ji stiskl. „Lorde Rahle, tohle je ta největší pocta, jaká náš lid mohla potkat. Samotná Matka Vyznavačka je naší královnou. Děkuji vám, lorde Rahle, děkuji vám.“

Generál Baldwin se šťastně usmíval, ale Richard neměl daleko k panice. „Doufám, generále, že tento akt zpečetí naši jednotu.“

Generál se rozesmál a mávl rukou. „Na věčné časy, lorde Rahle. Nyní, pokud mě omluvíte, se musím vrátit abych našim lidem přinesl tuto velkou novinu.“

„Samozřejmě.“ Richard mu pokynul, že může jít.

Generál Baldwin si potřásl rukou s Carou a Rainou a pak vyrazil z místnosti. Richard stál jako přimražený.

Cara se zamračila. „Lorde Rahle, co se děje? V obličeji jsi úplně popelavý.“

Richardovi se konečně podařilo odtrhnout pohled od dveří, kterými generál odešel a podíval se na ni. „Věděl, že Kahlan je Matka Vyznavačka.“

Cařino obočí se zvlnilo údivem. „Každý přece ví, že tvá nastávající, Kahlan Amnell, je Matka Vyznavačka.“

„Cože?“ zašeptal. „Ty to víš také?“

Ona a Raina přikývly a Raina promluvila. „Lorde Rahle, opravdu nevypadáš dobře. Nejsi nemocný? Možná by ses měl posadit.“

Richard pohlédl z Rainy zpátky na Caru, „Byla obklopena kouzlem, které ji mělo chránit. Nikdo nevěděl, že je Matka Vyznavačka. Nikdo. Veliký čaroděj užil svou magii, aby zakryl její totožnost. Ještě nedávno jste nevěděly, kým opravdu je.“

Cara se zamračila a vypadala opravdu překvapeně. „Ze jsme to nevěděly? To se mi nezdá, lorde Rahle. Mám pocit, že jsem vždycky věděla, že je Matkou Vyznavačkou.“ Raina přikývla na souhlas.

„Nemožné,“ řekl Richard. Otočil se ke dveřím. „Ulici! Egane!“

Téměř okamžitě vpadli do dveří připraveni k boji. „Co se děje, lorde Rahle?“

„S kým se chystám oženit?“

Oba muži se překvapeně napřímili. „S královnou Galey, lorde Rahle,“ řekl Ulic.

„Kdo je královna Galey!“

Oba muži se zarazili a zmateně se podívali jeden na druhého. „No,“ řekl nakonec Egan. „Je to přece královna Galey – Kahlan Amnell, Matka Vyznavačka.“

„Ale Matka Vyznavačka je přece mrtvá! Copak si nikdo z vás nepamatuje na projev, který jsem v poradních komnatách přednesl před zástupci ostatních zemí? Copak si nepamatujete, jak jsem hovořil o tom, že by měli uctít památku mrtvé Matky Vyznavačky tím, že se spojí s D’Harou?“

Ulic se poškrábal na hlavě. Egan zíral na podlahu a soustředěně si cucal prst. Raina se podívala na ostatní v naději, že někdo z nich odpoví. Cařin obličej se nakonec rozjasnil.

„Myslím, že si vzpomínám, lorde Rahle,“ řekla. „Ale myslím také, že jsi hovořil obecně o minulých Matkách Vyznavačkách, ne o své nastávající.“

Richard postupně pohlédl z jednoho na druhého. Všichni přikývli.

„Podívejte, vím sice, že tomu nerozumíte, ale tohle má na svědomí magie."

„Pak máš asi pravdu, lorde Rahle," řekla Raina a její obličej zvážněl. „Pokud je ve hře magie, může nás nějaké kouzlo zmást. Ty magii ovládáš a tak jsi schopen ho prohlédnout. My musíme věřit tomu co nám říkáš."

Richard sepnul ruce a nevěděl co dál. Někde byla chyba. Někde byla velká chyba. Ale kde? Možná, že Zedd kouzlo zrušil. Možná k tomu měl nějaký důvod. Mohlo to tak být a pak bylo vše v pořádku. Zedd je přece s Kahlan. Zedd ji chrání. Richard se rozhlédl kolem sebe.

„Ten dopis. Poslal jsem jim dopis. Možná, že Zedd kouzlo odstranil, protože ví, že jsem Císařskému řádu vyrval Aydindril a tak se rozhodl, že už není důvod kouzlo udržovat."

„To zní rozumně," připustila Cara.

Richard ucítil jak se v něm zvedá strach. Co když Kahlan rozzuřilo, že zrušil spojenectví Střední země a vyžaduje, aby se všechny státy vzdaly D'Haře? Mohla přimět Zedda, aby kouzlo zrušil a aby tak lidé věděli, že Střední země má stále Matku Vyznavačku. Pokud je to tak, znamená to, že sice nemá žádné potíže, ale že je na něj rozčilená. Hněv mohl přijmout. Potíže však ne. Pokud je v nesnázích, musí jí pomoci.

„Ulici, najdi, prosím, generála Reibische a okamžitě ho ke mně přiveď." Ulic se udeřil pěstí do hrudi a vyrazil z místnosti. „Egane, navštiv pár důstojníků a vojáků. Chovej se, jako by bylo vše v naprostém pořádku. Dej se s nimi do hovoru o mně, o mé chystané svatbě a podobných věcech. Zjisti, jestli i ostatní vědí, že Kahlan je Matka Vyznavačka."

Během čekání na generála Reibische Richard přecházel po místnosti a přemýšlel. Co má dělat? Kahlan a Zedd mohli kdykoliv dorazit, ale co když se něco pokazilo? I když se na něj Kahlan možná hněvá za to, co udělal, neodradí ji to od příjezdu do Aydindrilu. Naopak bude mít tím větší chuť si s ním pohovořit a dát mu lekci o historii Střední země a o tom, co zničil.

Možná, že mu bude chtít říci, že ruší jejich chystaný sňatek, a že už ho nikdy nechce vidět. Ne. Tomu nemůže věřit. Kahlan ho miluje, a i když se na něj třeba hněvá, nevěřil, že by zapomněla všechno to, co spolu prožili. Musí věřit v její lásku stejně jako ona věří v jeho.

Dveře se otevřely a do místnosti vešla Berdina s náručí plnou knih a papírů. Mezi zuby měla pero. Usmála se jak nejlépe to s perem v ústech dokázala a položila všechno na stůl.

„Musíme si promluvit," zašeptala, „pokud nejsi příliš zaměstnán."

„Ulic šel najít generála Reibische. Musím s ním nutně hovořit."

Berdina pohlédla nejprve na Caru a Rainu a pak na dveře. „Chceš abych odešla, lorde Rahle? Něco se děje?"

Richard už věděl dost, aby se mu potvrdilo, že deník, který našli, je důležitý. Navíc neměl do generálova příchodu stejně co dělat.

„S kým se chystám oženit?"

Berdina otevřela knihu na stole, posadila se do Richardovy židle a začala se prohrabávat papíry, které přinesla. „S královnou Kahlan Amnell, Matkou Vyznavačkou." S nadějí k němu vzhlédla. „Máš trochu času? Potřebuji tvou pomoc."

Richard si povzdechl, obešel stůl a postavil se vedle ní. „Mám čas dokud nepřijde generál Reibisch. O co jde?"

Koncem pera poklepala na otevřený deník. „Tenhle kousek už mám skoro přeložený a zdá se, že když ho ten člověk psal, kladl na něj velký důraz, ale chybí mi dvě slova, která jsou zřejmě důležitá." Otevřela před nimi verzi *Dobrodružství Bonnie Day* psanou ve Vysoké ďharštině. „Nalezla jsem tu místo, kde jsou ta samá dvě slova. Pokud by sis dokázal vzpomenout, co se v té pasáži říká, budu to mít hotové."

Richard četl *Dobrodružství Bonnie Day* nespočetněkrát, byla to jeho oblíbená kniha a myslel si, že by ji dokázal odrecitovat slovo za slovem. Zjistil však, že ne. Znal sice tuto knihu velmi dobře, ale vzpomínat na přesná slova se ukázalo těžší než si myslel, že to je. Pamatoval si její příběh, ale ne přesně tak, jak byl v knize vyprávěn. Pokud nebyl schopen Berdině říct, z jakých slov se přesně věta skládá, nebyla jim kniha až k takové pomoci, v jakou doufali.

Několikrát se vydal do Hradu a hledal verzi knihy, kterou by

dokázal přečíst, aby ji tak mohli porovnat s ďharanskou verzí, ale nebyl schopen žádnou najít. Mrzelo ho, že Berdině nemůže nijak zvlášť pomoci.

Berdina mu ukázala na místo v *Dobrodružství Bonnie Day*. „Potřebuji tahle dvě slova. Mohl bys mi říct, co se v té větě říká?“

Richardova naděje vzrostla. Jednalo se o začátek kapitoly. Se začátky kapitol měl největší úspěch, neboť úvody se daly snadno zapamatovat.

„Ano! Tohle je kapitola, kdy odjíždějí. Vzpomínám si. Začíná to, ‚za tento týden to bylo už Bonniino třetí porušení pravidla, která stanovil její otec, že nesmí chodit sama do lesa.‘“

Berdina se naklonila k textu a prohlédla si celou řádku. „Ano, tohle je ‚porušení‘, takže to už mám. To slovo tady je ‚pravidlo‘ a tohle je ‚třetí‘?“

Když na něj pohlédla, Richard přikývl. S nadšením ze svého objevu namočila pero do kalamáře a začala si dělat poznámky na papíry, které přinesla s sebou. Pak vzala přeložený text a vyplnila několik prázdných míst. Když skončila, hrdě před něj papír položila.

„Tohle se říká v této části deníku.“

Richard zvedl papír a podržel jej na světle přicházejícím z okna, které měl za zády.

Mezi námi zuří spory. Čarodějovo třetí pravidlo: rozum je ovládán vášněmi. Obávám se, že toto nejzrádnější ze všech pravidel může vést k naší zkáze. Přestože to všichni dobře víme, bojím se, že někteří z nás ho porušují. Všichni tvrdí, že jejich činy jsou akcemi rozumu, ale ve svém zoufalství se obávám, že vše jsou vášně. I Alric Rahl pronesl jen pochybná slova vykoupení. Snoví cestovatelé mezitím kosí naše muže. Modlím se, aby byly dokončeny věže, neboť jinak jsme všichni ztraceni. Dnes jsem řekl své sbohem přátelům, kteří k věžím odcházejí. Přemáhá mne pocit lítosti, neboť vím, že tyto dobré lidi na tomto světě již nikdy nespatřím. Kolik jich ještě ve věžích kvůli rozumu zemře? Ale běda, vím, že daleko větší cenu bychom zaplatili za porušení třetího pravidla.

Když Richard dokončil překlad, otočil se směrem k oknu. Navštívil ty věže. Věděl, že čarodějové do nich vložili svou životní sílu a dali tak vzniknout kouzlům, která věže obklopovala, ale nikdy

předtím o nich nepřemýšlel jako o skutečných lidech. Čtení těchto slov, která napsal muž, jehož kosti ležely v Hradu po tisíce let, v něm vyvolávalo mrazení. Díky těmto slovům jakoby jeho kosti znovu ožily.

Richard přemýšlel o třetím pravidle a snažil se ho sám pro sebe zdůvodnit. První a druhé mu vysvětloval Zedd a po něm Nathan, kteří mu pomáhali pochopit, jak pravidla ovládají život. Třetí si však bude muset zdůvodnit sám.

Vzpomněl si jak se vydal do Aydindrilu, aby si promluvil s lidmi opouštějícími město. Chtěl vědět proč odcházejí, ale střetl se jen se strachem a s obavami v jejich očích. Považovali ho za monstrum, které je zavraždí jen z čirého potěšení.

Když na ně zatlačil, vyprávěli mu různé povídačky tak věrně, jako by je viděli na vlastní oči. Povídačky o tom, že lord Rahl má palác plný zotročených dětí, že do své postele nechává přivléct bezpočet mladých žen a pak je vyhání nahé na ulici. Prohlašovali, že znají ženy a dívky, které díky němu otěhotněly, a že znají lidi, kteří skutečně viděli oběti jeho zvrhlých choutek. Dívali se na něj s nenávistí kvůli zločinům, které spáchal proti nevinným lidem.

Zeptal se jich proč se s ním tedy tak klidně baví, když je takové monstrum. Tvrdili, že vědí, že před tolika svědky nic neudělá, neboť slyšeli jaký si dává pozor, aby na veřejnosti vystupoval jako čestný člověk. Je tedy jasné, že před shromážděným davem se jim nemůže nic stát a oni se stejně zanedlouho dostanou pryč z jeho zlých spárů.

Čím více se jim Richard snažil tyhle nesmysly vyvrátit, tím úporněji na nich lidé trvali. Říkali, že všechny tyhle věci slyšeli od tolika jiných lidí, že to nemůže být nic jiného než čistá pravda. Když si o tom povídají i vrabci na střeše, tak to nemůže být fáma, neboť je nemožné ohloupit tolik lidí. Vášnivě trvali na své víře v jeho zlo a na svém strachu a byli hluší ke všem logickým argumentům. Chtěli být co nejrychleji pryč, aby se mohli uchýlit pod ochranu Císařského Řádu. Proslýchalo se, že ten přijímá všechny uprchlíky s otevřenou náručí.

Jejich vášně se je nyní chystaly zničit. Přemýšlel, zda tohle je způsob jak porušení třetího pravidla ubližuje lidem. Nebyl si však jistý, zda je to čistý příklad. Postřehl totiž i vliv prvního pravidla:

lidé budou věřit každé lži ať už proto, že chtějí, aby to byla pravda nebo proto, že se bojí, že to skutečně pravda je. Zdálo se, že zde bylo namícháno několik pravidel a všechna byla porušena. Richard nedokázal říct kde jedno pravidlo končí a druhé začíná.

A pak si Richard vzpomněl na den, kdysi dávno, když byl ještě doma v Západní zemi a paní Rencliffová, která neuměla plavat, se vytrhla ze sevření mužů, kteří se snažili ji zadržet. Nečekala na záchranný člun a vrhla se do zpěněné řeky za svým synkem, který tam spadl. O několik minut později přijel záchranný člun a chlapce se jim podařilo zachránit. Chad Rencliff vyrůstal bez matky. Její tělo se nikdy nenašlo.

Richardova kůže zbělela jako by se jí dotkl led. Pochopil. Čarodějovo třetí pravidlo: rozum je ovládán vášněmi.

Strávil únavnou hodinu tím, že rozebíral, jakým způsobem mohou vášně, kterými se člověk řídí místo rozumu, způsobit tolik zkázy a přemýšlel nakolik se to ještě může znásobit magií. Dřív než Ulic nakonec přivedl generála, měl o tom jasnou představu.

Generál vstoupil do místnosti a udeřil se pěstí do hrudi. „Lorde Rahle, Ulic říkal, že mě chcete co nejrychleji vidět."

Richard si prohlédl temnou uniformu vousatého muže. „Jak dlouho vám zabere než připravíte muže a vyrazíte s nimi na cestu?"

„Lorde Rahle, jsou to D'Hařané. D'hařanští vojáci jsou vždy připraveni vyrazit a stačí k tomu jen stručný rozkaz."

„Dobře. Znáte mou nastávající, královnu Kahlan Amnell?"

Generál Reibisch přikývl. „Ano. Matka Vyznavačka."

Richard zamrkal. „Ano, je to Matka Vyznavačka. Míří sem směrem od jihozápadu. Může se stát, že se dostane do nesnází. Měla kolem sebe kouzlo, které mělo chránit její totožnost jako Matky Vyznavačky, aby na ni její nepřátelé neuspořádali lov. Toto kouzlo však bylo nějakým způsobem zlomeno. Možná o nic nejde, ale může to být i známka toho, že se dostala do nesnází. V každém případě teď o ní její nepřátelé vědí."

Voják si prohrábl rezavý vous. Jeho šedozelené oči nakonec vzhlédly. „Chápu. Co chcete, abych udělal?"

„Máme zhruba dvě stě tisíc vojáků v Aydindrilu a dalších asi sto tisíc je rozmístěno kolem města. Nevím přesně, kde se Matka Vy-

znavačka momentálně nachází. Mám však důvod se domnívat, že je na jihozápadě a míří sem. Musíme ji chránit.

Chci, abyste dal dohromady polovinu vojáků ve městě, to znamená sto tisíc a vyrazil za ní."

Generál si pohladil jizvu a ztěžka si povzdechl. „To je hodně mužů, lorde Rahle. Jste si jist, že je vhodné, aby tolik vojáků opustilo město?"

Richard přecházel mezi stolem a generálem. „Nevím přesně kde se nachází. Pokud nás bude příliš málo, může se stát, že ji mineme ve vzdálenosti padesáti mil a projedeme kolem ní aniž bychom se s ní střetli. S tolika muži se můžeme doširoka rozprostřít, udělat širokou pátrací síť a prozkoumat všechny cesty, abychom ji neminuli."

„Takže vy vyrazíte s námi?"

Richard zoufale toužil najít Kahlan a Zedda. Pohlédl na pracující Berdinu, která seděla za stolem a vzpomněl si na varovná slova tři tisíce let starého čaroděje. Čarodějovo třetí pravidlo: rozum je ovládán vášněmi.

Berdina potřebuje při překladu deníku jeho pomoc. Už teď se naučil důležité věci o minulé válce, o věžích a o snových cestovatelích. Věděl, že snový cestovatel se znovu prochází po tváři světa.

Kdyby vyrazil se svými vojáky a Kahlan minul, mohlo by mu zabrat mnohem déle než se s ní setká, než když jednoduše počká v Aydindrilu. A pak je tady Hrad. V Hradu se něco stalo a jeho úkolem je chránit magii, která se tam nachází.

Richardovy vášně a emoce mu nařizovaly, aby vyrazil – netoužil po ničem jiném než vyrazit hledat Kahlan – ale svým vnitřním zrakem viděl paní Rencliffovou vrhající se do rozbouřené temné vody aniž by počkala na záchranný člun. Pro Richarda představují záchranný člun vojáci, které se chystá vyslat na pátrání.

Vojáci Kahlan najdou a ochrání ji. Jeho přítomnost by ke Kahlanině ochraně stejně nijak nepřispěla. Rozum mu nařizoval, aby zde počkal navzdory úzkosti, kterou si tím způsobí. Ať už se mu to líbí nebo ne, nyní je vůdcem. A vůdce musí jednat na základě rozumu, neboť jinak za jeho vášně zaplatí každý, kdo na něj spoléhá.

„Ne, generále. Zůstanu v Aydindrilu. Shromážděte vojáky. Vezměte nejlepší stopaře." Pohlédl Reibischovi do očí. „Vím, že

vám nemusím říkat jak je to pro mě důležité.“

„Ne, lorde Rahle,“ řekl generál soucitným tónem. „Nebojte se, najdeme ji. Osobně dohlédnu na to, že vše proběhne s takovou pečlivostí jako byste byl přítomen vy sám.“ Položil si ruku na srdce. „Každý z nás je ochoten položit život za to, aby se vaší královně nic nestalo.“

Richard mu položil ruku na rameno. „Děkuji vám, generále Reibischi. Vím, že se na vás mohu naprosto spolehnout. Nechť vás provázejí dobří duchové.“

Kapitola čtrnáctá

„Prosím, čaroději Zorandere.“

Hubený vrásčitý čaroděj ani nevzhlédl od své misky fazolí a slaniny, kterou si horlivě cpal do úst. Netušila, jak je možné, že toho ten člověk dokáže sníst tolik.

„Posloucháte mě?“

Nebylo jí podobné, aby zvyšovala hlas, ale došla už téměř až na konec své trpělivosti. Ukazovalo se, že s ním jsou mnohem větší problémy než původně předpokládala. Věděla, že by se měla snažit jeho nepřátelské chování zmírnit, ale tohle už na ni bylo trochu moc.

S potěšeným povzdechem odsunul čaroděj Zorander lžíci a protáhl se. „Dobrou noc, Nathane.“

Nathan pozdvihl obočí a čaroděj Zorander skočil do postele. „Dobrou noc, Zedde.“

Od té doby, co starého čaroděje zajala, bylo obtížné jednat i s Nathanem. Zdálo se, že mu jeho nesmírně schopný a talentovaný společník imponuje. Ann vyskočila na nohy, založila si ruce v bok a přistoupila k posteli, na které čaroděj ležel. Přísně pohlédla na bílé vlasy rozhozené po polštáři.

„Čaroději Zorandere, já vás prosím.“

To, že s ní jednal takovým způsobem, ji ničilo. Ale věděla, že kdyby ho ke splnění úkolu, který na něj čekal, nutila použitím moci obojku, nemuselo by to v budoucnu přinést nic dobrého. Navíc už věděla, že čaroděje jeho obojek nesvazuje docela. Kouzla, která navzdory obojku, jenž měl na krku, předvedl v Hradě, ji fascinovala. Jak to ten člověk dokázal, přestože ho blokoval Rada‘Han, to ani v nejmenším netušila. A nejhorší bylo tohle. Nathan vypadal velmi pobaveně. Ona však pobavená rozhodně nebyla.

Ann se téměř rozplakala. „Prosím, čaroději Zorandere.“

Jeho hlava se na ni otočila a světlo ohně pokrylo jeho kostnatou tvář křivolakými stíny. Tvrdé oči se na ni upřely.

„Pokud tu knihu otevřete, zemřete.“

Nenápadně a neuvěřitelně rychle totiž seslal kouzlo, které prošlo jejím štítem, když to nejméně očekávala. Vůbec nechápala, jak se mu podařilo tohle světelné kouzlo na cestovní knihu seslat. Otevřela ji jednou v noci a uviděla zprávu, kterou jí poslala Verna. Psala, že ji zajali a uvěznili v obojku, a že se všechno hroutí.

Otevření knihy světelné kouzlo aktivovalo. Viděla, jak se rozzářilo a vzneslo se do vzduchu. Až ke stropu vystřelily oslepující, zářící oharky a starý čaroděj jí suše oznámil, že pokud knihu nezavře dřív než zářící paprsek světla udeří do země, spálí ji to na uhel.

Jedním okem stále pozorovala syčící paprsek, který pomalu klesal a druhým sledovala svou ruku, která chvatně naškrábala stručnou zprávu Verně, že musí uprchnout a odvést sestry pryč. Jen tak tak stihla zavřít knihu v časovém limitu. Věděla, že čaroděj si co se týče kouzla kolem cestovní knihy nic nevymýšlí.

I teď se kolem knihy vznášelo jiskřivé mihotání. Něco takového nikdy předtím neviděla. Jak to dokázal, přestože jeho síla je zablokována, ani v nejmenším netušila a naplňovalo ji to úžasem. Ani Nathan nevěděl jak je to možné, ale vypadal velmi zaujatě. Teď neznala žádný způsob jak knihu otevřít, aby při tom nezemřela.

Ann poklekla vedle postele. „Čaroději Zorandere, vím, že máte dobrý důvod mě nenávidět, ale tohle je záležitost života a smrti. Potřebuji tu knihu otevřít, neboť musím poslat zprávu. V sázce jsou životy sester. Čaroději Zorandere, prosím vás. Pokud mě k té knize nepustíte, mohou mé sestry zemřít. Vím, že jste dobrý člověk a tohle určitě nechcete.“

Vytáhl ruku zpod peřiny a ukázal na ni prstem. „Uvrhla jste mě do otroctví. Pokud se vám a vašim sestrám něco stane, můžete si to dávat za vinu sama sobě. Už jsem vám říkal, že jste porušila úmluvu a odsoudila jste své sestry k smrti. Pohráváte si s životy těch, které mám rád. Mohou zemřít, protože mi nechcete dovolit, abych jim šel na pomoc. Bráníte mi, abych mohl chránit magické předměty v Hradu. Dáváte v sázku životy lidí Střední země. Jen proto, že mě tu zdr-

žujete, mohou všichni zemřít.“

„Copak nechápete, že naše životy jsou spolu svázány? Tohle je válka proti Císařskému Rádu, ne válka mezi námi. Nechci vám nijak ublížit, jen potřebuji, abyste mi pomohl.“

Zavrčel. „Nezapomeňte, co jsem vám řekl: jeden z vás dvou, ať už vy nebo Nathan, by měl být neustále vzhůru. Pokud zjistím, že spíte a Nathan není vzhůru, aby vás mohl chránit, už se nikdy neprobudíte. Je to čestné varování přestože si ho nezasloužíte.“

Převalil se na druhou stranu a přes hlavu si přetáhl polštář.

Drahý Stvořiteli, je to co se děje skutečně naplněním proroctví, anebo se něco nesmírně pokazilo? Ann se otočila k Nathanovi.

„Nathane, myslíš, že bys s ním mohl promluvit, aby dostal rozum?“

Nathan na ni krátce pohlédl. „Říkal jsem ti, že tahle část tvého plánu je čiré šílenství. Nasadit obojek mladému muži je jedna věc, ale nasadit ho čaroději Prvního řádu je něco úplně jiného. Je to tvůj plán, ne můj.“

Zaskřípěla zuby a netrpělivě se popotahovala za šaty. „Verna má také obojek a může zemřít. Pokud zemře, zemřou i ostatní sestry.“

Nabral si plnou lžíci fazolí. „Už od začátku jsem tě od tohohle plánu odrazoval. Téměř jsi zemřela v Hradu, ale tahle část proroctví je ještě mnohem nebezpečnější. Se Zeddem jsem mluvil. Říká ti pravdu. Podle toho, co ví, jsi jeho přátele uvrhla do smrtelného nebezpečí. Pokud bude moci, zabije tě, uprchne a vydá se jim na pomoc. Ani v nejmenším o tom nepochybuj.“

„Nathane, po všech těch letech co jsme spolu, jak můžeš mluvit tak bezcitně?“

„Chceš říct, jak je možné, že po všech těch letech zajetí se proti němu stále bouřím?“

Ann odvrátila obličej a po tvářích jí začaly stékat slzy. Na poslední chvíli zadržela pláč, který se jí začal vzmáhat v hrdle.

„Nathane,“ zašeptala, „znáš mě už velmi dlouho. Viděl jsi mě někdy udělat někomu nějakou krutost? Bojovala jsem jen v případě, že jsem musela chránit životy. Viděl jsi mě snad někdy bojovat za něco jiného než za ochranu života a svobody?“

„Předpokládám, že máš na mysli svobodu všech ostatních s vý-

jimkou mě.“

Odkašlala si. „Vím, že se za to budu Stvořiteli zodpovídat, ale dělám to proto, že musím, a protože mi na tobě záleží, Nathane. Vím, co by se ti stalo ve skutečném světě. Lidé by na tebe uspořádali lov a zabili by tě, protože by ti nerozuměli.“

Nathan odsunul talíř. „Jak vidím, nikdy se nezbavíš zlozvyku omlouvat své činy dobrými pohnutkami. Chceš zůstat na hlídce jako první nebo jako druhá?“

Otočila se k němu. „Pokud tak zoufale chceš získat svobodu, co ti brání, abys na hlídce neusnul? Zedd mě zabije a ty budeš mít pokoj.“

Do pronikavých modrých očí se mu vkradl zvláštní výraz. „Chci se zbavit obojku. Jediná cena, kterou za to nejsem ochoten zaplatit, je tvůj život. Pokud bych chtěl, abys za to pykala, byla bys mrtvá už tisíckrát a ty to víš.“

„Omlouvám se, Nathane. Vím, že jsi dobrý člověk a jsem si plně vědomá, jak velikou pomoc mi poskytuješ při ochraně života. To, že tě k pomoci musím nutit, mi způsobuje bolest.“

„Nutit mě?“ rozesmál se. „Ann, ty jsi nejzábavnější ze všech žen, které jsem kdy potkal. Kdybych s tebou nebyl, přišel bych o spoustu zábavy. Která jiná žena by mi koupila meč? Nebo mi poskytla příležitost k jeho použití?

Tohle nesmyslné proroctví říká, že ho rozhněváš a v tom odvádíš opravdu dokonalou práci. Obávám se, že to funguje. Vezmu si první hlídku. Nezapomeň si důkladně prohlédnout postel. Je dost možné, že na ni seslal nějaké milé kouzlíčko. Pořád nemohu zapomenout na ty sněžné blechy.“

„Ani já ne. Pořád se ještě škrábu.“ Nepřítomně se poškrábala na krku. „Už jsme téměř doma. Při téhle rychlosti nám už cesta nebude trvat příliš dlouho.“

„Doma,“ řekl zamyšleně. „A pak nás zabiješ.“

„Drahý Stvořiteli,“ zašeptala si pro sebe. „Jakou jinou mám možnost?“

*****

Richard se opřel o opěradlo židle a zívl. Byl tak unavený, že jen stěží dokázal udržet oči otevřené. Když se protáhl a zívl, způsobilo

to, že Berdina, která seděla vedle něj, udělala to samé. Jejich zívání nakazilo i Rainu stojící na druhé straně místnosti u dveří.

Ozvalo se zaklepání a Richard vyskočil na nohy. „Vstupte!“

Dovnitř strčil hlavu Egan. „Je tady posel.“

Richard pokynul a Eganova hlava zmizela. Vstoupil ďhařanský voják v těžkém plášti páchnoucí koňským potem a udeřil se pěstí do hrudi.

„Posaď se. Vypadá to, že máš za sebou dlouhou jízdu,“ řekl Richard.

Voják si upravil bitevní sekyru, která mu visela u boku a pohlédl na židli. „Cítím se dobře, lorde Rahle. Obávám se však, že pro vás nemám nic nového.“

Richard se posadil. „Chápu. Žádná známka? Nic?“

„Ne, lorde Rahle. Generál Reibisch mi kladl na srdce, abych vám vyřídil, že dělají co mohou a že prohledávají každou píď země. Mám vás ujistit, že našim mužům nic neuniklo, ale zatím jsme nic nenašli.“

Richard si rozčarovaně povzdechl. „Dobrá. Děkuji ti. Teď si běž dát něco k jídlu a odpočiň si.“

Muž pozdravil a odešel. Týden poté co vojáci vyrazili hledat Kahlan k Richardovi každý den přijížděli poslové, kteří mu přiváželi nové zprávy. Trvalo to už čtrnáct dní, ale zprávy se neměnily. Vzhledem k tomu, že hledající armáda se rozdělila do několika skupin, posílala každá skupina do Aydindrilu svého vlastního posla. Tohle byl dnes už pátý.

Poslouchání zpráv o tom co se stalo v době, když posel opustil své vojáky, bylo jako poslouchat historii, která už proběhla. Všechno co mu poslové vykládali se už stalo. Z toho co Richard věděl, mohli Kahlan před týdnem najít a být na cestě zpátky, zatímco on stále poslouchal zprávy o neúspěchu. Stále v sobě živil naději, že Kahlan už brzy přijede.

Aby odvrátil svou mysl od nepříjemných myšlenek a aby zaplnil čas, pracoval na překladu deníku. Měl z něj stejný pocit jako z každodenních zpráv, jako by se díval na historii, která už dávno proběhla. Formě dialektu Vysoké ďharštiny, kterou byl deník psán začínal rychle rozumět víc než Berdina.

Protože znal příběh Dobrodružství Bonnie Day, založili na jeho znalosti svou práci a udělali si dlouhý seznam slov, jejichž význam objevili. Měli tak něco, s čím mohli text deníku srovnávat. Tím, jak se učil nová slova, byl Richard schopen lépe chápat význam knihy a začal rozumět slovním spojením. Tím, jak se učil další a další slova, postupovaly i jeho znalosti.

Nyní pro něj bylo jednodušší využívat k překladu deníku to, co se naučil než aby tím pověřoval Berdinu. Vysokou ďharštinu už viděl i ve spánku a mluvil jí, když se probouzel.

Čaroděj, který deník psal, nikdy neuvedl své jméno. Nešlo o oficiální záznam, ale o soukromý deník, a tak k tomu neviděl zřejmě žádný důvod. Berdina a Richard mu začali říkat Kolo, což byla zkrácená verze slova koloblicin. Ve Vysoké ďharštině toto slovo znamenalo „moudrý rádce".

Jak Richard pokračoval v překladu a chápal víc a víc z celého textu, začal před ním vyrůstat znepokojivý obraz. Kolo svůj deník psal během starobylé války díky které vyrostly Věže Zkázy v Údolí Ztracených. Sestra Verna mu kdysi řekla, že věže v údolí stojí už tři tisíce let a byly vystavěny, aby velkou válku zastavily. Nyní, když pochopil, jak zoufale se tihle čarodějové snažili věže dokončit, začal se v Richardovi vzmáhat pocit viny, neboť to byl on, kdo je zničil.

Na jednom místě deníku Kolo poznamenal, že si deníky píše už od dětství, každý rok jeden. Z toho vyplývalo, že tenhle, který měl číslo čtyřicet sedm, musel být napsán někdy v době, kdy Kolo dosáhl středního věku. Richard zamýšlel se vydat do Hradu a poohlédnout se po Kolových ostatních denících, ale v tomhle se ještě skrývalo mnoho tajemství, která neodhalil.

Kolo byl zřejmě mezi ostatními v Hradu ctěn jako moudrý a zkušený rádce. Většina čarodějů měla obě strany daru, Obnovovací i Odnímací. Jen několik mělo pouze Obnovovací. S těmi Kolo velmi soucítil a ochraňoval je. Tihle „nešťastní čarodějové", kteří měli jen Obnovovací magii, byli mnoha ostatními považováni za téměř bezmocné. Kolo se však domníval, že právě díky své neúplnosti se mohou vydat vlastní jedinečnou cestou a přimlouval se za to, aby je ostatní začali považovat za plné čaroděje.

V době, kdy Kolo žil, obývaly Hrad stovky čarodějů, žily tam

jejich rodiny, přátelé a děti. Nyní prázdné chodby byly tehdy oživlé smíchem, hovory a vtipy. Kolo se několikrát zmiňoval o Frydě, což byla asi jeho žena a o svém synovi a mladší dceři. Děti směly vstupovat jen do některých částí Hradu a musely docházet na výuku, kde se učily klasické předměty jako čtení, psaní a matematiku, ale také proroctví a používání Daru.

Ale i na obrovský Hrad, kypící životem, prací a osvětlený přítomností mnoha lidí, padl stín. Svět se zmítal ve válce.

Mezi mnoha Kolovými povinnostmi se nacházela i povinnost strážit slif. Richard si pamatoval, že mriswith v Hradu se ho ptal, jestli přichází probudit slif. Ukázal dolů do místnosti, kde našli Kolův deník a řekl, že ona už je konečně přístupná. I Kolo o slif mluvil jako o „té“ a občas se zmiňoval, že „ona“ se dívá, jak píše tento deník.

Přestože překlad z Vysoké ďharštiny byl nesmírně vysilující, pro Richarda to byla jedna z mála možností, jak se mohl zabavit. Díky překladu se postupně učili chápat Kolův styl psaní a jeho způsob, jak používal jazyk. Přeložili teprve čtvrtinu deníku, ale jejich práce se zrychlovala tím, jak se Richard učil Vysokou ďharštinu.

Richard se zaklonil a opět zívl. Berdina se k němu naklonila. „Co znamená tohle slovo?“

„Meč,“ odpověděl bez zaváhání. Pamatoval si to slovo z Dobrodružství Bonnie Day.

„Ale. Podívej se sem. Myslím, že Kolo mluví o tvém meči.“

Přední nohy židle, na které se Richard houpal, zaduněly o zem, jak se narovnal. Přisunul si knihu a kousek papíru, na který Berdina psala svůj překlad. Richard překlad prozkoumal a pak se otočil k deníku a přinutil se přečíst si to samé Kolovými slovy.

Dnes neuspěl třetí pokus o vykování Meče Pravdy. Ženy a děti pěti mužů, kteří zemřeli, se potulují chodbami a neustále pláčou. Kolik lidí ještě zemře než uspějeme nebo dokud toho úkolu nezanecháme kvůli nemožnosti jeho splnění? Výsledek může být velmi cenný, ale daň, kterou platíme, se stává příliš vysokou.

„Máš pravdu. Vypadá to, že mluví o tom, jak se snažili udělat Meč Pravdy.“

Při čtení o tom, jak při výrobě jeho meče umírali lidé, pociťoval

Richard mrazení. Vlastně se mu z toho dělalo špatně. Vždycky meč považoval za magický předmět, ale domníval se, že stačilo vzít obyčejný meč a nějaký mocný čaroděj na něj seslal kouzlo, které z meče udělalo to, čím je. Když se nyní dozvěděl, že při jeho výrobě umírali lidé, byl zděšen, že ho až dodneška považoval v podstatě jen za očarovaný kousek kovu.

Richard se zaměřil na další část deníku. Po hodině srovnávání se seznamem slov, ho on a Berdina přeložili.

Minulé noci vyslali naši nepřátelé skrze slif vrahy. Kdyby nebyl muž na stráži tak ostražitý, byli by uspěli. Až budou dokončeny věže, bude Starý Svět skutečně uzavřen a slif bude spát. Pak budeme moci všichni lépe spát kromě nešťastného muže na stráži. Dospěli jsme k závěru, že neexistuje způsob jak bychom mohli zjistit kdy přesně začnou kouzla působit, pokud vůbec začnou nebo jestli je někdo ve slif a tak strážného nemůžeme včas odvolat pryč. Až se věže probudí k životu, bude muž na stráži uzavřen spolu s ní.

„Věže," řekl Richard. „Když dokončili věže a oddělili Starý Svět od Nového, byla uzavřena i ta místnost. Proto tam Kolo zůstal. Nemohl se dostat pryč."

„Tak proč je ta místnost nyní otevřená?" zeptala se Berdina.

„Protože jsem věže zničil. Pamatuješ si, jak jsem ti říkal, že to vypadá jako by Kolová místnost byla otevřená během několika minulých měsíců? Jak byla spálená plíseň na zdech a neměla ještě čas, aby znovu vyrostla? Muselo se to stát, když jsem zničil ty věže. To po třech tisících letech odpečetilo také Kolovu místnost."

„Proč vlastně tu místnost se studnou tak pečlivě uzavřeli?"

Richard se zamyslel. „Myslím, že ta věc, slif, o které Kolo neustále mluví, žije v té studni."

„Co je to slif? Ten mriswith o tom také mluvil."

„To nevím, ale oni slif, ať už je to cokoli, nějakým způsobem využívali k cestování na jiná místa. Kolo se zmiňoval, že nepřátelé poslali skrze slif vrahy. Bojovali proti Starému Světu."

Berdina se k němu naklonila a ustrašeně snížila hlas. „Chceš říct, že tihle čarodějové mohli cestovat odsud až do Starého Světa a zpátky?"

Richard si poškrábal svědící místo vzadu na krku. „Já nevím,

Berdino. Ale připadá mi to tak.“

Berdina na něj zírala jako kdyby čekala, že začne vykazovat známky začínajícího šílenství. „Lorde Rahle, jak by to mohlo být možné?“

„Jak to mám vědět?“ Richard vyhlédl z okna. „Je už pozdě. Měli bychom jít spát.“

Berdina zívla. „To je moc dobrý nápad.“

Richard zavřel Kolův deník a vzal si ho s sebou. „Než usnu, ještě si v posteli kousek přečtu.“

*****

Tobias zíral na mriswthe na kočáru, na toho vevnitř a na ty ostatní, kteří se vmísili mezi jeho muže, na jejichž zbroji se třpytilo sluneční světlo. Byl schopen vidět všechny mriswithe; žádný nebyl neviditelný, aby mohl stát za ním a poslouchat. Když zahlédl hlavu Matky Vyznavačky v kočáru, zacloumal s ním hněv. To, že je ještě naživu, ho plnilo nenávistí a nelíbilo se mu, že mu Stvořitel zakázal, aby se jí dotkl svým ostřím.

Rozhlédl se kolem sebe aby se ujistil, že Luneta je dost blízko, aby ho slyšela, i když bude mluvit potichu.

„Luneto, celá tahle záležitost mě začíná rozčilovat.“

Pobídla svého koně, aby k němu přijel blíž, ale nepodívala se na něj pro případ, že by je sledoval některý z mriswithů. Ať už to byli Stvořitelovi poslové nebo ne, Luneta neměla šupinatá stvoření ráda.

„Ale lorde generále, říkal jste, že když k vám přišel Stvořitel a hovořil s vámi, řekl vám, že to musíte udělat. Jste velmi šťastný, že vás navštěvuje sám Stvořitel, a že můžete konat jeho vůli.“

„Myslím, že Stvořitel…“

Když dojeli na vrchol kopce, mriswith sedící na kozlíku kočáru se postavil a ukázal pařátem. „Podívejte!“ Vykřikl a ostře zasyčel.

Brogan zdvihl hlavu a uviděl veliké město rozkládající se pod nimi, za kterým se rozprostíralo jiskřivé moře. Městem tvořeným neuvěřitelným množstvím budov protékala řeka, jejíž voda se zlatavě leskla. Na řece byl ostrov, na kterém byl postaven obrovitý palác, jehož věže a střechy zářily ve slunečním světle. Tobias viděl už mnoho měst a mnoho paláců, ale něco takového ještě nespatřil. I když se mu nelíbilo, že tu je, byl ohromen.

„To je krása,“ vydechla Luneta.

„Luneto,“ zašeptal. „Minulé noci mne znovu navštívil Stvořitel.“

„Vážně, můj lorde generále? To je báječné.

Jste nesmírně šťastný, že vás navštěvuje tak často. Stvořitel s vámi musí mít velké plány.“

„Věci, které mi říká, znějí víc a víc nerozumně.“

„Stvořitel? Nerozumně?“

Broganův pohled se neochotně střetl s očima jeho sestry. „Luneto, myslím, že nastanou potíže. Myslím, že Stvořitel se zbláznil.“

Kapitola patnáctá

Když se kočár zastavil, mriswith vylezl ven a nechal dveře otevřené. Kahlan pohlédla do postranního okna a na otevřené dveře a viděla, že mriswith se zabral do hovoru. Ony dvě zůstaly samy.

„Co myslíš, že se děje?“ zašeptala. „Kde jsme?“

Adie se naklonila a vyhlédla z okna. „Drazí duchové,“ zašeptala zděšeně. „Jsme v srdci nepřátelského území.“

„Nepřátelské území? O čem to mluvíš? kde jsme?“

„V Tanimuře,“ zašeptala Adie. „Tamhle je Palác Proroků.“

„Palác Proroků! Jsi si jistá?“

Adie se napřímila. „Jsem si jistá. Před padesáti lety, když jsem byla mladší, jsem tu nějaký čas strávila.“

Kahlan se na ni nedůvěřivě podívala. „Ty jsi byla ve Starém Světě? Navštívila jsi Palác Proroků?“

„Je to už dávno, dítě a je to dlouhý příběh. Teď nemáme na příběhy čas, ale bylo to poté co mi Krvavá Církev zabila Pella.“

Jeli dlouho do noci a znovu vyrazili dřív než východ slunce oznámil nový den, ale Kahlan a Adie se za jízdy trochu vyspaly v kočáru. Muži, kteří jeli na hřbetech koní, se však moc nevyspali. Neustále je hlídal buď mriswith nebo Luneta a tak spolu během týdnů nebyly schopny promluvit víc než pár slov. Mriswithovi nevadilo, když usnuly, ale varoval je co se stane, pokud spolu začnou mluvit. Kahlan o jeho slovech nepochybovala.

Během týdnů kdy cestovali na jih se oteplilo.

„Přemýšlím, proč nás sem dovezli,“ řekla Kahlan.

Adie se naklonila k jejímu uchu. „Já přemýšlím, proč nás ještě nezabili.“

Adie vyhlédla z okna na mriswithe hovořícího s Broganem a je-

ho sestrou. „Zřejmě proto, že jsme pro ně cennější živé.“

„Jak cennější?“

„Zkus to uhodnout. Kdo je nyní jejich úhlavním nepřítelem? Když jsem se pokoušela sjednotit Střední zemi, vyslali toho čaroděje, aby mě zabil a já jsem musela uprchnout, když Aydindril padl do rukou Císařského Rádu. Kdo pro ně nyní ve Střední zemi představuje nejsilnějšího protivníka?“

Adie na ni upřela pohled bílých očí a pozdvihla obočí. „Richard.“

Kahlan přikývla. „To je jediné, co mě napadá. Začali uchvacovat Střední zemi a úspěšně se jim dařilo přemlouvat jednotlivé státy, aby se s nimi spojily. Richard změnil pravidla a zničil jejich plány tím, že státy začal nutit, aby se mu vzdaly.“

Kahlan upřeně zírala z okna. „Přestože mě mrzí, že to musím připustit, Richard nejspíš udělal jedinou věc, která se pro záchranu lidí Střední země vůbec dá udělat.“

„Jak nás mohou použít proti Richardovi?“ Adie pohladila Kahlan po koleni. „Vím, že tě miluje, ale není hloupý.“

„To není ani Císařský Řád.“

„Tak co se za tím tedy skrývá?“

Kahlan pohlédla do Adiiných bílých očí. „Viděla jsi někdy, jak Sanderiané loví horského lva? Přivážou ke stromu jehně a nechají ho, ať bečí strachy. Pak se posadí a čekají.“

„Myslíš, že jsme jehňata přivázaná ke stromu?“

Kahlan zavrtěla hlavou. „Císařský Řád je vypočítavý a krutý, ale rozhodně ne hloupý. Řád také ví, že hloupý není ani Richard. Richard nebude ochoten získat jeden život výměnou za životy všech, ale už také ukázal, že se nebojí jednat. Pokusí se ho přesvědčit, že nás dokáže osvobodit, aniž by cokoliv ztratil.“

„Myslíš, že se jim to podaří?“

Kahlan si povzdechla. „Co myslíš ty?“

„Dokud budeš naživu, udělá Richard všechno pro to, aby tě získal zpátky.“

Kahlan sledovala Lunetu, která seskočila z koně. Mriswithové odešli někam dozadu za muže v šarlatových pláštích.

„Adie, musíme uprchnout, protože Richard vyrazí nás hledat.

Řád musí s jeho příchodem počítat, protože jinak by nás už zabil.“

„Kahlan, s tímhle prokletým obojkem na krku nedokážu rozsvítit ani lampu.“

Kahlan si frustrovaně povzdechla, znovu vyhlédla z okna a viděla, že mriswithové odcházejí kamsi do temných lesů. Po chvíli se zahalili do plášťů a zmizeli.

„Já vím. Ani já nedosáhnu na svou sílu.“

„Tak jak máme uprchnout?“

Kahlan sledovala čarodějku oblečenou do pestrobarevných, hadrů, která k nim mířila. „Pokud se nám podaří přesvědčit Lunetu, aby se přidala na naší stranu, mohla by nám pomoci.“

Adie nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Neobrátí se proti svému bratrovi.“ Adiino obočí se zamyšleně svraštilo. „Ona je opravdu zvláštní. Kolem ní je něco podivného.“

„Co je na ní zvláštního?“

Adie potřásla hlavou. „Neustále se dotýká své síly.“

„Neustále?“

„Ano. Čarodějka nebo čaroděj, to je jedno, přivolají svou sílu, když ji potřebují. Ona je jiná. Z nějakého důvodu se své síly neustále dotýká. Je jí neustále obklopena stejně jako svými pestrobarevnými šaty. Je to velmi zvláštní.“

Luneta s námahou nastoupila do kočáru a obě zmlkly. Usedla proti nim a přátelsky se usmála. Zdálo se, že je v dobré náladě. Kahlan a Adie jí úsměv oplatily. Když se kočár rozjel, Kahlan se posadila tak, aby se mohla tváří opřít o okno. Neviděla žádné mriswithe, ale to nemuselo nic znamenat.

„Jsou pryč,“ řekla Luneta.

„Cože?“ zeptala se překvapeně Kahlan.

„Mriswithové jsou pryč.“ Všechny tři se zachytily držadel, neboť kočár začal poskakovat po nerovné cestě. „Řekli nám, že dál máme pokračovat sami.“

„Pokračovat kam?“ zeptala se Kahlan, která doufala, že ženu přiměje k hovoru.

Lunetiny oči zostražitěly. „Do Paláce Proroků.“ Vzrušeně se naklonila k nim. „Je to místo plné čarodějnic.“

Adie se zamračila. „My nejsme žádné čarodějnice.“

Luneta zamrkala. „Tobias říká, že jsme čarodějnice. A Tobias je lord generál. Je to velký muž.“

„Nejsme čarodějnice,“ zopakovala Adie. „Jsme ženy s Darem, který nám dal, stejně jako všechno ostatní, Stvořitel. A Stvořitel by nám nikdy nedal něco špatného, nebo ano?“

Luneta ani nezaváhala. „Tobias říká, že naši zlou magii nám dal Strážce. Tobias se nikdy nemýlí.“

Když Adie viděla, jak se na Lunetině tváři objevuje zamračený výraz, usmála se. „Samozřejmě, že ne, Luneto. Tvůj bratr vypadá jako velký a mocný muž, přesně jak ty říkáš.“ Adie si upravila šaty a přehodila nohu přes nohu. „Cítíš se být zlá, Luneto?“

Luneta se na chvilku zamyslela. „Tobias říká, že jsem zlá. Pokouší se mi pomoci k dobru a potlačit Strážcův vliv. Pomáhám mu vykořeňovat zlo, aby mohl vykonávat Stvořitelovu vůli.“

Kahlan měla pocit, že Adie nikam nemíří, až na to, že Lunetu rozhněvá, a tak změnila předmět hovoru dřív než to zašlo příliš daleko. Luneta koneckonců ovládala jejich obojky.

„Byla jsi v Paláci Proroků často?“

„Ach ne,“ řekla Luneta. „Tohle je poprvé. Tobias říká, že je to dům zla.“

„Tak proč nás tam tedy veze?“ zeptala se nedbale Kahlan.

Luneta pokrčila rameny. „Poslové nám řekli, že tam máme jet.“

„Poslové?“

Luneta přikývla. „Mriswithové. Jsou to poslové samotného Stvořitele. Říkají nám, co máme dělat.“

Kahlan i Adie upadly do ohromeného ticha. Kahlan nakonec znovu našla hlas. „Pokud je to dům zla, připadá mi velmi zvláštní, že Stvořitel chce, abychom tam jeli. Navíc se nezdá, že by tvůj bratr Stvořitelovým poslům nějak zvlášť věřil.“ Kahlan si všimla zamračených pohledů, které Brogan vrhal za odcházejícími mriswithy.

Lunetiny úzké oči se dívaly z jedné na druhou. „Tobias řekl, že bych o nich neměla mluvit.“

Kahlan si položila ruce na kolena. „Nemyslíš si snad, že by ti poslové mohli tvému bratrovi nějak ublížit, nebo ano? Chci říct, pokud je ten palác zlé místo, tak jak říká tvůj bratr…“

Shrbená žena se k ní naklonila. „Nikomu nedovolím, aby mu

ublížil. Maminka mi říkala, abych Tobiase vždycky chránila, neboť je mnohem důležitější než já. Čarodějnic je spousta, ale Tobias je jenom jeden."

„Proč ti tvá maminka –"

„Myslím, že už bychom měly být zticha," řekla Luneta nebezpečným tónem.

Kahlan se opřela o sedadlo a vyhlédla z okna. Zdálo se, že je velmi snadné Lunetu rozhněvat. Kahlan usoudila, že bude nejlepší, když na ni prozatím nebude tlačit. Na Broganovo naléhání totiž už Luneta experimentovala s ovládáním obojků a nebylo to nic příjemného.

Kahlan vyhlížela ven a dívala se na budovy Tanimury, které se míhaly za oknem. Pokoušela se představit, že Richard je tu s ní a má před sebou ten samý pohled. Díky tomu se cítila být u něj mnohem blíž a měla pocit, že jeho oči skutečně vidí to samé co její. Srdce jí přestávalo zběsile tlouci.

Drahý Richarde, nechoď mě, prosím, do téhle pasti zachraňovat. Nech mě zemřít. Zachraň namísto toho raději Střední zemi.

Kahlan už viděla mnoho velkých měst a tohle bylo stejně velké jako ta největší a nejkrásnější města ve Střední zemi. Na předměstí byly jen jednoduché chatrče, většinou jen čtyři kůly zakryté plachtou a staré oprýskané budovy, které se pomalu rozpadaly. Jak se blížili ke středu města, míjeli stále hezčí a hezčí budovy a viděli mnoho obchodů všech druhů. Míjeli několik velikých tržišť, ve kterých se pohybovaly davy lidí v různobarevných šatech.

Všude ve městě bylo slyšet neustálé dunění bubnů. Byl to pomalý rytmus, který ničil nervy. Luneta vyhlédla ven a pozorovala bubeníky, jejichž nástroje zněly hlasitěji, jak kolem nich projížděli. Kahlan poznala, že ani Lunetě se bubny nelíbí. Zpoza okna Kahlan viděla Brogana, který přijel blíž ke kočáru a i on se díky bubnům cítil nesvůj.

Všichni tři cestující v kočáře se opět zachytili držadel, neboť kočár začal kodrcat přes kamenný most. Železná kola skřípěla o kámen. Skrz okno Kahlan viděla tyčící se palác, ke kterému se přes řeku blížili.

Na obrovském nádvoří pokrytém zeleným trávníkem a lemova-

ným stromy se kočár zastavil. Muži v šarlatových pláštích všude kolem stále nehybně seděli na hřbetech koní a neudělali ani jediný pohyb, který by naznačoval, že se chystají sesednout.

V okně se náhle objevil Broganův zachmuřený obličej. „Vylez," zavrčel. Kahlan se chystala vystoupit. „Ty ne. Mluvil jsem k Lunetě. Ty zůstaň tam kde jsi dokud nedostaneš příkaz vystoupit." Zamnul si knír. „Dříve nebo později budeš moje. Pak budeš platit za své odporné zločiny."

„Mriswithové nedovolí, aby mě dostal takový ubožák jako ty," řekla Kahlan. „Stvořitel nedovolí nikomu takovému jako jsi ty, aby na mě vložil své špinavé ruce. Nejsi nic víc než špína pod Strážcovými nehty a Stvořitel to ví. Nenávidí tě."

Kahlan ucítila, že obojek jí vysílá ostrou bolest do nohou, takže se nemohla pohnout. Další vlnu bolesti ucítila v hrdle, takže nemohla ani mluvit. Lunetiny oči se nebezpečně blýskaly. Ale Kahlan už řekla všechno co chtěla.

Pokud ji Brogan zabije, Richard nebude muset jít do téhle pasti, aby ji osvobodil.

Broganovi vystoupily oči z důlků a jeho obličej měl stejnou barvu jako plášť. Zaskřípěl zuby. Náhle se po ní natáhl do kočáru. Luneta jeho ruku uchopila a předstírala, že si myslí, že toto gesto je určeno pro ni.

„Pomůžete mi ven, můj lorde generále? Celé tělo mě z té zběsilé jízdy bolí. Stvořitel ti dal opravdu mnoho síly, můj bratře. Budiž pochválena jeho slova."

Kahlan se pokoušela vykřiknout, chtěla ho dále urážet, ale nedokázala ze sebe vydat ani hlásku. Luneta jí díky obojku zabránila mluvit.

Zdálo se, že Brogan už se vzpamatoval a pomohl Lunetě vylézt ven. Už se chystal otočit zpět ke kočáru, ale pak si všiml, že se někdo objevil. Byla to žena, která mu arogantním mávnutím dala najevo, aby k ní přijel. Kahlan neslyšela, co mu žena říká, ale Brogan uchopil otěže svého koně a pokynul svým mužům, aby ho následovali.

Ahernovi řekli, aby slezl ze svého místa na kozlíku a aby šel spolu s muži Krvavé Církve. Než odešel, přátelsky se na Kahlan podíval přes rameno. Kahlan se modlila k dobrým duchům, aby ho vo-

jáci nezabili. Muži v koňských sedlech se po chvíli vydali za Broganem a Lunetou.

Když vojáci zmizeli, ranní vzduch se utišil a Kahlan cítila, že bolest vycházející z obojku na krku polevila. Znovu si s nechutí vzpomněla, že Richard měl jeden z těchto obojků také. Děkovala dobrým duchům, že nakonec pochopil, že to udělala, aby zachránila jeho život, neboť jeho Dar by ho jinak zabil. Ale obojky, které měly ona a Adie neměly na krku proto, aby jim pomohly. Nebylo to nic jiného než jiný druh pout.

Dveře kočáru otevřela mladá žena a nahlédla dovnitř. Měla na sobě přiléhavé rudé šaty, které zdůrazňovaly její dokonalou postavu. Dlouhé vlasy, které jí lemovaly obličej, byly stejně tmavé jako její oči. V přítomnosti této smyslné ženy se Kahlan začala cítit jako malá hromádka špíny.

Ženin pohled se střetl s Adiinýma očima. „Čarodějka. Možná se nám budeš hodit.“ Její vědoucí pohled se obrátil ke Kahlan. „Půjdeme.“

Bez jakéhokoliv dalšího slova se otočila a vyrazila pryč. Kahlan ucítila v zádech prudkou bolest, která ji přinutila co nejrychleji vylézt z kočáru. Když dopadla na zem, snažila se udržet rovnováhu. Adie vylezla právě včas, aby se této bolesti vyhnula. Obě dvě vyrazily co nejrychleji za ženou, dřív než jim způsobí další bolest.

Kahlan a Adie ženu po chvíli dostihly. Kahlan se cítila jako hlupák, neboť obojek kontroloval rychlost její chůze, nutil ji zrychlovat nebo zpomalovat a ta červeně oblečená ženská se mezi nimi nesla jako královna. Adie měla ve tváři kamenný výraz. Kahlan stiskla zuby a přála si, aby tu ženu mohla uškrtit.

Potkávaly další ženy a muže, kteří kolem nich spěchali za svými úkoly. Všichni byli čistí a upravení a to Kahlan připomínalo vrstvu špíny, která ji během cesty pokryla. Přesto však doufala, že jí nedovolí se vykoupat. Možná ji Richard pod vší tou špínou nepozná. Možná, že pro ni nepřijde.

Prosím, Richarde, chraň Střední zemi. Zůstaň tam, kde jsi.

Procházely zastřešenými chodníky, jejichž strany lemovaly kvetoucí stromy a keře. Pak prošly branou ve vysoké zdi. Oči strážných si je pozorně prohlédly, ale strážci neudělali žádný pohyb, aby ženu,

která je vedla, zastavili nebo aby se jí na něco zeptali. Poté co přešly přes udržovanou cestu pod rozkvetlými stromy vstoupily do veliké budovy, která rozhodně nepřipomínala krysami prolezlé vězení jaké Kahlan očekávala. Spíš to vypadalo na honosné křídlo s pokoji pro čestné hosty.

Žena v rudých šatech zastavila před vyřezávanými dveřmi zasazenými v mohutné kamenné zdi. Vzala za kliku, otevřela je a všechny tři vstoupily dovnitř. Místnost byla elegantní s těžkými bohatě vyšívanými závěsy. Na podlaze stálo několik bohatě čalouněných židlí pokrytých zlatým brokátem, mahagonový stůl a čistě povlečená postel.

Žena se otočila ke Kahlan. „Tohle bude tvůj pokoj." Na její tváři se objevil úsměv. „Chceme, abyste se tu cítily pohodlně. Dokud s vámi neskončíme, budete našimi hosty.

Pokud se pokusíte projít štítem, který nechám na dveřích a na oknech, ucítíte takovou bolest, jako byste měly zlámané ruce i nohy. To bude první varování. Pak už se vám rozhodně nebude chtít takovou věc znovu zkoušet. Nebudete chtít vědět jak vypadá druhé varování."

Ukázala prstem na Adii, ale její temné oči se stále upíraly na Kahlan. „Zkus dělat problémy a já potrestám tvou přítelkyni. I když si možná myslíš, že máš silný žaludek, ujišťuji tě, že tě přesvědčím o opaku. Rozumíš?"

Kahlan přikývla, neboť se obávala promluvit.

„Na něco jsem se ptala," řekla žena tichým tónem. Adie s křikem dopadla na podlahu. „Odpověz mi."

„Ano! Ano, rozumím. Neubližuj jí, prosím!"

Když se Kahlan k Adii naklonila, aby jí pomohla se postavit, řekla jí žena, aby tu stařenu nechala, ať se o sebe postará sama.

Kahlan se pomalu narovnala a po chvíli se postavila i Adie. Žena si kritickým pohledem Kahlan změřila od hlavy až k patě. Úsměv na ženině tváři způsobil, že se Kahlan zpěnila krev.

„Víš kdo jsem?" zeptala se žena.

„Ne."

Pozdvihla obočí. „Ale, ale, to je ošklivý chlapec. Ale když všechno uvážím, neměla bych být překvapená, že o mně Richard své

nastávající ženě nic neřekl.“

„Co by mi měl říct?“

„Jmenuji se Merissa. Teď už víš kdo jsem?“

„Ne.“

Měkce se zasmála se stejnou vyumělkovanou elegancí, s jakou byla oblečená. „To od něj opravdu není hezké, že má před svou nastávající taková sladká tajemství.“

Kahlan si přála, aby ji mohla přinutit zavřít ústa. „Jaká tajemství?“

Merissa vyhýbavě pokrčila rameny. „Když tu Richard studoval, byla jsem jedna z jeho učitelek. Strávila jsem s ním spoustu času.“ Úsměv na její tváři se rozšířil. „Strávila jsem v jeho objetí mnoho nocí. Naučila jsem ho toho velmi mnoho. Je to silný a vytrvalý milenec. Pokud jsi s ním někdy spala, tak tě jistě díky mé… milostné výuce bohatě uspokojil.“

Merissa ze sebe znovu vyrazila perlivý smích, obrátila se k odchodu a než za sebou zavřela dveře, naposledy se po Kahlan s úsměvem podívala.

Kahlan stála se stisknutými pěstmi a nehty se jí zarývaly do kůže na dlaních. Chtělo se jí křičet. Když byl Richard vzat do Paláce Proroků, měl na sobě obojek, který mu ona sama nasadila. Richard si myslel, že to je proto, že ho nemiluje. Myslel si, že ho posílá pryč a už nikdy ho nechce vidět.

Jak by mohl odolávat ženě tak krásné jako je Merissa? Neměl k tomu ani žádný důvod.

Adie ji uchopila za šaty na rameni a otočila ji k sobě. „Neposlouchej ji.“

Kahlan cítila, jak se jí oči plní slzami. „Ale…“

„Richard tě miluje. Ona tě jen pokouší. Je to krutá žena a dělá jí radost, když ti může způsobit utrpení.“ Adie zdvihla prst a vzpomínala na staré přísloví. „Nikdy nedovol krásné ženě, aby ti razila cestu, když je v jejím dohledu nějaký muž. Merissa má v dohledu Richarda. V jejím pohledu se před chvílí zračila touha. A není to touha po jeho objetí. Je to touha po jeho krvi.“

„Ale…“

Adie zavrtěla prstem. „Neztrácej kvůli ní svou víru v Richarda.

To je přesně to, co ona chce. Richard tě miluje.“

„A já budu jeho smrt.“

Se zoufalým pláčem se Kahlan vrhla Adii do náručí.

Kapitola šestnáctá

Richard si promnul oči. Přál si, aby dokázal číst rychleji, neboť deník začínal být velmi zajímavý. Jeho čtení mu však zabíralo mnoho času. Musel přemýšlet o mnoha slovech a význam několika stále ještě neznal, ale během dní se dostal až do stadia, kdy už nepřekládal, ale jednoduše četl. Kdykoliv si však uvědomil, že ve Vysoké ďharštině čte bez zvláštní námahy, začal obvykle znovu tápat.

Richarda zaujaly zmínky o Alricu Rahlovi. Zdálo se, že jeho předek nalezl řešení problému se snovými cestovateli. Byl jen jedním z mnoha, kteří pracovali na způsobu jak před nimi ochránit lidskou mysl, ale zdálo se, že jako jediný našel východisko, Richard se dočetl, že Alric Rahl poslal z D'Hary zprávu, že nad svými lidmi rozprostřel ochrannou síť, a aby byli touto sítí chráněni i ostatní, musí mu přísahat věrnost. Tímto závazkem pak budou chráněni i oni. Richard si uvědomil, že to je původ závazku D'Hařanů. Alric Rahl toto kouzlo stvořil, aby své lidi chránil před snovými cestovateli, ne aby je zotročil. Richard pocítil nad činem svého předka pýchu.

Bez dechu četl dál a naproti tomu, co znal, věřil, že se s Alricem Rahlem spojí i ostatní. Z historie však věděl, že se to nestalo. Kolo byl Alricovým řešením sice zaujat, ale přesto se tvářil skepticky. Psal, že většina ostatních čarodějů si myslí, že Alric na ně zkouší nějaký trik. Domnívají se, že jediná věc, která Rahla zajímá, je vláda nad světem. Richard si rozčarovaně povzdechl, když četl, jak Alricovi poslali zprávu, ve které Alricovi odmítli přísahat věrnost a zavázat se mu.

Zaujat zvláštním zvukem, který se ozýval venku se Richard otočil a vyhlédl z okna. Venku už byla naprostá tma. Ani si neuvědomil, že už zašlo slunce. Svíčka, kterou měl, byla už zpola vyhořelá. Zvuk,

který ho zaujal, způsobovala voda odkapávající z tajících rampouchů. Na dveře už klepalo jaro.

Díky tomu, že odtrhl své myšlenky od deníku, se v něm zase začínaly ozývat obavy o Kahlan. Poslové mu každý den přiváželi zprávy o tom, že nic nenašli. Jak to, že takhle zmizela?

„Nečeká na mě nějaký posel?“

Cara se zachmuřeným výrazem přesunula váhu na druhou nohu. „Ano,“ odsekla, „je jich tu spousta. Ale řekla jsem jim, že jsi teď příliš zaměstnán tím, že mě svádíš a nepřeješ si být rušen.“

Richard si povzdechl. „Promiň, Caro. Vím, že mi okamžitě oznamuješ, když nějaký posel přijede.“ Zahrozil jí prstem. „Musíš mě vzbudit, i kdybych spal.“

Usmála se. „Samozřejmě.“

Richard se rozhlédl po pokoji a zamračil se. „Co se stalo s Berdinou?“

Cara obrátila oči v sloup. „Už před celými hodinami ti řekla, že se půjde před svou hlídkou vyspat. Odpověděl jsi jí ‚ano, dobrou noc.‘“

Richard pohlédl zpátky na deník. „Ano, myslím, že máš pravdu.“

Znovu si přečetl pasáž, ve které se popisovalo jak se čarodějové obávali, že skrz slif k nim přijde něco, co nebudou schopni zastavit. Válka, která tehdy probíhala, byla vskutku děsivá. Obě strany tvořily různé magické věci, většinou stvoření s jediným účelem. Tak například jedna strana stvořila snové cestovatele. Druhá strana pak, pokud to dokázala, musela přijít s nějakou obranou. Překvapivé bylo zjištění, že některé z těchto nestvůr byly stvořeny z lidí – z čarodějů samotných. Takové bylo jejich zoufalství.

Den za dnem stoupaly jejich obavy, že dřív než se jim podaří dokončit věže, se k nim přes slif dostane něco neočekávaného, s čím si neporadí. Slif sama byla vytvořena jejich magií, aby jim umožnila překonávat veliké vzdálenosti a oni tak mohli snadněji útočit na nepřítele. Přestože z ní pro ně plynul velký prospěch, vzniklo z ní pro ně i veliké nebezpečí. V deníku se říkalo, že až budou věže dokončeny, slif bude spát. Richard neustále přemýšlel, co to ta slif je, a jak může spát. Také mu nebylo jasné, jak by se mohla později po válce

probudit, neboť i o tom byla v deníku zmínka.

Čarodějové usoudili, že vzhledem k nebezpečí útoku skrze slif by měly být některé nejdůležitější, nejcennější nebo nejnebezpečnější věci uschovány do bezpečí mimo Hrad. Poslední z těchto předmětů jim zabral nejvíc času a dlouho trvalo než se dostal do bezpečného útočiště. Kolo o tom napsal:

Dnes se nám podařilo díky úmorné a zdlouhavé práci mnoha z nás splnit jednu z našich největších nadějí, předměty, o které jsme se nejvíce obávali, se nám konečně podařilo zabezpečit, když jsme oznámili, že jsme byli úspěšní, zvedl se všude v Hradu oslavný křik. Někteří to až do poslední chvíle pokládali za nemožné, ale k úlevě všech se to podařilo: Chrám Větrů je pryč.

Pryč? Co je Chrám Větrů a co s ním udělali? Kolův deník však žádné vysvětlení nenabízel.

Richard se poškrábal na krku a zívl. Už nedokázal udržet oči otevřené. Bylo toho ještě tolik k přečtení, ale on potřeboval spánek, přál si, aby tu byla Kahlan a on ji mohl ochránit před snovým cestovatelem. Chtěl, aby tu byl Zedd, aby se s ním Richard mohl podělit o věci, které se naučil.

„Jdeš si lehnout a snít o mně?“ zeptala se Cara.

Richard se usmál. „Jako vždycky. Probuď mě, jestli –“

„Jestli přijede posel. Ano, myslím, že už jsi to říkal.“

Richard přikývl a vyrazil ke dveřím. Cara ho uchopila za ruku.

„Lorde Rahle, oni ji najdou. Bude v bezpečí. Dobře si odpočiň. Hledají ji přece D‘Hařané a ti tě nezklamou.“

Richard jí stiskl ruku a začal odcházet. „Nechal jsem tu ten deník, takže až se Berdina probudí, může pokračovat v práci.“

Když došel do svého pokoje, který byl nedaleko, zívl a promnul si oči. Jediné, co udělal než si lehl bylo, že si sundal boty a přetáhl si přes hlavu pás s Mečem Pravdy, který položil na židli. Navzdory svému strachu o Kahlan za několik vteřin usnul.

Zdál se mu hrozný sen o tom, co se s ní stalo, když ho probudilo hlasité zaklepání. Ospale se převil na záda. Dveře se rozlétly a do místnosti vniklo světlo. Uviděl Caru, která měla v ruce lampu. Došla až k jeho posteli a rozsvítila i lampu, kterou měl na stole.

„Lorde Rahle, vstávej. Vstávej.“

„Jsem vzhůru.“ Posadil se. „Co se děje? Jak dlouho jsem spal?“

„Asi čtyři hodiny. Berdina celou tu dobu pracovala na knize a něco ji úplně rozrušilo. Chtěla tě vzbudit, abys jí s tím pomohl, ale já jsem jí to nedovolila.“

„Tak proč mě tedy budíš? Dorazil další posel?“

„Ano. Je tu nový posel.“

Richard měl chuť si znovu lehnout. Poslové ještě nepřinesli žádnou novinku.

„Lorde Rahle, vstaň. Tenhle posel má nové zprávy.“

Richarda okamžitě přešlo spaní, jako kdyby mu vedle hlavy zazněl zvon. Přehodil nohy přes okraj postele a ve spěchu si natáhl boty. „Kde je?“

„Právě ho přivádějí.“

Vzápětí nato vstoupil Ulic, který podpíral nějakého muže. Voják vypadal, jako by za sebou měl několikatýdenní jízdu. Stěží se dokázal udržet na nohou.

„Lorde Rahle, přináším vám zprávu.“ Richard mladému vojákovi pokynul, aby se posadil na okraj postele, ale ten mávl odmítavě rukou a raději pokračoval. „Něco jsme našli. Generál Reibisch mi řekl, abych vám zdůraznil, že se nemáte vyděsit. Její tělo jsme nenašli, takže musí být stále naživu.“

„Co jste našli!“ Richard si uvědomil, že se třese.

Muž sáhl pod koženou uniformu a něco vytáhl. Richard si to vzal a rozbalil to, aby si mohl prohlédnout, co to je. Byl to šarlatový plášť.

„Našli jsme stopy po boji. Ležela tam asi stovka mrtvol, které měly tohle na sobě.“ Vytáhl něco dalšího, a podal to Richardovi.

Richard to rozbalil. Byl to kousek tmavomodré látky se čtyřmi zlatými výšivkami na každé straně.

„Luneta,“ řekl bez dechu. „Tohle je Lunety.“

„Generál Reibisch vám vzkazuje, že se tam odehrála bitva. Našli jsme mnoho mrtvých členů Krvavé Církve. Stromy v celém okolí byly vyvrácené a spálené ohněm, jako by někdo v bitvě používal magii. Našli jsme i mnoho spálených těl.

Našli jsme pouze jediné tělo, které nepatřilo ke Krvavé Církvi. Byl to D‘Hařan. Velký muž s jediným okem a jizvou na místě druhé-

ho.“

„Orsk! To je Orsk! Byl Kahlaninym strážcem!“

„Generál Reibisch vám vzkazuje, že jsme nenašli ani známku toho, že by ona nebo kdokoliv jiný byl zabit. Zdá se, že se zuřivě bránili, ale pak je zajali.“

Richard uchopil vojáka za paži. „Mají stopaři nějakou představu, kterým směrem se vydali?“ Richard měl vztek sám na sebe, že se nevydal na cestu s generálem Reibischem. Kdyby tam byl, už mohl být Kahlan na stopě. Teď jim může zabrat celé týdny, než její věznitele dostihnou.

„Generál Reibisch vám vzkazuje, že stopaři jsou si téměř jistí, že se vydali na jih.“

„Jih? Jih?“ Richard si byl jist, že Brogan bude chtít se svou kořistí prchnout do Nicobary. Vzhledem k tolika mrtvým musel Gratch bojovat opravdu zuřivě. Museli zajmout i jeho.

„Stopaři tvrdí, že naprostou jistotu nemají, neboť se to stalo už dávno. Stopy byly zaváté a sníh teď navíc začal tát, takže mají ztíženou práci. Generál Reibisch je však přesvědčen, že se vydali na jih a celá jeho armáda Brogana pronásleduje.“

„Jih,“ zamumlal Richard. „Jih.“

Prsty si prohrábl vlasy a pokoušel se přemýšlet. Brogan raději uprchl než aby se s Richardem spojil proti Řádu. Krvavá Církev se spojila s Císařským Řádem. Císařský Řád vládne Starému Světu. Starý Svět je na jihu.

Generál Reibisch ji stopuje na jih – hledá jeho královnu. Jih.

Co to říkal ten mriswith v Hradu?

Královna tě potřebuje, bratře bez šupin. Musíš jí pomoci.

Pokoušeli se mu pomoct. Jeho přátelé mriswithové se mu pokoušeli pomoct.

Richard zdvihl pás s mečem a přetáhl si jej přes hlavu. „Musím jít.“

„Půjdeme s tebou,“ řekla Cara. Ulic přikývl na souhlas.

„Tam, kam jdu já, vy jít nemůžete. Po dobu mé nepřítomnosti tady na všechno dohlédněte.“ Otočil se k vojákovi. „Kde máš koně?“

Voják ukázal. „Tudy ven a na dalším nádvoří. Ale je velmi unavený.“

„Stačí, když mě donese do Hradu.“

„Do Hradu!“ Cara mu stiskla rameno. „Proč jdeš do Hradu?“

Richard se jí vytrhl. „Je to jediný způsob, jak se do Starého Světa dostanu včas.“

Chtěla se ho začít vyptávat, ale on už vyrazil ven a vydal se chodbou. Ostatní spěchali za ním, aby ho dostihli. Slyšel za sebou cinkot zbraní a zbroje, ale nezpomalil. Snažil se přemýšlet a neposlouchal Cařiny výkřiky.

Jak to má provést? Je to vůbec možné? Musí být. Dokáže to.

Richard vyrazil ven ze dveří, zastavil se jen na chvilku a pak se obrátil směrem k nádvoří, kde voják říkal, že nechal svého koně. Zastavil se, když v temnotě uviděl jeho temnou siluetu. Zpocené zvíře před ním uskočilo, protože ho neznalo, ale Richard ho pohladil po čenichu a vyskočil do sedla.

Když uchopil otěže, slyšel zdálky Berdinu, která k němu běžela a křičela.

„Lorde Rahle! Počkej! Sundej si ten plášť!“ V okamžiku, kdy se Berdina mávající Kolovým deníkem objevila, pobídl Richard koně. Neměl na ni čas. „Lorde Rahle! Musíš si sundat ten plášť mriswithů!“

Ani omylem, pomyslel si. Mriswithové jsou jeho přátelé.

„Počkej! Lorde Rahle, poslouchej mě!“ Kůň přešel do cvalu a černý plášť vlál za Richardem. „Richarde! Svlékni ho!“

Pohár jeho trpělivosti během týdnů nečinného čekání přetekl. Zoufale toužil začít něco dělat. Jeho touha najít Kahlan pohřbila všechny ostatní myšlenky.

Berdinin hlas přehlušil dusot kopyt. Vítr mu nadouval plášť, palác mu mizel v temnotě a pak ho pohltila noc.

*****

„Co tu děláte?“

Brogan se otočil za hlasem. Sestru, která za ním stála, neslyšel přicházet. Byla to starší žena s dlouhými bílými vlasy vzadu sepnutými sponou. Zamračil se. „Co je vám do toho?“

Spráskla ruce. „No vzhledem k tomu, že tohle je náš palác a vy jste tu host, je mi do toho celkem dost. Zejména proto, že jste na místě, kam máte zakázáno chodit.“

Brogan se na ni znechuceně podíval. „Máte vůbec představu, s kým vlastně mluvíte?“

Pokrčila rameny. „Řekla bych, že s nadutým důstojníkem, který má falešnou představu o vlastní důležitostí. Je příliš namyšlený než aby poznal, že kráčí po tenkém ledě.“ Pohodila hlavou. „Uhodla jsem?“

Brogan k ní přistoupil. „Jsem Tobias Brogan, lord generál Krvavé Církve.“

„Ale, ale,“ opáčila. „To na mě opravdu udělalo dojem. Přesto si však nevzpomínám, že bych řekla ‚nesmíte navštívit Matku Vyznavačku, pokud ovšem nejste lord generál Krvavé Církve‘. Máte pro nás jen takovou cenu, jakou se rozhodneme vám dát. Budete dělat jen to, co vám řekneme.“

„Co vy řeknete mně? Mě pověřuje úkoly sám Stvořitel!“

Rozesmála se. „Stvořitel! Vidím, že o sobě máte pěkně vysoké mínění. Jste součástí Císařského Řádu a budete dělat, co vám řekneme.“

Brogan měl chuť tuhle drzou ženskou rozsekat na tisíc kousků. „Jak se jmenujete?“ zavrčel.

„Sestra Leoma. Myslíte, že si to ten váš ptačí mozeček dokáže zapamatovat? Měl jste rozkaz zůstat i se svými vojáčky v kasárnách. Tak se tam koukejte vrátit a ať vás tu znovu nechytím. Jinak poznáte co to znamená překračovat mé rozkazy.“

Dřív než mohl Brogan hněvivě vybuchnout, sestra Leoma se obrátila k Lunetě. „Dobrý večer, má drahá.“

„Dobrý večer,“ řekla Luneta podezřívavým hlasem.

„Chtěla bych si s tebou promluvit, Luneto. Jak už asi víš, tohle je obydlí čarodějek. Ženy s Darem jsou tu vysoce ceněny. Ten tvůj lord generál pro nás nemá žádnou cenu, ale někoho s tvými schopnostmi bychom mezi sebou uvítaly. Ráda bych ti nabídla, aby ses k nám připojila. Byla bys tu ve velké vážnosti. Měla bys odpovědnost a respekt.“ Mrkla na Lunetino ošacení. „Také bychom měly dohlédnout na to, aby ses lépe oblékla. Nemáš zapotřebí nosit tyhle špinavé hadry.“

Luneta si své barevné šaty přitiskla úžeji k tělu a přistoupila blíž k Broganovi. „Jsem věrná svému lordu generálovi, je to velký muž.“

Sestra Leoma se pousmála. „Ano, jsem si jistá, že je.“

„A vy jste prolhaná žena,“ řekla Luneta. Její hlas získal nebezpečný podtón. „Říkala mi to maminka.“

„Sestra Leoma?“ řekl Brogan. „To jméno si zapamatuji.“ Dotkl se trofejního pouzdra na svém opasku. „Můžete Strážci vyřídit, že si vás budu pamatovat. Jména prokletých nikdy nezapomínám.“

Na Leomině tváři se objevil pobavený úsměv. „Až budu příště se svým Mistrem hovořit v podsvětí, vaše slova mu vyřídím.“

Brogan uchopil Lunetu za loket a zamířil ke dveřím. Až se sem příště vrátí, dostane co chce.

„Musíme si promluvit s Galterem,“ řekl Brogan. „Už mám těch nesmyslů dost. Brzy přijde čas zatáhnout sítě.“

Luneta se prstem dotkla spodního rtu. „Ale lorde generále, Stvořitel ti přece nařídil, abys jednal podle přání těchhle žen. Řekl ti, že jim máš dát Matku Vyznavačku.“

Brogan kráčel dlouhými kroky vpřed. „Co ti o těchhle ženách říkala maminka?“

„No… říkala… že jsou špatné.“

„Jsou prokleté.“

„Ale lorde generále, i Matka Vyznavačka je přece prokletá. Proč by ji Stvořitel dával těmhle ženám, pokud jsou také prokleté?“

Brogan na ni obrátil oči. Ve slabém světle viděl, jak na něj překvapeně pohlíží. Jeho ubohá sestra nemá dost rozumu, aby si všechno domyslela.

„Copak to není jasné, Luneto? Stvořitel se díky svému zrádnému jednání sám odhalil. On je ten, kdo stvořil Dar. Pokoušel se mě obelstít. Nyní je jen na mně, abych očistil svět od zla. Každý, kdo má Dar, musí zemřít. Stvořitel sám je prokletý.“

Luneta obdivně vykřikla. „Maminka vždycky říkala, že jsi stvořen pro veliké činy.“

*****

Poté co položil zářící kouli na stůl, zastavil se Richard před velkou tichou studnou uprostřed místnosti. Co jen má udělat? Co je vlastně slif a jak ji má přivolat?

Obcházel kolem stěn, které studnu ohraničovaly, díval se dolů do temnoty, ale nic neviděl.

„Slif!“ zavolal nakonec do bezedné díry. Odpověděla mu jen ozvěna vlastního hlasu. Richard přecházel tam a zpátky, škrábal se na hlavě a zoufale se snažil vymyslet, co má udělat. V těle se mu ozval známý pocit oznamující přítomnost někoho jiného. Zastavil se a pohlédl na mriswithe stojícího u dveří.

„Královna tě potřebuje, bratře bez šupin. Musssíš jí pomoci. Přivolej slif.“

Richard na temné šupinaté stvořené nepřívětivě pohlédl. „Vím, že mě potřebuje! Jak mám přivolat slif?“

Mriswithova ústa se roztáhla v tom, co zřejmě mělo být úsměvem. „Jsssi první po třech tisssících letech, kdo ssse narodil sss mocí ji probudit. Už jsssi přece rozbil štít, který ji věznil. Musssíš použít sssvou moc. Přivolej slif sssvým Darem.“

„Svým Darem?“

Mriswith přikývl a jeho ještěrčí oči se upíraly na Richarda. „Přivolej ji sssvým Darem.“

Richard se od mriswitha otočil a přistoupil zpátky ke kamenné zdi ohraničující jámu. Pokoušel si vzpomenout, jak svůj Dar používal v minulosti. Vždycky to byla instinktivní záležitost. Nathan mu řekl, že právě to je způsob, jak v něm magie pracuje, neboť je válečný čaroděj: v případě potřeby přichází ke slovu instinkt.

Nyní nastal případ potřeby a on se musí pokusit svůj Dar využít.

Richard nechal svůj instinkt, aby přivolal chladné centrum moci v jeho těle. Nepokoušel se vyvolat sílu, ale doufal, že díky tomu, že ji potřebuje, přijde sama.

Zvedl do vzduchu pěsti a zvrátil hlavu dozadu. Nechal své instinkty, aby ho ovládly. Nic jiného nechtěl. Nechal v sobě padnout všechny zábrany. Nesnažil se přemýšlet o tom, co má dělat, jednoduše měl před sebou cíl a snažil se ho dosáhnout.

Potřeboval slif.

Vyrazil ze sebe tichý hněvivý výkřik.

Pojď ke mně!

Vrhl do tohoto volání co nejvíc síly. Mezi jeho pěstmi začalo zářit světlo. Věděl, že představuje jeho volání, cítil to a rozuměl tomu. Věděl také, co má udělat. Mezi zápěstími se mu pomalu otáčela měkce zářící hmota jako magická pouta svazující mu ruce a do nich

přitékala nová a nová pulzující síla.

Když cítil, že nahromaděná moc dosáhla svého vrcholu, spustil ruce dolů. Se zavytím se světelná koule snesla do temné jámy.

Během toho jak klesala, osvětlovalo její světlo kameny kolem sebe. Světelný prstenec se stával menší a menší a vytí s rostoucí vzdáleností postupně zanikalo, až nakonec už nebylo slyšet ani vidět nic.

Richard se naklonil přes kamennou zeď, upřeně se díval do bezedné propasti, ale všechno bylo tiché a temné. Jediné, co slyšel, bylo jak se on sám třese. Narovnal se a přes rameno se ohlédl. Mriswith ho sledoval, ale nezdálo se, že by mu chtěl nějak pomoci. Vše, co bylo potřeba udělat, bylo na Richardovi. Doufal, že to bude stačit.

V tichosti Hradu, v klidu hor a mrtvých kamenů tyčících se nad ním zaznělo vzdálené hřmění.

Hřmění života.

Richard se nahnul přes zeď, pohlédl dolů, ale nic neviděl. Přesto však něco cítil. Kameny pod jeho nohama se chvěly. Kamenný prach se začal vznášet v nehybném vzduchu.

Richard znovu pohlédl do studny a uviděl odraz. Studna se začínala plnit – neplnila se však vodou, ale něčím, co stoupalo vzhůru neuvěřitelnou rychlostí. Slyšel řvaní mučeného vzduchu, který se díky této rychlosti trhal. Rachot rostl s tím, jak se ta věc postupně blížila.

Richard co nejrychleji odstoupil od zdi studny. Byl si jist, že ta věc vyrazí ze studny a prorazí stropem. Nic, co se pohybovalo takhle rychle, se nemohlo zastavit včas. Tahle věc se však včas zastavila.

Všechno náhle ztichlo. Richard pomalu přistoupil blíž a sledoval zvláštní výjev, který se mu naskytl. Nad hranou kamenné zdi obklopující studnu se pomalu kýval kovově zářící hrb. Podivná hmota se začala pomalu protahovat a tvarovat a poněkud připomínala vodu, až na to, že v tomto případě o žádnou vodu nešlo. Lesklý povrch odrážel všechno kolem, stejně jako dobře vyleštěná zbroj a probíhala na něm hra světelných paprsků, jak se ta podivná věc pomalu pohybovala.

Richarda napadlo, že to vypadá úplně přesně jako oživlá rtuť.

To, co bylo vidět nad studnou, pokračovalo ve svém tvarování a dávalo vzniknout hranám, plochám, záhybům a křivkám. Po chvíli se objevila ženská tvář. Richard si vzpomněl, že je načase začít opět dýchat. Teď už chápal, proč Kolo mluvil o slif jako o „té“.

Tvář si ho po chvíli všimla. Vypadala jako socha vyrobená ze stříbra – až na to, že se pohybovala.

„Pane,“ řekla mohutným hlasem, který duněl po místnosti. Její rty se během řeči nepohybovaly, ale potěšeně se usmívaly. Na stříbrném obličeji se objevil zvědavý výraz. „Volal jsi mě? Přeješ si cestovat?“

Richard přistoupil ještě blíž. „Ano. Cestovat. Přeji si cestovat.“

Znovu se objevil potěšený úsměv. „Tak pojď. Budeme cestovat.“

Richard si z rukávů oprášil kamenný prach, který se mu na nich usadil, jak se rukama opíral o studnu. „Jak? Jak budeme… cestovat?“

Stříbrné obočí se překvapeně srazilo nad kořenem nosu. „Ty jsi ještě necestoval?“

Richard zavrtěl hlavou. „Ne. Ale teď musím. Potřebuji se dostat do Starého Světa.“

„Aha. Tam jsem byla už mnohokrát. Pojď a vyrazíme.“

Richard zaváhal. „Co mám udělat? Co chceš, abych udělal?“

Stvoření vytvořilo ruku a dotklo se vrcholku zdi kolem studny. „Vstup do mne,“ řekl hlas dunící celou místností. „Vezmu tě tam, kam potřebuješ.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

Obličej se zamračil. „Jak dlouho? Odsud až tam. Tak dlouho. Já jsem dlouhá dost. Už jsem tam byla.“

„Ptám se na dobu… hodiny? Dny? Týdny?“

Zdálo se, že slif nerozumí. „Ostatní, kteří se mnou cestovali, o tomhle nikdy nemluvili.“

„Takže to asi moc dlouho netrvá. Ani Kolo se o tom nikdy nezmiňoval.“ Čtení deníku bylo občas nepříjemné tím, že Kolo nepokládal za nutné vysvětlovat to, co on a jeho lidé pokládali za běžnou znalost. Jeho deník neměl nikoho učit, ale jen poskytovat informace.

„Kolo?“

Richard ukázal na kosti. „Neznám jeho jméno. Říkám mu Ko-

lo.“

Obličej se naklonil a pohlédl přes zeď. „Nepamatuji si, že bych něco takového už viděla.“

„Víš, on je mrtvý. Předtím takhle nevypadal.“ Richard usoudil, že bude lepší jí nevysvětlovat kdo Kolo byl, neboť by si na něj mohla vzpomenout a zmátlo by ji to. Nepotřeboval z její strany žádné emoce, potřeboval se jen dostat ke Kahlan. „Spěchám. Ocenil bych, kdybychom si mohli pospíšit.“

„Přistup blíž, abych mohla určit, jestli můžeš cestovat.“

Richard přistoupil až ke zdi a klidně stál, zatímco se jeho čela dotkla rtuťovitá ruka. Na chvilku ucukl. Byla teplá. Očekával, že bude studená. Znovu se uklidnil a nechal stříbrnou dlaň, aby mu přejela po čele.

„Můžeš cestovat,“ řekla slif. „Máš obě vyžadované stránky. Ale jestli jsi jako tohle, zemřeš.“

„Co myslíš tím jako tohle?“

Rtuťovitá ruka se natáhla a ukázala na jeho meč, ale byla velmi opatrná, aby se k němu příliš nepřiblížila. „Tento magický předmět je neslučitelný s životem ve slif. Pokud se do mne dostane takováhle magie, skončí ve mě i každý život, který tam s ní je.“

„Chceš říct, že ho tady musím nechat?“

„Pokud chceš cestovat, ano, jinak bys zemřel.“

Richardovi se příliš nechtělo zanechat tu Meč Pravdy nehlídaný zvláště poté, co zjistil, kolik mužů, kteří měli rodiny, zemřelo při jeho výrobě. Přetáhl si přes hlavu pás s mečem a díval se na pochvu, kterou držel v rukou. Přes rameno se ohlédl na mriswitha, který ho pozoroval. Mohl by svého přítele požádat, aby mu meč pohlídal.

Ne. Nemohl na nikoho vložit odpovědnost spojenou s hlídáním něčeho tak nebezpečného a mocného. Odpovědnost za Meč Pravdy náležela pouze jemu a nikomu jinému.

Richard vytáhl meč z pochvy. Místností zaznělo studené zazvonění oceli a pomalu odumřelo. Vlna magie meče začala zachvívat celým jeho tělem.

Zvedl ostří a po celé délce si ho prohlédl. V dlani cítil zlatá písmena slova pravda, vyražená na rukojeti. Co má udělat? Potřebuje se dostat ke Kahlan. Meč však musí být během jeho nepřítomnosti v

bezpečí.

Jeho instinkty mu napověděly.

Otočil meč hrotem k zemi a uchopil jílec oběma rukama. Silou, umocněnou magií, kterou doprovázela bouře hněvu, zarazil meč do podlahy.

Pokropila ho sprška kamenných úlomků a prachu a meč se až po jílec zanořil do jednoho z obrovitých kamenných bloků, které tvořily podlahu. I když sundal ruce z jílce, stále v sobě cítil magii meče. Přestože meč opustil, magie v něm stále zůstávala, neboť byl pravým Hledajícím.

„Jsem stále spojen s magií meče. Cítím v sobě jeho sílu. Je nebezpečné i to?“

„Ne. Smrtelné je pouze to, co tu magii tvoří. Magie sama o sobě ti neublíží.“

Richard vyskočil na kamennou zeď a pocítil náhlý strach. Ne. Musí to udělat. Není jiná možnost.

„Bratře bez šupin.“ Richard se otočil k mriswithovi, který ho oslovil. „Nemáš žádnou zbraň. Vezmi si tohle.“ Hodil Richardovi svůj nůž se třemi ostřími. Zbraň zasvištěla vzduchem a Richard ji chytil za rukojeť. Po obou stranách čepele byly záštity chránící ruku, která zbraň držela. Richard se s touto zbraní cítil překvapivě dobře. Zdálo se, že je prodloužením jeho paže.

„Již brzo ti bude zpívat yabree.“

Richard přikývl. „Děkuji ti.“

Na mriswithově tváři se pomalu rozlil úsměv.

Richard se otočil ke slif. „Nevím, jestli dokážu na dostatečně dlouhou dobu zadržet dech.“

„Už jsem ti říkala, že jsem dost dlouhá, abych dosáhla tam, kam chceš docestovat.“

„Ne, tak jsem to nemyslel. Chci říct, že potřebuji vzduch.“ Ukázkově se nadechl a vydechl. „Musím dýchat.“

„Můžeš dýchat mě.“

Naslouchal jejímu hlasu odrážejícímu se ozvěnou místností. „Cože?“

„Abys během cesty přežil, musíš dýchat mě. Jestliže cestuješ poprvé, budeš se asi bát, ale musíš to tak dělat. Ti, kteří to nedělají,

ve mně zemřou. Neboj se. Když mě budeš dýchat, udržím tě naživu. Až se dostaneme na místo určení, musíš mě vydechnout a začít dýchat vzduch. Budeš se toho bát asi stejně, jako se bojíš mě dýchat, ale musíš to udělat nebo zemřeš.“

Richard se na ni nedůvěřivě díval: Dýchat tuhle rtuť? Dokáže se přimět udělat něco takového?

Musí se dostat ke Kahlan. Je v nebezpečí. Musí to udělat. Nemá jinou možnost.

Richard polkl a pak se pečlivě zhluboka nadechl. „Dobře, jsem připraven vyrazit. Co mám udělat?“

„Nedělej nic. Všechno zařídím já.“

Paže z tekutého stříbra se natáhla a objala ho. Zvedla ho ze zdi a ponořila ho do stříbrné pěny.

Richard měl náhlou vizi: vzpomněl si na paní Rencliffovou vrhající se do chladné zpěněné vody.

Kapitola sedmnáctá

Dveře se otevřely a Verna v prudkém světle lampy zamrkala. Měla pocit, že má srdce až v krku. Na Leomin návrat se jí zdálo příliš brzy. Už teď se však celá třásla a z očí jí stékaly slzy. A to dnes ještě Leoma ani nezačala se zkouškou bolesti.

„Pojď sem," řekla Leoma někomu.

Verna se posadila a uviděla malou hubenou ženu vstupující do dveří. „Přece po mně nechcete, abych dělala tohle," odsekl důvěrně známý hlas. „Nechci uklízet její pokoj. To není součást mé práce!"

„Musím tu s ní pracovat a z toho zápachu jsem už téměř oslepla. Takže tu koukej pořádně uklidit nebo tě tu s ní zamknu, aby ses naučila patřičnému respektu k sestrám."

Žena si něco zamumlala, vstoupila do místnosti a s sebou si nesla těžké vědro zpěněné vody. „Je to nechutné," prohlásila. „Nechutné jako ona sama." Se zaduněním postavila vědro na podlahu. „Odporná sestra temnot."

„Prostě to tady pořádně vytři a hoď sebou. Mám tady spoustu práce."

Verna vzhlédla a pohlédla na Millie, která na ni zírala. „Millie…"

Verna odvrátila tvář, ale ne dost včas, aby se vyhnula Milliinu plivanci. Hřbetem ruky si otřela slinu z tváře.

„Ty prašivá zrůdo. To pomyšlení, že jsem ti věřila. To pomyšlení, že jsem tě ctila jako Prelátku. A ty jsi po celý ten čas sloužila Bezejmennému. Doufám, že tu shniješ. Tohle místo páchne tvou nechutnou přítomností. Doufám, že tě tady zazdí, aby tě už nikdy nikdo –"

„Dost," řekla Leoma. „Ukliď tady co nejrychleji, abys mohla

odejít od její odporné přítomnosti.“

Millie znechuceně zavrčela. „To pro mě nebude dost včas.“

„Nikdo z nás nemá radost, že musí být ve stejné místnosti s někým tak zlým jako je ona, ale mým úkolem je ji vyslechnout a v tomhle zápachu se nedá pracovat.“

„Ano, sestro, udělám to pro vás. Jste pravá sestra světla a nemáte zapotřebí ten zápach snášet.“ Millie na Vernu znovu plivla.

Verna neměla daleko k pláči, neboť ji hryzalo pomyšlení, že Millie si o ní myslí takové hrozné věci. Bylo jí jasné, že takhle o ní smýšlejí všichni. A ona neměla možnost jak jim sdělit pravdu. Její mysl byla tak rozervaná zkouškami bolesti, že už ani ona sama téměř nevěřila ve svou nevinu. Možná byla opravdu chyba být věrná Richardovi. Je to koneckonců pouhý muž.

Až Millie skončí s úklidem, Leoma znovu začne. Slyšela svůj vzlykot nad svou bezmocností. Když to Leoma uslyšela, usmála se.

„Vylij také ten nočník,“ řekla Leoma.

Millie si znechuceně odfrkla. „Dobře, dobře. Nemám z toho žádnou zvláštní radost, ale co se dá dělat.“

Millie postavila vědro s pěnící vodou blíž k Vernině posteli a přistoupila k přetékajícímu nočníku. Zadržela dech, uchopila ho a vynesla ho z místnosti, přičemž ho držela co nejdál od sebe.

Poté co odešla, Leoma promluvila. „Všimla sis něčeho nového?“

Verna zavrtěla hlavou. „Ne, sestro.“

Leoma pozdvihla obočí. „A co bubny? Už je není slyšet.“

Verna si to náhle také uvědomila. Bubnování muselo skončit, když spala.

„Víš, co to znamená?“

„Ne, sestro.“

„To znamená, že Císař už je blízko a brzy dorazí. Možná zítra. Bude chtít výsledky našeho malého experimentu. Dnes v noci se vzdáš svého závazku k Richardovi nebo se budeš zodpovídat samotnému Jagangovi. Tvůj čas vypršel. Přemýšlej nad tím zatímco tu bude Millie uklízet.“

Millie, mumlající kletby, se vrátila s prázdným nočníkem. Postavila jej do vzdálenějšího rohu a začala uklízet. Namočila rýžák do

vody a začala drhnout podlahu. Přitom se postupně propracovávala k Verně.

Při pohledu na vodu si Verna olízla rozpraskané rty. Přestože ve vodě byly mýdlové bubliny, nemohla odolat. Přemýšlela, jestli by se stihla napít dřív než ji Leoma zastaví. Nejspíš ne.

„Tohle bych neměla dělat," mumlala si Millie pro sebe, ale dost nahlas na to, aby ji ostatní dvě slyšely. „Už tak mám dost práce s uklízením prorokových pokojů. Nelíbí se mi, že musím uklízet pokoje takového šílence. Myslím, že je načase, aby tu práci začal dělat někdo mladší. Je to divný člověk. Proroci jsou všichni divní, to tedy ano. Warrena nemám o nic raději než toho minulého."

Verna se při zmínce o Warrenovi téměř rozplakala. Tolik jí chyběl. Přemýšlela, jestli se o něj dobře starají. Leoma na její nevyřčenou otázku odpověděla.

„Ano, je trochu zvláštní. Ale zkoušky s obojkem ho přimějí, aby se vzpamatoval. Dohlédnu na to."

Verna odvrátila pohled od Leomy. Ona mučí i jeho. Ach, drahý Warrene.

Millie na kolenou si během drhnutí podlahy přitáhla vědro blíž k Verně. „Nedívej se na mě. Nelíbí se mi, když se na mě dívá někdo tak prašivý jako jsi ty. Celá se třesu, jako by se na mě díval Bezejmenný sám."

Verna sklopila zrak. Millie ponořila rýžák do vědra a potopila ho velmi hluboko, aby se umyl. Mezitím se ohlédla přes rameno.

„Už brzo budu hotová. Sice ne tak brzy, jak by se mi líbilo, ale dost brzy. Pak budete mít tuhle prokletou sestru sama pro sebe. Doufám, že k ní nebudete moc milá."

Leoma se usmála. „Dostane, co si zaslouží." Millie vytáhla ruce z pěnící vody. „To je dobře." Jednou svraštělou rukou šťouchla Vernu do stehna. „Uhni! Jak mám pořádně umýt podlahu, když tady sedíš a svýma špinavýma nohama se dotýkáš země?"

Poté co Millie svou ruku stáhla, ucítila Verna, že jí u stehna leží něco pevného.

„Ten Warren je také prase. Má ve svém pokoji hrozný nepořádek. Byla jsem tam dnes ráno a páchlo to tam skoro tak jako tady."

Verna si položila ruce na vnější strany nohou a pak si je podstr-

čila pod stehna, jako by si tak chtěla pomoci s vyplněním Milliina požadavku. Její prsty nahmataly něco tvrdého a tenkého. Nejprve její zmatená mysl nebyla schopna rozpoznat, co to je. Pak jí to však došlo.

Byla to dakra.

Srdce jí začalo vzrušeně tlouct. Svaly se jí napjaly. Vzrušením dokázala stěží dýchat.

Millie jí náhle znovu plivla do tváře a přinutila ji sklopit zrak. „Nedívej se na mě pořád! Koukej radši na podlahu."

Verna si uvědomila, že Millie si musela všimnout jejích široce rozevřených očí.

„Jsem hotová," prohlásila a narovnala se. „Pokud nechcete, abych umyla i ji. To mě ale ani nenapadne. Nehodlám se téhle zlé ženské dotýkat."

„Vem si své vědro a zmiz," řekla Leoma se zjevnou netrpělivostí.

Verna svírala dakru tak pevně až se jí roztřásly prsty. Srdce jí bušilo tak silně až se jí zdálo, že jí rozerve hruď.

Millie bez ohlédnutí odešla. Leoma za ní zavřela dveře.

„Máš poslední možnost, Verno. Pokud budeš pořád vzdorovat, pohraje si s tebou císař. A mohu ti slíbit, že v tom případě si budeš raději přát, abys spolupracovala se mnou."

Pojď blíž, pomyslela si Verna. Pojď blíž.

Ucítila jak jejím tělem projela první vlna bolesti. Odtáhla se co nejdál a odvrátila se od Leomy. Pojď blíž.

„Koukej se posadit a dívat se na mě, když s tebou mluvím."

Verna nijak nereagovala a zůstala v poloze v jaké byla. Doufala, že to Leomu přinutí, aby k ní přistoupila. Na takovouhle vzdálenost nemohla nic dělat. Leoma by ji dokázala srazit k zemi dřív než se k ní dostane. Musí k ní přijít.

„Řekla jsem posaď se!" Na podlaze zaduněly Leominy kroky.

Drahý Stvořiteli, přiveď ji, prosím, blíž ke mně.

„Podívej se na mě a řekni mi, že se vzdáváš svého závazku k Richardovi. Musíš se ho zřeknout, aby císař mohl vstoupit do tvé mysli. On pozná kdy se svého závazku vzdáš, takže se nepokoušej lhát."

Další krok. „Dívej se na mě, když s tebou mluvím!“

Další krok. Za vlasy ji uchopila ruka a zdvihla jí hlavu. Byla už dost blízko, ale Verninými pažemi projížděla bolest, takže nemohla zvednout raku. Ach, drahý Stvořiteli, dej ať nezačne trýznit mé ruce. Ať začne s nohama. Ruce potřebuji.

Namísto nohou jí však nesnesitelná bolest začala vystřelovat do paží. Verna se vší silou pokusila zvednout ruku s dakrou. Ani se nepohnula. Prsty se jí roztřásly bolestí.

Navzdory snaze se její těžce zkoušené prsty rozevřely a dakra z nich vypadla.

„Prosím,“ vzlykla, „nech tentokrát mé nohy na pokoji. Zapřísahám tě, netrýzni mé nohy.“

Leoma svírající ji za vlasy, mrštila její hlavou dozadu a udeřila ji do tváře. „Ruce, nohy, to je jedno. Poddáš se.“

„K tomu mě nedonutíš. Nepodaří se ti to a…“ Verna už nestihla říct nic víc, neboť dostala další úder.

Ničivá bolest jí přeskočila do nohou, které se jí začaly nekontrolovatelně třást. Paže ji sice také ještě bolely, ale mohla s nimi alespoň pohybovat. Rukou začala slepě šátrat po posteli a hledat dakru.

Nahmatala ji palcem. Její prsty se sevřely kolem chladné kovové rukojeti.

Sebrala všechnu sílu, která v ní ještě zbývala a zabořila dakru Leomě do stehna.

Leoma vykřikla a pustila Verniny vlasy.

„Klid!“ Přikázala Verna. „Vězí v tobě má dakra. Zůstaň v klidu.“

Jedna ruka si pomalu ohmatala nohu, ze které trčela rukojeť zbraně. „Snad si nemyslíš, že to bude fungovat?“

Verna polkla a zadržela dech. „Mám takový dojem, že to brzy zjistíme, že ano? Já nemám co ztratit. Ty ano – svůj život.“

„Buď opatrná, Verno nebo budeš litovat, že jsi na něco takového vůbec pomyslela. Vytáhni ji a já na to celé zapomenu. Jen ji vytáhni.“

„Nemyslím, že tohle je moudrá rada, má vážená poradkyně.“

„Ovládám tvůj obojek. Stačí mi zablokovat tvůj Han. Pokud mě přinutíš to udělat, budeš svého činu velmi litovat.“

„Vážně, Leomo? No, myslím, že bych ti měla říct, že na své dvacetileté výpravě jsem se toho naučila o používání dakry spoustu. Přestože je pravda, že skrze Rada'Han můžeš zablokovat mou sílu, měla bys dobře rozvážit dvě věci.

Za prvé, i když zablokuješ můj Han, nestihneš to udělat tak rychle, abys mi zabránila vyvolat alespoň malou částečku mé síly. Ze zkušenosti mohu říct, že mi to bude stačit. I nepatrný dotek Hanu ti způsobí okamžitou smrt.

Za druhé, na to, abys můj Han zablokovala, se s ním musíš spojit skrze obojek. Díky tomu získáš schopnost s ním manipulovat, nemyslíš, že když se pokusíš můj Han zablokovat tím, že se ho dotkneš, dodá to dakře sílu, aby tě zabila? Sama si nejsem jistá, ale ze své strany, což je strana, která drží rukojeť, mohu prohlásit, že jsem ochotná to zkusit. Co myslíš? Uspořádáme na toto téma malý experiment, Leomo?"

Ve slabě osvětlené místnosti se rozhostilo dlouhé ticho. Verna cítila jak jí buší krev ve spáncích. Ticho nakonec slabým hlasem přerušila Leoma. „Ne. Co chceš, abych udělala?"

„Tak za prvé ze mě sundáš ten Rada'Han. Potom, vzhledem k tomu, že jsem tě jmenovala svou poradkyní, si trochu promluvíme – potřebuji od tebe pár rad."

„Poté co ti sundám obojek ze mě vytáhneš tu dakru a až pak ti řeknu, co budeš chtít vědět."

Verna pohlédla do Leominých zděšených očí. „Nejsi v pozici, aby sis mohla klást podmínky. Skončila jsem v téhle místnosti, protože jsem byla příliš důvěřivá. Dakra zůstane tam, kde je, dokud s tebou neskončím. Pokud neuděláš, co ti říkám, nemáš pro mě živá žádnou cenu. Rozumíš tomu, Leomo?"

„Ano," zazněla odevzdaná odpověď.

„Tak začněme."

*****

Ohromující rychlostí vystřelil vpřed jako šíp a přesto se pohyboval pomalu jako želva na klidné hladině za měsíčné noci. Necítil ani žár ani chlad. Před očima se mu míhalo světlo a temnota spojené v jediný obraz. Všude kolem sebe cítil přítomnost slif, nadýchl se a přijal ji do své duše.

Bylo to povznášející.

Pak to náhle skončilo.

Kolem něj vybuchly střípky obrazů. Stromy, kameny, hvězdy, měsíc. Tento pohled ho naplnil hrůzou.

Dýchej, řekla mu.

Ta myšlenka ho naplnila strachem. Ne.

Dýchej, řekla mu.

Vzpomněl si na Kahlan, na to, že potřebuje jeho pomoc a zhluboka vydechl a oprostil se od přítomnosti slif ve svém nitru.

S úlevou nasál vzduch.

Kolem něj bylo tisíce zvuků – hmyz, ptáci, netopýři, listí ve větru, všechno bzučelo, šumělo, cinkalo – a způsobovalo mu bolest.

Přátelská paže ho postavila na kamennou zeď a jednotlivé obrázky nočního světa se v jeho mysli složily jako mozaika. Viděl mriswithy všude kolem v temném lese za kamennými ruinami kolem studny. Pár jich sedělo na kamenech, několik jich stálo kolem zbytků sloupů. Zdálo se, že jsou s touto starou rozpadající se stavbou nerozlučně spjati.

„Děkuji ti, slif."

„Jsme tam, kam jsi se chtěl dostat," řekla a její hlas zněl ozvěnou v nočním vzduchu.

„Budeš… tady, až budu chtít znovu cestovat?"

„Pokud jsem vzhůru, jsem vždy připravena cestovat."

„Kdy spíš?"

„Když mi řekneš, pane."

Richard přikývl, i když z toho nebyl moc moudrý. Pohlédl do noci a sestoupil se stěny ohraničující studnu. Věděl, že je v lese. Ne díky tomu, co viděl, ale pro to, co cítil. Byl to Hagenský les, přestože byl zřejmě na místě, které bylo mnohem hlouběji v srdci hvozdu než které kdy navštívil. Tohle místo nikdy neviděl. Podle hvězd dokázal určit směr k Tanimuře.

Z okolí k ruinám přicházelo mnoho mriswithů. Mnozí ho míjeli s pozdravem „vítej, bratře bez šupin." Když k němu došli, udeřili ostřími svých zbraní do té, kterou držel v ruce, což vydávalo zvláštní zvonivý zvuk.

„Ať ti tvé yabree brzy zazpívá, bratře bez šupin," řekl každý.

Richard neznal patřičnou odpověď, a tak řekl pouze „děkuji.“

Jak se kolem něj mriswithové shromažďovali a cinkali o jeho zbraň, byl zvonivý zvuk, který to způsobovalo, pokaždé delší a celou paží mu procházely příjemné vibrace. Když pak přicházeli další mriswithové, napřahoval k nim svou zbraň, aby jim toto gesto usnadnil.

Richard pohlédl na vycházející měsíc a na postavení hvězd. Byl časný večer a na západě mělo nebe stále ještě růžový nádech. Aydindril opustil uprostřed noci. Tohle nemůže být stejná noc. Musí to být další noc. Cestováním strávil téměř celý den.

Pokud to nebyly dva dny. Nebo tři. Nebo měsíc, či snad rok. Nebyl si jistý. Věděl jen, že to zabralo minimálně jeden den. Měsíc měl stejnou velikost. Možná to skutečně byl pouze jeden den.

Nechal dalšího mriswitha, aby udeřil do jeho yabree. Někteří mriswithové zatím vcházeli do slif. Stálo jich tam velmi mnoho a čekali, až na ně dojde řada. Vždy po chvíli vystoupil na zeď studny další a ponořil se do lesknoucí se rtuti.

Richard cítil jak yabree vysílá do jeho těla vlny tepla. Usmál se nad zpívajícím zvukem zbraně, tichou písní příjemnou pro jeho uši.

Pak ucítil náhlou nutnost, která přátelskou píseň přerušila.

Zastavil nejbližšího mriswitha. „Kam mám jít?“

Mriswith ukázal svým yabree. „Ona tě tam vezme. Zná cestu.“

Richard se vydal směrem, který mu ukázal mriswith. V temnotě u pobořené zdi čekala nějaká postava. Ve zpěvu jeho yabree se skrývala jasná pobídka ke spěchu.

Postava nebyl mriswith, ale žena. Navzdory měsíčnímu světlu si pomyslel, že ji poznává.

„Dobrý večer, Richarde.“

Ustoupil o krok zpátky. „Merissa!“

Potěšeně se usmála. „Jak se má můj student? Je to už dlouho, co jsme se viděli naposled. Doufám, že se máš dobře a že tvé yabree pro tebe zpívá.“

„Ano,“ opáčil. „Zpívá o nutnosti.“

„Královna.“

„Ano! Královna. Potřebuje mě.“

„Jsi tedy připraven jí pomoci? Jsi připraven ji osvobodit?“

Poté co přikývl, se otočila a vedla ho mezi ruinami. Když procházeli rozbitými dveřmi, připojilo se k nim několik mriswithů. Skrze díry ve zdech dovnitř svítilo měsíční světlo. Když ve zdech přestaly být škvíry, rozsvítila v dlani plamen a pokračovala v cestě. Richard ji následoval nahoru po schodech a potom chodbou. Vše vypadalo, jako by zde po tisíce let nikdo nebyl.

Když došli do obrovské komnaty, přestalo být světlo v její dlani dostačující. Merissa plamenem zapálila pochodně po obou stranách a osvětlila tak rozlehlou místnost. Nad nimi byly opuštěné balkóny pokryté prachem a pavučinami, které shlížely na bazén v podlaze, jehož břehy byly vydlážděny. Kdysi bílé dlaždice byly nyní ztmavlé nánosy a špínou a dno bazénu bylo pokryto blátem. Strop nad ním byl uprostřed otevřený a dovnitř nahlížely hvězdy.

Mriswithové, kteří šli s nimi, přistoupili blíž. Když ho obcházeli, každý z nich udeřil svým yabree do jeho. Příjemný zvuk rozechvíval jeho vnitřní centrum síly.

„Tohle je obydlí královny," řekl jeden. „Můžeme k ní přicházet a když se narodí mladí, mohou odejít, ale královna sama toto místo opustit nemůže."

„Proč?" zeptal se Richard.

Dopředu postoupil další mriswith a natáhl ruku. Když přišla do kontaktu s něčím neviděným, objevil se štít, který začal zářit měkkým světlem. Světelný štít kopíroval tvar dómu až na to, že na vrcholku neměl otvor. Mriswith stáhl ruku a štít se stal opět neviditelným.

„Čas staré královny minul a ona zemřela. My všichni jsme jedli její tělo a z poslední snůšky mladých povstala nová královna. Nová královna k nám zpívá skrz yabree a říká nám, že bude mít mnoho mladých. Pro naši novou královnu nastal čas ustavit novou kolonii.

Velká bariéra je stržena a slif se probudila. Nyní musíš pomoci královně, abychom mohli založit nová teritoria."

Richard přikývl. „Ano. Potřebuje být volná. Cítím její potřebu. Naplňuje mne zpěvem. Proč jste ji neosvobodili?"

„Nemůžeme. Stejně jako byla nezbytná tvá přítomnost ke zničení věží a k probuzení slif, jen ty můžeš královnu osvobodit. Musí se to stát dřív než získáš dvě yabree, která pro tebe obě budou zpívat."

Provázen instinktem Richard došel ke schodům na straně. Cítil, že štít je silnější u základny. Zlomen tedy musel být na vrcholku. K hrudi si tiskl yabree a kráčel po kamenných schodech. Pokoušel si představit jak báječné by muselo být, kdyby měl tyto zbraně dvě. Měkký zpěv ho uklidňoval, ale královnina potřeba ho nutila jít dál. Mriswithové zůstali dole, ale Merissa ho následovala.

Richard kráčel jistě, jako by tudy už předtím někdy šel. Schody vedly ven a pak spirálovitě nahoru podél trosek sloupů. Měsíční světlo tvořilo mezi poničenými kameny strašidelné stíny.

Nakonec došli na vrchol malé kruhovité pozorovací věže, po jejíchž stranách se tyčily pilíře na vrcholcích zdobené poničenými chrliči. Zdálo se, že kdysi stály tyto pilíře kolem celého dómu. Z výšky se mohl Richard otvorem ve střeše podívat dovnitř. Mohutné sloupy podpírající střechu připomínaly krápníky.

Merissa v rudých šatech, což byla jediná barva, ve které ji Richard vídal už od doby kdy ho učila, se k němu přitiskla blíž a tiše pohlédla do ztemnělých prostorů.

V bazénu Richard cítil královnu, která ho volala a žádala ho, aby ji osvobodil. Zpěv jeho yabree zesílil.

Napřáhl ruku a vznesl žádost ke své síle. Pak napřáhl druhou paži a svým yabree ukázal dolů spolu s prsty druhé ruky. Ocelová ostří se chvěla a vibrovala silou, která z něj vycházela.

Ostří yabree začala zvonit a tento zvuk stále zesiloval až se zdálo, že křičí sama noc. Byl to velmi bolestivý zvuk, ale Richard mu nedovolil utichnout. Přivolával ho znovu a znovu. Merissa se odvrátila a zakryla si uši. Vzduch se chvěl příšerným jekem.

Štít se začal otřásat a vyzařovat paprsky světla. Na jeho povrchu se začaly objevovat světelné trhliny. Po mohutném otřesu se štít rozbil. Jeho jednotlivé části připomínající rozbité sklo spadly do bazénu a svítily jako padající hvězdy.

Yabree ztichlo a noc byla znovu klidná.

Zezdola se vynořilo mohutné tělo, které se otřáslo, aby se zbavilo vody a bláta. Rozpřáhla se obrovská křídla, jako by si královna chtěla vyzkoušet jejich sílu a pak se s mohutným máváním vznesla do vzduchu. Mocnými údery trhala vzduch a přistála na hraně otvoru ve střeše. Její paráty se zasekly do spár mezi kameny, aby udržela

rovnováhu. Částečně složila svá nově vyzkoušená křídla a pak začala lézt k věži, na které stáli Richard a Merissa. Jistými, pomalými pohyby posunovala masu svého těla stále nahoru, drápy se zachytávala ve spárách a v trhlinách kamene.

Nakonec se zastavila a houpala se na mohutném pilíři vedle Richarda jako salamandr vyhřívající se na kládě. V jasném měsíčním světle Richard uviděl, že její tělo má stejně rudou barvu jako Merissiny šaty. Richard se nejprve domníval, že vidí rudého draka, ale teď si mohl díky větší blízkosti všimnout rozdílů.

Její nohy a paže byly daleko svalnatější než dračí a byly pokryty menšími šupinami, které mnohem víc připomínaly šupiny mriswithů. Na hřbetě měla od hlavy až k ocasu řadu mohutných ostnů. Na vrcholku hlavy u základny několika mimořádně dlouhých trnů byl výčnělek, na kterém chyběly šupiny, které jí zřejmě vypadaly během spánku.

Královnina hlava se pomalu otáčela a cosi hledala. Napůl rozloženými křídly pomalu drásala noční vzduch. Něco chtěla.

„Co hledáš?“ zeptal se Richard.

Hlava se k němu obrátila a on ucítil závan jejího dechu, který měl zvláštní zápach. Nějak ho to přimělo vycítit její přání mnohem akutněji. Díky pachu dokázal pochopit, že řekla, „přeji si jít na tamto místo.“

Otočila hlavu za pilíře ven do noci. Z hrdla se jí vydralo dlouhé hluboké zavrčení, které rozechvělo okolní vzduch. Královnin pach Richardovi stále zaplňoval chřípí a on pohlédl do noci směrem, kterým se dívala královna.

Vzduch se chvěl a před Richardem začala vyrůstat jakási představa. Královna znovu zavrčela a představa se stala jasnější. Vznikl obraz, který Richard poznal – byl to Aydindril. Richard jako by se na něj díval skrz hustou mlhu. Viděl budovy města, Palác Vyznavačů, a když královna znovu zavrčela a zjasnila tak představu, která se před ním tyčila na nočním nebi, uviděl i Čarodějův Hrad stojící na kopci.

Její hlava se k němu znovu natočila a vydechla další oblak pachu, který však měl tentokrát jiný význam než poprvé: „jak se na to místo dostanu?“

Richard se usmál, neboť ho těšilo, že je schopen rozumět jejím

myšlenkám. Zaplnila ho radost z toho, že jí může pomoci.

Napřáhl paži, ze které vyšlehl světelný záblesk osvětlující slif. „Tudy. Ona tě tam vezme."

Královna opatrně roztáhla křídla, odrazila se a doplachtila ke slif. Richard pochopil, že nedokáže příliš dobře létat. Mohla svá křídla využívat, aby jí pomáhala v pohybu, ale až do Aydindrilu by nedokázala doletět. Aby se tam mohla dostat, potřebovala pomoc. Královna složila křídla a vstoupila do slif. Živoucí rtuť ji pohltila a rudá královna byla pryč.

Richard se usmíval potěšením, neboť yabree mu zpívalo v ruce a vysílalo mu do těla příjemné záchvěvy.

„Uvidíme se dole, Richarde," řekla Merissa. Ucítil, jak ho náhle zezadu uchopila za krk a silou svého Hanu ho svrhla s věže.

Richard v pádu instinktivně rozpřáhl ruce a pokusil se zachytit za okraj otvoru ve střeše, do které padal. Jeho prsty se za okraj křečovitě zachytily a nohy se mu mrskaly nad propastí hlubokou alespoň sto stop. Yabree, které upustil, zazvonilo při úderu na kameny hluboko pod ním. V návalu paniky cítil, jako by se probouzel do noční můry.

Píseň byla pryč. Bez yabree se jeho mysl začala rychle probouzet. Otřásl se hrůzou, když si uvědomil, co právě udělal a co se s ním nejspíš v následujících chvílích stane.

Merissa se naklonila, aby na něj viděla a seslala na něj ohnivý blesk. Richard se co nejvíc přitiskl ke kamenům a plameny ho jen tak tak minuly. Věděl však, že Merissa už podruhé stejnou chybu neudělá.

Richard zoufale hledal pod okrajem otvoru něco, čeho by se mohl zachytit. Jeho prsty nahmataly jedno z podpůrných kamenných žeber. Se zoufalou snahou dostat se pryč od Merissy k němu sešplhal a dostal se tak do krytu kulovité střechy. Hned vzápětí otvorem proletěl další blesk, který se zasyčením zmizel v bazénu pod ním. Richardovo chřípí se naplnilo pachem kouře.

Ruku přes ruku, poháněn strachem nejen z Merissy, ale také z výšky pod ním, začal šplhat po žebroví dolů. Merissa začala sestupovat po schodech. Jak jeho sestup pokračoval, bylo žebroví stále kolmější až bylo zhruba v polovině výšky stavby téměř vertikální.

Sténal námahou a bolely ho prsty. Richard to však vnímal jen napůl, neboť horečně přemýšlel. Jak mohl být tak hloupý? Co si myslel, že dělá? V jediném bolestivém okamžiku mu všechno došlo.

Plášť mriswithů.

Vzpomněl si na Berdinu, která za ním běžela, v ruce měla Kolův deník a křičela na něj, aby si ten plášť sundal. Vzpomněl sis že v deníku se píše jak nejen Kolo a ostatní čarodějové, ale i jejich nepřátelé, tvořili magické předměty, které dokáží měnit lidi tak, aby jim daly určité vlastnosti jako například sílu a odolnost nebo moc soustředit světelný paprsek do ničivého bodu nebo schopnost vidět i v noci na velké vzdálenosti.

Plášť mriswithů musí být jedna z těchto věcí, užívaná k tomu, aby čarodějům dala schopnost stát se neviditelnými. Kolo poznamenal, že mnoho z těchto předmětů mělo nepříznivý vliv na charakter svého nositele a postupně měnilo tvar lidského těla. Mohlo to být také tak, že samotní mriswithové byli vytvořeni nepřítelem.

Drazí duchové, co všechno svým činem způsobil? Co to provedl? Musí se toho pláště zbavit. Berdina se ho pokoušela varovat.

Čarodějovo třetí pravidlo. Rozum je ovládán vášněmi. Tak vášnivě chtěl vyrazit za Kahlan, že přestal používat zdravý rozum a nenaslouchal Berdininu varování. Jak jen se mu nyní podaří zastavit Řád? Díky své hlouposti Řádu sám pomohl.

Richard se pevněji zachytil žebrování, neboť to směřovalo již téměř kolmo dolů. Ještě deset stop.

Ve dveřích se objevila Merissa. Uviděl blesk řítící se místností. Pustil se, dopadl na zem a přál si, aby mohl padat rychleji. Hlasité praskání blesku mu zraňovalo uši a magická střela mu prosvištěla těsně nad hlavou. Musí se od Merissy dostat pryč. Musí utíkat.

„Setkala jsem se s tvou nastávající, Richarde."

Richard ztuhl. „Kde je?"

„Pojď ke mně a promluvíme si o tom. Povyprávím ti, jakou mám radost, když ji slyším křičet."

„Kde je!"

Celým prostorem zaduněl Merissin smích. „Přímo tady, můj žáku. Přímo tady v Tanimuře."

Richard v náhlém hněvu vyslal blesk. Osvětlil komnatu a zamí-

řil tam, kde viděl Merissu stát naposled. Vzduchem se rozletěly kamenné úlomky provázené pachem dýmu. Ani moc nepřemýšlel jak dokázal takovou věc udělat. Nutnost.

„Proč! Proč jí chceš ublížit?“

„Ale Richarde, já přece nechci ublížit jí. Chci ublížit tobě. Její bolest způsobí bolest i tobě. Je to jednoduché. Díky ní uvidím tvou krev.“

Richard se rozhlížel kolem sebe. „Proč chceš mou krev?“

Hned, jakmile dokončil otázku, se sklonil a vyrazil kupředu.

„Protože jsi všechno zničil. Uzavřel jsi mého vládce v podsvětí. Mohla jsem být odměněna. Mohla jsem získat nesmrtelnost. Já jsem svůj díl dohody dodržela, ale ty jsi všechno zničil.“

Do zdi hned za Richardem se s vytím zarazil černý výboj. Používala Odnímací magii. Byla čarodějkou s nepředstavitelnou mocí a dokázala určit, kde se Richard nachází. Mohla ho vycítit. Tak proč tedy její střely ani jednou nenašly cíl?

„Co je však ještě horší,“ řekla a prstem se dotkla zlatého kroužku, který měla provlečený spodním rtem, „kvůli tobě musím sloužit tomu praseti Jagangovi. Nemáš představu, jaké věci se mnou dělá. Nemáš představu co všechno přinutil dělat mě. A to všechno kvůli tobě! Všechno kvůli tobě, Richarde Rahle! Ale já tě přinutím za to zaplatit. Přísahala jsem, že se vykoupu v tvé krvi a svůj slib dodržím.“

„A co na to řekne Jagang? Rozzlobí se na tebe, když mě zabiješ.“

Za ním vybuchl oheň a přinutil ho ukrýt se za sloupem.

„S tím si nedělej starosti. Teď, když jsi udělal, co jsme po tobě chtěli, nemáš už pro snového cestovatele žádnou cenu. Za odměnu mi dovolil s tebou naložit podle mého přání. A já si přeji s tebou navždy skoncovat.“

Richard si uvědomil, že před ní nedokáže uprchnout. I kdyby ho od ní dělila zeď, ona ho svým Hanem vycítí.

Znovu si vzpomněl na Berdinu, ale když sahal po svém plášti, aby ho strhl, zarazil se. Merissa ho nebude schopna vycítit, pokud bude zahalen magickým pláštěm. Ale magie pláště byla silou, která tvořila mriswithy.

Kahlan byla zajatcem. Merissa řekla, že její bolest způsobí bolest i jemu. Nemohl jim dovolit, aby Kahlan ublížili. Neměl na výběr.

Zahalil se pláštěm a zmizel.

Kapitola osmnáctá

„To je poslední z nich, přísahám.“

Verna se upřeně dívala do očí ženy, kterou znala po sto padesát let. Srdce ji bolelo. Neznala ji dost dobře. Bylo zde mnoho těch, které neznala dost dobře.

„Co Jagang zamýšlí udělat s Palácem Proroků?“

„Až na svou schopnost snového cestovatele nemá žádnou jinou sílu, kterou by se lišil od obyčejného člověka.“ Leomě se třásl hlas, ale pokračovala. „Využívá ostatních, zvláště těch, kteří mají Dar, aby plnili jeho přání. Chce využít naše znalosti, aby odhalil proroctví, které ho přivede k vítězství. Pak se podle něj bude řídit, aby se toto proroctví naplnilo.

Je velmi trpělivý. Trvalo mu téměř dvacet let než dobyl Starý Svět. Po celou tu dobu vylepšoval svou schopnost vstupovat do myslí druhých a shromažďoval informace, které potřeboval.

Nejede sem jen proto, aby využil proroctví ve sklepeních, ale chce také udělat z Paláce Proroků svůj domov. Ví o kouzlu, které palác obklopuje. Umístil zde své vojáky, aby vyzkoušel, zda kouzlo funguje i na ty, kteří nemají Dar a zda na ně nemá negativní vliv. Přichází, aby se tu usadil a dobyl zbytek světa. Na tomto místě bude žít dost dlouho, aby se mu to s pomocí tohoto proroctví podařilo.

Jakmile se mu všechny země podrobí, bude vládnout světu stovky let a upevňovat obruče své tyranie. Ještě žádný člověk se nepostavil před tak velký úkol. Pokud zde bude žít, bude jako vládce téměř nesmrtelný.“

„Co ještě mi můžeš říci?“

Leoma zdvihla ruce. „Nic. Řekla jsem ti všechno. Necháš mě jít, Verno?“

„Polib svůj prsteníček a žádej Stvořitele o odpuštění.“

„Cože?“

„Vzdej se Strážce. Je to tvá jediná naděje, Leomo.“

Leoma zavrtěla hlavou. „To nemohu udělat, Verno. Nejde to.“

Verna neměla času nazbyt. Bez jakéhokoliv dalšího slova přivolala svůj Han. V Leominých očích jako by zazářilo světlo a její tělo dopadlo mrtvé na podlahu.

Verna tiše kráčela na konec prázdné chodby k pokoji sestry Simony. Měla radost, že bez obojku dokáže svobodně manipulovat s Hanem a zlomila štít na dveřích. Opatrně, aby Simonu nevyděsila, zaklepala a pak otevřela dveře. Ze vzdáleného kouta zaslechla Simonin pláč.

„Simono, tady Verna. Nemusíš se bát, drahá.“

Simona ze sebe vyrazila zoufalý výkřik. „Přichází! Přichází!“

Verna vytvořila v dlani malý plamínek. „Já vím. Nejsi blázen, sestro Simono. On opravdu přichází.“

„Musíme uprchnout! Musíme odsud pryč,“ vykřikla. „Prosím, musíme odsud dřív než sem dorazí. Vstupuje do mých snů a pokouší mne. Jsem tak vyděšená.“ Začala si líbat prsteníček.

Verna vzala třesoucí se ženu do náručí. „Simono, pozorně mě poslouchej. Znám způsob, jak se můžeš před snovým cestovatelem zachránit. Mohu tě dostat do bezpečí. Můžeme odsud zmizet.“

Žena se zarazila a zamrkala na Vernu. „Ty mi věříš?“

„Ano. Vím, že říkáš pravdu. Ale i ty mi musíš věřit, když ti říkám, že znám magii, která tě před snovým cestovatelem ochrání.“

Simona si otřela slzy z umouněných tváří. „Je to vůbec možné? O jakou magii jde?“

„Pamatuješ si na Richarda? Na toho mladíka, kterého jsem přivedla?“

Simona s úsměvem přikývla a přitiskla se k Verně. „Kdo by mohl zapomenout na Richarda? Problémy a radost v jednom balení.“

„Teď mě poslouchej. Kromě Daru má Richard i magii, kterou zdědil po svých předcích, kteří bojovali s dávnými snovými cestovateli. Je to magie, která ho před nimi chrání. Chrání také každého, kdo mu přísahá věrnost. Právě z toho důvodu bylo kouzlo původně vytvořeno – aby lidem umožnilo bojovat se snovými cestovateli.“

Její oči se rozšířily. „To nemůže být možné – aby pouhá věrnost vyvolala takhle mocnou magii.“

„Leoma mě zamkla v pokoji na druhém konci chodby. Vložila mi na krk obojek a mučila mě zkouškou bolesti, aby zlomila mou vůli a přinutila mě zříci se Richarda. Řekla mi, že snový cestovatel chce vstupovat do mých snů stejně jako to dělá s tebou, ale má věrnost k Richardovi mu v tom brání. Funguje to, Simono. Nevím sice jak, ale funguje to. Jsem chráněna před snovým cestovatelem. Ty na tom můžeš být stejně.“

Sestra Simona si odhodila z tváře několik pramínků šedých vlasů. „Verno, nejsem blázen. Chci se zbavit obojku, který mám na krku. Chci utéct před snovým cestovatelem. Musíme odsud pryč. Co po mně vlastně chceš?“

Verna si k sobě malou ženu přitiskla. „Pomůžeš nám? Pomůžeš uprchnout i zbytku sester světla?“

Simona se rozpraskanými rty dotkla prsteníčku. „Přísahám na svou oddanost Stvořiteli.“

„Pak přísahej oddanost i Richardovi. Musíš se mu zavázat.“

Simona se odsunula, poklekla a dotkla se čelem podlahy. „Přísahám věrnost Richardovi. Svěřuji mu svůj život v naději, že mou duši přijme po smrti Stvořitel do své náruče.“

Verna Simoně pokynula, aby se posadila. Rukama se dotkla jejího Rada‘Hanu. Nechala do něj vtéci svůj Han a spojila se s ním. Obojek praskl a dopadl na zem.

Simona radostně vykřikla a vrhla se Verně kolem krku. Verna ji něžně pohladila po zádech. Věděla, jaká je to radost zbavit se obojku.

„Simono, musíme jít. Máme před sebou spoustu práce a málo času. Potřebuji tvou pomoc.“

Simona si otřela slzy. „Jsem připravená. Díky, Prelátko.“

U výstupních dveří zajištěných mohutným štítem Verna a Simona spojily své Hany. Štít byl seslán třemi sestrami a přestože Verna měla moc, která se rovnala moci tří sester, bylo by pro ni samotnou velmi těžké štít zlomit. Se Simoninou pomocí štít snadno odstranila.

Dva strážní před dveřmi se po dvou zubožených zajatkyních udiveně ohlédli. Zkřížili kopí.

Verna jednoho ze strážných poznala. „Walshi, ty mě znáš, tak

nám ustup z cesty.“

„Vím, že jste byla usvědčena jako sestra temnot.“

„Tomu ty ale nevěříš.“

Zmateně se na ni podíval. „Proč si to myslíte?“

„Protože kdybych skutečně byla sestrou temnot, nezdržovala bych se nějakým mluvením, ale jednoduše bych tě zabila.“

Chvíli její sdělení zvažoval. „Pokračujte.“

„Jsme ve válce. Císař chce uvrhnout svět pod svou železnou pěst. Využívá skutečné sestry temnot jako Leomu a novou Prelátku Ulicii. Znáš je a znáš také mne. Komu věříš?“

„No… nejsem si moc jistý.“

„Dobrá, pokusím se tě tedy přesvědčit. Pamatuješ si na Richarda?“

„Samozřejmě. Je to přítel.“

„Richard bojuje s Císařským Řádem. Přišel čas, aby sis vybral stranu, na které chceš stát. Musíš se rozhodnout právě tady a právě teď. Richarda nebo Řád.“

Stiskl rty a bylo na něm vidět, že v duchu svádí velkou bitvu. Nakonec sklonil zbraň k podlaze. „Richarda.“

Oči druhého strážného se dívaly střídavě na Walshe a na Vernu. Náhle pozdvihl zbraň s výkřikem, „Řád!“

Verna už byla připravena. Než se jí stihlo dotknout ostří zbraně, byl voják vržen zpátky takovou silou, že když narazil do zdi, roztříštila se mu lebka. Jeho mrtvé tělo dopadlo na podlahu.

„Myslím, že jsem si vybral správně,“ řekl Walsh.

„To si vsaď. Teď musíme najít všechny pravé sestry světla a loajální mladé čaroděje, abychom odsud mohli co nejrychleji zmizet. Nemáme času nazbyt.“

„Pojďme,“ řekl Walsh a ukázal kopím směrem k východu.

Když vyšli do teplé noci, uviděli sedět na kameni hubenou postavu. Když si jich všimla, vyskočila.

„Prelátko!“ zašeptala radostně.

Verna k sobě Millie přitiskla tak silně, že starou ženu téměř udusila. „Ach Prelátko, odpusťte mi ty ošklivé věci, které jsem o vás řekla. Nemyslela jsem z toho ani slovo vážně, přísahám.“

Verna, která neměla daleko k pláči, ji znovu objala a pak ji tu-

cetkrát políbila na čelo. „Ach, Millie, děkuji ti. Jsi Stvořitelovo nejlepší dílo. Nikdy nezapomenu, co jsi pro mne a pro sestry světla udělala. Millie, musíme utéct. Blíží se sem císař, který chce uchvátit palác. Půjdeš, prosím, s námi, abys i ty byla v bezpečí?“

Millie pokrčila rameny. „Já? Stará žena? Na útěku před sestrami temnot a kouzelnými monstry?“

„Ano. Prosím.“

V měsíčním světle bylo vidět, jak se Millie ušklíbla. „Zní to mnohem zajímavěji než vytírání podlah a vynášení nočníků.“

„Dobře, takže mě všichni poslouchejte…“

Zpoza rohu vystoupil vysoký stín. Všichni zmlkli a mlčky sledovali přicházející postavu.

„No, Verno, vypadá to, že jsi našla cestu ven. Myslela jsem, že se ti to podaří.“ Přistoupila blíž, aby si ji všichni mohli prohlédnout. Byla to sestra Filipa, Vernina druhá poradkyně. Políbila si prsteníček. Pak se její úzké rty roztáhly v úsměvu. „Díky Stvořiteli. Vítejte zpátky, Prelátko.“

„Filipo, dnes v noci odsud musíme odvést všechny sestry. Musíme to udělat dřív než přijede Jagang, jinak nás chytí.“

„Co máme dělat, Prelátko?“ zeptala se sestra Filipa.

„Vy všichni mě teď pozorně poslouchejte. Musíme spěchat a musíme být víc než opatrní. Pokud nás chytí, všechny skončíme s obojkem na krku.“

*****

Richard byl unaven svým během skrz Hagenský les a tak zpomalil, aby nabral dech. Viděl sestry procházející po palácových pozemcích, ale ony ho neviděly. Přestože měl na sobě plášť, který ho činil neviditelným, nemohl prozkoumat celý palác. To by trvalo dny. Musí rychle najít místo, kde drží Kahlan, Zedda a Gratche a pak s nimi rychle uprchnout do Aydindrilu. Zedd už bude vědět co dál.

Zedd na něj možná bude mít vztek pro jeho hloupost, ale Richard si nic jiného nezaslouží. Stačilo pomyslet na to, co způsobil a na těle mu vyskočila husí kůže. Může být jen rád, že přestože se choval jako hlupák, je stále ještě naživu. Kolik jiných životů však dal díky svým hloupým činům v sázku?

Kahlan se na něj bude asi nesmírně zlobit. A proč by také neměl?

la?

Richard se otřásl při myšlence, proč mriswithové odcházejí do Aydindrilu. Strachoval se o přátele, které tam zanechal. Možná, že si tam chtějí mriswithové jen udělat nový domov podobný tomu, který mají zde v Hagenském lese, zůstanou tam a nebudou nikoho ohrožovat. Jeho vnitřní hlas se mu však vysmál. Musí se vrátit.

Přestaň přemýšlet o problému, napomenul sám sebe. Přemýšlej o jeho řešení.

Nejprve musí osvobodit své přátele, kteří jsou zde a pak se teprve může začít strachovat o ostatní.

Bylo udivující, že Kahlan, Zedd a Gratch jsou drženi v paláci, ale o tom, co mu říkala Merissa, nepochyboval. Myslela si, že ho má v hrsti a tak neměla důvod lhát. Nechápal však, proč sestry temnot skrývají své zajatce na místě, které je pro ně tak nebezpečné.

Richard se zastavil. V měsíčním světle viděl malou skupinu lidí jdoucí přes trávník. Nedokázal rozeznat o koho jde a chystal se to zjistit, ale pak usoudil, že jeho původní plán byl lepší: vyhledat Ann. Prelátka bude schopná mu pomoci. Kromě Prelátky Annaliny a sestry Verny nezná nikoho jiného, komu by zde mohl věřit. Čekal, dokud lidé neodešli a pak znovu vyrazil.

Když před měsíci opouštěl palác, věděl, že mezi čarodějkami, které zde žijí, mohou být stále sestry temnot. Právě ony někde drží Kahlan, ale Richard bohužel nevěděl jak je rozeznat od sester světla. Mohl by se podívat také po Verně, ale nevěděl, kde by mohla být. Věděl však, kde najde Prelátku a tak by měl začít právě u ní.

Pokud bude muset, rozebere Palác Proroků kousek po kousku, aby Kahlan a své přátele našel. Nechtěl však znovu porušit čarodějovo třetí pravidlo a usoudil, že tentokrát by měl raději místo vášní používat rozum.

Kde však končí vášně a začíná rozum?

Ve vstupní bráně do Prelátčina objektu stál na stráži Kevin Andellmere. Richard věděl, že Kevinovi se dá téměř jistě věřit. „Téměř jistě“ však nestačí a tak si Richard přitáhl plášť úžeji k tělu a tiše prošel kolem Kevina dovnitř. Zdálky zaslechl hlasitý smích několika mužů, ale byli od něj hodně daleko.

Richard znal Prelátčiny dřívější administrátorky. Jedna byla za-

bita, když druhá, sestra Ulicia zaútočila na Prelátku. Po útoku sestra Ulicia a pět dalších sester temnot uprchli na lodi, která se jmenovala Lady Sefa. Stoly ve vnější kanceláři byly nyní prázdné.

V chodbě ani ve vnější kanceláři nikdo nebyl a dveře do Prelátčiny kanceláře byly otevřené. Richard rozevřel plášť a povolil své soustředění. Chtěl, aby ho Ann poznala.

Měsíční světlo přicházející skrze zadní dvojité dveře do temné místnosti ji osvětlovalo natolik, že Richard rozeznal, jak sedí na židli u stolu. Ve slabém světle viděl, že má skloněnou hlavu. Musela usnout.

„Prelátko," řekl měkce, tak, aby ji při probuzení příliš nevyděsil. Vzdychla, trošku zvedla hlavu a pohnula rukou. „Potřebuji s vámi hovořit, Prelátko. Jsem Richard. Richard Rahl."

Na její dlani se rozzářilo světlo.

Sestra Ulicia se na něj usmála. „Přišel sis promluvit? To je velmi zajímavé. Moc ráda si s tebou pohovořím."

Úšklebek na její tváři se ještě rozšířil a Richard ustoupil o krok zpátky. Ruka se pokoušela nahmátnout jílec meče. Meč však nechal v Hradu.

Slyšel, jak se dveře za ním otevřely.

Otočil se a uviděl čtyři ze svých učitelek: sestry Tovi, Cecílii, Arminu a Merissu. Když došly blíž k němu, všiml si, že všechny mají ve spodním rtu zasazený kroužek. Chyběla jen Nicci. Všechny se na něj smály jako hladové děti na lízátko.

Richard se začal poddávat svým instinktům.

„Před tím, než uděláš nějakou hloupost, Richarde, by sis mě měl nejprve vyslechnout. Jinak zemřeš přímo na místě, kde právě stojíš."

Zarazil se a pohlédl na Merissu. „Jak to, že jsi mě dokázala předhonit?"

Pozdvihla klenuté obočí a podívala se na něj. „Vrátila jsem se na koni."

Richard se otočil zpátky k Ulicii. „Všechno jste to naplánovaly, že ano? Udělaly jste to tak, abyste mě chytily do pasti."

„Samozřejmě, že ano, můj hochu, a ty jsi svůj part zahrál opravdu vzorně."

Promluvil k Ulicii a ukázal přitom na Merissu. „Jak jsi mohla

vědět, že se jí nepodaří mě v té věži zabít?“

Úsměv na Uliciině tváři zmizel a přísně pohlédla na Merissu. Podle toho pohledu Richard poznal, že Merissa nejednala v souladu s instrukcemi.

Pak Ulicia opět pohlédla na Richarda. „Důležité je, že jsi tady. Teď chci, aby ses uklidnil nebo tu někdo přijde k úhoně. Sice jsi se narodil s oběma stranami Daru, ale i my ovládáme oba druhy magie. Možná se ti podaří zabít jednu nebo dvě z nás, ale všechny nás nedostaneš a Kahlan zemře.“

„Kahlan…“ Richard na ni ostře pohlédl. „Poslouchám.“

Ulicia si složila ruce na prsou. „Jak vidíš, Richarde, máš problém. Naštěstí pro tebe i my máme problém.“

„O co jde?“

Její pohled ztvrdl. „O Jaganga.“

Ostatní obešly stůl a postavily se vedle Ulicie. Žádná z nich se už nesmála. Žár v jejich očích při vyslovení císařova jména by dokázal spálit i kámen.

„Uvědom si, Richarde, že už je téměř čas jít spát.“

Richard se zamračil. „Cože?“

„Tebe císař Jagang ve snech nenavštěvuje. Nás ano. Stal se pro nás velkou překážkou.“

Richard cítil, že Ulicia se vší silou snaží ovládnout hlas. Ta žena po něčem nesmírně toužila.

„Máš potíže se snovým cestovatelem, Ulicie? K tomu ti nemohu nic říct. Já spím jako dítě.“

Richard obvykle dokázal rozpoznat, když se osoba s Darem dotýká svého Hanu. Dokázal to vycítit nebo to vyčetl z pohledu dotyčné osoby. Vzduch kolem těchto žen se chvěl mocí, která je obklopovala. Zdálo se, že se v nich skrývá dost síly na to, aby rozdrtily horu. Zjevně to však nestačilo. Snový cestovatel musí být mocný protivník.

„Dobře, Ulicie, řekni, o co ti jde. Já chci Kahlan a ty chceš něco ode mě. Co to je?“

Ulicia se dotkla kroužku, který jí procházel rtem a sklopila zrak. „Musí se to rozhodnout dřív než půjdeme spát. Sotva jsem do svého plánu stihla zasvětit mé sestry. Nemůžeme však najít Nicci, abychom to řekly i jí. Pokud půjdeme spát dřív než se to rozřeší a nějaké z nás

se o tom bude zdát…“

„Rozřeší? Chci Kahlan. Řekni mi, co chceš ty.“

Ulicia si odkašlala. „Chceme ti přísahat věrnost.“

Richard na ni zíral neschopen slova. Nebyl si jistý, zda ho nešálí sluch. „Vy všechny jste sestry temnot. Znáte mě a chcete mě zabít. Jak byste mohly porušit svou oddanost Strážci?“

Ulicia mu upřela do očí železný pohled. „Neřekla jsem, že chceme udělat něco takového. Řekla jsem, že bychom ti rády přísahaly věrnost ve světě živých. Ať se na to dívám jak chci, nevidím mezi těmito dvěma závazky žádnou nesrovnalost.“

„Žádnou nesrovnalost! Ty jsi se musela úplně zbláznit!“

Její oči se na něj chladně upřely. „Přeješ si zemřít? Přeješ si, aby zemřela Kahlan?“

Richard se snažil uklidnit rozbouřenou mysl. „Ne.“

„Tak buď zticha a poslouchej. Máme něco, co ty chceš. Ty máš něco, co chceme my. Každý z nás má podmínky. Například ty chceš Kahlan a chceš ji živou a v dobré kondici. Říkám to správně?“

Richard jí oplatil chladný pohled. „Víš, že to tak je. Ale nechápu, proč si myslíš, že bych s tebou chtěl uzavřít dohodu. Pokoušela jsi se zabít Prelátku Annalinu.“

„Nejen pokoušela, uspěla jsem.“

Richard zavřel oči a potlačil smutné vzpomínky. „Připouštíš, že jsi ji zavraždila a teď čekáš, že budu věřit…“

„Dochází mi trpělivost, mladíku. A tvé nastávající dochází čas. Pokud ji odsud nedostaneš dřív než přijede Jagang, mohu tě ujistit, že už ji nikdy neuvidíš. Nemáš času nazbyt.“

Richard polkl. „Dobře. Poslouchám.“

„Znovu jsi uzavřel bránu, kterou se mohl Strážce dostat na tento svět. Zničil jsi vše, na čem jsme pracovaly. Omezil jsi Strážcovu moc na tomto světě a obnovil jsi tak rovnováhu mezi ním a Stvořitelem. Díky rovnováze, kterou jsi stvořil, má Jagang možnost získat svět sám pro sebe.

Císař získal i nás. Může k nám přicházet, kdykoliv si přeje. Jsme jeho zajatci a nezáleží na tom jak daleko se od něj nacházíme. Ukázal nám, jak nepříjemným žalářníkem může být. Nemáme možnost jak se od něj osvobodit, kromě jediné.“

„Mluvíš o závazku ke mně.“

„Ano. Pokud budeme i nadále plnit Jagangovy příkazy, bude s námi spokojen tak jako doposud. Přestože je to… nepříjemné, alespoň žijeme. Chceme zůstat naživu.

Pokud ti budeme přísahat věrnost zlomíme okovy, které na nás Jagang vložil a unikneme.“

„Chceš říct, že ho chcete zabít,“ poznamenal Richard.

Ulicia zavrtěla hlavou. „Již nikdy nechceme spatřit jeho tvář. Nezajímá nás co dělá, chceme se jen dostat z jeho spárů.

Budu k tobě upřímná. Vrátíme se k naší snaze připravit našemu vládci půdu pro převzetí vlády nad světem živých. Pokud uspějeme, čeká nás odměna. Nevím, jestli je možné, aby se nám to podařilo, ale to už je riziko, které budeš muset nést.“

„Co myslíš tím, že to je riziko, které musím nést? Pokud se mi zavážete, budete muset stát na mé straně: bojovat proti Strážci a Císařskému Řádu.“

Uliciiny rty se roztáhly v pobaveném úsměvu. „To ne, můj hochu. Velmi pečlivě jsem to promýšlela. Zde je má nabídka: budeme ti přísahat věrnost, ty se nás zeptáš kde je Kahlan a my ti to řekneme. Nic jiného od nás žádat nebudeš a musíš nám dovolit odsud neprodleně odjet. Už nás nikdy neuvidíš a my neuvidíme tebe.“

„Ale pokud budete pracovat na osvobození Strážce, postavíte se proti mně a porušíte závazek. Nebude to fungovat!“

„Díváš se na to svýma očima. Ochrana, kterou závazek k tobě poskytuje, je vyvolávána díky přesvědčení zavázané osoby – pokud dělá to, co si myslí, že je pro dodržení závazku nezbytné, je všechno v nejlepším pořádku.

Ty chceš dobýt svět. Myslíš si, že je to pro dobro všech lidí, kteří na něm žijí. Věřili ti však skutečně všichni lidé, které jsi se pokusil získat na svou stranu? Zůstali s tebou, aby ti pomáhali? Nebo v tvých benevolentních nabídkách viděli něco jiného a ze strachu před tebou prchli?“

Richard si vzpomněl na lidi opouštějící Aydindril. „Myslím, že ti svým způsobem rozumím, ale…“

„My se na věrnost nedíváme z tvého morálního hlediska. Naši loajalitu posuzujeme z hlediska našich vlastních modelů. Nám jako

sestrám temnot se to jeví tak, že pokud neuděláme nic, abychom ti přímo ublížily, neporušujeme závazek, neboť nezranit tě je rozhodně k tvému prospěchu."

Richard se opřel rukama o stůl a naklonil se k ní. „Chcete osvobodit Strážce. Ujišťuji tě, že to mi ublíží."

„To záleží na tom kdo to posuzuje, Richarde. Jediné, co chceme, je moc, stejně jako ty, až na to, že my se nezatěžujeme morálním balastem, ve kterém se ty vyžíváš.

Naše snaha není zaměřena proti tobě. Pokud se nám podaří uspět, každý včetně Jaganga bude poražen, takže už na našem závazku k tobě nebude záležet. Možná, že to nesplňuje tvé etické představy, ale naše ano, a tak bude závazek fungovat.

A kdo ví, třeba se nějakým zázrakem stane, že svou válku proti Řádu vyhraješ a zabiješ Jaganga. Ani pak už závazek nebudeme potřebovat. Musíme mít trpělivost a jsme zvědavé, co se stane, jen nebuď tak hloupý, aby ses vrátil do Aydindrilu. Jagang ho právě získává zpět a neexistuje nic, co bys mohl udělat, abys ho zastavil."

Richard se narovnal a pokoušel se v hlavě srovnat všechno, co mu řekla. „Ale… já vám dám svobodu a vy půjdete a budete konat zlo."

„Už zase to posuzuješ příliš jednostranně. Jak můžeš vlastně říct, co je zlé? Skutečnost je taková, že nám dáš možnost pokusit se, abychom splnily náš úkol, ale to ještě neznamená, že uspějeme. Tobě to však vrátí Kahlan a budeš mít příležitost pokusit se zastavit Císařský Řád. Také se můžeš pokusit překazit nám naše snahy. Už jednou se ti to přece podařilo.

Každý z nás od toho druhého něco důležitého získá. My získáme svobodu a ty Kahlan. Myslím, že je to čestný obchod."

Richard tiše stál a snažil se celou tu šílenou záležitost rozumně posoudit.

„Takže pokud se přede mnou skloníte a nabídnete mi věrnost, řeknete mi pak kde je Kahlan a půjdete svou cestou. Jakou budu mít jistotu, že mi řeknete pravdu, kde Kahlan je?"

Ulicia se pobaveně zasmála a pohodila hlavou. „To je jednoduché. My budeme přísahat a ty se zeptáš. Pokud bychom ti lhaly na přímo položenou otázku, závazek se zlomí a my se znovu ocitneme v

Jagangových spárech.“

„Co když tu dohodu poruším ze své strany a poté, co mi řeknete kde je Kahlan, začnu vám klást další podmínky? Musely byste je přijmout, abyste mi zůstaly zavázány a byly tak chráněny před Jagangem.“

„Právě z tohoto důvodu máme podmínku, že nám můžeš dát jen jednu otázku: kde je Kahlan? Pokud uděláš něco víc, zabijeme tě stejně jako kdybys naši podmínku odmítl. Nebudeme na tom hůř než jsme teď. Ty budeš mrtvý a Jagang získá Kahlan, aby mu byla po vůli. Má velmi perverzní choutky.“ Její pohled se stočil k mladé ženě stojící vedle ní. „Zeptej se Merissy.“

Richard na Merissu pohlédl a viděl, jak se jí z obličeje vytratila barva. Poodhalila si své rudé šaty dost na to, aby mu ukázala horní polovinu ňader. Vzápětí se barva z obličeje vytratila i Richardovi. Sklopil zrak.

„Dovoluje mi, abych si vyléčila pouze obličej. Přikázal, že zbytek musí zůstat tak jak je pro jeho… pobavení. A to je to nejmenší, co mi udělal. Opravdu to nejmenší,“ řekla Merissa nepřirozeně chladným hlasem. „A to všechno kvůli tobě, Richarde Rahle.“

Richard si náhle představil Kahlan s Jagangovým kroužkem skrz spodní ret a se stejným zohavením. Roztřásla se mu kolena.

Skousl si zuby spodní ret a pohlédl na Ulicii. „Ty nejsi Prelátka. Dej mi její prsten.“ Bez zaváhání ho sundala a podala mu ho. „Chcete mi přísahat věrnost a až se vás zeptám, kde je Kahlan, musíte mi říci pravdu a pak odejdete. Je to tak?“

„Tak zní naše nabídka.“

Richard si ztěžka povzdechl. „Dohodnuto.“

*****

Poté, co Richard vyrazil ze dveří, zavřela Ulicia s úlevným povzdechem oči. Richard velmi spěchal. Ale jí už na tom nezáleželo; má to, co chtěla. Může spát beze strachu, že k ní Jagang přijde do snu, který snem není.

Jejich pět životů za jeden. Docela výhodný obchod.

A ani mu nemusela říci všechno. Přesto mu však řekla mnohem víc než si původně přála. I tak je to dobrý obchod.

„Sestro Ulicie,“ řekla Cecília sebejistým tónem, který se v jejím

hlase neobjevil již po měsíce. „Dokázala jsi nemožné. Zlomila jsi Jagangova pouta. Sestry temnot jsou svobodné a nic nás to nestálo."

Ulicia se zhluboka nadechla. „Tím bych si nebyla tak jistá. Pohybujeme se na velmi nejisté půdě v oblasti, o které toho mnoho nevíme. Ale prozatím jsme svobodné. Nesmíme tuto šanci promarnit. Měly bychom okamžitě odjet."

Když se dveře do kanceláře prudce otevřely, vzhlédla.

Dovnitř s úšklebkem vkráčel kapitán Blake. Za ním vešli dva usmívající se námořníci. Když procházeli kolem Arminy, jeden z nich zpomalil a plácnul ji po zadku. Nijak se nesnažila jeho ruce bránit.

Kapitán Blake došel až k Ulicii. Položil dlaně na stůl a zeširoka se rozkročil, jeho dech byl cítit alkoholem.

„No holka, tak se znovu potkáváme."

Ulicia mu s kamenným výrazem pohlédla do tváře. „Zcela správně."

Jeho hladový pohled jí však nemířil do očí, ale níž. „Lady Sefa právě přistála a my ubozí osamělí námořníci toužíme po nějaké společnosti na noc. Moji chlapci se s vámi minule bavili tak dobře, že nás napadlo zkusit to znovu."

Předstírala prosebný tón. „Doufám, že hodláte být mnohem něžnější než minule."

„Ve skutečnosti ti, zlatíčko, musím říct, že chlapci jsou přesvědčeni o tom, že minule pro své pobavení nevyzkoušeli zdaleka všechno." Zvedl pravou ruku ze stolu, uchopil ji za ňadro a zvedl ji ze židle. Když vykřikla, usmál se. „A teď koukejte pohnout zadkem a jít s námi na loď než dostanu špatnou náladu. Vyzkoušíme spolu pár triků."

Ulicia jednou rukou vytasila nůž a přibodla kapitánovu levou ruku ke stolu. Prstem druhé ruky se dotkla kroužku, který měla ve rtu a úderem Odnímací magie ho nechala zmizet.

„Zcela správně, kapitáne Blaku. Půjdeme s vámi na loď a ještě jednou navštívíme vás a vaši posádku."

Úderem Hanu ho odstrčila o několik kroků zpátky, přičemž nůž, který měl zaražený v ruce, mu ji čistě rozřízl. Ústa, která otevřel k výkřiku mu zaplnil magický roubík.

Kapitola devatenáctá

„Něco se tam děje," zašeptala Adie. „To musí být oni." Upřela své bílé oči na Kahlan. „Jsi si jistá, že to chceš udělat? Já bych to zkusila, ale…"

„Musíme," řekla Kahlan, která zběžně pohlédla na oheň, aby se ujistila, že stále silně hoří. „Musíme uprchnout. Pokud se nám to nepodaří a zabijí nás, taky dobře. Richard sem nebude muset jít a nepadne do jejich pasti. Zůstane, kde je, a se Zeddovou pomocí ochrání lidi Střední země."

Adie přikývla. „Tak to tedy zkusme." Povzdechla si. „Vím, že mám pravdu v tom, co dělá, ale nechápu důvod."

Adie jí řekla, že Luneta dělá něco velmi zvláštního: neustále se nechá obklopovat svou mocí. Něco takového je velmi nezvyklé. Adie tvrdila, že to vyžaduje požívat magický talisman.

U Lunety mohla být tímto talismanem jediná věc.

„Jak jsi řekla, Adie, i když nechápeš důvod, něco takového by nedělala, kdyby to nebylo důležité."

Kahlan si přitiskla prst na rty, neboť na podlaze chodby uslyšela kroky. Adie s rozevlátými šedočernými vlasy rychle zhasla lampu a přitiskla se za dveře. Oheň sice vydával světlo, ale pableskující plameny vytvářely tančící stíny, které mohly přispět ke zmatení protivníka.

Dveře se otevřely. Kahlan stojící na druhé straně dveří než byla Adie se zhluboka nadechla a sebrala veškerou svou odvahu. Doufala, že návštěvníci odstranili štít, protože jinak by to ona a Adie podnikly pro nic za nic.

Dovnitř vstoupily dvě postavy. Byli to oni.

„Co tady děláš, ty malý špinavče!" Pronesla Kahlan opovržlivě.

Brogan následovaný Lunetou se k ní otočil. Dívala se mu přímo do očí.

Obličej mu zrudl a vrhl se k ní. Kahlan ho vší silou kopla mezi nohy. Když vykřikl a předklonil se, snažila se ho Luneta podepřít. Adie, která stála za čarodějkou, jí přerazila o hlavu klacek.

Brogan, který se poněkud vzpamatoval, se vrhl na Kahlan a pevně ji sevřel. Adie začala z Lunety strhávat barevné šaty. Adie, jejíž snaha byla podepřena zoufalstvím, z šatů omámenou čarodějku doslova vyvlékla.

Luneta se zapotácela a vykřikla, neboť Adie svou kořist vrhla vší silou do ohně.

Kahlan uviděla, jak barevné hadry stravuje oheň a pak ona a Brogan dopadli na podlahu. Hned po dopadu se jí podařilo přehodit ho přes sebe a rychle se postavit na nohy. Když se Brogan zvedl na kolena, kopla ho do obličeje.

Luneta zoufale kvílela. Kahlan nespouštěla oči z Brogana, který se postavil a z nosu mu tekla krev. Než se však na ni znovu vrhl, všiml si své sestry, která stála za Kahlan a ztuhl.

Kahlan si dovolila malé ohlédnutí přes rameno. Čarodějka se snažila dostat k plamenům a zachránit ze svých šatů co se dá.

Ta žena nebyla Luneta.

Byla to atraktivní starší žena v bílé košili.

Kahlaniny oči se při tom pohledu rozšířily. Co se stalo s Lunetou?

Brogan hněvivě vykřikl. „Luneto! Jak se odvažuješ na sebe sesílat iluzi před ostatními! Jak se odvažuješ používat magii, aby si o tobě ostatní mysleli, že jsi hezká! Okamžitě s tím přestaň! Je to odporný trik!“

„Lorde generále,“ vykřikla. „Mé šaty. Ony shoří. Prosím, bratře, pomoz mi.“

„Ty odporná čarodějnice! Řekl jsem, abys s tím přestala!“

„Nemohu,“ odvětila. „Nemohu bez svých miláčků.“

Brogan zuřivě zavrčel, odstrčil Kahlan stranou a vrhl se ke své sestře. Jednou rukou uchopil Lunetu za vlasy a druhou jí udeřil do tváře. Upadla dozadu a strhla s sebou na podlahu i Adii.

Když se Luneta pokoušela vstát, kopl do ní. „Už mám dost tvé

neposlušnosti a tvé prokleté přítomnosti!“

Kahlan zvedla ze země polovinu klacku a vrhla se k Broganovi ve snaze udeřit ho do hlavy. V poslední chvíli však před její ranou uhnul a úder ho zasáhl jen do ramene. Pěstí ji udeřil do břicha.

Kahlan se vší silou snažila popadnout dech. „Ty špinavé prase! Nech svou krásnou sestru na pokoji!“

„Ona je prašivá! Prašivá Luneta!“

„Neposlouchej ho, Luneto! Nemáš to zapotřebí. Neposlouchej ho!“

Brogan vztekle zařval a napřáhl ke Kahlan ruce. S hlasitým praskáním místnost osvětlil blesk. Netrefil Kahlan jen díky tomu, že Brogan se nekontrolovatelně hněvivě třásl. Do vzduchu se snesla sprška kamenných úlomků.

Kahlan ztuhla uprostřed pohybu téměř neschopna se pohnout. Tobias Brogan, lord generál Krvavé Církve, muž snažící se vykořenit veškerou magii, měl Dar.

S novým výkřikem na ni Brogan vyslal obrovskou přízračnou pěst tvořenou vzduchem, která Kahlan udeřila do hrudi a mrštila jí o zeď. Napůl v bezvědomí dopadla na podlahu.

Když Luneta viděla, co Brogan udělal, hlasitě vykřikla. „Ne, Tobiasi! Nepoužívej své prokleté schopnosti!“

Vrhl se na svou sestru, strhl ji na zem kde ji začal škrtit a několikrát udeřil její hlavou o podlahu. „Ty jsi ta, která je používá! Ty jsi ta, která je prokletá! Děláš ze sebe krásnou! Mým prostřednictvím jsi seslala i ten blesk!“

„Ne, Tobiasi, to jsi byl ty. Nesmíš používat Dar. Maminka mi říkala, že ho nesmíš používat.“

Uchopil ji za bílou košili a nadzvedl ji. „O čem to mluvíš? Co ti matka říkala, ty odporná čarodějnice?“

Hezká žena se začala třást a vzlykat. „Že ty jsi jen jeden, bratře. Že jsi stvořen pro veliké činy. Říkala, že musím vždycky zůstat v tvém stínu – aby se lidé dívali jen na tebe. Říkala, že ty jsi ten, kdo je důležitý. A také říkala, že ti nesmím dovolit používat Dar.“

„Lhářko! Matka nikdy nic takového neříkala! Neměla o ničem ani tušení!“

„Ale ano, Tobiasi, měla. I ona v sobě měla trochu Daru. Navští-

vily nás sestry, aby tě odvedly. Milovaly jsme tě a nechtěly jsme, aby nám vzaly našeho malého Tobiase.“

„Nemám ten prokletý Dar!“

„Máš, bratře. Sestry říkaly, že jsi nadán mocí a chtěly tě odvést do Paláce Proroků. Maminka říkala, že pokud odejdou s nepořízenou, vrátí se a bude jich víc. Zabily jsme je. Maminka a já. Proto máš vedle rtů tu jizvu – díky tomu, že jsme s nimi bojovaly. Maminka říkala, že je musíme zabít, aby nemohly přivést ostatní. Říkala, že ti nikdy nesmím dovolit používat Dar nebo si pro tebe přijdou a odvedou tě.“

Broganovi se hněvivě dmula hruď. „Samé lži! Ty jsi seslala ten blesk a kouzlem se snažíš oklamat ostatní!“

„Ne,“ vzlykla. „Ty dvě mi spálily šaty. Maminka říkala, že jsi předurčen dosáhnout velikosti, ale že se vše může pokazit. Naučila mě jak mám své šaty využívat, abych zakryla svůj skutečný vzhled a zabránila ti v užívání Daru. Chtěly jsme, aby z tebe vyrostlo něco pořádného.

Teď jsou mí miláčkové pryč. Ten blesk jsi seslal ty sám.“

Brogan kamsi zíral divokýma očima, jako by viděl věci, které nikdo z ostatních nemohl spatřit. „Tohle není prokleté,“ zašeptal. „Tohle jsem já. Prokletí jde ruku v ruce se zlem. Tohle není zlo. Jsem to já.“

Broganovy oči se zaostřily a uviděly Kahlan snažící se vstát. Místnost se zableskla oslepujícím světlem a Brogan na ni vyslal další blesk. Kahlan se vrhla na zem a smrtící kouzlo se zarazilo do zdi těsně nad její hlavou. Tobias se postavil a vyrazil k ní.

„Tobiasi! Přestaň! Nesmíš používat Dar!“

Tobias klidně pohlédl na sestru. „Tohle je znamení. Přišel čas. Vždycky jsem to věděl.“ Zvedl si dlaně před obličej a na konečcích prstů mu poskakovaly jiskřičky modrého světla. „Tohle není zlo, Luneto, ale čistá síla dobra. Zlo je odporné. Tohle je krásné.

Stvořitel pozbyl právo mi přikazovat. Stvořitel je prokletý. Nyní mám moc. Přišel čas ji použít. Musím se stát soudcem živých.“ Otočil se ke Kahlan. „Já jsem nyní Stvořitel.“

Luneta prosebně zvedla ruku. „Tobiasi, prosím –“

Prudce se k ní obrátil a z rukou mu vystřelovali světelní hadi.

„Vše co mám je čisté. Už nebudu poslouchat tvé lži. Ty a matka jste prokleté.“ Vytasil meč, jehož ostří se rozzářilo světlem a zamával jím ve vzduchu.

Luneta se na něj soustředěně podívala. „Nesmíš používat svou moc, Tobiasi. Nesmíš.“ Světlo na jeho rukou zhaslo.

„Nenechám si vzít, co mi patří!“ Znovu se kolem něj rozsvítila záře a na ostří meče se začaly objevovat světelné záblesky. „Nyní jsem Stvořitel. Mám moc a odsuzuji tě k smrti!“

Jeho oči, zářící čirým šílenstvím, upřeně pozorovaly světlo vycházející mu z prstů.

„Pak jsi,“ zašeptala Luneta, „skutečně prokletý a já tě musím zastavit, jak jsi mě to vždy učil.“

Z Lunetiných rukou vystřelil růžově zbarvený paprsek světla a zasáhl Tobiase Brogana do srdce.

Zapotácel se a dopadl na zem.

Vzhledem k tomu, že nevěděla, čeho všeho je Luneta schopná, zůstala Kahlan ležet bez pohybu na zemi. Adie začala šeptat útěšlivá slova ve své mateřštině.

Zdálo se, že Luneta neposlouchá. Pak se vrhla k tělu svého bratra a uchopila jeho hlavu do dlaní. Kahlan napadlo, že i ona musí být blázen.

Do místnosti náhle vstoupil Galtero.

Uchopil Lunetu za vlasy a zvrátil jí hlavu dozadu. Kahlan, která ležela na zemi, si nevšiml.

„Čarodějnice,“ zašeptal nenávistně.

Luneta se nesnažila nijak bránit. Vypadala jako v transu. Poblíž ležel Broganův meč. Kahlan se k němu vrhla. Uchopila ho za jílec a zvedla ze země. Nebyla však dost rychlá.

Galtero přejel nožem Lunetě přes hrdlo.

Dřív než Luneta dopadla na podlahu, Kahlan Galtera probodla.

Vytrhla zbraň z rány a Galtero se zřítil k zemi. „Adie, jsi v pořádku?“

„Fyzicky ano, dítě.“

„Chápu tě, ale teď není čas na smutek.“

Kahlan uchopila Adii za ruku a poté, co se opatrně ujistila, že Luneta před vstupem do místnosti odstranila štít, vykročila spolu s

Adií do chodby.

Na obou jejích koncích ležely pozůstatky sester, které je hlídaly. Luneta je obě zabila.

Kahlan poslouchala ozvěnu svých kroků dunících na podlaze. Ona a Adie překročily zkrvavené tělo na konci chodby a vyrazily po schodech ven. Rozhlédly se temnotou, ale nikoho neviděly. Zdáli však slyšeli nějaký hluk – zvonění oceli. Společně ruku v ruce začaly utíkat, aby si zachránily život.

Kahlan cítila slzy, které jí stékaly po tváři.

*****

S hlavou skloněnou, aby ji sestra nemohla poznat, překonala Ann vzdálenost, která je ve slabém světle sklepení oddělovala. V jejích stopách kráčel Zedd. Žena za stolem se s podezřívavým výrazem vztyčila a vykročila k nim.

„Kdo je to?“ Hlas sestry Becky byl napjatý. „Sem dolů nikdo nesmí. Všichni na to byli upozorněni.“

Ann cítila slabý náraz Hanu, kterým ji Becky, která se před ní zastavila, chtěla odradit od toho, aby pokračovala v cestě. Když Ann pozvedla hlavu, Beckyiny oči se rozšířily.

Ann do ní vrazila dakru. Než Becky dopadla na podlahu, zdálo se, že jí v očích zazářilo světlo.

Zedd poplašeně vykřikl. „Vy jste ji zabila! Právě jste zabila těhotnou ženu!“

„Vy sám,“ zašeptala Ann, „jste ji odsoudil k smrti. Modlím se, abyste rozkázal zabít sestru temnot a ne světla.“

Zedd ji k sobě násilím otočil. „Zbláznila jste se, ženská?“

„Přikázala jsem sestrám světla, aby opustily palác. Řekla jsem jim, že musí utéct. Nesčíslněkrát jsem vás prosila, abyste mi dovolil použít cestovní knihu. Potřebovala jsem zjistit, zda se podle mého příkazu zachovaly. Vzhledem k tomu, že jste mi to nedovolil, jsem nyní nucena považovat své příkazy za splněné.“

„To přece není důvod k vraždě! Mohla jste ji jen omráčit!“

„Pokud byly mé instrukce dodrženy, byla tohle sestra temnot. V čestném boji bych proti ní neměla šanci. Stejně tak ani vy. Nemůžeme si dovolit riskovat.“

„A co když to nebyla jedna ze Strážcových sester!“

„Nevsadím všechno na pouhou možnost.“

Zeddovy oči zaplály chladným hněvem. „Jste šílená.“

Ann pozdvihla obočí. „Ale? Vy byste riskoval životy tisíců, abyste ušetřil jednoho, o kom si jste téměř jist, že je nepřítel, který vás chce zastavit? S takovýmhle přístupem byste se čarodějem Prvního Řádu určitě nestal.“

Pustil ji. „Dobře, dostala jste mě. Co po mně tedy chcete?“

„Nejprve se tu porozhlédneme, zda tu není ještě někdo další.“

Rozdělili se a Ann, procházející mezi řadami polic, starého čaroděje po očku pozorovala, aby se ujistila, že se chová tak, jak mu řekla. Kdyby se pokusil utéct, mohla ho přivolat zpátky pomocí Rada‘Han a on to věděl.

Měla Richardova dědečka ráda, ale nyní potřebovala jeho nenávist. Pro jeho úkol bylo nutné, aby měl vztek a dychtivě se chopil možnosti, kterou mu dá.

Prošli protemnělé sklepení až na druhý konec, ale nikoho dalšího nenašli. Ann si políbila prsteníček a poděkovala Stvořiteli. Nepřipustila si smutek, že zabila sestru Becky a říkala si, že by tu neseděla, kdyby nebyla Strážcovou služebnicí a císařovou loutkou. Pokoušela se nemyslet na nevinné nenarozené dítě, které zabila s ní.

„Co teď?“ zeptal se Zedd, když se potkali poblíž jedné z malých místností, kam mělo vstup jen několik málo lidí.

„Nathan svou část zvládne. Přivedla jsem vás sem, abyste udělal, co je potřeba.

Palác obklopuje kouzlo, které vzniklo před třemi tisíci lety. Byla jsem schopna určit, že se jedná o dvojitou síť.“

Zedd pozdvihl obočí. Po chvíli v něm však zvítězila zvědavost. „To je skutečně zajímavé. Nikdy jsem neslyšel o nikom, kdo by byl schopný dvojitou síť vytvořit. Jste si jistá?“

„Jen staří čarodějové měli takovou moc, aby toto kouzlo dokázali vytvořit.“

Zedd si zamyšleně přejel palcem po tváři. „Ano, myslím, že oni takovou moc měli.“ Pohlédl jí do očí. „Jaký má to kouzlo účel?“

„Toto kouzlo mění zemi, na které palác stojí. Vnější štít, u kterého jsme nechali Nathana, ji zahrazuje jako takovou. Vnější štít je tvořen tak, aby tato země mohla navzdory tomuto kouzlu existovat

na tomto světě. Kouzlo, které je zde na ostrově je spojeno s jinými světy. Kromě jiných věcí mění čas. Proto stárneme mnohem pomaleji než lidé vně tohoto kouzla.“

Starý čaroděj přikývl. „Ano, to by to vysvětlovalo.“

Ann pohlédla stranou. „Nathan a já jsme téměř tisíc let staří. Byla jsem Prelátkou sester světla téměř osm století.“

Zedd si přihladil pomačkanou róbu. „Byl jsem obeznámen s tím, že toto kouzlo prodlužuje váš život, abyste měli dost času na svou hloupou práci.“

„Zedde, když staří čarodějové začali žárlivě strážit svou moc a odmítali učit mladé muže s Darem, kteří by mohli v budoucnu ohrozit jejich postavení, vznikly sestry světla, aby těmto mladíkům pomohly dřív než je jejich Dar zabije. Ne každému se ta myšlenka líbí, ale je to tak.

Bez čarodějů, kteří by jim pomáhali, padl tento úkol na nás. Nemáme stejný Han jako muži, a tak nám splnění tohoto úkolu zabere vždy mnoho času. Díky obojkům mladí muži přežijí, neboť jim tak Dar nemůže ublížit. Kdybychom jim nedávaly obojky, zešíleli by dřív než je naučíme, co potřebují vědět.

Kouzlo obklopující palác nám dává čas, který potřebujeme. Bylo sesláno před třemi tisíci lety několika čaroději, kteří se rozhodli nám pomoci. Měli moc seslat dvojitou síť.“

Zedd vypadal na chvilku velmi zaujatě. „Ano. Ano, vím, co myslíte. Zdvojení vyžaduje nesmírnou sílu, ale vytvoří prostor, kde se mohou dít vskutku neobyčejné věci. Staří čarodějové dokázali tvořit magii, o které si já mohu nechat jen zdát.“

Ann se neustále pozorně rozhlížela, aby je náhodou někdo nepřekvapil. „Zdvojení sítě má za následek vytvoření vnitřního a vnějšího prostoru. Obě části sítě jsou spojeny něčím na způsob uzlů. Jeden je u vnějšího štítu a jeden u vnitřního.“

Zedd na ni zamžoural jedním okem. „Ale důležitější je vnitřní uzel. Může však být i nebezpečný. Víte, kde je umístěn?“

„Stojíme přímo v něm.“

Zedd se napřímil. Rozhlédl se kolem sebe. „Ano, cítím to – bylo chytré umístit ho do podzemí, které mu skýtá nejlepší ochranu.“

„Je tu proto, aby náhodou nedošlo k jeho porušení a právě kvůli

této obavě jsme na celém ostrově zakázaly tvořit čarodějný oheň.“

Zedd odmítavě mávl rukou. „Ne, ne. Čarodějný oheň tomu nemůže ublížit.“ Se zkoumavým výrazem se na ni podíval. „Co tu vlastně děláme?“

„Přivedla jsem vás sem, abych vám dala možnost udělat to, co si přejete – zničit kouzlo.“

Zíral na ni, pak zamrkal a znovu pokračoval v zírání. Nakonec promluvil. „Ne. To by nebylo správné.“

„Čaroději Zorandere, tohle opravdu není vhodná doba zaobírat se morálními aspekty celé věci.“

Složil si své hubené paže na prsou. „Tohle kouzlo bylo vytvořeno čaroději většími než já kdy budu, většími než si vůbec mohu představit. Je to zázrak, ukázka skutečného mistrovství. Něco takového v žádném případě nezničím.“

„Porušila jsem dohodu!“

Zedd se poškrábal na nose. „Porušení dohody odsuzuje každou sestru, která přijde do Nového Světa, k smrti. Teď však nejsme v Novém Světě. Porušení dohody neříká nic o tom, že bych se měl vydat do Starého Světa a začít všechno ničit. Na něco takového nemám právo.“

S temným pohledem se k němu naklonila. „Slíbil jste mi, že pokud vás proti vaší vůli odvedu s obojkem na krku, zničíte Palác Proroků. Teď máte šanci.“

„Jednalo se jen o náhlý výbuch hněvu. Už se mi zase vrátil rozum.“ Upřel na ni s podmračeným výrazem oči. „Použila jste na mne špinavé triky a podrazy, abyste se mne pokusila přesvědčit, že jste zlá, nemorální žena, která se nezastaví před ničím, ale nepodařilo se vám mne oklamat. Vy nejste zlá.“

„Spoutala jsem vás! Odvlekla jsem vás od vašich přátel!“

„Nezničím váš domov a život. Kdybych to udělal a kouzlo zničil, změnilo by to vše, čím sestry světla žijí a odsoudilo by je to k smrti.

Délka života je relativní. Kdyby myš, která žije jen pár let, znala magii, kterou by dokázala zkrátit můj život na délku života jejího, pak by mě z mého hlediska zabila. Té myši by se však zdálo, že mi poskytla zcela normální délku života. Právě takhle to Nathan myslel,

když říkal, že ho chcete zabít.

Čin, který chcete, abych vykonal, zkrátí životy sester na stejnou délku, jakou mají k dispozici obyčejní lidé. Z pohledu sester a vzhledem k úkolu který si naložily na svá bedra to však bude stejné, jako bych je zabil dřív než vůbec dostanou možnost žít. To neudělám."

„Pokud budu muset, čaroději Zorandere, vyvolám ve vás pomocí obojku takovou bolest, že ještě rád budete souhlasit."

Pochmurně se ušklíbl. „Nemáte ani představu o zkouškách bolesti, které jsem musel podstoupit, abych se stal čarodějem Prvního Řádu. Tak jen do toho, zkuste mne zlomit."

Ann rozčarovaně stiskla rty. „Musíte to udělat! Vložila jsem vám na krk obojek! Provedla jsem vám hrozné věci, abych vás rozčílila natolik, že budete ochoten to udělat! Proroctví říká, že náš domov musí zničit rozzuřený čaroděj!"

„Chcete mě přinutit, abych tancoval jak pískáte." Jeho oči se nebezpečně zablýskly. „Nebudu tancovat dokud se mi nezačne líbit rytmus."

Ann frustrovaně sevřela pěsti. „Pravda je taková, že císař Jagang se chystá získat Palác Proroků pro vlastní využití. Je snovým cestovatelem a ovládá mysli sester temnot. Zamýšlí prozkoumat proroctví, aby našel větev podle které se bude řídit, aby vyhrál tuto válku. Pak bude žít stovky let pod ochranou palácového kouzla, bude vládnout světu a všemu, co se na něm nachází."

Zedd se zamračeným výrazem chvilku přemýšlel. „No, teď se mi opravdu začala vařit krev v žilách. Tohle už je důvod srovnat palác se zemí. Hrome, ženská, proč jste mi neřekla pravdu už na začátku?"

„Nathan a já jsme na naší větvi proroctví pracovali po stovky let. Proroctví říká, že čaroděj zničí palác v hněvu. Následky selhání by byly pro svět příliš temné než abychom se odvážili cokoliv riskovat. Proto jsem dělala věci, které vás měly rozzuřit. Předpokládala jsem, že pak budete chtít zničit Palác Proroků." Ann si promnula unavené oči. „Byl to zoufalý čin, který vznikl ze zoufalé potřeby."

Zedd se zašklebil. „Zoufalý čin. To mám rád. Mám rád ženy, které dokáží usoudit, kdy nastane čas pro zoufalé činy. Ukazuje to na jejich ducha."

Ann ho zatahala za rukáv. „Takže to uděláte? Nemůžeme si dovolit mrhat časem. Bubny již umlkly. Jagang tu může být každou chvíli.“

„Udělám to. Bylo by však lépe, kdybychom popošli blíž k východu.“

Když se vrátili k velkým kruhovým dveřím vedoucím ze sklepení, sáhl Zedd do kapsy a vytáhl něco, co vypadalo jako kámen. Hodil ho na podlahu.

„Co je to?“

Zedd se na ni přes rameno ohlédl. „No, usuzuji, že jste Nathanovi řekla, aby seslal světelnou síť.“

„Ano. Nikdo jiný než Nathan, několik sester a já neví jak světelnou síť seslat. Myslím, že Nathan má dost síly na to, aby zničil vnější uzel, jakmile začne ničivá reakce v tom vnitřním. Vím však, že nikdo kromě vás nemá moc zničit vnitřní uzel. Právě proto jsem vás sem přivedla. Obávám se, že pouze čaroděj Prvního Řádu má dostatečnou moc.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ zamumlal Zedd. „Ale musím vám zopakovat, Ann, že toto kouzlo bylo sesláno čaroději, jejichž velikost moci si dokážu jen stěží představit.“

Zakroužil prstem a kámen na podlaze před ním poskočil a začal se rychle zvětšovat,dokud z něj nebyl poměrně velký balvan. Vystoupil na něj.

„Běžte odsud pryč. Počkejte venku. Zatímco tu budu pracovat, ochraňte Holly. Pokud se něco pokazí a já nebudu schopen kontrolovat světelnou kaskádu, která bude následovat, neměla byste čas odsud zmizet.“

„Akt zoufalství, Zedde?“

Odpověděl zavrčením, otočil se k ní zády a pozdvihl ruce. Z balvanu začaly stoupat různobarevné paprsky světla, které se začaly obtáčet kolem jeho těla a vytvářely kolem něj přízračnou záři.

Ann už o čarodějných kamenech slyšela, ale nikdy žádný neviděla a nevěděla, jak fungují. Ucítila však sílu, která ze starého čaroděje začala vyzařovat, když si na kámen stoupl.

Podle jeho přání odspěchala pryč ze sklepení. Nebyla si jistá, jestli skutečně chtěl, aby odešla kvůli bezpečí nebo jestli nechtěl, aby

viděla jak takovou věc dělá. Čarodějové si žárlivě střežili svá tajemství. Kromě toho Zedd byl mnohem větší podivín než Nathan – což byla věc, kterou Ann považovala takřka za nemožnou.

Když Ann došla k Holly, objala ji dívenka útlými pažemi kolem krku.

„Prošel tudy někdo?“

„Ne, Ann,“ zašeptala Holly.

„Dobře. Počkáme tu, dokud čaroděj Zorander nedokončí svůj úkol.“

„Strašlivě nadává, říká spoustu ošklivých slov a mává kolem sebe rukama, jako by se na nás chystal přivolat bouři, ale myslím, že je milý.“

„To si myslíš, protože se nemusíš pořád škrábat kvůli sněžným blechám.“ Ann se usmála a odvedla Holly k malému ukrytému výklenku, kde se usadily. „Ale asi máš pravdu.“

„Moje babička se občas rozčílila, když nám někdo chtěl ublížit. Lidé, kteří se o to snažili, to však mysleli vážně. Čaroděj Zorander to vážně nemyslí. Jen to předstírá.“

„Jsi mnohem bystřejší než jsem v tvém věku byla já, dítě. Stane se z tebe vzorná sestra světla.“

Ann si přitiskla Hollyinu hlavu na rameno a tiše čekala. Doufala, že čaroděj si pospíší. Pokud budou chyceni ve sklepení, nebudou mít možnost odsud uniknout a navzdory moci, kterou Zorander měl, by byl boj se sestrami temnot nesmírně nebezpečný.

Čas plynul zoufale pomalu. Ann měla podle pomalého pravidelného dechu pocit, že Holly usnula. Chudák dítě nemělo doposud moc času se vyspat – to neměl nikdo z nich. Spěchali celý den a většinu noci, aby se do Tanimury dostali včas a zabránili Jagangovi uchvátit palác. Všichni byli unavení.

Ann málem vyskočila leknutím z kůže, neboť se jí na rameno položila čísi ruka. „Vypadněme odsud,“ zašeptal Zedd.

Vzala Holly do náručí a vylezla z úkrytu. „Udělal jsi to?“

Zedd, který vypadal velmi rozčileně, se ohlédl k velkým kruhovým dveřím vedoucím do sklepení.

„Nenašel jsem nic, co by zabralo. Je to jako pokoušet se zapálit oheň pod vodou.“

Uchopila ho za šaty a přitáhla k sobě. „Zedde, musíme to udělat.“

Jeho rozčilené oči pohlédly do jejích. „Já vím. Ale ti, kteří toto kouzlo utkali, měli Odnímací magii. Já mám pouze Obnovovací. Zkoušel jsem všechno, co znám. Síť kolem tohoto paláce je příliš stabilní než abych ji dokázal porušit. Nedokážu to, je mi líto.“

„Utkala jsem v paláci světelnou síť. Musí to jít.“

„Neřekl jsem, že to nejde. Řekl jsem, že to já nedokážu. Pokoušel jsem se to dokonce i zažehnout. U toho uzlu to v žádném případě není možné.“

„Ty ses to pokoušel zažehnout! Copak jsi se zbláznil?“

Pokrčil rameny. „Akt zoufalství, pamatuješ? Stejně jsem pochyboval, že by to fungovalo, ale pro jistotu jsem to vyzkoušel. Je dobře, že jsem to udělal, protože jinak bychom stále setrvávali v domnění, že to funguje. Není tomu tak. Oheň se nerozšíří a kouzlo nestráví. Oheň, který jsem vytvořil, tam plane pořád, ale je dobrý akorát k tomu, aby v něm někdo uhořel.“

Ann zaúpěla. „Alespoň až tam někdo půjde, doufejme, že to bude Jagang, ošklivě se spálí. Stejně jim bude nějakou chvíli trvat než odstraní ochranný štít a najdou co chtějí.“

„Přijde je to draho. Nechal jsem tam po sobě pár překvapení. Z toho místa se teď stala smrtící past.“

„Můžeme tedy udělat ještě něco?“

„Napadlo mě, že pokud ty sestry temnot opravdu ovládají Odnímací magii, mohli bychom je požádat, zda by některá z nich nebyla ochotná nám se zničením kouzla pomoci.“

Ann přikývla. „Skvělý nápad. Doufejme, že pasti, které jste tam zanechal, jich pobijí co nejvíc. I když nemůžeme zničit palác, snad to bude stačit.“ Vzala Holly za ruku. „Musíme odsud odejít. Čeká na nás Nathan. Musíme uprchnout dřív než přijede Jagang, jinak nás tu chytí.“

Kapitola dvacátá

Když uviděla v měsíčním světle záblesk oceli, přitiskla se Verna ke zdi. Na trávníku před ní zaznívaly zvuky bitvy a cinkot oceli zazníval i z dáli. Dozvěděla se, že nedávno sem přijeli vojáci v šarlatových pláštích, aby se připojili k Císařskému Řádu, ale nyní, jak se zdá, zabíjejí každého, koho uvidí.

Z temnoty vyrazili dva muži v šarlatových pláštích. Náhle odkudsi vyletěla čepel a během okamžiku je srazila k zemi.

„Jsou to vojáci Krvavé Církve," zašeptal ženský hlas, který zněl Verně povědomě. „Pojď, Adie."

Ze stínů se vynořily dvě postavy. Jedna z nich měla v ruce meč a Verna si k obraně přichystala Han. Opatrně vystoupila z úkrytu.

„Kdo jste? Ukažte se."

Meč se pozdvihl a na jeho čepeli zatančily záblesky měsíčního svitu. „Kdo to chce vědět?"

Verna doufala, že se nezachová hloupě, ale mohli to být přátelé. Přesto si však připravila dakru.

„Jsem Verna."

Stínová postava strnula. „Verna? Sestra Verna?"

„Ano. Kdo jsi ty?" zašeptala v odpověď.

„Kahlan Amnell."

„Kahlan! To není možné." Verna k oběma postavám přistoupila a zastavila se těsně před nimi. „Drahý Stvořiteli, je to tak." Objala Kahlan kolem krku. „Ach, Kahlan. Hrozně jsem se bála, že jsi mrtvá."

„Verno, ani nevíš jak jsem ráda, že vidím přátelský obličej."

„Kdo je to s tebou?"

Přistoupila k ní stará žena. „Je to už dávno, ale přesto si na vás

dobře pamatuji, sestro Verno.“

Verna na ni zírala a pokoušela se její obličej někam zařadit. „Je mi líto, ale nepoznávám vás.“

„Jsem Adie. Strávila jsem tu nějaký čas před padesáti lety, když jsem byla mladá.“

Verna se na ni překvapeně podívala. „Adie! Pamatuji si Adii.“

Verna nechala nevyřčeno, že si Adii pamatuje jako mladou dívku. Už dávno se naučila, že není dobré říkat takové věci nahlas. Ti, kteří žili ve venkovním světě, podléhali vlivu času mnohem rychleji.

„Myslím, že si pamatujete mé jméno, ale nepoznáváte můj obličej. Je to už dávno.“ Adie Vernu vřele objala. „Velmi dobře si vás pamatuji. Když jsem tu byla, chovala jste se ke mě přátelsky.“

Kahlan je přerušila. „Verno, co se tady děje? Přivlekla nás sem Krvavá Církev a právě se nám podařilo utéci. Musíme se odsud dostat, ale vypadá to, že tu zuří bitva.“

„To je dlouhý příběh a teď není čas, abych vám ho vyprávěla. Ani si nejsem jistá, že ho znám celý. Ale máš pravdu v tom, že odsud musíme pryč. Paláce se zmocnily sestry temnot a každou chvíli přijede císař Jagang. Musím odsud okamžitě dostat všechny sestry světla. Půjdeš s námi?“

Kahlan se pečlivě rozhlédla kolem. „Ano, ale nejprve musím najít Aherna. Nemohu ho tu nechat. A jak ho znám, určitě bude chtít najít své spřežení a kočár.“

„Mé sestry stále shromažďují ty, kteří nám zůstali věrni,“ řekla Verna. Setkáme se tamhle na druhé straně zdi. Strážný, který tam hlídá u brány, je věrný Richardovi, stejně jako všichni vojáci, kteří u této zdi hlídají. Jmenuje se Kevin. Můžeš mu věřit. Až kolem něj půjdeš, řekni mu, že jsi přítel Richarda. To je heslo, na kterém jsme se domluvili. Nechá tě projít.“

„Říkala jsi, že je věrný Richardovi?“

„Ano. Ale teď už jdi. Já musím jít najít všechny naše přátele. Nemůžeš však tomu člověku, kterého hledáš, dovolit, aby sem přivedl své spřežení. Z palácových pozemků se teď stalo bitevní pole. Nikdy by to nedokázal.

Stáje jsou na severním konci. To je směr, kterým budeme utíkat. Mám tam několik sester které hlídají malý most. Veď ho tedy přímo

na sever až budeš mít po pravé ruce kamennou zeď kolem zahrady. Tam je naše druhé shromaždiště a je bezpečné. Alespoň zatím.“

„Pospíším si,“ řekla Kahlan.

Verna ji popadla za ruku. „Pokud nedorazíš včas, nemůžeme na tebe čekat. Jakmile budeme všichni, musíme vyrazit.“

„Ani nepředpokládám, že byste na mne čekali. Neboj se, i já musím zmizet. Myslím, že jsem lákadlo, které sem má přivést Richarda.“

„Richard!“

„To je také dlouhý příběh a já se odsud musím dostat dřív než se jim podaří ho na mne nalákat.“

Noc se náhle osvětlila, jako by ji pročísly blesky až na to, že to blesky nepřipomínalo. Všichni se otočili k jihovýchodu a uviděli mohutné ohnivé koule vystřelující k nočnímu nebi. Ve slabém světle bylo vidět, že za nimi zůstávají kouřové stopy. Toto dění se odehrávalo v přístavu. Zdálo se, že je celý v plamenech. Obrovité lodi byly vynášeny k nebi na mohutných vodních sloupech.

Země se náhle otřásla a v tu samou chvíli se vzduchem rozlehly vzdálené exploze.

„Drazí duchové,“ řekla Kahlan. „Co se to děje?“ Rozhlédla se kolem. „Plýtváme časem. Adie, zůstaň se sestrami. Doufám, že se mi podaří vrátit včas.“

„Mohu ti sundat Rada‘Han,“ zavolala na ni Verna, ale bylo už pozdě. Kahlan už zmizela ve stínech.

Verna uchopila Adiinu ruku. „Pojďte. Vezmu vás k ostatním sestrám za zdí. Některá z nich vám sundá tu věc z krku.“

Verně divoce bušilo srdce. Poté co opustila Adii a ostatní, vstoupila do prorokových budov a nyní procházela chodbami jeho obydlí. Jak postupovala dál a dál, začala se jí na mysl vtírat myšlenka, že Warren je možná mrtev. Nevěděla, co s ním udělali a zda se nerozhodli ho jednoduše zabít. Nevěděla, zda unese, kdyby našla jeho tělo.

Ne. Jagang chce proroka, aby mu pomohl s knihami. Zdálo se to už roky, co ji Ann upozornila, aby mu pomohla do bezpečí.

Na mysl jí vstoupila myšlenka, že Ann po ní možná chtěla, aby Warren prchl z důvodu, že ho sestry temnot chtějí zabít. Věděl ko-

neckonců příliš mnoho. Odehnala tyto znepokojivé myšlenky z hlavy a pečlivě zkoumala chodby, zda neobjeví nějakou známku přítomnosti sester temnot.

Před dveřmi do prorokových pokojů se Verna zhluboka nedechla a pak vstoupila dovnitř. Prošla přes několik štítů, které zde Nathana držely téměř po tisíc let jako zajatce a které nyní věznily Warrena.

Došla až do prorokovy kanceláře a všimla si, že dvojité dveře do malé zahrady, kterou měl prorok k dispozici, byly otevřeny. Dovnitř se dostal teplý noční vzduch a světlo měsíce. Na stole byla zapálená svíčka, která však neposkytovala mnoho světla.

Někdo vstal ze židle a Vernino srdce se rozbušilo ještě silněji.

„Warrene?“

„Verno!“ vrhl se k ní. „Díky Stvořiteli, že jsi uprchla!“

Verna cítila trochu rozčarování, neboť se jí nakonec nepodařilo zadržet pláč. O krok ustoupila a výhružně k němu napřáhla prst. „Co to bylo za hloupost, posílat mi svou dakru! Proč jsi ji nepoužil sám a nezachránil se, abys uprchl! Posílat mi ji bylo velmi riskantní. Co kdyby se něco stalo? Ty jsi ji měl a dobrovolně ses jí vzdal! Co sis vlastně myslel?“

Usmál se. „I já jsem rád, že tě vidím, Verno.“

Verna se vší silou snažila potlačit své pocity. „Odpověz mi na otázku.“

„Tak za prvé, nikdy jsem dakru nepoužíval a bál jsem se, že bych mohl udělat něco špatně. Tím bychom přišli o naši jedinou možnost. Za drahé, mám na krku obojek a proto bych nebyl schopen projít skrze štíty. Bál jsem se, že Leomu nepřinutím k tomu, aby je zlomila, a že si raději vybere zemřít. Pak by to bylo stejně na nic.

Za třetí,“ řekl a přistoupil k ní, „pokud by měl mít možnost uprchnout jen jeden z nás, chtěl jsem, abys to byla ty.“

Verna na něj chvíli zírala a začala se v ní vzmáhat další vlna pláče. Už to nedokázala déle zadržet a objala ho kolem krku.

„Warrene, já tě miluji. Chci říct, že tě opravdu vážně miluji.“

Něžně ji k sobě přitiskl. „Ani nevíš jak dlouho jsem snil o tom, že mi to řekneš, Verno. I já tě miluji.“

„A co moje vrásky?“

Usmál se teplým hřejivým warrenovským úsměvem. „Jednou,

až budeš mít vrásky, budu milovat i je.“

Kvůli tomu a všemu ostatnímu ho vášnivě políbila.

*****

Zpoza rohu vyběhla malá skupina mužů v šarlatových pláštích se zřejmým úmyslem ho zabít.

Vrhl se mezi ně, kopnul jednoho do kolena a zabořil nůž do srdce druhého. Než ho mohly ohrozit meče ostatních, prořízl hrdlo dalšímu a loktem rozbil nos vojáka na druhé straně.

Richard byl ztracen v bouřícím hněvu magie protékající jeho tělem.

Přestože s ním meč nebyl, magie ano. Byl skutečný Hledač Pravdy a nerozlučně byl s magií meče svázán. Proroctví ho nazývala fuer grissa ost drauka, což ve Vysoké ďharštině znamenalo posel smrti a on se nyní pohyboval jako stín. Nyní už těm slovům rozuměl.

Pohyboval se mezi muži Krvavé Církve jako by to byly pouhé sochy drcené vichřicí.

Za chvilku opět všechno ztichlo.

Richard stojící nad těly se třásl hněvem a přál si, aby to místo vojáků byly sestry temnot. Chtěl zejména těch pět.

Řekly mu, kde Kahlan drží, ale když dorazil, byla už pryč. V místnosti, kde byla vězněna, se převalovala oblaka kouře. Stěny i podlaha byly popálené jako by tam kdosi využíval nesmírně mocnou magii. Našel těla Brogana, Galtera a ženy, kterou nepoznal.

Kahlan, pokud tam vůbec kdy byla, mohla uprchnout, ale Richarda svíraly obavy, že ji odvlekly sestry, že je stále jejich zajatcem. Mohly by jí ublížit, anebo, což by bylo ještě horší, ji mohou dát Jagangovi. Musí ji najít.

Potřeboval získat do rukou nějakou sestru temnot, aby ji přiměl mluvit.

Na palácových pozemcích vrcholila bitva. Richardovi se zdálo, že Krvavá Církev se obrátila proti každému v paláci. Viděl mrtvé strážné, mrtvé služebnictvo a mrtvé sestry.

Viděl také mnoho mrtvých vojáků Krvavé Církve. Sestry temnot je nemilosrdně kosily. Richard viděl, jak jedna jediná sestra dokázala pobít téměř sto mužů v šarlatových pláštích. Také viděl, jak na jinou sestru se ze všech směrů vrhli vojáci a svými těly ji přibili k zemi.

Roztrhali ji jako smečka psů trhá lišku.

Když se však přiblížil k sestře, která odrazila útok stovky mužů, zmizela mu a tak hledal nějakou jinou. Jedna z nich mu řekla, kde je Kahlan. I kdyby musel zabít každou sestru temnot v paláci, jedna z nich bude mluvit.

Dva šarlatoví vojáci ho spatřili a vyrazili k němu. Richard čekal. Jejich meče se neškodně mihly kolem něj. Srazil je oba nožem, aniž by o tom přemýšlel a vyrazil na další cestu dřív než jejich těla stačila dopadnout na zem.

Už dávno přestal počítat, kolik vojáků Krvavé Církve od začátku bitvy zabil. Bojoval s nimi, pouze když na něj oni sami zaútočili. Nebyl schopen se vyhnout všem vojákům, které viděl. Pokud se na něj vrhli, bylo to jejich rozhodnutí, ne jeho. Jediné, co chtěl, bylo zajmout nějakou sestru.

Když Richard zamířil k jednomu ze zastřešených průchodů, zahlédl těsně u zdi nějaký pohyb. Prohlédl si to místo pozorněji a skutečně viděl, že z průchodu se vynořil jakýsi stín. Když se přiblížil, Richard podle dlouhých vlasů a křivek těla poznal, že se jedná o ženu.

Nakonec tedy našel sestru.

Když před ni vykročil, uviděl záblesk oceli, která mířila přímo na něj. Věděl, že každá sestra má u sebe dakru. To byla nejspíš zřejmě i zbraň, která na něj mířila. Věděl také, jak smrtící zbraní dakra je a jak zkušené jsou sestry v zacházení s ní. Nechtělo se mu lehkomyslně riskovat.

Ustoupil poněkud stranou a vykopl jí zbraň z ruky. Mohl jí také zlomit čelisti, aby nemohla křičet o pomoc, ale potřeboval, aby byla schopná hovořit. Pokud bude dost rychlý, nestihne vyvolat poplach.

Uchopil ji za zápěstí, prudce ji otočil k sobě zády a zkroutil jí za nimi obě ruce. Pak jí ruku s nožem zahákoval kolem krku a strhl ji k zemi. Přistál na zádech a sestra mu ležela na hrudi. Zahákoval své nohy za její, aby ho nemohla kopnout a na krk jí přiložil ostří nože. Byla naprosto bezmocná.

Zesílil tlak ostří na její krk. „Mám opravdu mimořádně špatnou náladu," procedil skrze zuby. „Pokud mi neřekneš, kde je Matka Vyznavačka, zabiju tě."

Třásla se a ztěžka dýchala. „Zrovna se ji chystáš podříznout, Richarde.“

Ve chvilce, která se mu zdála věčností, jeho mysl přijala její slova a pokoušela se pochopit smysl toho, co řekla.

„Políbíš mě, anebo mě nakonec přece jen podřízneš?“ zeptala se a stále se třásla.

Byl to Kahlanin hlas. Pustil její zápěstí. Otočila se k němu a její tvář se ocitla v těsné blízkosti jeho. Byla to ona. Byla to skutečně ona.

„Drazí duchové, děkuji vám,“ zašeptal před tím než ji políbil.

Jeho hněv se utišil jako hladina jezera za letní měsíčné noci. S bolestnou radostí ji k sobě přitiskl.

Prsty se dotýkal jejího obličeje, dotýkal se svého snu, který se probudil k životu. Její prsty ho hladily po tvářích a ona se na něj dívala, přičemž stejně jako on nepotřebovala slov. Svět se na chvilku zastavil.

„Kahlan,“ řekl nakonec, „vím, že se na mě hněváš, ale…“

„No, kdybych nezlomila svůj meč a nemusela vytáhnout nůž, neměl bys to se mnou tak jednoduché. Ale nehněvám se.“

„To jsem nemyslel. Chtěl bych ti vysvětlit-“

„Vím, co jsi tím myslel, Richarde. Nehněvám se. Věřím ti. Čeká tě sice nějaké vysvětlování, ale nemám na tebe vztek. Jediná věc, kterou můžeš udělat, abys mě rozčílil bude, když ode mě někdy ve zbytku svého života odejdeš na vzdálenost větší než deset stop.“

Richard se usmál. „Pak už nikdy nebudeš mít důvod se na mne hněvat.“ Úsměv se mu vytratil z tváře a hlava mu klesla na zem. „Ale ano, určitě se na mne rozhněváš. Nemáš ani ponětí o problémech, které jsem způsobil. Drazí duchové, já…“

Znovu ho měkce políbila. Zabořil ruku do jejích dlouhých hustých vlasů.

Uchopil ji za ramena a odtáhl ji od sebe. „Kahlan, musíme odsud vypadnout. Hned teď. Jsme až po krk v problémech. Chci říct, já jsem až po krk v problémech.“

Kahlan se od něj odtáhla a posadila se. „Já vím. Přichází Řád. Musíme spěchat.“

„Kde je Zedd a Gratch? Pojďme je sehnat a zmizet.“

Její hlava na něj kývla. „Zedd a Gratch? Oni nejsou s tebou?“

„Se mnou? Ne. Myslel jsem, že jsou s tebou. Poslal jsem k tobě Gratche s dopisem. Drazí duchové, neříkej mi, že jsi nedostala ten dopis. Pak není žádný div, že se na mě zatím nehněváš. Poslal jsem – “

„Ten dopis jsem dostala. Zedd použil kouzlo, aby se udělal dostatečně lehkým a Gratch ho mohl nést. Gratch vzal Zedda už před týdny zpátky do Aydindrilu.“

Richard pocítil náhlou nevolnost. Vzpomněl si na těla mrtvých mriswithů ležící na baště Hradu.

„Nepotkal jsem je,“ řekl šeptem.

„Možná jsi odjel dřív než oni přijeli. Muselo ti trvat týdny se sem dostat.“

„Aydindril jsem opustil včera.“

„Cože?“ zašeptala s rozšířenýma očima. „Jak jsi to…“

„Přinesla mě sem slif. Dopravit mě sem jí netrvalo ani den. Alespoň si myslím, že to byl necelý den. Možná to byly dva dny. Nedokážu to říci přesně, ale měsíc vypadá stejně…“

Richard si uvědomil, že plácá a přinutil se zastavit.

Kahlanin obličej se mu rozmazával před očima. Jeho vlastní hlas mu zněl dutě, jako by za něj hovořil někdo jiný. „V Hradu jsem narazil na místo, kde se bojovalo. Všude kolem byli mrtví mriswithové. Vzpomínám si, že jsem měl pocit, že to vypadá, jako by je zabil Gratch. Bylo to na hraně vysoké zdi.

Na celé té hraně byla krev a krvavé stopy jsem viděl i na srázu, nad kterým Hrad stojí. Tu krev jsem si pečlivě prohlédl. Některé krvavé stopy nepatřily mriswithům.“

Kahlan ho konejšivě objala.

„Zedd a Gratch,“ zašeptala. „Museli to být oni.“

Její objetí zesílilo. „Je mi to líto, Richarde.“

Jemně ji od sebe odstrčil. „Musíme odsud okamžitě pryč. Udělal jsem něco hrozného a Aydindril je teď v nebezpečí. Musím se tam vrátit.“

Richardův pohled se zastavil na Rada‘Hanu. „Proč máš tu věc na krku?“

„Chytil mě Tobias Brogan. Je to dlouhý příběh.“

Než stihla pokračovat, přiložil Richard prsty na obojek. Aniž by přemýšlel, cítil skrze svůj hněv, jak do jeho paží přitéká moc.

Obojek se roztříštil na několik kusů.

Kahlan si prsty ohmatala krk. Vydala ze sebe povzdech nesmírné úlevy.

„Vrátilo se to," zašeptala a opřela se o něj. Ruku si položila na hruď. „Cítím svou vyznavačskou moc. Opět se jí mohu dotknout."

Jednou rukou ji objal. „Bude nejlepší, když odsud odejdeme."

„Zrovna před chvílí jsem osvobodila Aherna. Proto jsem zlomila meč – o jednoho z těch krvavců," vysvětlovala zamračeně. „Řekla jsem Ahernovi, aby se vydal spolu se sestrami na sever."

„Sestry? Jaké sestry?"

„Našla jsem sestru Vernu. Shromažďuje sestry světla, mladíky, novicky a strážné a chystá se s nimi uprchnout. Jsem zrovna na cestě k nim. Nechala jsem tam Adii. Když si pospíšíme, můžeme k nim dorazit dřív než odejdou. Nejsou odsud daleko."

*****

Kevin, který vystoupil ze stínu, aby ty dva zastavil, otevřel ústa dokořán. „Richarde!" zašeptal. „Jsi to vážně ty?"

Richard se usmál. „Promiň, Kevine, ale dnes pro tebe nemám žádnou čokoládu."

Kevin Richardovi potřásl rukou. „Jsem ti věrný, Richarde. Téměř všichni strážní jsou ti věrní."

Richard se v temnotě zamračil. „Jsem… poctěn, Kevine."

Strážný se otočil a zavolal hlasitým šepotem. „To je Richard!"

Když on a Kahlan prošli skrze bránu za zeď, shromáždil se kolem nich celý dav. V mihotavém světle vzdálených ohňů planoucích v docích si Richard všiml Verny a objal ji pažemi.

„Verno, jsem tak rád, že tě vidím!" Pak si ji podržel na délku paží. „Ale musím ti říct, že se potřebuješ vykoupat."

Verna se rozesmála. Vzhledem k situaci to byl zvláštní, ale potěšující zvuk. Kolem ní prošel s úsměvem Warren a přistoupil k Richardovi.

Richard otočil Verninu ruku dlaní vzhůru, vložil jí do ní Prelátčin prsten a sevřel jí kolem něj prsty. „Slyšel jsem, že Ann zemřela. Je mi to velmi líto. Tohle je její prsten. Myslím, že ty budeš vědět

lépe než já, co s ním udělat.“

Verna si zdvihla ruku před obličej a prohlížela si prsten. „Richarde… kde jsi ho vzal?“

„Přinutil jsem sestru Ulicii, aby mi ho dala. Ona nemá právo ho nosit.“

„Ty jsi přinutil…“

„Verna byla jmenována Prelátkou, Richarde,“ řekl Warren, který Vernu objal kolem ramen.

Richard se zašklebil. „Jsem na tebe pyšný, Verno. Nasaď si ho tedy zpátky.“

„Richarde, Ann není… ten prsten mi sebrali… byla jsem odsouzena tribunálem… a zbavena své hodnosti.“

Dopředu vystoupila sestra Dulcinia. „Verno, ty jsi Prelátka. U soudu každá sestra, která je tu teď s námi, hlasovala pro tebe.“

Verna pohlédla na všechny tváře, které ji sledovaly. „Vážně?“

„Ano,“ řekla sestra Dulcinia. „Ostatní nás přehlasovaly, ale my všechny jsme v tebe věřily. Jmenovala tě přece samotná Prelátka Annalina. Potřebujeme Prelátku. Nasaď si ten prsten.“

Uslzená Verna kývnutím poděkovala sestrám, které dávaly najevo svůj souhlas. Nasadila si prsten a políbila ho. „Musíme se odsud všichni dostat okamžitě pryč. Císařský Řád přichází, aby se paláce zmocnil.“

Richard ji uchopil za paži a otočil ji k sobě. „Co myslíš tím ‚Císařský řád přichází, aby se paláce zmocnil‘? Co chtějí s Palácem Proroků dělat?“

„Proroctví. Císař Jagang je hodlá použít, aby poznal větve, které musí následovat, aby získal co chce.“

Ostatní sestry za Vernou vykřikly. Warren si zakryl obličej dlaněmi a zasténal.

„A navíc,“ doplnila Verna, „má v plánu zde žít, aby byl pod ochranou palácového kouzla a mohl zde vládnout světu, až díky proroctví zničí své protivníky.“

Richard pustil její ruku. „To mu nesmíme dovolit. Následoval by konec světa tak, jak ho známe. Neměli bychom šanci se Jagangovi postavit. Svět by trpěl pod jeho tyranií po celá staletí.“

„Není nic, co bychom s tím mohli udělat,“ řekla Verna. „Musí-

me odsud odejít nebo zde všichni zemřeme a nebudeme mít pak možnost přemýšlet o způsobu, jak Jagangovi zasadit protiúder.“

Richard přejel pohledem přes shromážděné sestry, z nichž mnohé znal a pak pohlédl zpátky na Vernu. „Prelátko, a co kdybych palác zničil?“

„Cože? Jak bys to chtěl udělat?“

„To nevím. Ale zničil jsem věže a i ty byly vytvořeny dávnými čaroději. Jsem přesvědčen, že už se nějaký způsob najde.“

Verna si olízla rty a zamyslela se. Shromážděné sestry se na ni dívaly v naprostém tichu. Po chvíli se mezi nimi do popředí prodrala sestra Phoebe.

„Verno, to nemůžeš dovolit!“

„Může to být jediný způsob, jak zastavit Jaganga.“

„Ale to nemůžeš,“ řekla Phoebe na pokraji pláče. „Vždyť je to Palác Proroků. Náš domov.“

„Když ho teď opustíme, stane se z něj domov snového cestovatele.“

„Ale Verno,“ řekla Phoebe a stiskla Verninu ruku, „bez ochrany kouzla zestárneme. Zemřeme, Verno. Naše mládí zmizí během mžiknutí oka. Zestárneme a zemřeme dřív než budeme mít šanci začít žít.“

Verna jí z tváře utřela stékající slzu. „Všechno umírá, Phoebe, dokonce i palác. Nemůže tu být navždy. Posloužil svému účelu a teď, pokud něco neuděláme, se jeho existence může obrátit proti nám.“

„Verno, to nemůžeš udělat! Nechci zestárnout.“

Verna mladou ženu objala. „Phoebe, jsme sestrami světla. Sloužíme Stvořiteli a plníme jeho vůli, abychom zlepšily životy lidí na tomto světě. Jediná šance, abychom jejich životy zlepšily teď je, že se staneme stejné jako zbytek Stvořitelových dětí; budeme žít spolu s nimi.

Chápu tvé obavy, Phoebe, ale věř mi, že se nestane to, čeho se bojíš. Pod kouzlem paláce plyne čas odlišně. Necítíme pomalý běh století, jak si představují ti venku, ale rychlý koloběh života. Během života mimo kouzlo paláce se ti bude rok zdát stejně dlouhý jako deset let v paláci.

Naším úkolem je sloužit, ne žít co nejdéle. Pokud si přeješ prožít

dlouhý a prázdný život, Phoebe, můžeš zůstat v paláci se sestrami temnot. Pokud si ale přeješ prožít významný, plný život, pojď s námi, sestrami světla, do nového života mířícího do budoucnosti a ne do minulosti.“

Phoebe tiše stála a po tvářích jí stékaly slzy. V dálce hučel oheň a občas se ozvala vzdálená exploze. Křik bojujících mužů se přiblížil.

Nakonec Phoebe promluvila. „Jsem sestra světla. Přeji si jít se svými sestrami… ať už mne to zavede kamkoliv. Stvořitel na nás bude stále dohlížet.“

Verna se usmála a pohladila Phoebe po tváři. „Ještě někdo?“ zeptala se a přelétla pohledem všechny shromážděné. „Má ještě někdo nějaký jiný názor? Pokud ano, musíte ho říci teď. Nemá smysl za mnou později chodit a říkat, že jste neměli možnost ho říct. Nyní tu možnost máte.“

Všechny sestry zavrtěly hlavou. Začaly dávat najevo, že už je načase vyrazit. Verna si kroutila prstenem na ruce a pohlédla na Richarda. „Myslíš, že dokážeš palác a jeho kouzlo zničit?“

„Já nevím. Vzpomínáš si, když jsi pro mne poprvé přišla a Kahlan použila modrý blesk? Vyznavači mají prvek Odnímací magie od čarodějů, kteří jejich moc stvořili. Možná se nám takto podaří alespoň poškodit sklepení, pokud už nedokážeme zničit celý palác.“

Kahlan promluvila a její prsty se dotkly Richardových zad. „Richarde, myslím, že to nedokážu. Tu magii jsem vyvolala díky tobě – abych tě bránila. Nevím, jestli ji dokážu přivolat kvůli něčemu jinému.“

„Musíme to zkusit. Když už nic jiného, spálíme alespoň proroctví. Pokud mezi knihami založíme oheň, všechny je stráví a Jagang je nebude moci použít proti nám.“

K bráně přispěchala malá skupinka žen a půl tuctu mladých mužů. „Richardovi přátelé,“ zazněl rychlý šepot. Kevin otevřel bránu a pustil je dovnitř.

Verna uchopila jednu z žen za paži. „Filipo, našla jsi všechny?“

„Ano.“ Vysoká žena se odmlčela, aby popadla dech. „Musíme odsud hned pryč. Císařovy předsunuté jednotky jsou už ve městě. Některé se pokoušejí přejít přes jižní mosty. Vrhla se na ně Krvavá

Církev a strhla se tam bitva.“

„Všimla sis, co se děje v docích?“ zeptala se Verna.

„Je tam Ulicia a některé z jejích sester. Ty ženy doslova bourají přístav. Vypadá to, jako by tam vtrhlo samo podsvětí.“ Filipa si přitiskla třesoucí se prsty na rty a na chvilku zavřela oči. „Mají tam námořníky z Lady Sefa.“ Hlas se jí zachvěl. „Neumíš si představit, co s těmi ubožáky dělají.“

Filipa se obrátila, poklekla a začala se modlit. Dvě ze sester, které se vrátily s ní, udělaly to samé. „Drahý Stvořiteli,“ řekla Filipa a začala vzlykat, „odpusť jim jejich hříchy. Po zbytek mého života mě budou tížit noční můry.“

Richard se otočil směrem, ze kterého zaznával zvuk boje. „Verno, hned teď odtud musíte odejít. Není času nazbyt.“

Verna přikývla. „Ty a Kahlan nás pak můžete chytit.“

„Ne. Kahlan a já se pak musíme vydat do Aydindrilu. Teď není čas, abych ti to vysvětloval, ale máme magii, která nám to umožní. Přál bych si vzít s sebou i vás ostatní , ale nemohu. Spěchejte přímo na sever. Je tam armáda sta tisíc d‘hařanských vojáků mířících na jih a hledajících Kahlan. Budete s nimi ve větším bezpečí a stejně tak oni s vámi. Řekněte generálu Reibischovi, že Kahlan je se mnou.“

Mezi ostatními se protlačila Adie a uchopila Richarda za ruku, „Jak se daří Zeddovi?“

Richardovi se hlas zadrhl v hrdle. Bolestí zavřel oči. „Adie, je mi líto, ale svého dědečka jsem neviděl. Obávám se, že byl zabit v Hradu.“

Adie si zamnula tváře a odkašlala si. „Je mi to líto, Richarde,“ řekla pohnutým hlasem. „Tvůj dědeček byl dobrý člověk. Vzal si však na sebe příliš mnoho rizika. Varovala jsem ho.“

Richard starou čarodějku objal a ona mu přitiskla hlavu na hruď.

Od brány přispěchal s mečem v ruce Kevin.

„Musíme hned teď vyrazit, jinak budeme muset bojovat.“

„Jděte,“ řekl Richard. „Tuhle válku nevyhrajeme, pokud tady zemřete. Musíme bojovat podle našich pravidel, ne Jagangových. Bude s sebou mít i ty, kteří mají Dar, ne jen obyčejné vojáky.“

Verna se otočila ke shromážděným sestrám, novickám a mladým čarodějům. Vzala za ruce dvě mladé dívky, které vypadaly, že

potřebují útěchu. „Všichni mě poslouchejte. Jagang je snový cestovatel. Jediná ochrana je závazek k Richardovi. Richard se narodil s Darem a s magií, kterou zdědil po předcích a která chrání proti snovým cestovatelům. Leoma se u mě pokoušela ten závazek zlomit a dovolit tak Jagangovi, aby vstoupil do mé mysli. Před tím, než vyrazíme, se všichni pokloňte a přísahejte Richardovi věrnost. Tak budeme mít jistotu, že budeme před nepřítelem chráněni."

„Pokud je to vaše přání," řekl Richard, „nechť se tak stane. Udělejte to tak, jak bylo určeno Alricem Rahlem, tím, kdo tento závazek a jeho ochranu stvořil. Pokud si přejete to udělat, tak vás žádám, abyste mi vzdali hold podle starobylých tradic."

Richard jim řekl slova, která kdysi říkal i on sám a pak jen tiše stál. Pociťoval váhu zodpovědnosti nejen za ty, kteří se zde shromáždili, ale i za statisíce v Aydindrilu a za všechny, kteří na něm záviseli. Sestry světla a jejich svěřenci poklekli na kolena a do noci povstal mohutný sbor jejich hlasů, který přehlušil zvuky bitvy a potvrdil jejich závazek.

„Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Koříme se před tvou moudrostí. Žijeme pouze, abychom sloužili. Naše životy patří tobě."

Kapitola dvacátá první

Richard přitiskl Kahlan v pochmurném temném kamenném koridoru ke zdi a čekal až oddíl šarlatově oděných vojáků zmizí z dohledu. Když po chvíli ozvěna jejich bot zanikla, Kahlan se otřásla a zašeptala, „moc se mi to tady dole nelíbí. Myslíš, že budeme schopni vypadnout odsud živí?“

Rychle ji políbil na obavami zvrásnělé čelo. „Samozřejmě, že se odsud dostaneme živí. Slibuji.“ Uchopil ji za ruku a druhou ukázal před sebe. „Tak pojď, sklepení jsou přímo před námi.“

Některá místa na kamenné zdi chodby byla dokonale vyhlazena stroužky vody, která po nich stékala a dopadala na podlahu. Z některých míst na stropě kapala voda, která se zvoněním dopadala do kaluží na zemi. Za dvěma proti sobě umístěnými pochodněmi se chodba rozšiřovala a zvyšoval se i strop, na zdi proti nim uviděli obrovské kulaté dveře do sklepení.

Když přišli do dohledu šest stop tlustých kamenných dveří, Richard poznal, že něco není v pořádku. Jednak viděl, jak se k nim zpoza dveří šíří přízračné světlo a navíc se mu zježily chloupky vzadu na krku a v pažích cítil šepot magie, který vzbuzoval podobný pocit, jako by mu kolem rukou tkali pavouci pavučiny.

Otřásl se a naklonil se ke Kahlan. „Necítíš něco zvláštního?“

Zavrtěla hlavou. „Ale na tom světle je něco zábavného.“

Kahlan zrychlila krok. Ve stejné chvíli, kdy objevili průchod do sklepení, uviděl Richard tělo. Před nimi ležela na podlaze skrčená žena. Vypadalo to, jako by spala, ale Richard věděl, že nespí. Byla stejně nehybná jako kámen.

Když přistoupili blíž, uviděli, že za zdí napravo leží asi tucet mrtvých vojáků Krvavé Církve rozhozených po podlaze. Richard se

při tom pohledu zarazil a po zádech mu přejel mráz. Každý z mrtvých vojáků byl ve výši pasu čistě přeseknutý na dvě půlky. Na podlaze bylo jezero krve.

Jeho nepokoj vzrůstal s každým pomalým krokem ke kruhovému otvoru ve skále.

„Podívej, nejspíš bych se tu měl porozhlédnout první já sám," řekl. „Počkej tady, dokud se nevrátím. Bude to trvat jen pár minut."

Kahlan ho uchopila za rukáv a zadržela ho. „Znáš přece naši dohodu."

„Jakou dohodu?"

„Po zbytek svého života se ode mne nesmíš vzdálit na víc než deset stop, jinak se rozčílím."

Richard pohlédl do jejích zelených očí. „Radši tě uvidím rozčilenou než mrtvou."

Tvář se jí zamračeně stáhla. „To si myslíš teď. Až příliš dlouho jsem čekala, abych mohla být s tebou než abych tě teď jen tak nechala odejít. Co je tam tak důležitého, že chceš jít sám? Můžeme se o něco pokusit odsud – odpálit to nebo něco takového. Veškerý ten starý papír bude hořet jako suchá sláma. Vůbec nemusíme chodit dál."

Richard se usmál. „Už jsem ti někdy řekl, jak moc tě miluju?"

Zatahala ho za ruku. „Mluv. Proč riskovat naše životy?"

Richard si ztěžka povzdechl. „V zadní části je víc jak tři tisíce let stará kniha proroctví. Obsahuje texty, které se o mě zmiňují. Už dřív mi pomohla. Pokud budeme při zničení všech těch knih úspěšní, rád bych alespoň tuhle jednu vzal s sebou. Mohla by nám přinést užitek."

„Co se tam o tobě říká?"

„Jsem tam nazýván fuer grissa ost drauka."

„Co to znamená?"

Richard se otočil zpátky ke sklepení. „Posel smrti."

Byla chvilku zticha. „Takže jak se tam dostaneme?"

Richard přelétl pohledem mrtvé vojáky. „No v každém případě nepůjdeme vzpřímeně." Rukou si zamyšleně přejel po tváři. „Něco je čistě přeseklo ve výšce pasu. Ať už to bylo cokoli, rád bych se tomu vyhnul."

Asi v té výšce se ve vzduchu sklepní místnosti vznášel úzký vlnící se pruh kouře. Zdálo se, že trochu září, ale Richard si tím nebyl jist.

Po kolenou se doplazili do sklepení a plazili se pod podivným úkazem. Nepostavili se, dokud se nedostali až pod police s knihami, kde se kvůli krvavým kalužím už po kolenou nedalo lézt. Když byli pod podivným kouřem, Richard zvedl hlavu, aby si ho prohlédl. Nevypadalo to jako žádná mlha nebo kouř, které Richard kdy viděl. Měl pocit, že jednotlivé částečky slabě vyzařují jakousi vnitřní záři.

Když zaslechli skřípavý zvuk, zastavili se a chvíli bez pohybu naslouchali. Richard se ohlédl přes rameno a uviděl, že šest stop tlusté kamenné dveře se pomalu zavírají. Uvědomil si, že bez ohledu na to, jak velká je rychlost jejich zavírání, nebude schopen se k nim dostat dřív než se zabouchnou.

Kahlan se na něj podívala. „Jsme tady zamčení? Jak se odsud dostaneme? Vede odsud jiný východ?“

„Tohle je jediná cesta ven, ale já ty dveře dokážu otevřít,“ řekl Richard. „Dveře pracují ve spojení se štítem. Pokud položím ruku na tamhleten kovový plát na zdi, otevřou se.“

Její zelené oči zkoumaly jeho obličej. „Richarde, víš to určitě?“

„Jsem si skoro jistý. V minulosti to vždycky takhle fungovalo.“

„Richarde, po tom všem, čím jsme prošli, než jsme se konečně zase setkali, bych chtěla, abychom se odsud oba dostali živí.“

„Neboj, dostaneme. Mnoho lidí potřebuje naši pomoc.“

„V Aydindrilu?“

Přikývl a pokoušel se najít slova, která by jí chtěl říci, slova, která by zaplnila prostor, jenž, jak se obával, se mezi nimi vytvořil, prostor, jímž, jak se obával, je oddělil on sám.

„Kahlan, nic z toho, co jsem udělal, nebylo pro můj osobní prospěch – přísahám. Chci, abys to věděla. Vím, jak moc jsem tě zranil, ale byla to jediná věc, na kterou jsem dokázal přijít a uskutečnit ji dřív než bude příliš pozdě. Udělal jsem to proto, že skutečně věřím, že to je naše jediná šance jak ubránit Střední zemi před Císařským Řádem.

Vím, že úkolem Vyznavačů je ochraňovat lidi a ne jim jen vládnout. Věřím, že pochopíš, že jsem se tomuto úkolu nezpronevěřil, i

když to, co jsem udělal, ti možná bude proti mysli. Chci lidi ochraňovat, ne jim vládnout, ale přesto mě bolí srdce, když pomyslím na to, co jsem ti udělal.“

V kamenné místnosti se na dlouhou chvíli rozhostilo mrtvé ticho. „Richarde, když jsem poprvé četla tvůj dopis, byla jsem zničená. Do mých rukou byla vložena odpovědnost a já jsem nechtěla vstoupit do dějin jako Matka Vyznavačka, která ztratila Střední zemi. Na cestě sem s obojkem na krku jsem měla spoustu času přemýšlet.

Sestry udělaly dnes v noci něco velmi šlechetného. Obětovaly tři tisíce let staré dědictví aby posloužily vyššímu účelu: pomáhat lidem. Nemusím být zrovna šťastná nad tím, co jsi udělal a ty mi budeš muset spoustu věcí vysvětlit, ale já ti budu naslouchat s láskou v srdci, která bude určena nejen tobě, ale všem lidem Střední země, kteří nás potřebují.

Během týdnů, kdy jsme sem cestovali, jsem přemýšlela o tom, že musíme žít budoucností a ne minulostí. Chci, aby budoucnost byla místem, kde budeme moci žít v míru a bezpečí. To je mnohem důležitější než cokoliv jiného. Znám tě a vím, že to, co jsi udělal, rozhodně nebylo ze sobeckých důvodů.“

Richard ji prsty pohladil po tváři. „Jsem na tebe hrdý, Matko Vyznavačko.“

Políbila ho. „Později, až se nás nebude každý druhý pokoušet zabít a budeme mít víc času, složím si ruce na prsou, zamračím se a budu poklepávat nohou na podlahu, jak se od Matky Vyznavačky očekává, zatímco ty budeš stát v pozoru a budeš se pokoušet mi vysvětlit smysl toho, co jsi udělal. Co se však týče přítomnosti byla bych ráda, kdybychom odsud zmizeli.“

Richard, jehož obavy se podstatně zmenšily se usmál a po kolenou vyrazil mezi řadami knih. Všiml si totiž, že podivné proužky kouře jsou rozmístěny všude možně kam až dohlédl. Přál si vědět, co to je.

Kahlan se u něj držela co nejblíže. Richard se, pečlivě rozhlížel po známce nějakých potíží a neustále pociťoval nehmotnou přítomnost nebezpečí všude, kam vstoupili. Nevěděl, zda je to pocit oprávněný nebo ne, ale neodvažoval se ho ignorovat. Naučil se svým instinktům důvěřovat a nebýt příliš soustředěný jen na to, co mu říkají

jeho oči.

Když vstoupili do malého výklenku v zadní části, prozkoumal Richard knihy na polici a uviděl, že je mezi nimi ta, kterou chtěl získat. Jediným problémem bylo, že nad nimi se vznášel další z podivných pramínků kouře. Rozhodně neměl v úmyslu se pokusit skrz něj protáhnout ruku. Nevěděl přesně, co je světélkující proužek zač, ale věděl, že to je nějaký druh magie a viděl, co to dokázalo udělat s vojáky.

S Kahlaninou pomocí shodil polici na zem. Když narazila o stůl, který před ní stál, knihy se rozlétly, ale ta, kterou chtěl, přistála nad stolem. Proužek světélkujícího kouře se vznášel několik palců nad ní. Richard opatrně natáhl ruku na stůl a ucítil šimrání, které mu zřetelně dávalo najevo magickou podstatu podivného úkazu. Po chvíli prsty nahmatal knihu a shodil ji dolů.

„Richarde, něco není v pořádku."

Zvedl knihu a rychle ji prolistoval, aby se ujistil, že je to ta správná. Přestože nyní ve Vysoké d'harštině dokázal číst a většinu slov rozpoznal, neměl čas určit, co přesně kniha říká.

„Cože? Co není v pořádku?" „Podívej se na tu mlhu nad námi. Když jsme vstoupili, byla ve výši pasu. Musela být, když skosila ty muže. Podívej se na ni teď."

Aniž si to uvědomil, mlha klesla těsně nad stůl. Zastrčil s knihu za opasek. „Pojď za mnou a rychle."

Richard vyrazil z místnosti a Kahlan mu byla v patách. Nevěděl, co se stane pokud je zářící magie dosáhne, ale nedělalo mu zvláštní problémy si to představit.

Kahlan vykřikla. Richard se otočil a viděl, že sebou začala trhat.

„Co se děje?"

Snažila se pokračovat v cestě, ale nemohla se pohnout z místa. „Něco mě drží za kotník."

Richard se k ní natáhl a uchopil ji za zápěstí.

„Přestalo to. Jakmile jsi se mne dotkl, přestalo to."

„Tak se mě chytni za nohu a pojďme odsud pryč."

Zasténala. „Richarde! Podívej."

Mlha nad jejich hlavami se snížila, když se jí dotkl, jako kdyby magie ten dotek cítila a snažila se jich co nejrychleji dosáhnout. Stěží

jim zbývalo dost místa na plazení. Richard s Kahlan držící se ho za nohu vyrazil ke dveřím.

Než se k nim dostali, mlha nad jejich hlavami se k nim přiblížila tak, že Richard cítil její žár.

„K zemi!“

Hned jak to vyslovil, padla Kahlan k zemi a oba dva se začali plazit po břiše kupředu. Když se nakonec dostali až ke dveřím, otočil se Richard na záda. Světélkující kouř byl nyní jen několik palců nad nimi.

Kahlan se ho chytila za opasek a přitáhla se blíž. „Richarde, co budeme dělat?“

Richard zíral na kovový plát. Byl nad světélkující mlhou, která nyní jednolitě pokrývala celý prostor, neboť jednotlivé proužky se spojily.

Nyní se nemohl k plátu dostat aniž by se nemusel protáhnout skrz výhružné světlo nad nimi.

„Musíme odsud vypadnout nebo nás ta věc zabije stejně, jako zabila ty vojáky. Musím se postavit.“

„Zbláznil ses? To nemůžeš udělat!“

„Mám plášť mriswithů. Možná, že když ho použiji, tak mě to světlo nenajde.“

Kahlan mu položila ruku na hruď. „Ne!“

„I když to nezkusím, budu stejně za chvíli mrtvý.“

„Richarde, ne!“

„Máš lepší nápad? Máme málo času.“

Hněvivě zavrčela a napřáhla paži ke dveřím. Z ruky jí vyletěl modrý blesk. Dveře se pokryly záblesky modrého světla, jehož jiskřičky začaly přebíhat po celé jejich ploše.

Kouřová mlha nad jejich hlavami se o něco stáhla, jako kdyby byla živá a dotek její magie byl bolestivý. Dveře se však ani nepohnuly.

Když světlo ustoupilo a stáhlo se doprostřed místnosti, Richard vyskočil a položil ruku na kovový plát. Dveře zasténaly a začaly se otevírat. Praskající modré záblesky pomalu odumřely. Mlhavé světélkování uprostřed místnosti se začalo znovu rozšiřovat.

Richard uchopil Kahlan za ruku. Přinutil ji postavit se a oba se

protáhli skrze otvor. Na druhé straně znovu upadli na zem a drželi se pevně jeden druhého.

„Fungovalo to," řekla a snažila se popadnout dech. „Věděla jsem, že jsi v nebezpečí, a tak má magie fungovala."

Když se dveře otevřely úplně, začalo se mlhavé světlo šířit chodbou přímo k nim.

„Musíme odsud ihned pryč," řekl, když se postavili na nohy.

Začali ustupovat a nespouštěli z očí plíživou mlhu, která se snažila na ně dosáhnout. Pak se oba zastavili, neboť narazili do neviditelné bariéry. Richard přejel po jejím povrchu, ale nenašel žádný otvor. Otočil se zpátky a uviděl, že světlo už je téměř u nich.

Richard ve velikém hněvu, aniž by přemýšlel, zvedl ruce.

Směrem k mlze mu z nich vystřelily svazky černých blesků popírajících existenci světla a života, jako by Richard byl smrt sama. Praskot Odnímací magie vypuštěné do světa byl ohlušující. Kahlan si zakryla oči a odvrátila se.

Uprostřed sklepení jako by se zažehlo světlo. Podlaha a kamenné zdi se začaly chvět.

Police s knihami se začaly naklánět a z nich se začaly sypat papíry a knihy, které vířily vzduchem, kterým zuřila smršť. Rozšiřující se světlo zavylo jako kdyby bylo živé. Richard do sklepení neustále vysílal černé blesky a chvěl se zuřivostí, jakou dosud nezažil, neboť ji nepotřeboval.

Kahlan ho uchopila za ruku a zatřásla s ním. „Richarde! Richarde! Musíme utéct! Richarde! Poslouchej mě! Utéct!"

Kahlanin hlas zněl, jako by k němu přicházel z velké vzdálenosti. Černé blesky Odnímací magie náhle umlkly. Svět se vrátil zpátky k normálu a Richard cítil, že znovu žije. Že je živý a velmi zděšený.

Neviditelná bariéra, která jim bránila v útěku, byla pryč. Kahlan a Richard se rozběhli. Za nimi ve sklepích se světlo, které svou Odnímací magií zažehl, neustále zvětšovalo a jasnělo. Neustále se stupňovalo mohutné vytí.

Drazí duchové, přemýšlel. Co jsem to udělal?

Běželi kamennými chodbami nahoru po schodech a skrz haly, které byly tím lepší, čím vyšší bylo patro, ve kterém se nacházeli. Úplně nahoře už jejich cestu osvětlovaly lampy místo pochodní. Před

nimi na zemi tančily jejich stíny, ale ty nepocházely od osvětlení lamp – způsobilo je ožívající světlo za nimi.

Vyrazili dveřmi ven přímo do noci zuřící bitvou. Muži nosící šarlatové pláště bojovali s vojáky, kteří na sobě většinou neměli žádnou zbroj, a které Richard nikdy předtím neviděl. Někteří měli vousy a mnoho z nich mělo hladce vyholené hlavy, ale všichni měli v levém chřípí zasazený kroužek. Vypadali jako divocí barbaři a tento dojem ještě umocňoval způsob, jakým bojovali: s divokými úsměvy a vyceněnými zuby se rozmachovali meči a sekyrami, bezhlavě se vrhali na své protivníky, jako by jim bylo jedno, že zemřou, hlavně když s sebou do podsvětí vezmou i svého nepřítele.

Přestože je Richard nikdy předtím neviděl, pochopil, že jsou to vojáci Císařského Řádu.

Richard nezpomalil, ale začal si razit cestu středem bitvy. Kahlan táhl za sebou a zamířil k mostu. Když se na něj vrhl jeden z vojáků Císařského Řádu a vymrštil nohu, aby ho kopl, uhnul Richard bleskurychle stranou, zahákl paži o jeho nohu a mrštil jím o zem. Nezajímal se o výsledek a kráčel dál. Vrhl se na něj další z vojáků Řádu, ale Richard ho téměř nevšímavě udeřil loktem do obličeje a srazil ho tak na zem.

Uprostřed východního mostu, který vedl do krajiny, v níž se rozkládal Hagenský les, bojovalo půl tuctu mužů Krvavé Církve zhruba se stejným počtem vojáků Řádu. Richard se sehnul pod svištícím mečem a muže, který svíral jílec, strčil ramenem do řeky. Pak si prorazil cestu skrze mezeru, kterou tím vytvořil.

Za sebou, překrytý zvukem bitvy, zvoněním oceli o ocel a výkřiky mužů slyšel hukot zapáleného světla. Rozběhl se, jako by jeho nohy měly vlastní vůli uprchnout. To, před čím utíkali, bylo totiž mnohem horší než meče a nože. Ani Kahlan nepotřebovala žádné pobízení. Držela se hned za ním.

Jakmile byli na druhé straně řeky a nedaleko od města, noc náhle zmizela v oslepujícím záblesku, který směrem od paláce vysílal paprsky světla a tančící stíny. Oba dva se skryli za zeď a snažili se popadnout dech. Richard vyhlížel podél zdi a uviděl chvějící se světlo vystřelující z oken paláce, dokonce i z těch, která byla ve vysokých věžích. Zdálo se, že světlo začíná prosvítat i skrze kamenné zdi.

„Co myslíš, neměli bychom ještě chvilku prchat?“ zeptal se Richard.

„Jsem pevně přesvědčena o tom, že měli,“ řekla.

Richard město dobře znal. Vedl Kahlan mezi vyděšeným a strnulým davem lidí po ulicích tísněných budovami a mezi parky s velikými stromy, dokud nedosáhli předměstí Tanimury.

V polovině cesty na kopec ohraničující údolí, kde leželo město, ucítil prudký otřes země, který ho málem zbavil rovnováhy. Aniž by se ohlédl, uchopil Richard Kahlan kolem ramen a vrhl se s ní do nedaleké prohlubně. Zpocení a vyčerpaní se k sobě přitiskli a země se začala třást.

Zvedli hlavy právě včas, aby uviděli světlo drtící mohutné věže a kamenné zdi Paláce Proroků, jako by byly z pouhého papíru, který byl vydán napospas zuřícímu vichru. Zdálo se, že celý ostrov Halsband bude roztrhán na kousky. Části stromů a obrovité kusy trávníku byly vymršťovány do vzduchu spolu s kameny všech velikostí. Celou scenérii osvětlovaly oslepující záblesky světla. Voda v řece začala bouřit a mohutné kamenné mosty se zřítily do její zpěněné náruče.

Světlo, zapálené Richardem, se s řevem neustále šířilo. Město kolem ostrova bylo však jeho běsnící zuřivostí nedotčeno.

Nebe nad jejich hlavami se rozžalo mnohými barvami, jako by se i ono chtělo podílet na pekle zuřícím na zemi. Tu a tam bylo vidět cosi, co připomínalo obrovské padající hvězdy. Richard si uvědomil, že se nejspíš trhá i vnější štít, který ho zde držel, když měl na krku Rada‘Han.

„Nevěřím vlastním očím, posle smrti,“ zašeptala Kahlan, sledující celou apokalypsu s rozšířenýma očima. „Nevěděla jsem, že dokážeš udělat něco takového.“

„To ani já,“ řekl Richard, který ztěží dýchal.

Začala se k nim blížit mohutná tlaková vlna, která ohýbala stvoly a nemilosrdně lámala stromy, které se před ní nesklonily. Richard a Kahlan se přitiskli k zemi a nad nimi přes kopec se přehnal mohutný závan vzduchu nesoucí písek a prach.

Když všechno ztichlo, oba se ostražitě posadili. Noc obnovila svou vládu a v nastalé temnotě toho Richard mnoho neviděl. Věděl

však, že Palác Proroků zmizel.

„Dokázal jsi to, Richarde," řekla nakonec Kahlan.

„My jsme to dokázali," odpověděl a zíral na mrtvou černou díru uprostřed osvětleného města.

„Jsem ráda, že jsi vzal tu knihu. Chci vědět, co ještě se tam o tobě říká." Na jejích rtech se objevil úsměv. „Myslím, že Jagangovi se tu přece jen nebude líbit."

„To bych řekl. Jsi v pořádku?"

„Myslím, že jsem celá," řekla. „Ale jsem ráda, že už je to za námi."

„Obávám se, že tohle je jen začátek. Pojďme, slif nás vezme zpátky do Aydindrilu."

„Ještě pořád jsi mi neřekl, co to ta slif vlastně je."

„Nemyslím, že bys mi věřila. Musíš to vidět na vlastní oči."

*****

„Je to docela ohromující, čaroději Zorandere," řekla Ann a odvrátila se.

Zedd mávl odmítavě rukou. „Mé dílo to není."

Ann si otřela slzy z tváří a byla vděčná temnotě, že před ním skryla její pláč. Přesto však měla co dělat, aby ji nezradil hlas. „Možná jste sice nevrhl pochodeň, ale připravil jste dříví na podpal. Dobrá práce. Viděla jsem už mnoho ničivých kouzel, ale tohle…"

Přátelsky jí položil ruku na rameno. „Je mi to líto, Ann."

„Díky, ale stalo se, co se muselo stát."

Zedd ji pohladil po rameni, jako by jí chtěl naznačit, že rozumí. „Přemýšlím, kdo tedy tu pochodeň vrhl."

„Sestry temnot dokáží používat Odnímací magii. Jedna z nich musela náhodně zažehnout světelnou síť."

Zedd hleděl do temnoty kamsi za ni. „Náhodně?" Odtáhl ruku a bylo na něm vidět, že o tom velmi pochybuje.

„Muselo to tak být," řekla a povzdychla si.

„Tohle je víc než náhoda, řekl bych." V jeho hlase byl snadno rozeznatelný nádech pýchy.

„Co tím myslíte?"

Přešel její otázku mlčením. „Měli bychom najít Nathana."

„Ano," řekla Ann, která si náhle na proroka vzpomněla. Vzala

Holly za ruku. „Původně jsme ho nechali tady. Musí být někde poblíž.“

Ann pohlédla na vzdálené kopce osvětlené měsíčním svitem. Viděla mnoho lidí odcházejících po severní cestě směrem k vrchům: viděla kočár a zbytek byl většinou na hřbetech koní. Bylo jich příliš mnoho než aby nebyla schopna je vycítit. Byly to její sestry světla. Díky Stvořiteli. Nakonec se jim tedy přece jen podařilo uprchnout.

„Myslím, že byste ho měla najít pomocí toho pekelného obojku.“

Ann se začala rozhlížet po okolním křoví. „To ano, ale dozvím se jen, že je někde tady. Možná, že byl zraněn. Když bylo zničeno kouzlo, věnoval se vnějšímu štítu a možná přitom přišel k úhoně. Pomozte mi se po něm podívat.“

Holly hledala také, ale držela se u nich blízko. Zedd zamířil na otevřené prostranství. Šel cestou mezi polámanými větvemi a křovím a došel až k místu, kde byl druhý uzel zlomeného kouzla. Když se zastavil, aby se rozhlédl mezi kameny, zavolal na ni.

Ann vzala Holly za ruku a spěchala ke starému čaroději. „Co se děje?“

Ukázal. Na jednom z kamenů, tak, aby to nemohli minout, bylo nasazeno něco kruhového. Ann to zvedla.

Nevěřícně se na tu věc podívala. „To je Nathanův Rada‘Han.“

Holly vykřikla. „Ach, Ann, možná byl zabit. Možná Nathan zemřel díky uvolněné magii.“

Ann si obojek pečlivě prohlédla. Byl stále zamčený. „Ne, Holly.“ Položila dítěti ruku na hlavu. „Nezemřel, protože tu nejsou jeho pozůstatky. Ale, drahý Stvořiteli, co tohle vlastně znamená?“

„Co to znamená?“ zasmál se Zedd. „To znamená, že je svobodný. Nasadil to na tu skálu, abyste si toho určitě všimla. Je to jeho způsob, jak na vás udělat dlouhý nos. Nathan chtěl, abychom věděli, že se dokázal vlastními silami zbavit obojku. Zřejmě se dokázal spojit se silou vnějšího štítu nebo něco takového.“ Zedd si povzdechl. „No, v každém případě je pryč. Teď buďte tak laskavá a sundejte mi i můj obojek.“

Annina ruka, ve které držela Rada‘Han, klesla a Prelátka pohlédla do noci. „Musíme ho najít.“

„Sundejte mi obojek, tak jak jste slíbila, a pak ho můžete honit po všech čertech. Samozřejmě už beze mne.“

Ann cítila, jak se v ní začíná vzmáhat hněv. „Půjdete se mnou.“

„S vámi? To tedy v žádném případě!“

„Řekla jsem, že půjdete.“

„Už zase chcete porušit slovo!“

„Ne, chci ho dodržet. Hned jak najdeme toho proroka, se kterým jsou jen potíže. Nemáte ani představu o komplikacích, které může způsobit.“

„K tomu mě přece nepotřebujete!“

Zahrozila na něj prstem. „Půjdete se mnou, ať už se vám to líbí nebo ne, a to je vše, co vám k tomu řeknu. Až ho najdeme, sundám vám obojek. Ne dřív.“

Vztekle sevřel pěsti zatímco Ann začala shromažďovat koně. Její pohled přelétl po vzdálených kopcích a po skupině sester mířících na sever. Pak se obrátila a podívala se na Holly.

„Holly, jsi novicka, která se má stát sestrou světla. Chystám se ti přidělit velmi důležitý úkol.“

Holly vážně přikývla. „O co jde, Ann?“

„Já a Zedd musíme vyrazit najít Nathana. Doufám, že to nebude trvat dlouho, ale musíme vyrazit dřív než se ztratí.“

„Než se ztratí!“ zavrčel Zedd stojící za ní. „Má před námi náskok mnoho hodin. Ten chlap mohl vyrazit kamkoliv. Už dávno se nám ztratil.“

Ann se na něj přes rameno ohlédla. „Musíme ho najít.“ Otočila se zpátky k Holly. „Musíme spěchat a já nemám čas dohonit sestry světla, které míří k těm kopcům. Potřebuji, abys za nimi vyrazila ty a řekla sestře Verně všechno, co se stalo.“

„Co bych jí měla říct?“

„Všechno, co víš a co jsi viděla a slyšela od té doby, co jsi s námi. Řekni jí pravdu a nic si nevymýšlej. Je důležité, aby věděla, co se stalo. Řekni jí, že Zedd a já jedeme za Nathanem, že pokud budeme moci, připojíme se k ní, ale že to nejdůležitější je najít proroka. Řekni jí, aby mířila na sever tak jako doposud.“

„Dokážu to.“

„Není to daleko a cesta tě přímo odsud dovede za nimi, takže je

nemůžeš minout. Můj kůň tě zná a má tě rád, takže tě ochotně ponese. Budeš tam za hodinu nebo dvě a bude kolem tebe spousta sester, které tě budou chránit a milovat. Sestra Verna bude vědět co dělat dál.“

„Bude se mi po tobě stýskat,“ řekla Holly a začala vzlykat.

Ann děvčátko objala. „Mé dítě, ani nevíš, jak se bude stýskat mně. Moc ráda bych tě vzala s sebou, ale pokud chceme chytit Nathana, musíme si pospíšit. A sestry, zvláště Prelátka Verna, musí vědět, co se stalo. Je to důležité. Proto tě za nimi musím poslat.“

Holly statečně zadržela pláč. „Rozumím. Můžete se mnou počítat, Prelátko.“

Ann pomohla dívce do sedla, políbila jí ruce a vložila do nich otěže. Holly vyrazila k sestrám světla a Ann se za ní dívala a mávala jí.

Pak se otočila k rozhněvanému čaroději. „Pokud chceme Nathana dostihnout, musíme vyrazit.“ Poklepala ho po kostnatém rameni. „Nebude to trvat dlouho. A hned jak ho dostihneme, sundám vám z krku ten obojek. Slibuji.“

Kapitola dvacátá druhá

Hagenský les byl temný a nepřívětivý jako vždy, ale Richard si byl jist, že mriswithové jsou pryč. Během jejich cesty mezi pochmurnými stromy necítit přítomnost ani jednoho. Všechno bylo opuštěné. Mriswithové do jednoho odešli do Aydindrilu. Otřásl se při pomyšlení, co to znamená.

Kahlan, která se dívala do potěšeného usměvavého rtuťovitého obličeje slif, si nervózně povzdechla a zamnula si ruce. „Richarde, před tím, než to uděláme, jen pro případ, že by se něco stalo, ti chci říct, že vím o tom, co se stalo, když jsi tu byl jako zajatec, a že to proti tobě nepoužiji. Myslel sis, že tě nemiluji a byl jsi sám. Chápu tě."

Richard se k ní naklonil a zamračil se. „O čem to mluvíš? Co jsem udělal?"

Odkašlala si. „O Merisse. Řekla mi všechno."

„Merissa!"

„Ano. Naprosto tě chápu a chci, abys to věděl. Myslel sis, že už mě nikdy neuvidíš."

Richard užasle zavrtěl hlavou. „Merissa je sestrou temnot. Chce mě zabít."

„Ale říkala mi, že když jsi tady byl, byla tvou učitelkou. Řekla mi, že… no, potkala jsem se s ní a ona je krásná. Byl jsi tu osamělý a já ti to nevyčítám."

Richard ji uchopil za rameno a přinutil se ji otočit od slif. „Kahlan, nevím, co ti Merissa řekla, ale já ti teď řeknu pravdu: Ode dne, kdy jsem tě potkal, jsem nemiloval žádnou jinou, jen tebe. Ano, když jsi mě přinutila nosit na krku obojek a já jsem si myslel, že už tě nikdy neuvidím, byl jsem sám, ale nikdy jsem tvou lásku nezradil, ani

když jsem si myslel, že jsem ji ztratil. I když jsem si myslel, že mě nechceš, jsem nikdy… ani s Merissou, ani s žádnou jinou.“

„Vážně?“

„Vážně.“

Usmála se svým zvláštním úsměvem, kterým se neusmívala na nikoho jiného než na Richarda. „Adie se mi pokoušela říct tu samou věc. Bála jsem se, že zemřu dřív než tě znovu uvidím a chtěla jsem, abys věděl, že tě miluji, ať už se stalo cokoliv. Jedna moje část se bojí tohle udělat. Bojím se, že tam zůstanu navždy.“

„Slif si tě prohlédla a říká, že můžeš cestovat. I ty máš prvek Odnímací magie. Cestovat mohou pouze ti, kteří mají obě magie. Bude to fungovat, uvidíš.“ Usmál se, aby jí dodal odvahu. „Není to nic, čeho by ses měla bát. Vsadím se, že jsi nic takového ještě nezažila. Je to báječné. Takže jsi připravená?“

Přikývla. „Můžeme.“ Objala ho rukama a přitiskla se k němu tak pevně, že se mohl stěží nadýchnout. „Ale pokud tam zůstanu, chci, abys věděl, jak moc tě miluji.“

Richard jí pomohl na kamennou zeď kolem slif a pak se rozhlédl kolem po temném lese za ruinami. Nevěděl, zda tam jsou skutečně oči, které je pozorují nebo zda je to jen jeho pocit. Žádného mriswitha však necítil, a i kdyby se na ně jeden z nich díval, cítil by to. Usoudil, že je takhle podezřívavý díky svým předchozím zkušenostem s Hagenským lesem.

„Jsme připraveni, slif. Nevíš, jak dlouho to bude trvat?“

„Já jsem dlouhá dost,“ zazněla odpověď.

Richard si povzdechl a obrátil se ke Kahlan. „Dělej, jak jsme ti řekli.“ Přikývla a užívala si posledních nádechů vzduchu. „Budu s tebou. Neboj se.“

Paže z tekutého stříbra je zdvihla a noc doopravdy zčernala. Když padali dolů, stiskl Richard pevně Kahlaninu ruku a vzpomínal, jak těžké pro něj bylo poprvé se ve slif nadechnout. Když mu stisk oplatila, byli už oba v nehmotném a bezčasém světě.

Ozval se důvěrně známý pocit veliké rychlosti a Richard poznal, že jsou na cestě do Aydindrilu. Stejně jako předtím tu nebylo teplo ani zima. Jeho oči viděly současně světlo i temnotu, které před ním vířily v podivuhodných vizích, zatímco jeho plíce se nadechovaly

slif.

Richard věděl, že Kahlan musí cítit to samé co on. Věděl, že ji stále drží za ruku.

Richard proplouval světlem a tmou. Cítil Kahlanino sevření a věděl, že je stále s ním.

Čas nic neznamenal. Ať už to byla nepatrná chvilička nebo pomalý tok let, která plynula zatímco on a Kahlan cestovali, bylo to jedno. A stejně jako předtím to náhle skončilo.

Kolem něj vybuchl obraz místnosti v Hradu, ale Richard už věděl, co má očekávat, a tak se tentokrát nebál.

Dýchej, řekla slif.

Zhluboka vydechl a vyprázdnil si tak plíce od slif. Pak si do nich nabral doušek vzduchu.

Cítil jak Kahlan vylézá za ním a v tichu místnosti slyšel, jak vydechuje slif a nadechuje vzduch. Richard seskočil ze zdi obklopující studnu. Hned jak se jeho nohy dotkly podlahy otočil se a natáhl se, aby pomohl Kahlan.

Merissa se na něj usmála.

Richard se vyděsil. Po chvíli začala jeho mysl pracovat. „Kde je Kahlan! Jsi mi zavázána! Dala jsi slib!“

„Kahlan?“ odpověděla melodickým hlasem. „Je právě tady.“ Merissa ukázala do stříbřité tekutiny. „Ale ty už ji stejně nebudeš potřebovat. Chystám se totiž dodržet svůj slib – slib, který jsem dala sama sobě.“

Vytáhla Kahlanino bezvládné tělo. S pomocí své magické síly vytáhla Kahlan ze studny a odhodila ji. Kahlan narazila na zeď a sesunula se na podlahu, kde zůstala nehybně ležet. Bylo vidět, že nedýchá.

Než se k ní Richard mohl vrhnout, vytáhla Merissa ostří yabree a udeřila jimi o kámen. Jejich sladký zvuk jím projel jako nůž a jeho nohy byly náhle slabé a neschopné se pohnout. Svázán kouzlem nehybně zíral do Merissina smějícího se obličeje.

„Zpívá ti yabree, Richarde. Jeho píseň tě volá.“

Přistoupila blíž a v ruce stále držela chvějící se ostří. Zvedla ho a s úsměvem sledovala, jak se Richard na yabree hladově dívá. Richard si olízl rty a celé tělo se mu chvělo v souladu se sladkou písní

zbraně mriswithů. Díky tomuto chvějivému zvuku stál ztuhlý jako socha.

Přistoupila ještě blíž a nabídla mu rukojeť zbraně. Jeho prsty se jí nakonec dotkly a píseň do něj začala pronikat každým pórem těla a okouzlila každou částečku jeho duše. Když se jeho prsty pevně sevřely kolem rukojeti, Merissa se usmála. Richard cítil potěšení z toho, že má yabree opět v ruce. Jeho prsty se kolem něj sevřely ještě pevněji v bolestivém potěšení.

Ze stříbřitého bazénu vytáhla další yabree. „To je jen polovina, Richarde. Potřebuješ obě."

Zasmála se měkkým zvonivým smíchem a udeřila druhým yabree o kámen. Píseň ho téměř oslepila a on zatoužil po dotyku druhé zbraně. Bojoval, aby se mu nezačala třást kolena. Musel získat druhé yabree. Naklonil se přes zeď a snažil se na něj dosáhnout.

Nezáleželo mu na Merisse, jediné, co chtěl a potřeboval, bylo mít dvojče svého yabree v druhé ruce.

„Dýchej," řekla slif.

Richard se ohlédl. Slif se dívala na ženu ležící na podlaze u zdi. Chystal se promluvit, když Merissa udeřila druhým yabree znovu o kámen.

Nohy měl jako z olova. Napřáhl levou ruku s yabree v pěsti ke zdi, aby se jí zachytil a neupadl.

„Dýchej," zopakovala slif.

Přes omámení písní, která ho mrazila po celém těle Richard bojoval, aby si vzpomněl, kdo to leží u zdi a ke komu slif mluví. Zdálo se to důležité, ale nedokázal si zdůvodnit proč. Kdo to je?

Ozvěna Merissina smíchu zazněla místností a ona znovu udeřila yabree o kámen.

Richard ze sebe vydal bezmocný výkřik extáze a bolesti.

„Dýchej," řekla slif znovu, tentokrát mnohem naléhavěji.

Pak mu to přes znějící píseň yabree došlo. Vnitřní instinkt nad ním získal vládu a potlačil melodii, která ho svírala ve své čarovné moci.

Kahlan.

Pohlédl na ni. Nedýchala. Jeho vnitřní hlas vykřikl o pomoc.

Když yabree zaznělo znovu, svaly se mu napjaly. Jeho těkající

pohled se zaměřil na něco v kameni pod ním.

Naléhavá nutnost přiměla jeho svaly k práci. Vztáhl ruku. Prsty se toho dotkl. Sevřel kolem toho prsty a naléhavá nutnost zcela vytlačila kouzelnou píseň.

Ve výbuchu hněvu vytáhl Richard Meč Pravdy z kamenné podlahy a místnost se rozezněla novou písní.

Merissa na něj upřela vražedný pohled a znovu udeřila yabree o kámen. „Zemřeš, Richarde Rahle. Přísahala jsem, že se vykoupu v tvé krvi a udělám to."

Se zbytkem sil umocněných hněvem meče se Richard vrhl na vršek kamenné zdi a ponořil ostří do rtuťovité kapaliny slif.

Merissa vykřikla.

Rtuť, která vystříkla z bazénu, ulpěla na jejím těle. Kamennou místností zazněla ozvěna jejího křiku. Vztáhla paže v zoufalé snaze opustit slif, ale bylo už pozdě. Celé její tělo začalo podléhat proměně až nakonec vypadala jako stříbrná socha nad stříbrně se odrážejícím bazénem. Ostré rysy jejího obličeje změkly a to, co kdysi bylo Merissou, se ponořilo do vlnícího se jezírka rtuti.

„Dýchej," řekla slif Kahlan.

Richard odhodil yabree stranou a vyrazil přes místnost. Uchopil Kahlan do náručí a vyrazil s ní ke studni. Naklonil ji přes zeď, pažemi jí obemkl břicho a stiskl.

„Dýchej! Kahlan dýchej!" Znovu stiskl. „Udělej to pro mě! Dýchej! Prosím, Kahlan, dýchej."

Její plíce začaly vykašlávat rtuť a Kahlan se náhle vzlykavě nadechla a pak znovu.

Nakonec se v jeho náručí otočila a přitiskla se k němu. „Ach, Richarde, měl jsi pravdu. Bylo to tak báječné, že jsem zapomněla dýchat. Zachránil jsi mě."

„Ale zabil tu druhou," připomněla slif. „Varovala jsem ho co se týče toho magického předmětu, který nosí. Není to moje chyba."

Kahlan pohlédla na stříbřitý obličej. „O čem to mluvíš?"

„Ona je nyní mou součástí."

„Merissa," vysvětlil Richard.

„Není to tvá chyba, slif. Musel jsem to udělat, protože jinak by ona zabila nás dva."

„Takže jsem zbavena odpovědnosti. Děkuji ti, pane.“

Kahlan se otočila a pohlédla na meč. „Co se stalo? O co jde a co s tím má co dělat Merissa?“

Richard si rozvázal uzel, který měl na krku, sáhl přes rameno a stáhl si plášť mriswithů ze zad.

„Sledovala nás skrz slif. Pokoušela se tě zabít a… chtěla se se mnou vykoupat.“

„Cože!“

„Ne,“ opravila ho slif, „říkala, že se chce vykoupat v tvé krvi.“

Kahlan otevřela ústa. „Ale… co se stalo?“

„Ona je nyní se mnou,“ řekla slif. „Navždy.“

„To znamená, že je mrtvá,“ řekl Richard. „Až budeme mít víc času, vysvětlím ti to.“ Obrátil se ke slif. „Děkuji ti za pomoc, slif, ale teď chci, abys usnula.“

„Samozřejmě, pane. Budu spát, dokud mě nebudeš znovu potřebovat.“

Stříbřitý obličej se roztekl a spadl zpátky do bazénu rtuti. Pak začala slif padat do studny. Nejprve pomalu, ale s postupně rostoucí rychlostí až byla nakonec pryč.

Kahlan se narovnala a podívala se na Richarda. „Myslím, že je tu spousta věcí, které mi budeš muset vysvětlit.“

„Určitě. Až budeme mít víc času.“

„Kde vlastně jsme?“

„V nižší části Hradu. V přízemí jedné z věží.“

„V nižší části Hradu?“

Richard přikývl. „Jsme dole pod knihovnou.“

„Pod knihovnou! Pod knihovnu se přece nikdo nemůže dostat. Jsou tu štíty, které každému brání se sem dostat.“

„Ale přesto tu jsme, ale o tom si promluvíme až později. Musíme do města.“

Vykročili z Kolovy místnosti a okamžitě se oba přitiskli ke zdi. Rudá královna mriswithů byla v bazénu za zábradlím. Roztáhla ochranitelsky křídla nad stovkami vajíček velikostí velkých melounů a varovně zatroubila. Byl to zvuk, který otřásl zdmi mohutné věže.

Z toho mála světla, které se sem dostalo otvorem nad jejich hlavami, Richard poznal, že je pozdní odpoledne. Dostat se do Aydin-

drilu jim trvalo méně než den, alespoň Richard v to doufal. Ve světle také viděl množství vajec na skále uprostřed jezírka.

„To je královna," začal Richard překotně vysvětlovat a přeskočil zábradlí. „Musím ta vajíčka zničit."

Kahlan na něj zavolala a pokoušela se ho přivolat zpátky, ale marně.

Když Richard přeskočil zábradlí, skočil do temné studené vody. Zdvihl meč a začal se brodit směrem k hladké skále uprostřed. Královna se hrozivě vztyčila.

Její hlava se k němu naklonila a zasyčela. V tu chvíli Richard máchl mečem. Groteskní hlava se stáhla. Vydechla na něj aromatický mrak, který v sobě skrýval jasné poselství varování. Richard však bez váhání pokračoval v cestě. Její tlama se rozevřela a odhalila dlouhé ostré zuby.

Richard nemohl dovolit mriswithům získat Aydindril. Pokud nezničí všechna ta vejce, bude tu tolik mriswithů, že s městem bude navždy konec.

„Richarde! Pokoušela jsem se seslat modré blesky, ale tady to nefunguje! Pojď zpátky!"

Syčící královna se po něm ohnala. Richard se chystal seknout mečem až se dostane dost blízko, ale královna se držela mimo jeho dosah a hněvivě řvala. Richard královnu neustále pozoroval a sledoval každý její pohyb zatímco dorazil ke skále a začal hledat oporu pro nohy.

Našel několik výstupků a vyšplhal na temnou slizkou skálu. Ohnal se mečem, a když se královna stáhla, začal se věnovat vejcím. Místností se rozlehl praskavý zvuk, který doprovázel prorážení tlustých kožnatých obalů. Královna zdivočela. Zamávala křídly a poodletěla z dosahu Richardova meče. Ocasem švihala kolem sebe jako obrovitým bičem. Když se ocas přiblížil, zamáchal Richard mečem, aby i udržel v uctivé vzdálenosti. V tuto chvíli ho nejvíc zajímalo ničení vajec.

Rozevřela tlamu a vrhla se na něj. Richard švihl mečem a sekl ji do krku. To stačilo, aby se královna v bolesti a vzteku stáhla. Začala zuřivě máchat křídly a vzniklé závany vzduchu ho málem srazily do vody. Richard se překulil stranou, aby se vyhnul jejím sekajícím pa-

řátům. Ocas udeřil do kamene v nebezpečné blízkosti. Richard byl přinucen zapomenout pro tuto chvíli na vejce a bránil sám sebe. Jestli ji dokáže zabít, zjednoduší to jeho úkol.

Královna vztekle zařvala. O chvíli později uslyšel Richard křupavý zvuk. Otočil se k jeho zdroji a uviděl Kahlan ničící vejce prknem, které bylo součástí dveří Kolovy místnosti. Rozběhl se po kluzké skále, aby se postavil mezi Kahlan a rozzuřenou královnu. Sekl po hlavě, která se pokoušela je kousnout, pak po ocasu, který se pokusil shodit ho ze skály a nakonec po pařátech, které se pokusily ho rozpárat.

„Drž ji z cesty," řekla Kahlan rozhánějící se prknem, které drtilo vajíčka a shazovalo je do bahna na dně jezírka. „Já se postarám o zbytek."

Richard nechtěl, aby se Kahlan dostala do nebezpečí, ale věděl, že i ona brání své město a nemohl ji požádat, aby se odešla ukrýt. Navíc její pomoc potřeboval. Musel se dostat dolů do města.

„Hlavně spěchej," řekl mezi ústupy a útoky.

Obrovská rudá hmota se na něj náhle vrhla a pokusila se ho svou vahou rozdrtit o skálu. Richard uskočil stranou, ale ne dost rychle a královně se podařilo přitlačit mu ke kamenům nohu. Vykřikl bolestí a švihl mečem po nestvůře, která se nad ním tyčila.

Náhle se vzduchem mihlo prkno a udeřilo do holého místa na vršku královniny hlavy. Královna zařvala bolestí a stáhla se. Její křídla drásala vzduch a pařáty cvakaly o kámen. Kahlan uchopila Richarda pod paží a pomohla mu odvalit se do bezpečí před rudým monstrem. Oba se vrhli do tiché vody jezera.

„Dostala jsem je všechny," řekla Kahlan. „Pojďme odsud vypadnout."

„Musím dostat i ji, jinak naklade další."

Ale královna, která viděla, že všechna její vejce jsou zničena, zanechala dalších útoků a začala ustupovat. Začala horečně máchat křídly a zdvihla se do vzduchu. Přistála na stěně místnosti a zaryla pařáty do kamene. Pak začala šplhat k otvoru na vrcholu věže.

Richard a Kahlan se vyhrabali z vody na suchou zemi. Richard vyrazil ke schodům, které vedly jejich kroky kolem vnitřku věže. Když se však po několikáté postavil na svou zraněnou nohu, upadl na

podlahu.

Kahlan mu pomohla vstát. „V tomhle stavu ji nedostaneš. Zničili jsme všechna její vajíčka, takže teď máme dost času než naklade další. Máš tu nohu zlomenou?“

Richard se opřel o zábradlí a bojoval s bolestí zatímco sledoval královnu šplhající k otvoru na vršku věže. „Ne, jen ji pohmožděla a pak mi ji přitlačila na skálu. Musíme vyrazit do města.“

„Ale vždyť nemůžeš chodit.“

„Budu v pořádku. Ta bolest se už utišuje. Pojďme.“

Richard vzal jednu ze zářících koulí, aby osvětlovala jejich cestu a za pomoci Kahlan vyrazil na cestu z Hradu. Kahlan nikdy nebyla v místnostech a chodbách, kterými ji prováděl. Musel ji držet, aby ji pomohl dostat se skrz štíty a neustále ji upozorňoval, čeho se nesmí dotýkat a kam nesmí šlapat. Ona se opakovaně podrobně vyptávala, jak to všechno ví, ale poslouchala jeho příkazy a mumlala si, že nikdy nevěděla, že takováhle zvláštní místa v Hradu existují.

Po dlouhé cestě skrze místnosti a chodby se dostali až k vrcholu a Richardova noha, přestože stále bolela, začala fungovat o něco lépe. Dokázal už jít sám bez opory, i když přitom kulhal.

„Konečně vím, kde jsme,“ řekla Kahlan, když došli do dlouhé chodby před knihovnami. „Už jsem se bála, že se zezdola nikdy nedostaneme.“

Richard zamířil k chodbě, o které věděl, že vede k východu. Kahlan protestovala, že by tamtudy jít neměli, ale on ji ujistil, že touto cestou chodil vždy a nakonec ji přesvědčil. Uchopil ji za ruku, aby se mohla protáhnout skrze štít chránící velkou halu u východu a oba byli rádi, když se jim nakonec podařilo dostat se ven.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptala se a rozhlédla se po téměř prázdné místnosti.

„Už jsme skoro tam. Tohle jsou dveře vedoucí ven.“

Když prošli dveřmi, Kahlan se dvakrát otočila kolem dokola a vypadala velmi užasle. Uchopila ho za límec a ukázala na dveře. „Tudy? Ty sem chodíš tudy! Tohle je cesta, kterou jsi vcházel do Hradu?“

Richard přikývl. „Ano, vede tu kamenitá cesta.“

Vztekle ukázala nad dveře. „Podívej, co se tu píše! A ty jsi tudy

chodil?“

Richard pohlédl na písmena vytesaná do kamene nad velikými dveřmi. „Nevím, co ta slova znamenají.“

„Tavol de ator Mortado,“ přečetla slova nahlas. „To znamená ‚cesta mrtvých‘.“

Richard zběžně pohlédl na ostatní dveře kolem prostranství posypaném kamennými úlomky a štěrkem. Vzpomněl si na podivnou věc, která pod štěrkem plula jako pod vodou.

„Tohle byly největší dveře, které jsem viděl a ta cesta vedla přímo do nich, a tak jsem si myslel, že bude nejlepší jít tudy. Když se nad tím zamyslíš, dává to smysl. Koneckonců jsem posel smrti.“

Kahlan znechuceně rozhodila ruce. „Báli jsme se, že půjdeš do Hradu. Byli jsme vyděšení k smrti, že sem vstoupíš a zemřeš. Drazí duchové, je zázrak, že jsi ještě naživu. Žádný čaroděj by si tenhle vchod nevybral. Ten štít vevnitř by mi bez tvé pomoci nedovolil projít. Už to samo o sobě znamená, jak je ta cesta nebezpečná. Dokážu projít všemi štíty kromě těch, které chrání ta nejnebezpečnější místa.“

Richard uslyšel zachřestění kamínků a uviděl ve štěrku jakýsi pohyb. Přitáhl Kahlan zpátky na vydlážděnou cestu a znovu uviděl tu podivnou věc, která se k nim blížila.

„Co se děje?“ zeptala se Kahlan.

Richard ukázal. „Něco se sem blíží.“

Kahlan na něj vrhla zamračený pohled a vstoupila zpátky na štěrk. „Snad se nebojíš zrovna tohohle?“ Když se ta věc dostala až k ní, zabořila ruce do štěrku. Pohybovala rukama sem a tam jako kdyby drbala psa.

„Co to děláš!“

Kahlan vypadala zabraná do hry s tou věcí pod štěrkem. „To je jen kamenný ohař. Čaroděj Giller ho vyvolal, aby odstrašil jakousi ženu, která ho neustále otravovala. Bála se pak chodit přes štěrk a cestou mrtvých by se neodvážil jít nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku.“ Kahlan se postavila. „Chceš říct… neříkej mi, že jsi se bál kamenného ohaře.“

„No… ne tak docela… ale…“

Kahlan si založila ruce v bok. „Ty jsi šel cestou mrtvých a skrz

všechny ty štíty jen proto, že jsi se bál kamenného ohaře? Proto jsi nešel jinými dveřmi?“

„Kahlan, nevěděl jsem, co je ta věc pod štěrkem zač. Nic takového jsem předtím neviděl.“ Poškrábal se na lokti. „Tak dobře, bál jsem se jí. Snažil jsem se být opatrný. A nedokázal jsem přečíst ten nápis, takže jsem nevěděl, že ty dveře jsou nebezpečné.“

Vyslala k nebi útrpný pohled. „Richarde, mohl jsi tu-“

„Nic se mi tu nestalo a navíc jsem našel slif a dostal jsem se k tobě. Tak už pojď. Musíme se dostat do města.“

Položila mu paži kolem krku. „Máš pravdu. Myslím, že jsem pořád vyděšená z…“ Ukázala rukou ke dveřím. „Ze všeho, co se tam stalo. Ta královna mě vyděsila. Jsem ráda, že jsi to dokázal.“

Ruku v ruce spěchali skrz otevřené prostranství k vnější zdi.

Když se dostali k mohutné padací mříži, švihl jejich směrem zpoza rohu rudý ocas. Než Richard stihl zareagovat, sekl po něm mohutný pařát. V levém rameni ucítil palčivou bolest. Kahlan byla ocasem sražena na zem.

Pařát se pevně sevřel kolem Richardova ramene a začal ho táhnout ke cvakajícím čelistem. Vytasil meč. Okamžitě ho zaplavil hněv. Sekl po jednom z máchajících křídel. Královna se stáhla a pustila ho. Hněv magie mu pomohl ignorovat bolest a Richard vyskočil na nohy.

S napřaženým mečem ostražitě pozoroval bestii, která se na něj znovu vrhla. Když se ho ta změť křídel, zubů a pařátů pokusila srazit k zemi, rychle ustoupil o několik kroků. Pak udělal prudký výpad a královna zaryčela bolestí. Ocasem zuřivě švihala kolem sebe, zasáhla ho do hrudi a vrhla ho na zeď. Vztekle po ocasu sekl a podařilo se mu utnout jeho špičku.

Rudá královna ustoupila přímo pod zvednutou padací mříž. Richard se vrhl k páce, která ji spouštěla a vší silou s ní trhl. Brána s hrozivým skřípotem spadla. Královna stihla uskočit, takže ji mříž nezasáhla naplno, ale spadla jí na křídlo a přibila ho k zemi. Zaryčela ještě hlasitěji.

Richarda zalil chladný vztek, když uviděl, že Kahlan leží na zemi – na druhé straně brány. Královna ji uviděla také a mocným záškubem se jí podařilo vytrhnout křídlo zpod brány, i když jí z něj

zbyly jen cáry.

„Kahlan! Uteč!“

Omámená se pokusila odplazit pryč, ale bestie byla rychlejší. Chytila ji za nohu a zdvihla ji.

Pak se královna otočila a vydechla na něj aromatický mrak. Richard neměl žádné problémy porozumět jeho významu: pomsta.

S šílenou snahou uchopil kolo, které zdvihalo bránu. Dokázal ji však zvednout jen o několik palců. Královna se vydala po cestě pryč a držela Kahlan za nohu.

Richard pustil kolo a veden zuřivostí magie sekl vší silou do ocelových prutů padací mříže. Odštěpky a horké úlomky oceli se rozletěly vzduchem. S nenávistným výkřikem znovu sekl mečem do železa a odsekl další kus. Po třetím úderu se mu podařilo vyrazit v bráně díru dostatečně velkou na to, aby se jí dokázal protáhnout.

Richard se vrhl po cestě přímo za ustupující rudé monstrum. Kahlan se chytala všeho, co jí přišlo pod ruku a zoufale se snažila vytrhnout. Když se královna dostala až k mostu, vyskočila na zeď a zuřivě na Richarda zasyčela.

Zamáchala pochroumanými křídly, jako by si uvědomila, že nemůže létat. Richard, který běžel co mu síly stačily, zděšeně vykřikl, když uviděl, jak se královna otočila a chystala se i se svou kořistí odletět z mostu.

Doběhl na most a sotva se vyhnul zuřivému švihnutí ocasem. Královna se otočila a stále držela Kahlan nad propastí za nohu jako ovci.

Vrhla se na Richarda a ten ve slepé nenávisti švihl mečem. Pokropen krví královny odsekl jí další část křídla a pod ostřím jeho meče praskaly kosti jako vrbové proutky. Švihla po něm ocasem a máchala zmrzačenými zbytky křídel.

Kahlan vykřikla a snažila se natáhnout k Richardovi. Byla však těsně mimo jeho dosah. Zabořil meč do rudého břicha. Když se pokusil chytit Kahlan za ruku, odtáhl mu ji rudý pařát z dosahu. Znovu sekl po křídle a podařilo se mu ho utnout v ramenním kloubu. Do vzduchu se vznesla sprška krve a rozzuřená nestvůra se snažila rány oplatit. Richard upoutal její pozornost natolik, že zapomněla roztrhat Kahlan na kusy.

Dalším výpadem se Richardovi podařilo odseknout nový kus ocasu. Z královny vytékalo stále víc krve a její reakce začínaly být pomalejší, což Richardovi dovolilo způsobovat jí stále více vážnějších poranění.

Richard se natáhl a uchopil Kahlan za zápěstí. Její prsty se pevně sevřely kolem jeho ruky. Pak Richard zabořil meč až po jílec do rudé hrudi královny mriswithů. To byla chyba.

Smrtelně zraněná královna sevřela Kahlaninu nohu křečovitým stiskem. Zapotácela se a pomalu přepadla přes mostní zeď do zívající propasti. Kahlan vykřikla. Richard zesílil své sevření a držel ji vší silou. Svaly se mu napínaly k prasknutí, neboť v jednu chvíli držel nejen Kahlan, ale i královnu svírající Kahlaninu nohu.

Na poslední chvíli se mu podařilo vytáhnout meč z rány, rozmáchnout se a oddělit pařát, který Kahlan držel, od zbytku těla. Rudá bestie se spirálovitě zřítila dolů mezi strmými srázy do tisíce stop hluboké propasti a nakonec zmizela v dáli.

Kahlan bezmocně visela na Richardově ruce. Z ramene mu stékala krev. Cítil, jak mu Kahlanina ruka klouže ze sevření. Navíc i on sám se začal nebezpečně naklánět přes zeď, neboť ho Kahlanina váha strhávala s sebou.

S nadlidskou silou ji vytáhl o několik stop. „Chyť se druhou rukou zdi. Neudržím tě. Vyklouzneš mi."

Kahlan zabořila prsty volné ruky do spáry mezi kameny a trochu mu odlehčila. Richard odhodil meč za sebe a volnou rukou ji tak mohl chytit v podpaží. Stiskl zuby a s její pomocí se mu podařilo dostat ji přes zeď na cestu.

„Sundej to ze mě!" vykřikla. „Sundej to ze mě!"

Richard otevřel pařát, který stále svíral její nohu a osvobodil ji. Pak hodil zbytek královny přes most do propasti, Kahlan mu padla do náručí, třásla se a byla v příliš velkém šoku než aby mohla mluvit.

I přes záchvěvy bolesti cítil Richard úlevu, která se mu rozlila po celém těle. „Proč jsi nepoužila svou moc… třeba blesky?"

„V Hradu má magie nefungovala a tady venku mě ta hrozná věc udeřila tak, že jsem byla skoro smyslů zbavená. Proč jsi ty nepoužil svou – třeba nějaký z těch hroznych černých blesků jako v Paláci Proroků?"

Richard se zamyslil. „Já nevím. Nevím, jak funguje můj Dar. Má to co dělat s instinkty. Nemohu ho přinutit fungovat, kdy se mi zachce.“ Pohladil ji po vlasech a zavřel oči. „Přál bych si, aby tu byl Zedd. Mohl by mi pomoci můj Dar ovládnout – naučil by mě ho pořádně využívat. Opravdu mi velmi chybí.“

„Já vím,“ zašeptala.

Přes své vyčerpání uslyšel vzdálený křik mužů a zvonění oceli. Uvědomil si, že cítí kouř. Vzduch jím byl doslova přesycen.

Pomohl Kahlan vstát a nevšímaje si ostré bolesti v rameni vyrazil dolů po cestě až k místu, kde se jim otevřel výhled na město pod nimi.

Když tam došli, prudce se zarazili a Kahlan vykřikla.

Richard v úleku klesl na kolena. „Drazí duchové,“ zašeptal, „co jsem to jen způsobil.“

Kapitola dvacátá třetí

„To je lord Rahl!“ V davu d‘hařanských vojáků se začal rozléhat křik. „Zpátky! To je lord Rahl!“

V pozdně odpoledním vzduchu se zvedl řev. Nad hlukem bitvy se pozvedlo tisíce hlasů. Zbraně se v pozdravu vztyčily k nebi s válejícími se kotouč dýmu. „Lord Rahl! Lord Rahl! Lord Rahl!“

Richard se zachmuřeným obličejem kráčel mezi vojáky v zadní části bitevního pole. Zranění, krvácející muži vyskakovali na nohy, připojovali se k jásotu a následovali ho.

Skrz kouř Richard viděl zuřivý boj D‘Hařanů v temných uniformách, který probíhal na ulicích města. Byli zatlačováni rudým přívalem, který do města vtékal ze všech stran. Krvavá Církev. Byla všude, nezničitelná a nezastavitelná.

„Musí jich být víc než sto tisíc,“ řekla Kahlan jakoby sama pro sebe.

Richard poslal armádu sta tisíc vojáků, aby hledali Kahlan. Ti byli od města týdny daleko. Rozdělil svou armádu v Aydindrilu na dva díly a polovinu poslal pryč. A nyní přicházela Krvavá Církev, aby těžila z jeho chyby.

Přesto by však mělo být ve městě dost D‘Hařanů, aby nápor zastavili. Někde se stala smrtelná chyba.

S jásajícím davem raněných, kteří se kolem něj shromáždili, došel Richard až k okraji toho, co se zdálo být největším centrem bitvy. Krvavá Církev vyvíjela tlak na všechny strany města. Na Královské třídě olizovaly nebe ohnivé jazyky. Uprostřed moře temných uniforem se tyčily věže Paláce Vyznavačů.

Důstojníci, kteří ho uviděli, se k němu rozběhli a bylo vidět, jak se jim při Richardově objevení prudce zvedla morálka. Všude se roz-

léhal křik bojujících, ze kterého mrazilo v kostech.

Richard byl překvapen, když promluvil a uslyšel svůj vlastní klidný hlas. „Co se děje? Toto jsou přece d'hařanští vojáci. Jak je možné, že ustupují? Nebojujeme přece proti přesile. Jak to, že se Krvavá Církev dostala tak hluboko do města?"

Oslovený velitel řekl pouze jediné slovo. „Mriswithové."

Richard sevřel pěsti. Jeho muži se proti mriswithům nemohli bránit, jediný mriswith dokáže během několika minut srazit tucty jeho vojáků. Richard viděl, jak do slif vstupuje dlouhá řada mriswithů – musely jich být stovky.

Možná, že na začátku D'Hařané proti přesile nebojovali, ale nyní už ano.

Pak k němu promluvily hlasy duchů a zahnaly křik smrtelné bolesti. Mrkl na plný kotouč slunce skrytý za kouřovou clonou. Zbývají dvě hodiny světla.

Richardův pohled se střetl s očima tří poručíků. „Vy, vy a vy. Vezměte si tolik lidí, kolik potřebujete." Aniž se otočil, ukázal palcem za sebe, na místo, kde stála Kahlan. „Vezměte Matku Vyznavačku, mou královnu, do paláce a chraňte ji."

Pohled v Richardových očích zabránil všem třem vojákům ptát se na důležitost této mise, a bylo z něj také jasné, že selhání je naprosto nepřípustné.

Kahlan vykřikla na protest. Richard uchopil meč.

„Hned."

Muži bez váhání učinili, co jim bylo přikázáno a odvlekli s sebou zuřivě protestující Kahlan. Richard se neohlédl a ani neslyšel její slova.

Byl ztracen v moři živoucího hněvu. V jeho očích nebezpečně tančila magie a smrt. Ztichlí vojáci kolem něj uctivě udělali stále se rozšiřující kruh.

Richard dal ochutnat ostří meče krev, která mu stékala s ramene. Hněv zesílil.

Jeho hlava se otočila a oči smrti se rozhlížely kolem. Skrze zdvojenou bouři hněvu meče a jeho vlastního vzteku neslyšel nic než vyjící zuřivost v sobě samém, a přesto věděl, že potřebuje víc. Proto strhl všechny zábrany a uvolnil veškerou magii, kterou v sobě až do

této chvíle zadržoval. Splynul s dušemi válečníků, kteří nosili Meč Pravdy před ním, splynul s magií a se svými instinkty. Byl skutečný Hledač, a ještě mnohem víc.

Byl poslem smrti, který se probudil k životu.

A pak se dal do pohybu a řítil se skrz muže tlačící se co nejvíc dopředu, skrz vojáky oděné v temné kůži supící námahou, jak se snažili zadržet muže v šarlatových pláštích a zářivé zbroji, kteří prorazili skrze linie, řítil se mezi obchodníky, kteří ze stěn svých obchodů sňali rezavé meče, běžel mezi mladíky z města, kteří se zoufalým odhodláním drželi v rukou kopí, tlačil se mezi chlapci s praky.

Během své cesta vpřed srážel vojáky Krvavé Církve jen v případě, když se ho pokusili zastavit. Šel po něčem mnohem nebezpečnějším než byli oni.

Richard vyskočil na převrácený vůz uprostřed zuřivé šarvátky, kolem něj se shromáždili jeho vojáci, aby ho chránili. Pohledem si pozorně prohlédl celou scénu. Šarlatoví vojáci mu nemohli ublížit.

Před ním zaplavovalo moře šarlatových plášťů temné pobřeží mrtvých D'Hařanů, Počet jeho padlých vojáků byl ohromující, ale Richard byl ztracen v magickém hněvu a nepřemýšlel o ničem jiném než o zničení svých nepřátel.

Někde v koutku mysli vykřikla jedna jeho část hrůzou při pohledu na tolik mrtvých, ale tento křik okamžitě odnesla křídla jeho nenávisti.

Richard cítil jejich přítomnost, a pak je uviděl. Nenápadné pohyby, zbraně s trojitým ostřím párající těla a zanechávající za sebou sklizeň smrti. Za nimi následovala Krvavá Církev, která dorážela zdecimované D'Hařany.

Richard pozdvihl Meč Pravdy a zkrvaveným ostřím se dotkl svého čela. Celou svou duší se odevzdal jediné myšlence.

„Čepeli," zašeptal potichu. „Bojuj dnes za pravdu."

Posel smrti.

„Zatanči si se mnou, smrti," zamumlal. „Jsem připraven."

Hledačovy boty zadupaly po ulici. Instinkty všech těch, kteří meč používali před ním, se sjednotily s jeho vlastními. Nesl jejich poznání, zkušenosti a schopnosti.

Nechal magii, ať ho provází a řídil ji bouří vzteku a svou vůlí.

Probudil se v něm hlad po zabíjení, který se začal ukájet v řadách jeho nepřátel.

Rychlé jako smrt si jeho ostří našlo první cíl a první z mriswithů padl.

Neplýtvej svou silou na zabíjení těch, které mohou zabít jiní, řekl mu duchovní hlas. Zabíjej pouze ty, které ostatní zabít nemohou.

Richard naslouchal hlasům a svým vnitřním smyslem cítil mriswithy kolem sebe, přestože byli někteří skryti v pláštích. Tančil se smrtí a smrt mriswithy našla dřív než ji uviděli přicházet. Zabíjel úspornými pohyby a neplýtval údery. Každý sek jeho čepele nacházel cíl.

Richard procházel linií nepřátel a hledal šupinaté nestvůry, které vedly Krvavou Církev. Cítil žár ohňů hořících v ulicích, kterými procházel na svém lovu. Slyšel překvapené syčení, když nalezl kořist. Cítil pach jejich krve. Stal se z něj stroj, jehož jediným účelem bylo zabíjet.

Přesto však věděl, že to nebude stačit. Přes obrovskou magickou moc, která ho obklopovala, věděl, že to nebude stačit. Byl sám a pokud udělá chybu a zemře, nebude nikdo, kdo by ho nahradil. Bylo to jako ničit kolonii mravenců tím, že je bude po jednom zašlapávat.

Jedno yabree se k němu dostalo blíž než bylo zdrávo. Když se tak stalo podruhé, zanechalo mu na těle šrám a krvavou stopu. Co však bylo horší, všude kolem umírali jeho muži po stovkách a raněné nemilosrdně doráželi vojáci Krvavé Církve. Boj se nekonečně protahoval.

Richard pohlédl na slunce a uviděl, že jeho polovina už je skryta za horizontem. Mezi raněné a umírající se začala snášet noc. Věděl, že ani pro něj už nenastane ráno.

Richard ucítil, že mu po boku přejelo ostří nože. Zaútočil a hlava mriswitha se v rudé sprše oddělila od zbytku těla. Začínal být unavený a jich bylo příliš mnoho. Udělal výpad a prudce trhl nahoru, čímž rozpáral břicho dalšího. Jejich smrtelný křik mu zněl příjemně v uších.

Vzpomněl si na Kahlan. Nebude už žádné ráno. Pro něj ani pro ni. Smrt přicházela jako temnota.

Vší silou tuto myšlenku vytlačil z mysli. Nemohl si dovolit se

rozptylovat. Otočka. Sek zespoda nahoru, uťatý pařát. Pirueta, odťatá hlava. Přískok, úder šikmo shora dolů, kouřící vnitřnosti. Bodnutí. Obrana. Sek. Rozmlouvaly s ním hlasy a on naslouchal bez otázek a bez přestávky.

S údivem si uvědomil, že on a jeho vojáci byli zatlačeni doprostřed Aydindrilu. Otočil se a pohlédl na rozlehlé náměstí bouřící zmatkem a dezorganizací, která provázela bitevní bouři. Ani ne půl míle odsud uviděl Palác Vyznavačů.

Mriswithové brzy prorazí poslední obranu a vstoupí do paláce.

Uslyšel hlasitý křik a uviděl množství d'hařanských vojáků, kteří se objevili za linií nepřítele, jak útočí z postranních ulic a obracejí pozornost nepřátel od čela fronty. Další veliký oddíl vyběhl z druhé strany a vrhl se na překvapený zadní voj mužů v šarlatových pláštích. Vojáci Krvavé Církve, kteří se ocitli mezi oběma oddíly D'Hařanů, byli rozsekáni na kusy.

Richard stál jako socha, neboť uviděl Kahlan, která vedla útok zprava. Za ní se řítili nejen d'hařanští vojáci, ale také muži a ženy z palácového služebnictva. Krev mu ztuhla v žilách, když si vzpomněl, že i lidé z Ebinissie se spojili při obraně města.

Co to Kahlan dělá? Měla by být v paláci, kde je relativní bezpečí. Přestože to, co udělala, bylo nesmírně statečné, mohlo by se to ukázat jako osudný krok. Bylo zde příliš mnoho šarlatových vojáků a ona i její oddíly se mezi nimi mohou dostat do pasti.

Dřív než se tak stalo však své muže stáhla. Richard odťal hlavu mriswithovi. Zrovna když si pomyslel, že Kahlan už se asi stáhla do bezpečí, zaútočila na nepřítele znovu z jiné ulice a na jiném místě fronty.

Vojáci v šarlatových pláštích se otočili čelem k novému ohrožení a okamžitě byli sťati zezadu. Mriswithové se vrhli na nové nepřátele a začali je vraždit se stejnou smrtící účinností, jakou prokazovali po celou bitvu.

Richard se prosekal masou nepřátel a namířil ke Kahlan. Po boji s mriswithy mu zabíjení obyčejných mužů připadalo jako dětská zábava.

Nepřátel však bylo příliš mnoho a i dětskou zábavou se člověk unaví. Paže mu ztěžkly a nezbývalo mu už mnoho síly.

„Kahlan! Co to děláš!“ V hlasu mu zazníval hněv magie a Richard uchopil Kahlan za paži. „Poslal jsem tě do paláce, abys byla v bezpečí.“

Vytrhla se z jeho sevření. V ruce držela meč potřísněný krví. „Nechci zemřít krčící se v koutě svého domova, Richarde. Budu za svůj život bojovat. A nekřič na mě.“

Richard se prudce otočil, neboť vycítil přítomnost mriswitha. Kahlan sebou trhla, neboť do vzduchu se vznesla sprška krve a úlomky kostí.

Otočila se a vykřikla rozkazy. Muži se při jejích slovech dali do pohybu.

„Pak tedy zemřeme společně, má královno,“ zašeptal Richard potichu, neboť nechtěl, aby uslyšela rezignaci, která se v jeho hlase skrývala.

Cítil přítomnost velikého množství mriswithů. Ten pocit byl tak silný, že je cítil jako jednolitou masu a ne jako jednotlivce. Za mořem blyštících se zbrojí a rudých plášťů uviděl, že zdálky se k městu blíží cosi zeleného. Nevěděl, co to znamená.

Richard popadl Kahlan a strhl ji za sebe. Její protesty rychle umlkly, když se vrhl do linie šupinatých nestvůr, které se přímo před nimi zviditelnily. Zpomalil jejich útok a stínal je tak rychle jak jen dokázal.

Během zoufalého boje uviděl ještě něco, co mu nedávalo žádný smysl: skvrny. Pomyslel si, že už je zřejmě tak unavený, že se mu před očima dělají mžitky.

Hněvivě vykřikl při pohledu na yabree, které se k němu nebezpečně blížilo. Odsekl paži, která jej svírala a vzápětí i hlavu. Se svištěním se k němu přiřítilo další ostří a on se pod něj sehnul a bodl mečem. V druhé ruce se mu objevil nůž, kterým bodl do šupinatého těla. V mysli mu zaznělo varování a on se prudce otočil a zabil útočníka, který se ho chystal skolit zezadu.

S chladným vztekem si uvědomil, že mriswithové konečně pochopili, že on je pro ně jediným nebezpečím a obklíčili ho. Slyšel Kahlan, která volala jeho jméno. Všude kolem sebe viděl ještěrčí oči. Nebylo nic, co by mohl udělat, neměl kam utéct i kdyby chtěl. Cítil svist čepelí, které se k němu blížily a které všechny nemůže dokázat

zastavit.

Bylo jich příliš mnoho. Drazí duchové, bylo jich zkrátka příliš mnoho.

Kolem sebe už neviděl žádné vojáky. Byl obklopen stěnou šupin a blýskajících se nožů s třemi čepelemi. Zpomalovala je pouze bouře jeho magie, přál si, aby na Kahlan před chvilkou nekřičel a namísto toho jí řekl, že ji miluje.

Periferním viděním zahlédl cosi hnědého. Uslyšel smrtelný výkřik nějakého mriswitha, kterého však nezabil on. Přemýšlel, co ucítí až bude umírat. Z divokého tance se smrtí se mu začínala točit hlava.

Z nebe se sneslo na zem cosi velikého. Pak znovu. Richard se pokusil vytřást si z očí krev mriswithů, aby mohl poznat, co se děje. mriswithové všude kolem zoufale kvíleli.

Pak Richard uviděl křídla. Hnědá křídla. Mocné paže se napřahovaly a trhaly těla. Paráty rvaly šupiny a tesáky se zakusovaly do krků.

Richard uskočil, neboť přímo před ním dosedl na zem obrovský gar a vrhl se na mriswithy.

Byl to Gratch.

Richard zamrkal a rozhlédl se kolem sebe. Všude kolem uviděl gary. Ještě mnohem více se jich blížilo vzduchem – to byly ty skvrny, které viděl.

Gratch uchopil mriswitha a rozmachem ho hodil do davu vojáků Krvavé Církve. Pak se vrhl na dalšího. Ostatní garové dělali to samé. Další a další se objevovali na potemnělém nebi a vrhali se na mriswithy. Všude zářily blýskající se zelené oči. Mriswithové se začali zahalovat do svých plášťů a stali se tak neviditelnými. Nijak jim to však nepomohlo, neboť garové je dokázali najít i poslepu. Šupinaté nestvůry neměly kam utéct.

Richard uchopil meč do obou rukou a pozdvihl jej k nebi. Garové řvali. Mriswithové kvíleli. Richard se rozesmál.

Přiběhla k němu Kahlan a objala ho. „Miluji tě," zašeptala mu do ucha. „Bála jsem se, že zemřu a nestihnu ti to říct."

Otočil se a pohlédl jí do očí. „Miluji tě." Mezi zvuky bitvy se vmísil nový tón. Zelená, kterou před tím viděl, byla barva plášťů, ve kterých byli oděni jacísi muži. Byly jich desítky tisíc. Zaútočili zeza-

du na Krvavou Církev, řítili se jako záplava ulicemi a přinutili muže v šarlatových pláštích ustupovat. D'Hařané kolem Richarda, kteří byli náhle zbaveni problémů s mriswithy, se vzchopili, a vrhli se na šarlatové vojáky s vražednou zuřivostí, kterou byli tak proslaveni.

Mohutný výběžek mužů v zeleném se zarazil jako klín do masy vojáků Krvavé Církve a razil si cestu vstříc Richardovi a Kahlan. Tucty garů dorážely poslední zbytky mriswithů. Gratch koordinoval jejich útoky. Richard vyskočil na fontánu, která byla poblíž, aby viděl, co se děje. Uchopil Kahlan za ruku a pomohl jí postavit se vedle něj. Obklopili je jejich vojáci, aby je chránili a odráželi útoky nepřátel.

„To jsou Keltané," řekla Kahlan. „Ti muži v zelených uniformách jsou Keltané."

Na čele útočící keltanské armády stál muž, kterého Richard poznal: generál Baldwin. Když je generál uviděl stát na fontáně, on a jeho malá osobní stráž se oddělili od hlavní síly a prorazili si cestu skrz linii mužů v šarlatových pláštích. Kopyta jejich koní je zašlapávala do země jako podzimní listí. Generál, zřejmě v dobrém rozmaru, se několikrát rozmáchl mečem a setnul několik nešťastníků, kteří nestihli uprchnout. Když dorazil k fontáně, prudce zarazil koně.

Zasunul meč do pochvy a hluboce se uklonil. Pak se narovnal a udeřil se pěstí do hrudi.

„Lorde Rahle," řekl s úctou.

Znovu se uklonil. „Má královno," řekl s ještě větší úctou.

Když se narovnal, Kahlan se k němu zvědavě naklonila. „Vaše co?"

Generál se poněkud začervenal. „Má… nejctěnější… nejslavnější královno a Matko Vyznavačko?"

Richard ji dřív než stihla něco říct uchopil zezadu za rukáv. „Řekl jsem tady generálovi, že jsem se rozhodl jmenovat tě královnou Keltonu."

Její oči se rozšířily. „Královnou…"

„Ano," řekl generál Baldwin a rozhlédl se kolem, aby se přesvědčil, jak probíhá bitva. „Díky tomu zůstal Kelton jednotný a náš svazek s D'Harou se upevnil. Hned jakmile mě lord Rahl zpravil o této velké poctě, to jest, že máme Matku Vyznavačku jako královnu

stejně jako Galea, a ukázal tak jak velmi si nás váží, přivedl jsem do Aydindrilu armádu, abych pomohl lorda Rahla a svou královnu chránit, a abych se připojil k boji proti Císařskému Řádu. Nechci, abyste si mysleli, že nejsme připraveni plnit své povinnosti.“

Kahlan se usmála a narovnala se. „Děkuji vám, generále. Vaše pomoc přišla právě včas. Jsem s vámi velmi spokojená.“

Generál si stáhl dlouhé černé rukavice a zastrčil si je za široký opasek. Políbil Kahlan ruku. „Pokud mě má nová královna omluví, musím se vrátit ke svým mužům. Polovinu vojáků jsem ponechal v záloze pro případ, že by se ti bastardi pokusili utéct.“ Znovu poněkud zčervenal. „Omluvte, prosím, mé vojácké výrazy, královno.“

Když se generál vrátil ke svým vojákům, zhodnotil Richard průběh bitvy. Garové pečlivě hledali další mriswithy, ale nacházeli jich už jen pár. Ale ani život těch několika přeživších netrval dlouho.

Zdálo se, že Gratch od doby, kdy ho Richard viděl naposledy, vyrostl o další stopu a byl nyní plně vzrostlý. Zdálo se, že vede ostatní gary. Richard byl ohromen, ale současně ho mrazilo ze strašlivého krveprolití, které se před ním odehrávalo.

„Královna?“ řekla Kahlan. „Ty jsi mě jmenoval královnou Keltonu? Mě, Matku Vyznavačku?“

„V té chvíli mi to připadalo jako dobrý nápad,“ vysvětlil. „Byl to jediný způsob, jak zabránit, aby se od nás Kelton neodtrhl.“

Odměnila ho malým úsměvem. „Velmi dobře, lorde Rahle.“

Když Richard konečně zasunul meč do pochvy, uviděl tři červené tečky razící si cestu mezi temnými koženými uniformami D‘Hařanů. Tři mord-sithy s Agiely v rukou se rozběhly přes náměstí. Každá měla na sobě rudé oblečení, které však dnes vzhledem ke spoustě krve všude kolem, neodvádělo příliš dobrou práci.

„Lorde Rahle! Lorde Rahle!“

Berdina se k němu vrhla jako můra ke světlu. Přistála na něm, objala ho rukama i nohama a strhla ho ze zdi přímo do kašny plné létajícího sněhu.

Posadila se mu na hruď. „Lorde Rahle! Nakonec jsi to tedy přece jen udělal! Sundal sis ten plášť tak, jak jsem ti říkala! Přece jen jsi slyšel mé varování!“

Přitiskla se k němu a objala ho rudými pažemi. Richard zadržel

dech a hlava se mu ponořila pod vodu. Přestože ledová voda nebyla právě ideální, byl rád, že z něj alespoň smyje stopy krve mriswithů. Když ho uchopila za límec a zvedla ho nad hladinu, rychle se nadechl v předtuše, že se bude brzo muset potopit znova, Berdina se mu posadila na klín, obtočila ho nohama a znovu ho objala.

„Berdino," zašeptal, „mám zraněné rameno. Nebuď, prosím, tak bouřlivá."

„To nic není," řekla, neboť jako každá mord-sitha pohrdala bolestí. „Hrozně jsme se bály. Když přišel ten útok, myslely jsme, že už tě nikdy neuvidíme. Myslely jsme, že jsme zklamaly."

Kahlan si odkašlala. Richard k ní napřáhl ruku. „Kahlan, tohle jsou mí osobní strážci. Cara, Raina a tohle je Berdina. Dámy, tohle je Kahlan, má královna."

Berdina, která neměla ani v nejmenším v úmyslu slézt s Richardova klína, se na Kahlan ušklíbla. „Já jsem favoritka lorda Rahla."

Kahlan si založila ruce na prsou a její zelené oči potemněly.

„Berdino, pusť mě, prosím."

„Pořád smrdíš jako mriswith." Znovu ho ponořila do studené vody a vytáhla. „Teď už je to lepší." Přitáhla si ho blíž. „Ještě jednou takhle ujedeš, aniž bys mě pořádně vyslechl a uvidíš, že koupel ve studené vodě je proti tomu, co ti pak udělám, úplný ráj."

„Co pořád máš s těmi ženami a koupelemi?" zeptala se Kahlan významným tónem.

„Já nevím." Pohlédl na bitvu, která stále ještě zuřila, pak se otočil zpátky k Berdině. Zdravou rukou ji objal. „Omlouvám se. Měl jsem tě poslouchat. Cena za mou hloupost je příliš velká."

„Jsi v pořádku?" zašeptala mu do ucha.

„Berdino, pusť mě. Buď tak hodná a slez ze mne."

Odsedla si z jeho klína stranou. „Kolo píše, že mriswithové byli nepřátelští čarodějové, kteří svou moc zaměřili na to, aby se mohli stát neviditelnými."

Richard jí podal ruku, aby jí pomohl vstát. „Mně se to málem podařilo také."

Postavila se na špičky, shrnula mu límec a prohlédla mu krk. Vydala ze sebe úlevný povzdech. „Je to pryč. Jsi v bezpečí. Kolo popisuje, jak vypadaly změny a jak se kůže těch čarodějů začala po-

krývat šupinami. Tvůj předek Alric stvořil sílu schopnou s mriswithy bojovat.“ Ukázala. „Gary.“

„Gary…?“

Berdina přikývla. „Dal jim schopnost mriswithy vycítit, i když jsou neviditelní. Proto garům tak zeleně září oči. Díky vztahu k magii, který mají všichni garové, získávají ti, kteří jednají přímo s čaroději, něco na způsob velení nad ostatními. Stávají se vlastně čarodějovými generály, kteří velí národu garů. Velící garové, fungující jako spojovací článek mezi lidmi a svými příbuznými, jsou ostatními gary velmi respektováni. V době staré války bojovali garové spolu s lidmi Nového Světa proti nepřátelským mriswithům a porazili je.“

Richard na ni užasle zíral. „Co ještě o tom víš?“

„Neměla jsem mnoho času na čtení. Od tvého odjezdu jsme měly spoustu práce.“

„Jak je to dlouho?“ Vylezl z fontány a otočil se k Care. „Jak dlouho jsem byl pryč?“

Pohlédla na Hrad. „Téměř dva dny. Od předminulé noci. Dnes se přihnaly hlídky a oznámily, že Krvavá Církev se dala do pohybu. Vzápětí přišel útok. Bojuje se už od časného rána. Nejprve jsme se drželi dobře, ale pak přišli mriswithové…“ její hlas se vytratil.

Kahlan položila Richardovi paži kolem ramen a promluvila dřív než to stihl on. „Je mi to líto, Caro. Měla jsem tu být.“ Pohlédla na hromady mrtvých. „Je to moje chyba.“

„Zabila jsem dva mriswithy,“ řekla Raina a neúspěšně se pokusila zakrýt svou pýchu.

Přiběhli Ulic a Egan a okamžitě se postavili vedle lorda Rahla připraveni ho bránit. „Lorde Rahle,“ řekl Ulic, „jsme rádi, že tě vidíme. Slyšeli jsme jásot, ale vždy, když jsme se k tobě chtěli dostat, někam jsi nám zmizel.“

„Vážně?“ řekl Cara a pozdvihla obočí. „My jsme ho našly snadno.“

Ulic obrátil oči v sloup a odvrátil se od ní.

„Jsou vždycky takoví?“ zašeptala mu Kahlan do ucha.

„Ne,“ zašeptal zpátky. „Mají jen radost, že nás tu vidí.“

Richard uviděl bílé vlajky, které zavlály nad zbytky vojáků Krvavé Církve. Richardovi vojáci jim však nevěnovali žádnou pozor-

nost.

„D'Hařané neberou zajatce," vysvětlila mu Cara, když si všimla, kam se dívá. „Všechny je pobijí."

Richard rázně vykročil k bojujícím. Jeho strážci ho neprodleně následovali.

Po několika krocích ho dostihla Kahlan. „Co to děláš, Richarde?" „Chci to zastavit."

„To nejde. Přísahali jsme, že vybijeme Řád do posledního muže. Nedá se s tím nic dělat. To samé by udělali i oni s námi."

„Nemohu to tak nechat, Kahlan. Nejde to. Pokud je všechny pobijeme, pak se v dalších bitvách nikdo z vojáků Řádu nevzdá, neboť budou vědět, že vzdát se, znamená zemřít. Pokud však ukážeme, že místo abychom je pobili, je zajmeme, budou více náchylní k tomu se vzdát. Pokud budou ochotnější se vzdát, budeme vyhrávat, aniž bychom ztratili příliš mnoho našich a díky tomu budeme silnější. Když budeme silnější, budeme vítězit."

Richard začal vykřikovat rozkazy. Jeho slova se nesla mezi vojáky a bitva začala pomalu utichat. Oči tisíců se k němu otočily.

„Přiveďte je," řekl jednomu veliteli.

Richard se vrátil k fontáně, postavil se na zeď a hleděl na velitele Krvavé Církve, který přiváděl své muže. Všude kolem stáli na stráži D'Hařané s blýskavou ocelí. Průchodem mezi nimi přicházeli vojáci v šarlatových pláštích, kteří se nervózně rozhlíželi ze strany na stranu. Důstojník, který je vedl, zastavil před Richardem. Hlas měl sípavý a ozýval se v něm podřízený tón.

„Přijmete naši kapitulaci?"

Richard si založil ruce na prsou. „Uvidíme. Jste ochoten říci mi pravdu?"

Muž se ohlédl na své ztichlé zkrvavené muže. „Ano, lorde Rahle."

„Kdo vám nařídil zaútočit na město?"

„Řídili nás mriswithové a mnoho z nás dostávalo příkazy ve snech od snového cestovatele."

„Chtěli byste, abych vás od něj osvobodil?"

Všichni přikývli nebo souhlasili slabými hlasy. Také prohlašovali, že řeknou všechno, co vědí o plánech, které má snový cestovatel

a Císařský Řád.

Richard byl velmi unavený a cítil takovou bolest, že dokázal jen stěží stát. Načerpal sílu z hněvu meče.

„Pokud si přejete kapitulovat a stát se poddanými D'Hary a jejích zákonů, poklekněte a přísahejte věrnost."

Ve slábnoucím světle, doprovázeni sténáním raněných, poklekli zbývající vojáci Krvavé Církve na kolena a začali odříkávat slova, která jim předříkávali D'Hařané, kteří je doprovázeli.

Jako jeden hlas nesoucí se nad městem všichni sklonili hlavy k zemi a přijali závazek.

„Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Koříme se před tvou moudrostí. Žijeme pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě."

Když muži shodili šarlatové pláště, které byly neprodleně spáleny a D'Hařaně odvedli bývalé vojáky Krvavé Církve, Kahlan se otočila k Richardovi.

„Právě jsi změnil pravidla války, Richarde." Pohlédla na ten obraz zkázy. „Zemřelo už příliš mnoho lidí."

„Příliš mnoho," zašeptal a sledoval odzbrojené zajatce pochodující do noci a obklopené vojáky, kteří je hlídali. Přemýšlel, jestli se nezbláznil.

„V tvém milosrdenství nacházíme útočiště," zacitovala Kahlan. „Možná, že je to míněno právě takhle." Položila mu ruku kolem ramen. „Cítím, že jsi se zachoval správně."

Nedaleko odtud zahlédli paní Sanderholtovou, která se na ně usmála.

Na náměstí se shromáždily blýskavé zelené oči. Richardova špatná nálada se zlepšila, když uviděl Gratchův úsměv. On a Kahlan se ke garovi rozběhli.

V objetí mohutných paží se ještě nikdy necítil tak dobře. Richard se se slzami v očích rozesmál a Gratch ho zvedl vysoko do vzduchu.

„Mám tě rád, Gratchi. Mám tě strašně moc rád."

„Grrráč má rrrád Rrrihárrrd."

Kahlan se připojila k jejich objetí. „I já tě mám moc ráda,

Gratchi. Zachránil jsi Richardovi život. Dlužím ti velmi mnoho.“

Gratch spokojeně zabručel a pohladil ji po vlasech.

Richard uslyšel bzukot. „Gratchi! Ty máš krvavé mouchy!“

Gratchův spokojený úsměv se ještě rozšířil. Garové používali tyto jedovaté mouchy sající krev, aby jim pomohly zmást kořist, ale Gratch je předtím nikdy nepoužíval. Richard se nechtěl dotknout Gratchových krvavých much, ale bylo těžké si jich nevšimnout. Bodaly ho do krku.

Gratch se sehnul, namočil ruku do krve mrtvého mriswitha a potřel si s ní břicho. Mouchy se na tuto hostinu okamžitě vrhly. Richard byl udiven.

Rozhlédl se kolem po blýskajících se zelených očích, které ho sledovaly. „Gratchi, zdá se, že máš za sebou zajímavé dobrodružství. Ty jsi shromáždil všechny ty gary?“

Gratch přikývl a vypadal přitom jako zosobnění gaří pýchy. „A oni udělají, co jim řekneš?“

Gratch se autoritativně udeřil do hrudi. Pak se otočil a zavrčel. Zbytek garů mu odpověděl. Gratch se usmál a odhalil tak své děsivé tesáky.

„Gratchi, kde je Zedd?“

Úsměv, na garově tváři se pomalu vytratil. Zabručel a podíval se přes rameno směrem k Hradu. Pak se otočil zpátky, jeho zelené oči potemněly a smutně zavrtěl hlavou.

Richard potlačil zklamání. „Rozumím,“ zašeptal. „Viděl jsi, jak zemřel?“

Gratch se znovu udeřil do hrudi, pak si načechral hřívu na hlavě, čímž chtěl zjevně naznačit Zedda, ukázal k Hradu a zakryl si pařáty oči – Gratchovo označení mriswithů. Postupně se tak Richard dozvěděl, že Gratch přinesl Zedda do Hradu, kde se pustili do boje s mnoha mriswithy a Gratch viděl Zedda ležet nehybně na zemi se zkrvavenou hlavou. Pak už Gratch starého čaroděje neviděl. Gar odešel hledat pomoc při boji s mriswithy a při ochraně Richarda. Po mnoha nesnázích se mu podařilo najít ostatní gary a shromáždit je.

Richard svého přítele znovu objal. Gratch se po chvíli odtáhl a pohlédl na ostatní gary.

Richard cítil, že má v krku knedlík. „Gratchi, chceš s námi zů-

stat?“

Gratch ukázal jedním pařátem na Richarda, druhým na Kahlan a pak je přitiskl k sobě. Ukázal na sebe, pak se otočil a ukázal na dalšího gara. Ten přišel blíž a postavil se vedle Gratche. Richard si uvědomil, že je to samice.

„Gratchi, ty ses zamiloval? Stejně jako já do Kahlan?“

Gratch se usmál a oběma rukama se udeřil do hrudi.

„Chceš být s ostatními gary,“ řekl Richard.

Gratch váhavě přikývl a úsměv mu zmizel z tváře.

Richard se na něj vřele podíval. „Myslím, že to je báječné, příteli. Chceš být se svou láskou a s ostatními gary. Ale můžeš nás často navštěvovat. Kdykoli tě moc rádi uvidíme. Klidně přiveď i kohokoliv z ostatních. Budete tu vždycky vítáni.“

Na Gratchovu tvář se vrátil úsměv.

„Ale Gratchi, udělej pro mne, prosím, jednu věc. Je to důležité. Mohl bys ostatní požádat, aby nejedli lidi? My nebudeme lovit gary a vy nebudete jíst lidi. Dobře?“

Gratch se otočil k ostatním a začal se s nimi domlouvat ve vrčivém gařím jazyce, kterému žádný člověk nerozuměl. Dlouhou chvíli se takhle domlouvali. Pak Gratch poněkud pozvedl hlas a zamával rukama – byl minimálně tak velký, jako kterýkoliv jiný gar. Ostatní gaři nakonec souhlasně zavrčeli. Gratch se otočil k Richardovi a přikývl.

Kahlan chlupatého gara znovu objala. „Opatruj se a kdykoliv budeš moci, navštiv nás. Zůstávám navždy tvým dlužníkem, Gratchi. Mám tě ráda. Oba tě máme rádi.“

Po posledním rozloučení s Richardem, kdy nebylo potřeba slov, roztáhli garové křídla a zmizeli ve tmě.

Richard zůstal stát vedle Kahlan obklopen svými strážci, armádou a hromadami mrtvých.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Richard se probudil velmi časně. Kahlan spala stočená vedle něj s hlavou položenou na jeho hrudi. Zranění na rameni, které mu způsobila královna mriswithů, zabolelo. Předchozího dne nechal vojenského zdravotníka, aby mu ránu zavázal a pak, když už byl příliš unaven na to, aby vydržel vzhůru, padl do postele v pokoji pro hosty, který využíval. Ani se nesundal boty a nepohodlné tlačení na boku mu řeklo, že má stále u pasu Meč Pravdy, a že na něm leží.

Kahlan se v jeho náručí zavrtěla a polechtala ho vlasy. Pobavilo ho to, ale pak si vzpomněl na tisíce mrtvých, kteří zemřeli kvůli němu a jeho pobavení zmizelo.

„Dobré ráno, lorde Rahle," zazněl seshora veselý hlas.

Zamračil se a pohlédl na Caru, která se nad ním tyčila. Zavrčel na pozdrav. Kahlan zamžourala do slunečních paprsků propouštěných dovnitř oknem.

Cara na ně ukázala prstem. „Daleko lépe to funguje, když jste svlečení."

Richard se zamračil. V jeho hlase zazněl hrozivý podtón. „Cože?"

Zdála se tou otázkou udivena. „Jsem přesvědčena, že zjistíš, že při takovýchhle věcech je lepší být svlečený." Založila si ruce v bok. „Myslela jsem, že takovouhle základní věc víš."

„Caro, co tu děláš?"

„Chce tě vidět Ulic, ale bál se sem vejít, a tak jsem to udělala já. Na někoho tak velkého je občas velmi stydlivý."

„Měla by ses to od něj naučit." Richard zamrkal. „Co chce?"

„Našel tělo."

Kahlan si promnula oči a také se posadila. „Na tom není nic těž-

kého.“

Cara se usmála, ale když si všimla Richardova výrazu, její úsměv zmizel. „Našel tělo na dně útesu pod Hradem.“

Richard vyskočil na nohy. „Proč jsi to neřekla hned?“

Kahlan spěchala, aby ho dostihla, neboť Richard se hnal ven do chodby, kde se střetl s čekajícím Ulicem.

„Našel jsi ho? Našel jsi tělo starého muže?“

„Ne, lorde Rahle. Bylo to tělo ženy.“

„Ženy! Jaké ženy?“

„Byla už v dost špatném stavu, ale podle mizerných zubů a otrhaných šatů jsem ji poznal. Byla to ta stařena Valdora. Ta, která prodávala medové koláčky.“

Richard se opatrně dotkl zraněného ramene.

„Valdora. Jak zvláštní. A ta dívka, jakže se jmenovala?“

„Holly. Nenašli jsme po ní ani stopy. Nikoho jiného jsme nenašli, ale je tam spousta místa na průzkum a zvířata už zatím mohla… no, myslím, že nemusíme nic najít.“

Richard přikývl a nenacházel slov. Všude kolem sebe cítil pach smrti.

Za ním zazněl Cařin tichý hlas. „Za chvíli budou zažehnuty pohřební hranice. Přeješ si k nim jít?“

„Samozřejmě!“ Zmírnil tón, když ucítil Kahlaninu teplou ruku na svých zádech. „Musím tam být. Zemřeli kvůli mně.“

Cara se zamračila. „Zemřeli kvůli Krvavé Církvi a Císařskému Řádu.“

„My víme, Caro,“ řekla Kahlan. „Dorazíme tam hned, jakmile dohlédnu na jeho obvaz a vyměním mu ho za nový.“

Pohřební hranice hořely celé dny. Zemřelo dvacet sedm tisíc vojáků. Richard cítil jako kdyby ty plameny spalovaly jeho duši stejně jako těla těch, kteří zemřeli. Stál a spolu s ostatními odříkával slova modliteb a v noci spolu s ostatními stál u plamenů na stráži, dokud to neskončilo.

Ze světla tohoto ohně a ke světlu. Bezpečnou cestu do světa duchů.

Richardovo rameno se zhoršilo a za několik dalších dnů celé napuchlo a zrudlo.

To mu na náladě nijak nepřidalo.

Procházel se chodbami a občas vyhlížel z oken na ulici, ale jen zřídkakdy s někým hovořil. Kahlan mu vždy kráčela po boku a nabízela mu útěchu ve své přítomnosti. Zůstávala zticha, dokud on nepromluvil jako první. Richard nemohl vyhnat z mysli představu všech těch mrtvých. Byl pronásledován jménem, které mu dala proroctví: posel smrti.

Jednoho dne, poté, co se mu rameno začalo uzdravovat, si sedl k pracovnímu stolu a rozostřeným zrakem zíral před sebe. V místnosti se náhle rozsvítilo. Vzhlédl. Uviděl, že dovnitř vstoupila Kahlan, aniž by si jí všiml. Roztáhla těžké závěsy na oknech a vpustila dovnitř sluneční světlo.

„Richarde, začínám se o tebe bát."

„Já vím, ale pořád ještě nedokážu zapomenout."

„Je správné, že si uvědomuješ, jak těžké je vládnout, Richarde, ale nesmíš dovolit, aby tě to zničilo."

„To se ti lehko řekne, ale smrt všech těch mužů je moje chyba."

Kahlan se posadila přímo na stůl a prstem ho poškrábala na bradě. „Opravdu si to myslíš, Richarde? Nebo jen pociťuješ lítost nad tím, že jich tolik zemřelo?"

„Kahlan, byl jsem hloupý. Jednal jsem jako hlupák. Vůbec jsem nepřemýšlel. Kdybych používal hlavu, možná by všichni ti lidé ještě žili."

„Jednal jsi na základě svých instinktů. Říkal jsi přece, že to je způsob, jak funguje tvůj Dar."

„Ale já –"

„Zahrajeme si na ‚co kdyby'. Ukážu ti, kam až tě to může zavést. Co kdybys tedy jednal odlišně, tak jak si nyní myslíš, že bys jednat měl?"

„Pak by všichni ti lidé nebyli mrtví."

„Opravdu? Nehraješ podle pravidel. Promysli si to pořádně, Richarde. Co kdybys nejednal podle instinktů a neprobudil slif? Jaký by byl výsledek?"

„Dobrá, rozebereme si to." Pohladil ji po noze. „Nevím, ale myslím, že události by se vyvíjely úplně jinak."

„To tedy ano. Když by přišel útok, byl bys tady. Bojoval bys s

mriswithy už od rána, namísto od konce dne, jak se to stalo. Unavil by ses a zemřel bys dřív než přišli na pomoc garové. Byl bys mrtvý. Lidé by ztratili lorda Rahla.“ Richard zvedl hlavu. „To dává smysl.“ Chvilku o tom přemýšlel. „A kdybych se nevydal do Starého Světa, dostal by se Palác Proroků do Jagangových rukou. Získal by proroctví.“ Postavil se, došel k oknu a vyhlédl ven do časného jarního dne. „A protože bych byl mrtvý, neexistovala by žádná obrana před snovým cestovatelem.“

„Nechal jsi emoce, aby ovládly tvé myšlení.“ Richard se k ní vrátil, vzal ji za ruku a všiml si, jak rozzářeně vypadá. „Čarodějovo třetí pravidlo: rozum je ovládán vášněmi. Kolo varoval, že se v tom skrývá zrada. Porušoval jsem ho tím, že jsem si myslel, že jsem ho porušil.“

Kahlan ho objala. „Takže se už cítíš lépe?“ Richard jí položil ruce kolem krku a poprvé po dlouhých dnech se usmál. „Pomohla jsi mi prohlédnout. Zedd byl zvyklý to dělat stejně. Jsem moc rád, že jsi se mnou.“

Objala ho nohama a přitáhla ho blíž k sobě. „Tak na to nezapomínej.“

Zlehka ji políbil a právě se chystal ji políbit pořádně, když do místnosti vpochodovaly tři mord-sithy. Kahlan opřela svou tvář o jeho. „Copak nikdy neklepou?“

„Jen zřídka,“ zašeptal Richard. „Moc rády zkoušejí mou trpělivost. Je to jejich nejoblíbenější zábava. Nikdy se tím neunaví.“

Cara, která je vedla, se zastavila vedle stolu a pohlédla z jednoho na druhého. „Pořád ještě v šatech, lorde Rahle?“

„Vy tři vypadáte dnes po ránu velmi dobře.“

„To ano,“ řekla Cara. „A navíc máme práci.“

„Jakou práci?“

„Až budeš mít čas; přijeli do Aydindrilu zástupci některých zemí a žádají lorda Rahla o slyšení.“

Berdina vytáhla Kolův deník. „A já bych byla ráda, kdybys mi pomohl s tímhle. To, co jsme se z deníku naučili, nám zatím vždycky pomohlo a je tu ještě spousta nepřeloženého textu. Musíme na tom zapracovat.“

„O jaký překlad jde?“ zeptala se Kahlan. „Znám hodně jazyků.“

„Jedná se o Vysokou d‘harštinu,“ řekla Berdina a kousla do hrušky, kterou měla v druhé ruce. „Lord Rahl se však stal v tomto jazyce zběhlejším než já.“

„To jsou věci,“ řekla Kahlan. „Jsem ohromena. Vysokou d‘harštinu zná jen pár lidí. Slyšela jsem, že je to mimořádně těžký jazyk.“

„Pracovali jsme na tom společně,“ usmála se Berdina. „Hlavně v noci.“

Richard si odkašlal. „Běžte se podívat po těch zástupcích.“ Objal Kahlan rukama kolem boků a postavil ji na podlahu.

Berdina na něj mávla rukou, ve které držela hrušku. „Lord Rahl má opravdu velké ruce. Perfektně pasují na má prsa.“

Obočí nad zelenýma očima se pozdvihlo. „Ale, ale.“

„Je to tak,“ pokračovala Berdina ochotně. „Před nedávnem jsme mu všechny tři musely ukázat své vnady.“

„Vážně všechny?“

Cara a Raina měly na tvářích kamenný výraz a Berdina přikývla. Richard si položil tvář do dlaní.

Berdina si ukousla další sousto z hrušky. „Ale ty jeho velké ruce seděly nejlépe na mých ňadrech.“

Kahlan vykročila ke dveřím. „No, moje ňadra nejsou bohužel tak velká jako tvá, Berdino.“ Když míjela Rainu, zpomalila. „Myslím, že na těch mých se budou nejlépe vyjímat Raininy ruce.“

Berdina se zakuckala a vyplivla kousek hrušky. Kahlan vyšla z místnosti. Na Raininých rtech se objevil úsměv.

Cara se srdečně rozesmála. Poplácala Richarda po zádech. „Mám ji ráda, lorde Rahle. Snaž se si ji udržet.“

Richard se na ni podíval. „Vřelé díky, Caro. Jsem šťastný, že mám tvůj souhlas.“

Vážně přikývla. „Ano, to máš.“ Odspěchal z místnosti a na konci chodby dostihl Kahlan. „Jak víš o Berdině a Raině?“

Obdařila ho udiveným výrazem. „Copak to není do očí bijící, Richarde? Ty pohledy, které si vyměňují? Musel sis toho přece už dávno všimnout.“

„No…“ Richard se rychle ohlédl, aby se ujistil, že je jeho strážkyně ještě nedostihly. „Určitě ti udělá radost, že mi Cara řekla, že tě

má ráda, a že si tě smím nechat.“

Kahlan ho objala kolem krku. „I já je mám ráda. Pochybuji, že bys dokázal najít strážce, kteří by tě lépe chránili.“

„A nevadí ti ty jejich poznámky?“

Usmála se a opřela mu hlavu o rameno. „Vždycky jim to dokážu oplatit.“

Richard raději změnil téma. „Pojďme zjistit, co nám ti zástupci přišli říct. Závisí na tom budoucnost každého z nás.“

Kahlan, oblečená v bílých šatech Matky Vyznavačky, seděla tiše v křesle, které bylo symbolem jejího úřadu. Vedle ní byl Richard a nad nimi byly namalovány postavy Magdy Searus, první Matky Vyznavačky a jejího čaroděje Merritta.

Doprovázeni usmívajícím se generálem Baldwinem k nim přes nablýskanou podlahu kráčeli zástupce Theriault z Herjborgue, zástupce Garthram z Lifanie a ambasador Bezancort ze Sanderie. Všichni vypadali překvapeni a potěšeni tím, že vidí Matku Vyznavačku sedící vedle Richarda.

Generál Baldwin se uklonil. „Má královno, lorde Rahle.“

Kahlan se vřele usmála. „Dobrý den, generále Baldwine.“

„Pánové,“ řekl Richard, „doufám, že ve vašich zemích je vše v pořádku. Jak jste se rozhodli?“

Zástupce Garthram si prohrábl šedý plnovous. „Po dlouhých rozhovorech a vzhledem ke Galey a Keltonu, které nám šly příkladem, jsme se všichni rozhodli, že naše budoucnost leží ve spojenectví s vámi, lorde Rahle. Všichni jsme přinesli kapitulační dokumenty. Bezpodmínečné, tak jak jste požadoval. Přejeme si se s vámi spojit, stát se částí D‘Hary a podléhat vašim zákonům.“

Promluvil vysoký ambasador Bezancort. „I když jsme tu, abychom se vzdali a připojili se k D‘Haře, zůstává naší nadějí, že to Matka Vyznavačka schválí.“

Kahlan si je chvilku měřila pohledem. „My a naše děti musíme žít budoucností, ne minulostí. První Matka Vyznavačka a její čaroděj udělali pro své lidi to, co bylo v dané době nejlepší. Já jako současná Matka Vyznavačka a můj čaroděj Richard se musíme zachovat stejně. Musíme bojovat, abychom zachovali náš svět, ale naší vzdálenou nadějí je mír.

Nejlepší způsob, jak být silní a jak tento mír vytvořit je spolehnout se na lorda Rahla. Mé srdce a srdce mých lidí jsou s ním. Jako Matka Vyznavačka jsem částí tohoto spojenectví a vítám vás do něj.“ Richard jí oplatil stisk ruky. „I nadále budeme mít Matku Vyznavačku,“ řekl. „Potřebujeme její moudrost a vedení tak, jako jsme ho potřebovali vždy.“

*****

O pár dní později za pěkného jarního odpoledne, když Richard a Kahlan kráčeli ruku v ruce ulicemi a dívali se na odstraňování známek boje, Richarda náhle něco napadlo. Otočil se a ucítil chladný větřík a teplé slunce na tváři.

„Víš, požadoval jsem kapitulaci států Střední země, ale ani nevím kolik jich je a jak se všechny jmenují.“

„Pak si myslím, že tě budu muset hodně naučit,“ řekla, „měl bys být rád, že jsem pořád s tebou.“

Usmál se na ni. „Potřebuji tě. Teď a navždy.“ Pohladil ji po tváři. „Nemohu uvěřit, že jsme konečně spolu.“ Pohlédl na tři ženy a dva muže kráčející hned za nimi. „Jen kdybychom mohli být opravdu sami.“

Cara pozdvihla obočí. „To je žádost, lorde Rahle?“

„Ne, to je rozkaz.“

Cara pokrčila rameny. „Je mi líto, ale takový rozkaz nemůžeme splnit. Potřebuješ ochranu. Víš, Matko Vyznavačko, že jsme mu občas museli napovídat, kterou nohu má použít jako další? Občas mu musíme radit i v těch nejzákladnějších věcech.“

Kahlan byla přemožena bezmocným povzdechem. Nakonec pohlédla na rozložitého muže tyčícího se za Carou. „Ulici, dohlédl jsi na to, aby nám na dveře našeho pokoje nainstalovali závory?“

„Ano, Matko Vyznavačko.“ Kahlan se usmála. „Dobře.“ Otočila se k Richardovi. „Nepůjdeme domů? Začínám být unavená.“

„Musíš si ho nejprve vzít,“ poznamenala Cara. „Rozkazy lorda Rahla. Žádná žena kromě manželky nesmí vstoupit do jeho pokoje.“

Richard zavrčel. „Řekl jsem kromě Kahlan. Neřekl jsem kromě manželky. Řekl jsem kromě Kahlan.“

Cara pohlédla na Agiel visící na tenkém řetízku kolem Kahlanina krku. Byl to Dennin Agiel. Richard ho dal Kahlan na místě mezi

světy, kam je Denna vzala, aby mohli být spolu. Stal se z něj určitý druh amuletu – tři mord-sithy se o tom nikdy nezmiňovaly, ale všimly si ho v první chvíli, kdy Kahlan uviděly. Richard předpokládal, že to pro ně znamená stejně mnoho jako pro něj a Kahlan.

Cařin kavalírský pohled se vrátil k Richardovi. „Pověřil jsi nás ochranou Matky Vyznavačky, lorde Rahle. Budeme nemilosrdně hájit čest naší sestry."

Kahlan se usmála, když si všimla, že Caře se konečně podařilo ho podrážděit, což bylo něco, co se jí podařilo jen zřídka. Richard se nadechl, aby se uklidnil. „V tomhle ohledu děláte skutečně dobrou práci, ale nebojte se. Dávám své slovo, že se brzo stane mou ženou."

Kahlan ho prsty jemně pohladila po zádech. „Slíbili jsme Blátivým lidem, že nás oddá Ptačí muž v jejich vesnici, a že na sobě budu mít šaty, které pro mne udělal Weselan. Tento slib našim přátelům pro mne znamená velký závazek. Nebude ti vadit, když se vezmeme u Blátivých lidí?"

Předtím, než jí Richard mohl říct, že pro něj ten slib znamená stejně tolik jako pro ni, obklopil je hlouček dětí. Začaly ho tahat za rukávy a prosily ho, aby se šel dívat jak jim slíbil.

„O čem to mluví?" zeptala se Kahlan a pobaveně se rozesmála.

„Ja'La," řekl Richard. „Ukažte mi tedy váš Ja'La míč," řekl dětem.

Když mu ho podaly, uchopil ho do jedné ruky a ukázal jí ho. Kahlan vzala míč do ruky, otočila ho kolem dokola a pohlédla na zlaté písmeno R, které na něm bylo vyšito.

„Co je to?"

„Hrály s míčem, který se nazývá brok, a který je tak těžký, že se jím děti velmi často poranily. Nařídil jsem proto svým krejčím a švadlenám, aby vyrobili nové míče, které jsou lehké, takže mohou hrát všechny děti a nejen ty nejsilnější. Nyní je nutné, aby hrály s mnohem větší obratností a nepoužívaly jen hrubou sílu."

„Co znamená to R?"

„Vyhlásil jsem, že každý, kdo chce používat tento nový druh míčů, jej dostane v paláci. Písmeno R znamená Rahl a ukazuje to, že toto jsou oficiální míče pro hraní této hry na námi ovládaném území. Ta hra se jmenuje Ja'La, ale já jsem poněkud změnil její pravidla,

takže nyní se jí říká Ja'La Rahl."

„Takže," řekla Kahlan a hodila míč dětem, „vzhledem k tomu, že lord Rahl vám něco slíbil, a on své sliby vždycky dodrží…"

„Ano!" řekl jeden z chlapců. „Slíbil, že pokud budeme hrát s jeho oficiálními míči, přijde se podívat."

Richard mrkl na blížící se mraky. „Bude bouřka, ale myslím, že máme dost času si zahrát."

Ruku v ruce následovali rozjásaný dav dětí po ulici.

Během chůze se Richard usmál. „Kdyby tu tak byl s námi Zedd."

„Myslíš, že zemřel v Hradu?" Richard pohlédl na hrozivou siluetu na kopci. „Vždycky říkával, že pokud přijmeš nějakou možnost, vytvoříš z ní skutečnost. Rozhodl jsem se, že dokud mi někdo nepřinese důkaz o opaku, nepřijmu jeho smrt za skutečnost. Věřím v něj. Věřím, že je naživu někde daleko odsud a dělá někomu potíže."

*****

Hospoda vypadala jako klidné místo, zcela nepodobná většině těch, které dosud navštívili, ve kterých bylo příliš mnoho popíjení a příliš mnoho hluku. Naprosto nechápal, proč lidé vždy, když se setmí, chtějí tancovat. Tyto dvě věci šly spolu ruku v ruce jako včely a květiny nebo dobytek a ovádi. Tma a tanec.

Lidé seděli u několika stolů a tiše jedli. U jednoho stolu poblíž vzdálenější zdi byla shromážděna skupina starších mužů bafajících z dýmek, hrajících stolní hry a usrkávajících medovinu, zatímco byli pohrouženi do tiché konverzace. Zaslechl útržky vět o novém lordu Rahlovi.

„Buď zticha," varovala ho Ann, „a nech mě mluvit."

Přátelsky vypadající párek manželů za pultem se na ně při jejich příchodu usmál. Na ženině tváři se při úsměvu vytvořily dolíčky.

„Přejeme vám dobrý večer."

„Dobrý večer," řekla Ann. „Rádi bychom si u vás pronajali pokoj. Chlapec ve stájích nám řekl, že máte moc pěkné pokoje."

„Ano, to máme, madam. Pro vás a vašeho…"

Ann otevřela ústa k odpovědi, ale Zedd byl rychlejší. „Bratra. Ruben, jméno mé. Tohle je má sestra Elsie. Jmenuji se Ruben Rybnik." Zedd se s gestem hodným šlechtice uklonil. „Jsem známý věš-

tec z mraků. Možná jste o mě už slyšeli. Ruben Rybnik, nejznámější věštec z mraků.“

Žena za pultem přimhouřila oči, jako by vzpomínala, kde už to jméno slyšela. „No, já… ano, myslím, že si na vás vzpomínám.“

„Tady to vidíš,“ řekl Zedd a poplácal Ann po zádech. „Téměř každý už o mě slyšel, Elsie.“ Opřel lokty o pult a naklonil se k manželům. „Elsie si myslí, že si vymýšlím, ale vezměte, prosím, v úvahu, že strávila většinu života v klášteře mezi ubohými nešťastníky, kteří slyší hlasy, které nejsou a mluví do zdi.“

Obě hlavy se unisono obrátily k Ann.

„Pracovala jsem tam,“ procedila Ann skrze zuby. „Pracovala jsem tam a pomáhala jsem těm ubohým nešťastníkům, kteří byli našimi hosty.“

„No ano,“ řekl Zedd. „A odváděla jsi velmi dobrou práci, Elsie. Nikdy nepochopím, proč tě odtamtud nechali odejít.“ Otočil se zpátky ke zmatenému páru. „Vzhledem k tomu, že už teď nepracuje, napadlo mě, že ji teď vezmu do světa, aby viděla, jak vypadá skutečný život, chápete?“

„Ano,“ řekli manželé jako jeden.

„A mimochodem,“ řekl Zedd, „najmeme si raději dva pokoje. Jeden pro mou sestru a jeden pro mne.“ Udiveně se na něj podívali. „Strašlivě chrápe,“ vysvětlil. „A já se potřebuji vyspat.“ Ukázal rukou ke stropu. „Předpovídání budoucnosti, jak jistě chápete, vyžaduje odpočinek.“

„Máme nádherné pokoje,“ řekla žena a ve tvářích se jí znovu udělaly dolíčky. „Jsem si jistá, že si dobře odpočinete.“

Zedd zvedl výstražně prst. „Chceme to nejlepší, co máte. Elsie si to může dovolit. Měla bohatého strýce, který zemřel a odkázal jí veškerý majetek.“

Muž se na něj zamyšleně podíval. „Nebyl to i váš strýc?“

„Můj strýc? Ano, samozřejmě, že byl, ale neměl mě rád. Měli jsme spolu nějaké neshody. Byl to podivín. Ke konci už nosil děravé ponožky na rukou místo rukavic. Elsie byla jeho miláček.“

„Ty pokoje,“ zavrčela Ann. Upřela na něj výhružný pohled. „Ruben se potřebuje vyspat. Zítra časně ráno musí předpovídat. Pokud se nevyspí, udeří do toho obojku, který má kolem krku, blesk.“

Žena začala obcházet pult. „Tak pojďte, ukážu vám vaše pokoje.“

„Nemýlím-li se, cítím tu pečenou kachnu.“

„Ach ano,“ řekla žena a otočila se zpátky. „Tu jsme dnes uvařili k večeři. Pečená kachna s pastinákem, cibulí a omáčkou.“

Zedd se zhluboka nadechl. „Krásně to voní. Pečení kachny vyžaduje talent a zkušenosti a podle té vůně mohu už teď říci, že vám se bohatě dostává obojího.“

Žena zrůžověla a zlehka se uklonila. „Mé pečené kachny jsou známy široko daleko.“

„To zní dobře,“ řekla Ann. „Byla byste tak hodná a poslala nám dvě porce do našich pokojů?“

„Ano, samozřejmě. Bude mi potěšením.“ Žena jim pokynula, aby ji následovali nahoru po schodech.

„Když se nad tím tak zamyslím,“ řekl Zedd, „měla bys jít raději napřed, Elsie. Vím, že nemáš ráda, když se lidé dívají na to jak jíš. Já povečeřím zde, madam. A dal bych si k tomu šálek čaje, pokud vám to nevadí.“

Ann na něj vrhla podmračený pohled. Cítil jak se mu obojek na krku rozžhavuje. „Ať ti to netrvá dlouho, Rubene. Zítra musíme brzo vstávat.“

Zedd odmítavě mávl rukou. „Samozřejmě, má drahá. Jen se najím a možná si támhle s těmi pány zahraji nějakou hru. Pak půjdu rovnou do postele. Uvidíme se ráno a přeji ti, aby ses dobře vyspala, neboť tě čeká skutečný svět.“

Její pohled by dokázal tavit železo. „Dobrou noc, Rubene.“

Zedd se potměšile usmál. „Nezapomeň té milé ženě zaplatit a dej jí také něco navíc za její ochotu a za to, jak dobře umí péct kachny.“

Zedd se k ní s vážným pohledem naklonil a ztlumil hlas. „A nezapomeň také, než půjdeš spát, zapsat si své čerstvé dojmy do deníku.“ Ztuhla. „Do deníku?“

„Ano. Do toho malého cestovního deníku, který máš. Vím, jak ráda si zapisuješ svá dobrodružství a nemáš tak dobrou paměť jako já. Myslím, že už je čas tam něco připsat.“

„Ano…“ zaváhala. „Udělám to jak říkáš, Rubene.“

Když Ann odešla a přestala na něj vysílat výhružné pohledy, přizvali ho k sobě starší muži u stolu, kteří celý rozhovor vyslechli. Zedd si uhladil hnědou róbu a usadil se mezi ně.

„Říkal jste, že předpovídáte budoucnost?“ zeptal se jeden.

„Jsem jeden z nejlepších.“ Zedd zvedl kostnatý prst. „Předpovídám budoucnost králům, nikomu menšímu.“

Kolem stolu zazněl uctivý šepot. Jeden z mužů si vytáhl dýmku z úst. „Mohl byste nám udělat takovou menší předpověď, mistře Rubene? Mohli bychom vám trochu zaplatit.“

Zedd prudce zdvihl hubenou ruku, jako by se chtěl bránit. „Obávám se, že to by nešlo.“ Mezi ostatními se rozhostilo nesouhlasné ticho. „V žádném případě od vás nepřijmu peníze. Bude mi ctí pro vás předpovědět budoucnost, ale nevezmu si od vás ani měďák.“

Na tvářích mužů kolem stolu se znovu objevily úsměvy. „To je od vás nesmírně laskavé, Rubene.“

Jeden z mužů se k němu naklonil. „Co tedy říkají mraky?“

Hostinský před Zedda postavil porci pečené kachny a získal si tak jeho pozornost. „Čaj bude za chvilku,“ oznámil a spěchal do kuchyně.

„Mraky oznamují brzký příchod změn, pánové. Nebezpečí a překážky. Hovoří o vítězství nového lorda Rahla a o… ale dovolte, abych nejprve ochutnal tuto skvěle vypadající kachnu a pak mi bude potěšením pokračovat.“

„Jen se v klidu najezte, Rubene,“ řekl jeden.

Zedd si ukrojil pořádné sousto, chvilku ho žvýkal a pak si potěšeně povzdechl. Muži kolem stolu ho pozorně sledovali.

„Ten kroužek co máte kolem krku je velmi zvláštní.“

Zedd polkl a poklepal na obojek. „Něco takového už dnes seženete velmi těžko.“

Muž ukázal na obojek dýmkou. „Vypadá, jako by byl vyroben z jednoho kusu. Jak to dostáváte dolů?“

Zedd si položil ruce kolem obojku a ten se náhle rozskočil. Sundal ho a ukázal jim místo, kde ho rozpojil. „Jde to celkem snadno, vidíte? Ale je to dokonalá řemeslná práce. Něco takového je dnes velká vzácnost. Mistrovský kousek. Málokdy na něco takového narazíte.“

„To říkám pořád," řekl muž s dýmkou. „Dnes už není nic tak dobré, jak to bývalo dřív."

Zedd si nasadil obojek zpátky na krk. „Máte naprostou pravdu."

„Dnes jsem viděl velmi zvláštní mrak," řekl bezvousý muž na druhé straně stolu. „Skutečně podivný mrak. Vypadal jako had. Podivně se na nebi vlnil."

Zedd se k němu naklonil a snížil hlas. „Takže jste si toho všiml."

Všichni kolem stolu se na něj dychtivě podívali. „Co to znamená, Rubene?" zašeptal jeden z nich.

Pohlédl z jednoho na druhého. „Říká se, že to je stopovací mrak, který na člověka dokáže pověsit čaroděj." Zedd byl odměněn vyděšenými výkřiky.

„Z jakého důvodu?" zeptal se kdosi a nervózně se rozhlížel kolem sebe.

Než Zedd pokračoval, opatrně se rozhlédl, zda je nikdo neposlouchá. „Aby ho vystopoval a věděl, kam jde."

„A jak ten svůj mrak rozpozná od ostatních?"

„Myslím, že to není tak těžké," zašeptal Zedd a rozmáchl se vidličkou. „Ten mrak vypadá jako had, takže ho snadno rozliší od ostatních a jedním koncem se trochu ohýbá dolů, aby ukazoval na sledovaného člověka. V tom je celý vtip."

Muži napjatě pozorovali Zedda, který si dopřál další sousto.

„Víte něco bližšího o těch změnách?" zeptal se nakonec jeden z nich. „A o tom novém lordu Rahlovi?"

„Nebyl bych věštec králů, kdybych nevěděl." Zedd na ně mávl vidličkou. „Je to dlouhý a krásný příběh, pokud si ho ovšem chcete poslechnout."

Všichni se k němu dychtivě naklonili.

„Všechno to začalo kdysi dávno, během starobylé války," začal Zedd, „v době, kdy byli stvořeni ti, kterým se říkalo snoví cestovatelé."